

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

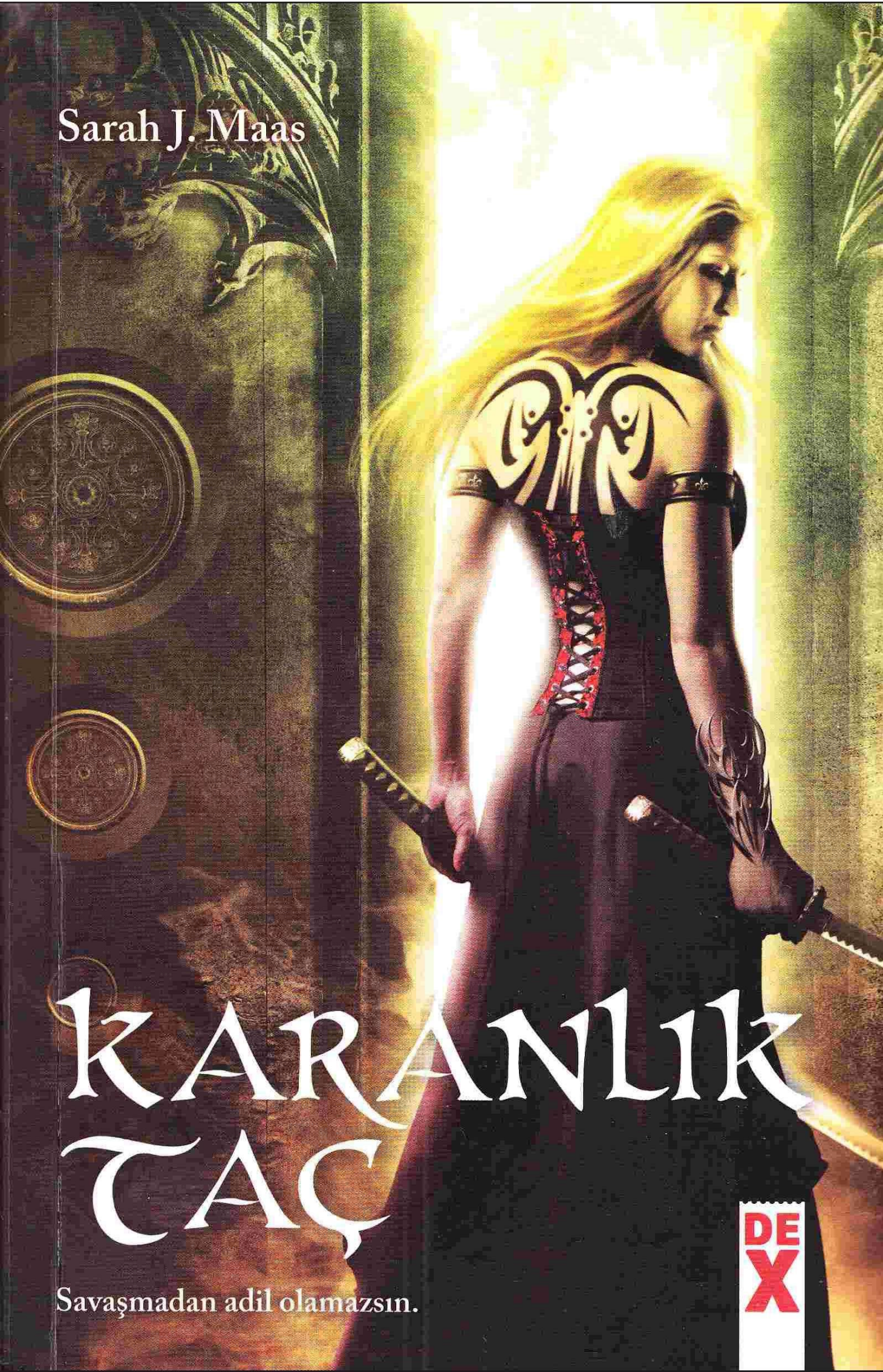
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sarah J. Maas

KARANLIK TAÇ

Savaşmadan adil olamazsın.

DE
X

KARANLIK TAÇ

KARANLIK TAÇ

Sarah J. Maas

Karanlık Taç

Özgün adı: *Crown of Midnight*

Tüm hakları saklıdır.

© 2013, Sarah Maas

Yazan: Sarah J. Maas

Çeviri: Deniz Başkaya

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak tasarımı: Esmâ Akkaya

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitap Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Inc.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

1. Baskı / İstanbul 2015

ISBN: 978-605-09-2352-0

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Susan için...

*İki yakın dost olacağız, toza (ve daha fazlasına)
dönüşeceğimiz zamana dek.*

BİRİNCİ BÖLÜM
KRALIN ŞAMPİYONU

1. BÖLÜM

Fırtınanın sert rüzgârlarıyla sallanan panjurlar olmasa içeri girdiğini belli edecek tek bir işaret yoktu. Onun karanlık malikânenin bahçe duvarına tırmandığını kimse fark etmemiş; gök gürültüsü ve yakınlardaki denizden gelen kuvvetli rüzgârın sesinden, su borusuna tırmanırken, pencerenin eşiğine sallanırken ve ikinci katın koridorunda sessizce yürürken çıkardığı sesleri kimse işitmemişti.

Kralın Şampiyonu sert ayak seslerini işitince bir nişe gizlenip sırtını yasladı. Siyah maskesi ve kukuletası yüzünü gizleyen kız, gölgelere karışmak, sadece ve sadece karanlığın bir parçası olmak istiyordu. Açık pencereye doğru bezgin adımlarla yürüyen hizmetçi kız yanından geçip pencereyi homurdanarak kapattı. Saniyeler sonra hizmetçi kız koridorun ucundaki merdiven boşluğunda gözden kayboldu. Kız zemin döşemesindeki ıslak ayak izlerini fark etmemişti.

Çakan bir yıldırım koridoru aydınlattı. Suikastçi deren bir nefes alıp Bellhaven'ın dışında kalan malikâneyi gözlediği üç gün boyunca titizlikle ezberlediği planları gözden geçirdi. Her iki yanda beşer kapı. Lord Nirall'un

yatak odası soldan üçüncüydü.

Başka hizmetçilerin gelip gelmediğini işitmek için kulak kesilse de fırtına daha da şiddetlenirken ev ahalisi sessizliğini korudu.

Bir hayalet kadar sessizce koridorda ilerledi. Lord Nirall'un yatak odasının kapısı hafif bir gıcırtyla açıldı. Kapıyı ardından kapamadan önce bir sonraki gök gürültüsünü bekledi.

Bir başka şimşek dört direkli karyolada uyuyan iki figürü aydınlattı. Lord Nirall taş çatlasın otuz beşindeydi ve siyah saçlı, güzel eşi kollarında huzurla uyuyordu. Kralı o denli kızdıracak ne yapmışlardı da ölmelerini istiyordu?

Yatağın kenarına sessizce ilerledi. Soru sormak düşmezdi ona. İş itaat etmektir. Özgürlüğü buna bağlıdır. Lord Nirall'a doğru attığı her adımda planını gözden geçirdi

Kılıcı kınından ancak inilti denebilecek bir sesle çıktı. Titrek bir nefes alıp kendisini az sonra olacıklara hazırladı.

Tam Kralın Şampiyonu kılıcını lordun başının üzerinde kaldırdığında Nirall'un gözleri açıldı.

2. BÖLÜM

Celaena Sardothien, Rifthold'un cam şatosunda uzun adımlarla yürüyordu. Sımsıkı tuttuğu ağır bohça her adımında sallanıyor, dizlerine çarpıyordu. Yüzünün büyük bir kısmını örten kukuletalı siyah pelerinine rağmen muhafızlar Adarlan Kralı'nın konsey salonuna doğru yürüyüşünü engellemediler. Kim olduğunu çok iyi biliyorlardı; kral için neler yaptığını da. Kralın Şampiyonu olarak hepsinin üstüydü. Aslen artık şatoda astı olduğu birkaç kişi kalmıştı. Ondan korkmayanların sayısı ise daha da azdı.

Açık cam kapılara yaklaştı; pelerini peşinden sürünüyordu. Başıyla selam vermesiyle kapının her iki yanında dikilen nöbetçiler sırtlarını dikleştirdiler. Celaena'nın siyah çizmeleri kırmızı mermer zemini döverken neredeyse ses çıkarmıyordu.

Odanın ortasındaki cam tahtta Adarlan Kralı oturuyordu; karanlık bakışları Celaena'nın parmaklarından sarkan bohçaya odaklandı. Daha önceki üç seferde olduğu gibi Celaena tahtın önünde diz çöküp başını eğdi.

Dorian Haviliard babasının tahtının yanında oturu-

yordu; Celaena, Dorian'ın safir mavisi gözlerini üzerine diktiğini hissedebiliyordu. Kaidenin dibinde her zaman Celaena ve kraliyet ailesinin arasında duran Muhafız Kıtası Yüzbaşı'sı Chaol Westfall dikiliyordu. Celaena kukuletasının gölgeleri arasından Chaol'a bakıp yüz çizgilerini süzdü. Chaol'ın yüzündeki ifadeyi gören Celaena'nın onun için pekâlâ bir yabancı olduğunu düşünebilirdi. Fakat yadırganacak bir yanı yoktu bunun; şu son birkaç aydır oynamakta giderek ustalaştıkları oyunun bir parçasıydı sadece. Chaol bir arkadaş, bir şekilde güvenini kazanmış biri olabilirdi ama hâlâ yüzbaşıydı; hâlâ odadaki kraliyet ailesi fertlerinin hayatlarından sorumluydu. Kral söze girdi.

“Ayağa kalk.”

Ayağa kalkarken Celaena başını dik tuttu. Kukuletasını indirdi.

Kral ona eliyle işaret etti; parmağındaki simsiyah yüzük ikinci güneşinde parılıyordu. “Gereken yapıldı mı?”

Celaena eldivenli elini bohçanın içine atıp kesik başı kralın önüne attı. Baş yerden sekip kaskatı, çürüyen et mermerin üzerinde rahatsız edici tıkırtılar çıkarırken kimse tek kelime etmedi. Yuvarlanan baş kaidenin dibinde durdu; bulanık gözler tavandaki süslü cam avizeye çevrildi.

Dorian oturduğu yerde doğrulup gözlerini kafadan kaçırdı. Chaol'un tepkisi ise Celaena'ya gözlerini dikmek oldu.

“Mücadele etti,” dedi Celaena.

Kral öne eğildi; hırpalanmış yüzü ve boyundaki eğri büğrü kesiklere baktı. “Onu zor tanıdım.”

Celaena krala yarım bir gülümsemeyle karşılık verse de boğazı düğümlenmişti. “Maalesef kesik başlar uzun

yolculuklara pek dayanamıyor.” Tekrar elini bohçasına sokup bir el çıkardı. “İşte mühür yüzüğü.” Elinden geldiğince çürümüş ete bakmamaya çalıştı; her geçen gün koku daha da kötüleşmişti. Eli Chaol’a uzattı; kopuk uzvu eline alıp krala uzatırken yüzbaşının bronz gözle-ri dalgındı. Kralın dudağı tiksintiyle kıvrılrsa da yüzüğü kaskatı kesilmiş parmaktan çekip aldı. Eli Celaena’nın ayaklarının dibine fırlatıp yüzüğü inceledi.

Babasının yanında duran Dorian huzursuzca kıpırdandı. Celaena yarışmada düellolara katılırken Dorian onun geçmişini önemsemiyor gibiydi. Kralın Şampiyonu olduğunda ne olacağını *umuyordu* ki? Celaena kesik ellerin ve başların çoğu insanın midesini altüst edebileceğini düşündü; Adarlan’ın hükümdarlığı altında bir on yıl geçirmiş olsalar da. Hiç savaş görmemiş, zincirlerle birbirine bağlanmış sıra sıra insanların toplu olarak katledilmeye götürülüşlerine şahit olmayan Dorian’a gelince... Belki de hâlâ kusmamış olmasının bile Celaena’yı etkilemesi gerekirdi.

“Ya karısı?” diye sordu kral, yüzüğü elinde tekrar tekrar çevirerek.

Celaena yüzünde kötücül bir sırıtışla “Kocasından kalanlara zincirlenmiş halde denizin dibinde,” diye yanıt verdi. Adından zayıf, soluk eli bohçasından çıkardı. Bir parmağında üzerinde düğün tarihi yazan bir nişan yüzüğü vardı. Yüzüğü krala uzatsa da beriki ona başını iki yana sallayarak karşılık verdi. Celaena kadının elini kalın, kanaviçe bohçanın içine geri koyarken ne Dorian’a ne de Chaol’a bakmaya cesaret edebiliyordu.

“Çok iyi o halde,” diye mırıldandı kral. Kralın gözleri önce kendisine, sonra da bohçaya ve başa çevrilirken Celaena yerinden kımıldamadı. Uzunca bir aranın ardından

kral tekrar konuştu. “Rifthold’da giderek büyüyen bir isyan hareketi var; beni tahtımdan indirmek ve planlarımı bozmak için her şeyi yapmaya hazır bir grup. Bir sonraki görevin imparatorluğum için ciddi bir tehdide dönüşmeden onları bulup yok etmek.”

Celaena bohçayı öyle sıkı kavradı ki parmakları ağrıdı. Chaol ve Dorian gözlerini krala dikmişlerdi; bu haberi ilk kez işitmiş gibi bir halleri vardı.

Endovier’a gitmeden önce Celaena’nın kulağına asi kuvvetlere dair söylentiler gelmişti; tuz madenlerinde ise ele geçirilmiş asilerle karşılaşmıştı. Fakat başkentin kalbinde ciddi bir hareket düzenlemek; onları bir bir ortadan kaldırılması görevini verilen kişinin *kendisi* olması... Bir de şu planlar; ne planıydı bunlar? Asiler kralın çevirdiği dolaplara dair neler biliyorlardı? Celaena soruları zihninin iyice derinlerine gömdü; ta ki kral o soruları yüzünde okuyamayana dek.

Kral parmaklarını tahtın kolçağına vurup tıklar tıklar sesler çıkardı; diğer eliyle hâlâ Nirall’un yüzüğüyle oynuyordu. “Şüpheli hainler listemde birçok insan olsa da sana her defasında bir isim vereceğim. Şato casus kaynıyor.”

Bu sözler Chaol’un kaskatı kesilmesine neden olsa da kralın el etmesiyle yüzbaşı, Celaena’ya yaklaştı; yüzü hâlâ ifadesiz olan Chaol, Celaena’ya bir kâğıt parçası uzattı.

Celaena mektubu alırken Chaol’un yüzüne bakma isteğini bastırdı; yine de Yüzbaşı’nın eldivenli elleri Celaena’nın elini bırakmadan önce onunkilere sürttü. Celaena renk vermeyen bir yüz ifadesi takınarak kâğıda baktı. Üzerinde tek bir isim yazıyordu: *Archer Finn*.

Yaşadığı şoku belli etmemesi için Celaena’nın iradesini

ve kendini savunma içgüdüsünü son damlasına dek kullanması gerekti. Archer'ı –on üç yaşından beri Suikastçılar Hisarı'nda ders almaya geldiği zamanlardan– tanıyor-du. Yaşı Celaena'dan epeyce büyüktü; daha o zamanlarda bile çok revaçta bir erkek fahişeydi... Kendisini oldukça kıskanç müşterilerinden korumak için eğitime ihtiyacı vardı. Müşterilerinin kocalarından da.

Archer, Celaena'nın küçüklüğünde kendisine olan gülünç aşkını sorun etmemiş; aksine kendisiyle flört etme deneyimini yaşamasına göz yummuş ve nihayetinde onu durmadan kıkırdayan bir kızcağıza dönüştürmüştü. Elbette Celaena yıllardır onu görmese de –en son Endovier'a gidişinden önce görmüştü– onun bu tür işler yapabileceği hiç aklına gelmezdi. Yakışıklı, iyi yürekli ve neşeliydi; taç için kral tarafından katli istenecek kadar tehlikeli bir hain olamazdı.

Gülünçtü bu. Krala kim bilgi sızdırıyorsa lanet ahmağın tekiydi.

Celaena'nın ağzından "Sadece o mu yoksa müşterileri de mi?" sözleri döküldü.

Kral ona ağır ağır gülümsedi. "Archer'ı tanıyorsun demek? Şaşırmadım." Bir iğneleme; bir meydan okuma.

Celaena önüne bakmakla yetindi; sakinleşmeye, nefes almaya çalışarak. "Bir zamanlar tanırdım. Çok sıkı korunan bir adamdır. Savunmasını aşmak için zamana ihtiyacım olacak." Bunları büyük bir dikkatle ve son derece rahat bir tavır takınarak söylemişti. Zamana ihtiyaç duymasının asıl nedeni Archer'ın nasıl olup da kendisini böyle bir keşmekeşe bulaştırdığını –ve kralın gerçeği söyleyip söylemediğini– ortaya çıkarmaktı. Archer gerçekten bir hain ve asiye... Eh, bunu o zaman düşünürdü.

“Öyleyse bir ay süren var,” dedi kral. “O zamana dek gömülmemiş olursa, küçük kız, konumunu gözden geçirmem gerekebilir.”

Celaena itaatkâr, boyun eğen ve minnettar bir tavırla başını salladı. “Sağ olun majesteleri.”

“Archer’ın işini gördüğünde sana listedeki sonraki ismi vereceğim.”

Celaena krallıkların arasındaki siyasi çekişmeden – özellikle de asi güçlerden– yıllarca sakınmış, şimdi boğazına kadar meselelere batmıştı. Aman ne harikaydı.

Kral onu “Çabuk ol,” diye uyardı. “Ketum ol. Nirall için ödemen şimdiden odanda seni bekliyor.”

Celaena başını bir kez daha sallayıp kâğıdı cebine soktu.

Kral gözlerini üzerine dikmişti. Celaena gözlerini kaçırsa da hafifçe gülümsemek ve kendisini bekleyen avın heyecanından gözleri parlıyormuş gibi görünmek için kendisini zorladı. Sonunda kral gözlerini tavana çevirdi. “Şu kafayı al ve kaybol.” Kral, Nirall’un mühür yüzüğünü cebine attığında Celaena tiksintiyle yutkundu. Kral için yüzük bir ganimetti.

Celaena kesik kafayı siyah saçlarından tutup bohçanın içine tıktı. Yüzü sararmış Dorian’a tek bir bakış attıktan sonra topuğunun üzerinde dönüp dışarı çıktı.

Hizmetçiler salonu yeniden düzenlemek için devasa meşe masayı ve gösterişli sandalyeleri salonun ortasına çekerken Dorian Havilliard sessizce dikildi. Üç dakika sonra bir konsey toplantısı vardı. Chaol’un Celaena’dan son göreviyle ilgili daha çok bilgi almak istediğini söyleyip salondan ayrıldığını güçbelâ işitti. Babası homurdanarak yüzbaşıya onay verdi.

Celaena bir adamı ve karısını öldürmüştü. Bunu yapmasını da babası emretmişti. Dorian ikisinin de yüzüne bakmakta zorlanmıştı. Yulemas öncesinde o asilerin katledilmesinin ardından babasını şiddet politikalarını gözden geçirmeye ikna ettiğini sanmıştı. Ancak anlaşılan değişen hiçbir şey yoktu. Celaena'ya gelince...

Hizmetçiler masayı donattıklarında Dorian her zamanki yerine, babasının sağına geçti. Konsey üyeleri birer birer salona akmaya başladılar. Aralarında Dük Perrington da vardı. Dük dosdoğru yanına gittiği kralın kulağına Dorian'ın işitemeyeceği kadar alçak bir sesle fısıldadı.

Dorian kimseye tek kelime etmeden önünde duran, camdan su sürahisine baktı. Celaena ona kendisinde değilmiş gibi geliyordu.

Aslen Kralın Şampiyonu unvanını almasından beri geçen iki ayda Celaena bu haldeydi. Hoş elbiseleri ve süslü giysileri gitmiş; yerlerini soğuk görünümlü, üzerine yapışan siyah bir tunik ve pantolon almıştı. Arkada toplanan saçı hep üzerinde olan simsiyah pelerinin kıvrımları arasına karışan uzun bir örgü yapılmıştı. Güzel bir hayaletti o ve ne zaman Dorian'a baksa yüzünde onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi bir ifade vardı.

Dorian açık kapının az önce Celaena'nın içinden geçip gözden kaybolduğu aralığına baktı.

İnsanları öylece öldürebiliyorsa Dorian'ı kendisine karşı bir şeyler hissettiğine inandırması da işten bile değildi. Onu saflarına çekmesi, Şampiyon olmayı garantilemek için kendisini Dorian'a babasıyla yüzleşecek kadar *sevdirmesi*...

Dorian düşüncesinin sonunu getiremedi. Belki ertesi gün Celaena'yı ziyaret ederdi. Sırf yanılma ihtimali olup olmadığını görmek için.

Fakat kendisini Celaena için hiç değeri olup olmadığı sorusunu sormaktan alıkoyamıyordu.

Celaena hızla ve sessizce koridorlardan ve merdivenlerden geçip artık aşına olduğu şato lağımına giden yola saptı. Celaena'nın gizli tünelinin yanından akan aynı kanaldı bu; ancak hizmetçiler nerdeyse saat başı çöp attıklarından bulunduğu yer çok daha kötü kokuyordu.

Uzun yeraltı geçidinde yankılanan kendi ayak seslerine Chaol'unkiler eklendi. Yine de Celaena suyun kenarında durup ırmağın iki yanındaki çok sayıda kemerli geçide bakana dek hiçbir şey söylemedi. Orada başka kimsenin olmadığına ikna oldu.

Arkasına bakıp "E?" dedi. "Merhaba diyecek misin yoksa nereye gitsem peşimden mi geleceksin?" Chaol'a doğru döndü; bohça hâlâ elinden sarkıyordu.

"Hâlâ Kralın Şampiyonu rolünü mü oynuyorsun yoksa yeniden Celaena oldun mu?" Chaol'un bronz gözleri meşale ışığının altında parıldadı.

Elbette ki Chaol farkı anlayacaktı; fark etmediği yoktu. Celaena bu durumun kendisini memnun edip etmediğinden emin olamıyordu. Özellikle de sözlerinde öyle hafif bir iğneleme varken.

Celaena yanıt vermeyince Chaol "Bellhaven nasıldı?" diye sordu.

"Her zamanki gibiydi."

Celaena, Chaol'un ne kastettiğini gayet iyi biliyordu; yüzbaşı görevin nasıl geçtiğini bilmek istiyordu.

"Seninle dövüştü mü?" Chaol çenesiyle Celaena'nın elindeki bohçaya işaret etti.

Celaena omuz silkip yüzünü tekrar kapkara ırmağa

çevirdi. “Başa çıkamayacağım bir durum değildi.” Bohçayı lağım sularının içine attı. İkisi bir süre yukarı aşağı sallanan bohçanın batışını sessizce izledi.

Chaol boğazını temizledi. Celaena onun bu durumdan nefret ettiğini biliyordu. Celaena ilk görevine çıkmadan önce –Meah’te sahil kenarında bir malikâneye gitmişti– Chaol işleri öyle ağırdan almıştı ki bir ara Celaena onun kendisinden gitmemesini isteyeceğini bile düşünmüştü. Sör Carlin’in öldüğü söylentileri alıp başını yürümüşken yanında kesik bir başla döndüğünde Chaol’un gözlerinin içine bakması bir hafta almıştı. İyi de ne ummuştur ki?

“Yeni görevine ne zaman başlayacaksın?” diye sordu Chaol.

“Yarın. Ya da ertesi gün.” Chaol kaşlarını çatınca Celaena hemen “Dinlenmem gerek,” diye ekledi. “Ayrıca Archer’ın ne kadar iyi korunduğunu anlamam ve ona nasıl yaklaşacağımı hesaplamam sadece bir iki günümü alır. Kralın bana verdiği bir aylık süreye ihtiyacım bile olmayacağını umuyorum.” Ayrıca Archer’ın kralın listesine nasıl girdiği ve kralın tam olarak hangi *planları* kastettiği sorularına verecek cevapları olmasını da umuyordu. Sonrasında Celaena ona ne yapacağını düşünürdü.

Chaol, Celaena’nın yanına geldi; gözleri hâlâ pis sulardaydı; muhtemelen bohça şimdi akıntıda Avery Nehri’ne ve nehrin ötesindeki denize doğru sürükleniyordu. “Senden görevinin nasıl geçtiğine dair bilgi almak istiyorum.”

Celaena bir kaşını kaldırdı. “Hiç olmazsa önce beni yemeğe çıkarmayacak mısın?” Chaol gözlerini kısınca Celaena ona somurtarak karşılık verdi.

“Şaka yapmıyorum. Nirall’la neler yaşadığının ayrıntılarını istiyorum.”

Celaena yüzünde bir sırıtışla onu duymazlıktan geldi; eldivenlerini pantolonuna sürtüp merdivenlerden geri çıktı.

Chaol onu kolundan tuttu. “Nirall sana direndiyse boğuşmayı duyan bazı tanıklar olabileceğini...”

Celaena “Ses çıkarmadı,” diye çıkıştı; kolunu kurtarıp hışımına basamakları tırmandı. İki hafta süren yolculuğun ardından tek istediği *uyumaktı*. Kendisine tahsis edilen süite yürümek bile ona zorlu bir yolculuk gibi geliyordu. “Benden *bilgi almana* gerek yok Chaol.”

Yüzünün kıvrımları uzaktaki bir meşalenin ışığıyla aydınlanan Chaol onu omzundan sıkıca kavrayarak karanlık bir sahanlıkta tekrar durdurdu. “Ne zaman yola çıksan,” dedi, “başına neler geldiğini *hiç* bilmiyorum. Yaralandın mı yoksa bir yerlerde bir lağım çukurunda çürüyor musun, bilmiyorum. Dün Nirall’u öldüren katilin yakalandığına dair bir dedikodu işittim.” Chaol yüzünü Celaena’nın yüzüne yaklaştırdı. “Sen bugün dönene dek kastettikleri kişinin *sen* olduğunu sandım. Seni bulmak için oraya gitmek üzereydim.”

Bu sözleri, Celaena’nın döndüğünde ahırda Chaol’un atını neden eyerlenmiş halde bulduğunu açıklıyordu. Aniden yüzüne ateş basan Celaena bir nefes verdi. “Bana bundan biraz daha fazla inancın olsun. Ne de olsa Kralın Şampiyonu’yum ben.”

Chaol’un hızla kendisine çekip kollarını sıkıca doladığı Celaena’nın, kendisini bu harekete hazırlayacak zamanı olmadı.

Celaena hiç tereddüt etmeden kollarını Chaol’un omuzlarına dolayıp kokusunu içine çekti. Yarışmayı resmen kazandığı haberini aldığından beri Chaol ona sarıl-

mamış olsa da o günkü sarılışı sık sık aklına gelmişti. Şimdi Chaol'a sarılırken o anın hiç sonlanmaması arzusu içini kavuruyordu.

Chaol'un burnu ensesine sürtündü. "Gökteki tanrılar adına, berbat kokuyorsun," diye mırıldandı Chaol.

Celaena tıslayıp onu itti; yüzü iyiden iyiye kızarmıştı artık. "Haftalarca ölülerin parçalarını oradan oraya taşıyınca pek de iyi kokulmuyor işte! Hem belki krala *derhal* rapor vermem emredileceğine banyo yapmam için zaman tanınsaydı ben..." Chaol'un yüzündeki sırıtışı görünce susup omzuna bir şaplak indirdi. "Budala." Celaena koluna girdiği Chaol'u merdivenlerden çıkardı. "Haydi. Süitime gidelim de sorularını bana bir centilmene yaraşır şekilde sorabilesin."

Chaol güldü ve kolunu Celaena'dan ayırmadan dirseğiyle onu dürttü.

Neşelenen Hızlı Ayak'ın yalayıp durduğu Celaena yatışınca Chaol, Celaena'dan son görevine dair her ayrıntıyı aldı ve birkaç saat sonra akşam yemeğinde buluşacakları sözünü verip süitten ayrıldı. Celaena, Philippa'nın banyoda üzerine titremesine, saçının ve tırnaklarının halinden yakınmasına göz yumduktan sonra yatağına külçe gibi yığıldı.

Hızlı Ayak yatağa sıçrayıp yanına kıvrıldı. Celaena köpeğin ipeksi, altın rengi kürkünü okşarken gözlerini tavana dikti. Bitkinlik, ağrıyan kaslarından sızıyordu.

Kral söylediklerine inanmıştı.

Chaol da göreviyle ilgili sorular sorduğunda anlattığı hikâyeden bir kez olsun şüphe etmemişti. Celaena bu yüzden kibirlensin mi, üzölsün mü yoksa basbayağı suç-

luluk mu duysun bilemiyordu. Fakat yalanlar ağzından çıkıvermişti. Nirall tam onu öldüreceği anda uyanmış, Celaena çığlık atmasın diye Nirall'un karısının boğazını kesmek zorunda kalmış ve kavga istemediği kadar kanlı sonlanmıştı. Celaena araya gerçek ayrıntılar da serpiştirmişti; ikinci kattaki koridor penceresi, fırtına, elinde mumla gelen hizmetçi... En iyi yalanlar hep gerçeklerle karıştırılanlar olurdu.

Celaena göğsündeki muskayı sıkıca kavradı. Elena'nın gözü. Mezarındaki son karşılaşmalarından beri Elena'yı görmemişti; artık Kralın Şampiyonu olduğundan kadim kraliçenin hayaletinin onu rahat bırakmasını ümit ediyordu. Yine de Elena ona kendisini koruması için muskayı verdiğinden beri geçen aylarda Celaena muskanın varlığının kendisine güven verdiğini hisseder olmuştu. Metal hep sıcaktı; canlıymış gibi.

Muskayı iyice sıktı. Kral onun ne yaptığını, son iki aydır yaşadıklarını bilseydi...

Aldığı ilk göreve hedefini çabucak yok etmek niyetiyle başlamıştı. İşleyeceği cinayete hazırlanmış; Sör Carlin'in bir yabancı olduğunu, hayatının kendisi için hiçbir şey ifade etmediğini kendisine hatırlatıp durmuştu. Fakat malikâneye varıp da adamın hizmetçilerine alışagelmelik ölçüde iyi davrandığını, çatısının altında kol kanat gerdiği bir ozanla lir çalışını gördüğünde ve nasıl bir amaca alet olduğunu fark ettiğinde... yapamamıştı. Kendi kendine kafa tutmaya; kendisini ikna etmeye, alacağı ödüllerle kandırmaya çalışmıştı. Fakat olmamıştı.

Yine de bir cinayet mahalli oluşturması gerekiyordu. Bir de ceset bulması.

Lord Nirall'a Sör Carline'le aynı seçim hakkını tanı-

mıştı; oracıkta öl ya da ölmüş gibi yap ve kaç, çok uzaklara kaçıp bir daha asla aynı ismi kullanma. O ana kadar ortadan kaldırması için görevlendirildiği dört adamın hepsi de kaçmayı seçmişti.

Onları mühür yüzüklerinden ya da kendilerini temsil eden başka eşyalardan ayırmak zor olmamıştı. Yatak kıyafetlerini Celaena'ya teslim etmeleri daha da kolay olmuştu; böylece giysileri sözde bedenlerinde açtığı yaralara uygun olarak yırtabilecekti. Cesetleri elde etmek de kolaydı.

Şifa evleri sıkça taze cesetler atıyordu. Hedefine yeterince benzeyen bir ceset bulmakta hiç zorlanmıyordu; suikast yapacağı yerlerin şatodan taze cesetlerin çürüyeceği kadar uzak olması işini daha da kolaylaştırıyordu.

Sözde Lord Nirall'un kellesi olan başın gerçekte kim olduğunu bilmiyordu; tek bildiği saçlarının lordunkine benzediği ve üzerine birkaç bıçak yarası açtığı yüzü biraz çürümeye bırakmasının işini gördüğüydü. Leydinin eline gelince... El daha adet kanaması yeni başlayacak kadar genç, on yıl önce olsa yetenekli bir şifacının basitçe tedavi edebileceği bir hastalıktan ölen bir kıza aitti. Ancak artık ülkede büyü var olmadığından ve o bilge şifacılar asıldıklarından ya da yakıldıklarından insanlar topluca ölüyordu. Aptalca, bir zamanlar tedavi edilebilir olan hastalıklardan dolayı. Celaena yan dönüp yüzünü Hızlı Ayak'ın yumuşak kürküne gömdü.

Archer. *Onu* nasıl ölmüş gibi gösterecekti? Çok popüler, herkesin tanıdığı biriydi. Şu yeraltı hareketi her ne ise Archer'ın bununla bir bağlantısı olabileceği hâlâ aklına yatmıyordu. Fakat kralın listesinde olduğuna göre belki de, onu son görüşünden bu yana Archer yeteneklerini

güçlü biri olmak için kullanmıştı.

Yine de hareket, kralın planlarına dair ne tür bilgiler ele geçirmişti de bir tehdide dönüşmüştü? Kral tüm kıtayı köleleştirmişti; daha ne yapabilirdi ki?

Tabii başka kıtalar da vardı. Varlıklı krallıkları olan kıtalar; mesela Wendlyn, denizin öte yanındaki o uzak ülke gibi. Wendlyn o zamana dek Adarlan Kralı'nın deniz saldırılarına dayanmış olsa da Endovier'a gitmeden önce Celaena o savaşa dair neredeyse hiçbir şey işitmemişti.

Hem neden bir isyan hareketi kendi kıtalarının derdi kendilerine yetecekken bir başka kıtadaki krallıkları dert etsindi ki? Öyleyse planların kralın *kendi* kıtasıyla, *bu* kıtaya ilintili olması gerekiyordu.

Öğrenmek istemiyordu. Kralın neler çevirdiğini, imparatorluk için neler tasarladığını bilmek istemiyordu. Celaena gelecek bir ayı Archer'a ne yapacağını düşünmekle geçirecek ve o korkunç sözcüğü hiç işitmemiş gibi yapacaktı: *Planlar*.

Celaena titrememek için kendisini tuttu. Çok ama *çok* ölümcül bir oyun oynuyordu. Üstelik artık hedefleri Rifthold'dan insanlardı; ilk hedefi *Archer*'dı... Bu oyunu daha iyi oynamanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Çünkü kral gerçeği öğrenirse, Celaena'nın neler yaptığını anlarsa...

Onu ortadan kaldırırdı.

3. BÖLÜM

Celaena gizli geçidin karanlığında koşuyor, kesik kesik nefes alıyordu. Omzundan geriye baktığında gözleri yanan kömürleri andıran Cain'in kendine sırtıttığını gördü.

Ne kadar hızlı koşarsa koşsun Cain hiç zorluk çekmeden uzun adımlarla hemen arkasında bitiyordu. Hemen ardından parlak, yeşil Wyrd işaretleri süzülüyor, tuhaf şekilleri ve sembolleri kadim taş bloklarını aydınlatıyordu. Cain'in peşinden uzun tırnaklarını zemine sürten Ridderak geliyordu.

Celaena tökezlese de düşmedi. Adımlarını çamurun içinde atar gibiydi. Cain'den kaçamıyordu. Eninde sonunda ona yakalanacaktı. Ridderak ona bir kez yapıştığındaysa... Yaratığın ağzından fırlayan o kocaman dişlerine, kendisini parça parça yeme arzusuyla ışıldayan o dipsiz gözlere bir kez daha bakmaya cesareti yoktu.

Cain kıkırdadı, çıkan ses taş duvarlarda gıcırdadı. Artık Celaena'ya iyice yaklaşmıştı. Parmakları Celaena'nın boynuna sürtecek kadar. Cain onun ismini fısıldadı; gerçek ismini ve Celaena çığlık atarken o...

Celaena nefes nefese uyanıp Elena'nın Gözü'nü sıkıca kavradı. Gözleri odada koyu gölgeler, parlayan Wyrd işaretleri ve duvar halısıyla gizlenmiş gizli kapının açık olduğuna dair bir belirti aradı. Fakat sadece sönmek üzere olan ateşin çıtırtıları vardı.

Celaena başını yastıklarına gömdü. Sadece bir kâbustu bu. Cain ve Ridderak ölmüştü ve Elena bir daha onu rahatsız etmeyecekti. Geçip gitmişti bunlar.

Kat kat yatak örtüsünün altında uyuyan Hızlı Ayak başını Celaena'nın karnına koydu. Celaena yatağa iyice gömüldü; kollarını köpeğe dolayıp gözlerini yumdu.

Geçip gitmişti bunlar.

Sabahın serin sisleri içinde, Celaena oyun parkının geniş alanında bir sopa fırlattı. Hızlı Ayak altın rengi bir şimşek gibi soluk çimlerin üzerinde fırladı; öyle hızlıydı ki Celaena takdirini cılız bir ışıkla belli etti. Yanında duran Nehemia gözlerini çevik tazıdan ayırmadan dilini şaklattı. Nehemia, Kraliçe Georgina'nın dostluğunu kazanmakla ve kralın Eyllwe'ye dair planları hakkında bilgi toplamakla öylesine meşguldü ki ancak şafakta görülebiliyorlardı. Kral prensesin de bahsettiği casuslardan biri olduğunu biliyor muydu? Biliyor olamazdı çünkü Celaena ve Nehemia'nın dostlukları herkesçe bilinirken Celaena'yı Şampiyon'u olarak görevlendirmezdi.

Nehemia alçak sesle kendi kendine Eyllwe dilinde "Neden Archer Finn?" diye sordu. Celaena fazla ayrıntıya inmeden ona son görevini açıklamıştı.

Hızlı Ayak sopaya varınca kuyruğunu sallayarak hızla gerisingeri ikisine doğru yürümeye başladı. Henüz tam büyümemiş olsa da köpek şimdiden anormal derecede

iriydi. Dorian, Hızlı Ayak'ın annesinin hangi ırktan bir köpekle çiftleştğine dair şüphelerini açıkça dile getirmemişti. Hızlı Ayak'ın cüssesine bakılırsa annesi bir kurt köpeğiyle çiftleşmiş olabilirdi. Ya da bizzat bir kurtla.

Celaena, Nehemia'nın sorusuna omuz silkerek karşılık verdi; ellerini pelerinin kürk astarlı ceplerine soktu. "Kral'a göre... Ona göre Archer kendisine karşı başlatılan gizli bir hareketin parçasıymış. Onu tahtından indirmek için burada, Rifthold'da bir hareket."

"Şüphesiz kimse o kadar cesur olamaz. Asiler dağlarda, ormanlarda ve yerel halkın onları gizleyip destekleyebilecekleri yerlerde saklanırlar; burada değil. Rifthold onlar için bir ölüm tuzağı olur."

Celaena bir daha omuz silerken Hızlı Ayak da geri gelmiş, sopanın tekrar fırlatılmasını istiyordu. "Anlaşılan durum öyle değil. Ayrıca anlaşılan kralın elinde kendisine karşı düzenlenen bir hareketin kilit oyuncularını olduğunu düşündüğü insanların bir listesi var."

"Ve sen de... hepsini öldürecek misin?" Nehemia'nın kremi, kahverengi yüzü hafifçe soldu.

"Tek tek," dedi Celaena; sisli tarlada sopayı elinden geldiğince uzağa fırlattı. Hızlı Ayak fırladı; kurumuş çimler ve son kar fırtınasından geriye kalanlar kocaman pençelerinin altında çıtırdadı. "Her defasında bir isim verecek. Bana sorarsan biraz dramatik bir durum. Fakat anlaşılan bu kişiler *planlarına* karışıyorlarmış."

Nehemia sertçe "Ne planları?" dedi.

Celaena kaşlarını çatı. "Senin bileceğini umuyordum."

"Bilmiyorum." Gergin bir sessizlik oldu. "Bir şeyler öğrenirsen..." diye söze girdi Nehemia.

"Ne yapabileceğime bir bakarım." Celaena yalan söy-

lüyordu. Kralın niyetlerini gerçekten bilmek istediğinden emin değildi. Edindiği bilgiyi *paylaşmak* şöyle dursun. Bu bencilce ve belki aptalca da olsa Kralın Şampiyonu'nu ilan ettiği gün yaptığı uyarıyı unutamazdı: Çizginin dışına çıkacak olursa, kendisine ihanet ederse Chaol'u öldürecekti. Sonra da Nehemia'yı ve prensesin ailesini.

Ve tüm bunlar –düzmece ölümler, ağzından çıkan her yalan– onları tehlikeye atıyordu.

Nehemia başını iki yana sallasa da yanıt vermedi. Ne zaman prenses, Chaol hatta Dorian ona öyle baksa bakışlarına dayanmakta güçlük çekiyordu. Fakat Celaena'nın yalanlarına onların da inanması gerekiyordu. Kendi emniyetleri için.

Nehemia ellerini kavuşturdu; gözleri dalıp gitti. Celaena son bir ayda prensesin yüzünde o ifadeyi sıkça görür olmuştu. “Benim için endişe ediyorsan...”

“Etmiyorum,” dedi Nehemia. “Başının çaresine bakabilirsin.”

“Öyleyse mesele nedir?” Celaena midisinin kasıldığını hissetti. Nehemia asilerden biraz daha bahsederse buna ne kadar tahammül edebileceğini bilmiyordu. Evet, kraldan kurtulmak istiyordu –hem onun şampiyonu hem de işgal edilmiş bir ülkenin çocuğu olarak– ama Rifthold'da her ne dolaplar dönüyorsa, asiler hâlâ hangi ümitsiz ümitlere bel bağlamışlarsa hiçbirine bulaşmak istemiyordu. Krala karşı çıkmak ancak delilik olurdu. Hepsi ortadan kaldırılırdı.

Fakat Nehemia “Calaculla çalışma kampındaki sayı giderek artıyor,” dedi. “Her geçen gün yeni Eyllwe asileri getiriliyor. Çoğu *hayatta* olmalarını bir mucize olarak görüyor. Askerler beş yüz asiye katlettikten sonra... Halkım

korku içinde.” Hızlı Ayak geri geldiğinde bu kez köpeğin ağzından sopayı alıp gri şafağa doğru fırlatan Nehemia oldu. “Fakat Calaculla’daki şartlar...”

Nehemia duraksadı; muhtemelen aklına Celaena’nın sırtındaki üç yara izi gelmişti. Endovier’in tuz madenlerindeki zulmü ve aynı zamanda kendisi özgür olsa da hâlâ binlerce insanın orada durmadan çalıştığı ve öldüğünü anımsatan yadigârlar. Endovier kampının bir eşi olan Calaculla’nın daha da beter olduğu söyleniyordu.

“Kral benimle buluşmuyor,” dedi Nehemia; ince, uzun saç örgüleriyle oynuyordu. “Ona üç kez Calaculla’daki şartları tartışma teklifinde bulundum ama her seferinde meşgul olduğunu söylüyor. Anlaşılan sana öldürecek insan bulmak epey vaktini alıyor.”

Celaena, Nehemia’nın sert ses tonu karşısında kızardı. Hızlı Ayak yine döndü ama bu kez Nehemia sopayı eline aldığı anda ellerinde tuttu.

“Yapmam gereken bir şey var, Elentiya,” dedi Nehemia; Celaena’ya bir suikastçı olduğunu itiraf ettiğinde verdiği isimle seslenmişti. “Halkımı kurtarmanın bir yolunu bulmam gerek. Bilgi toplamak için yapılan hamleler ne zaman bir çıkmaza varacak? Ne zaman harekete geçeceğiz?”

Celaena yutkundu. O iki sözcük *-harekete geçmek-* onu itiraf etmek istemediği kadar ürkütüyordu. “Planlar” sözcüğünden bile beterd. Hızlı Ayak ayaklarının dibine uzanmış, kuyruğunu sallayarak sopanın atılmasını bekliyordu.

Fakat Celaena’dan ses çıkmayınca; Nehemia bu konuları her açışında olduğu gibi ondan yine hiçbir söz alamayınca sopayı yere bırakıp sessizce şatoya döndü.

Celaena, Nehemia'nın ayak seslerini işitemez oluncaya dek bekledikten sonra uzun bir nefes verdi. Birkaç dakikaya kadar Chaol'la sabah koşusu için buluşacaktı... Sonrasında Rifthold'un içlerine gidecekti. Archer ikindiye kadar beklese de olurdu.

Ne de olsa kral ona bir ay süre tanımıştı ve kafasındaki Archer'la ilgili kendi sorularına rağmen bir süre şatonun dışına çıkmak istiyordu. Harcayacak tonla kanlı parası vardı.

4. BÖLÜM

Chaol Westfall oyun parkında koşarken hemen yanında hızına ayak uyduran Celaena vardı. Sabah ayazı yüzbaşının ciğerlerinde cam kırıkları gibiydi; ağzından buharlar çıkıyordu. Kendilerine fazla da ağırlık yapmadan mümkün olduğunca sıkı giyinseler de –giysileri kat kat gömlekler ve eldivenlerden ibaretti– bedeninden akan tere rağmen Chaol donuyordu.

Chaol, Celaena'nın da çok üşüdüğünün farkındaydı. Celaena'nın burnu pembeleşmiş; yanakları al al, kulakları kıpkırmızı olmuştu. Chaol'un kendisine baktığını fark eden Celaena ona sırtarak karşılık verdi. Yüzbaşının enfes, turkuaz gözleri ıslık ıslık oldu. Celaena ona "Yoruldu mu?" diye takıldı. "Ben yokken antrenman yapmaya üşeneceğini biliyordum."

Chaol nefes nefese kıkırdadı. "Asıl *sen* göreve çıktığında kesinlikle antrenman yapmamışsın. Bu sabah ikinci kez hızımı sana uydurmak için yavaşlıyorum."

Basbayağı bir yalandı bu. Şimdi Chaol'a yetişmekte hiç zorluk çekmiyordu; ormanda sıçrayan bir geyik gibi çevikti. Bazen Chaol onun hareketlerini izlememek için kendisini zor tutuyordu.

“Sen öyle san,” dedi Celaena; daha da hızlı koşmaya başladı.

Chaol hızını arttırdı; Celaena’nın kendisini geride bırakmasını istemiyordu. Hizmetçiler oyun parkını örten karların arasında bir yol açmış olsalar da zemin hâlâ buzlu ve kaygandı.

Chaol’un son zamanlarda giderek daha fazla fark ettiği bazı şeyler vardı; Celaena’nın kendisini geride bırakmasının nasıl da canını sıktığı. Onun o lanetli görevlere çıkıp kendisiyle günlerce ya da haftalarca haberleşmediğinden nasıl da hazzetmediği. Bir şekilde Celaena’nın geri dönüp dönmemesini umursamaya başladığını fark etse de bu eğilimin içinde nasıl ve ne zaman yeşerdiğini bilmiyordu. Bir de birlikte göğüs gerdikleri onca şey...

Chaol düelloda Cain’i öldürmüştü. Onu kurtarmak için yapmıştı bunu. Bir yanı bundan pişmanlık duymuyor, yine olsa gözünü kırpmadan bunu yapabileceğini düşünüyordu. Diğer yanı ise onu gece vakti, aklına Cain’in kanını getiren terler içinde uyandırıyor.

Celaena ona baktı. “Sorun nedir?”

Chaol içinde büyüyen suçluluk duygusuyla mücadele etti. “Gözlerini yoldan ayırma yoksa ayağın kayar.”

Bir kez olsun Celaena ona itaat etti. “Konuşmak ister misin?”

Evet. Hayır. Chaol’un ne zaman Cain’i öldürüşünü aklına getirse boğuştuğu suçluluk duygusunu ve öfkeyi anlayabilecek biri varsa o da Celaena’ydı. Nefeslerinin arasında “Öldürdüğün kişileri,” dedi, “ne sıklıkla düşünüyorsun?”

Celaena bakışlarını aniden Chaol’a çevirdi. Ardından yavaşladı. Chaol’un durmaya niyeti yoktu; daha da ko-

şacaktı ama Celaena onu dirseğinden tutup durmaya zorladı. Dudakları ince bir çizgiye dönmüştü. “Daha kahvaltımı bile yapmamışken benim hakkımda yargılarda bulunmanın iyi bir fikir olduğunu sanıyorsan...”

Chaol, Celaena’nın sözünü “Hayır,” diye kesti; nefes nefeseydi. “Hayır... Niyetim kesinlikle...” Ciğerlerine art arda birkaç nefes çekti. “Seni yargılamıyordum.” Bir soluklanabilse ne kastettiğini anlatabilecekti.

Celaena’nın gözleri içinde oldukları park gibi buz kesmişti; neden sonra başını yana yatırdı. “Mesele Cain mi?”

Celaena’nın ismi söylemesi bile Chaol’un çenesini sıkmasına neden oldu; yüzbaşı bir şekilde başını sallamayı başardı.

Celaena’nın gözlerindeki buzlar tamamen çözüldü. Chaol onun yüzündeki duygudaşlıktan, anlayıştan nefret etti.

Muhafız Kıtası Yüzbaşısı’ydı o; eninde sonunda birilerinin canını alması gerekecekti. Kral adına şimdiden birçok şey yapmıştı zaten; insanlarla dövüşmüş, canlarını yakmıştı. Dolayısıyla bu hisler içinde olmaması, özellikle de bunlardan *Celaena*’ya bahsetmemesi gerekiyordu. Bir yerlerde ikisi arasında bir çizgi vardı ve Chaol o aralar o çizgiyi giderek daha fazla aştığından gayet emindi.

“Öldürdüğüm insanları asla unutmayacağım,” dedi Celaena. Nefesi ikisinin arasında kıvrılarak yükseldi. “Hayatta kalmak için öldürdüklerimi bile. Yüzleri hâlâ gözümün önüne geliyor; hâlâ canlarını aldığım o son darbeleri tek tek anımsıyorum.” İskeleti andıran ağaçlara baktı. “Bazı günler bana bunları bir başkası yapmış gibi geliyor. O yaşamların çoğunu aldığım için de *mutluyum*. Öte yandan sebep ne olursa olsun her cinayet senden bir

parçanı alıp götürüyor. Bu yüzden onları bir gün unutabileceğimi sanmıyorum.”

Celaena’nın gözleri yeniden Chaol’unkilerle buluştu. Chaol başını salladı.

“Fakat Chaol,” dedi Celaena; yüzbaşının hâlâ tuttuğunun farkında olmadığı kolu daha da sıktı, “Cain’e olanlar... Bir suikast değildi bu; soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayet de değildi.” Chaol geri adım atmaya çalışsa da Celaena onu sıkıca tuttu. “Yaptığının onursuzca bir yanı yoktu ve bunu sadece benim hayatımı kurtardığın için söylemiyorum.” Uzunca bir süre duraksadı. Nihayet “Cain’i öldürüşünü asla unutmayacaksın,” dedi ve gözleri Chaol’unkilerle buluştuğunda kalbi öyle kuvvetli çarptı ki vücudunun her yanında titreşimlerini hissedebiliyordu. “Fakat ben de beni kurtarmak için yaptığını unutmayacağım.”

Celaena’nın sıcak bedenine sokulma arzusu afallatıcıydı. Chaol kendisini gerilemeye zorladı; kolunu sıkan Celaena’dan uzaklaşmaya. Güçlkle bir kez daha başını sallayabildi. Aralarında *gerçekten* bir çizgi vardı. Kral arkadaşlıklarını mesele etmese de o son sınırı aşmak ikisi için de ölümcül olabilirdi; bunu yapması kralın Chaol’un sadakatini, konumunu ve onla ilgili her şeyi sorgulamasına neden olabilirdi.

İş kral ve Celaena arasında seçim yapmaya varırsa da... Wyrd’e böyle bir kararla asla yüzleşmemek için dua etti. Mantıklı seçim kararlı bir şekilde çizginin *bu* yanında kalmaktı. Onurlu olan da buydu; ne de olsa Dorian... Dorian’ın Celaena’ya nasıl baktığını görmüştü. Chaol dostuna ihanet etmeyecekti.

Chaol kendisini rahat bir tavır takınmaya zorlayıp

“Eh,” dedi, “sanırım Adarlan Suikastçısı’nı kendime borçlu bırakmanın bana faydası *olabilir*.”

Celaena, Chaol’a doğru reverans yaptı. “Hizmetinizdeyim.”

Bu kez Chaol’un gülümsemesi samimiydi.

“Haydi, yüzbaşı,” dedi Celaena; yavaş bir koşu temposu tutturdu. “Karnım aç ve burada kışımın donmasını hiç istemiyorum.”

Chaol sessice kıkırdadı. Parktaki koşularına devam ettiler.

Koşuları bittiğinde Celaena’nın bacakları titriyordu ve akciğerleri soğuktan ve harcadığı efordan öyle acıyordu ki kanıyor olabileceklerini düşündü. Yavaşlayıp hızlı adımlarla sıcak saraya –ve Celaena’nın alışverişten önce mideye indirmeye can attığı eksiksiz kahvaltıya– yöneldiler.

Şato bahçelerine girip iki yanlarında yüksek çalıların olduğu çakıl kaplı patikaların arasından geçtiler. Celaena ellerini kollarının altına sokmuştu. Eldivenlere rağmen üşüyen parmakları kaskatı kesilmişti. Kulakları da epey ağrıyordu. Belki başına bir şal takmalıydı; Chaol bu yüzden onunla acımasızca dalga geçecek olsa da.

Celaena en üstte kalan giysilerini çıkarmış, bedenine yapışan ter içindeki gömleği gözüken arkadaşına yan yan baktı. Bir çalı çitten döndüler ve Celaena ilerideki patikada kendilerini neyin beklediğini görünce gözlerini devirdi.

Şafağın hemen ardından bahçelerde yürüyüş yapmak için bahaneler bulan leydilerin sayısı her sabah biraz daha artıyordu. Başta sadece birkaç genç kadın vardı; Chaol’un terli, bedenine yapışan giysilerine şöyle bir bakıp yürümeyi bırakmışlardı. Celaena kadınların gözleri-

nin yuvalarından fırladığına, dillerinin yere kadar sarktığına yemin edebilirdi.

Sonra, ertesi sabah, kadınlar patıkada *tekrar* ortaya çıkmışlardı; bu kez üzerlerinde daha güzel elbiselerle. Ertesi gün başka kızlar da gelmişti. Sonra çok daha fazlası. Şimdi ise oyun parkından şatoya giden hemen her patıkada devriye gezen, Chaol'un geçişini bekleyen en az bir grup kadın vardı.

Kürk manşonlarının üzerinden Chaol'a doğru gözlerini kırpiştıran iki kadının yanından geçtiklerinde Celaena "Of, hadi ama," diye tısladı. Öyle güzelce giyinip kuşanmak için şafaktan önce uyanmış olmalıydılar.

"Ne?" dedi Chaol; kaşlarını kaldırdı.

Celaena, Chaol'un çevresinde olanları basitçe fark etmediğini mi yoksa bu konuda konuşmak istemediğinden mi sustuğunu bilemiyordu... İhtiyatla "Kış sabahı için bahçeler fazla kalabalık," dedi.

Chaol omuz silkti. "Bazı insanlara bütün kış içeri tıkılmaktan bıkkınlık geliyor."

Ya da sadece Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'nı ve kaslarını izlemekten keyif alıyorlar.

Fakat Celaena "Tabii," demekle yetindi ve çenesini kapattı. Chaol *bu denli* kayıtsızken onu uyandırmanın alemi yoktu. Hele hele leydilerin bazıları gerçekten güzelken.

Hele şükür kıkırdayan, kızaran kızları geride bıraktıklarında Chaol alçak sesle bir sesle "Archer'ı gözlemek için Rifthold'a gidecek misin bugün?" diye sordu.

Celaena başını salladı. "Önümüzdeki günlerde neler yapacağını öğrenmek istiyorum; böylece izini sürebilirim belki."

"Neden sana yardım etmiyorum?"

“Çünkü yardımına ihtiyacım yok.”

Celaena, Chaol’un bu yanıtını muhtemelen kibir olarak göreceğini –ki kısmen öyleydi de– bilse de... Göreve karışırsa Archer’ı güvenli bir şekilde uzaklaştıracağı an geldiğinde işler karışabilirdi. Bir başka deyişle, Archer’dan gerçekleri zorla alıp kralın kafasındaki planları öğrendiğinde.

“Yardıma ihtiyacın olmadığını biliyorum. Sadece düşündüm ki belki istediğin...” Sözlerinin gerisini getirmede; kendisini kınarmış gibi başını iki yana salladı. Celaena kendisini onun ne söylemek istiyor olabileceğini düşünür halde bulsa da en iyisi bu konuyu kapatmak olacaktı.

Bir başka köşeden döndüler; şatonun içine öyle yaklaşmışlardı ki o harika sıcaklığı düşündüğünde bile az kalsın Celaena’nın dudakları arasından bir inilti çıkacaktı. Fakat hemen sonra...

“Chaol.” Dorian’ın sesi sabah ayazında cınladı.

İşte o zaman Celaena *inledi*; güçlükle işitilebilecek bir sesle. Chaol, Celaena’ya şaşkın bir bakış attı ve arkasına döndüğünde Dorian’ın uzun adımlarla ikisine yaklaştığını gördü; hemen ardından sarışın bir genç adam geliyordu. Celaena iyi giyimli, Dorian’ın yaşlarında görünen genci daha önce hiç görmemişti. Chaol ise kaskatı kesildi.

Genç adam bir tehditmiş gibi görünmese de Celaena öyle bir saray ortamında kimseyi küçümsememesi gerektiğini iyi biliyordu. Genç üzerinde sadece beline bağlı bir hançer taşıyordu ve soluk yüzünde sabah ayazına karşın epey neşeli bir ifade vardı.

Celaena, Dorian’ın yüzünde yarım bir gülümsemeyle kendisini izlediğini fark etti; gözlerindeki dalgacı ışıltı, içinde onu tokatlama isteği uyandırdı. Hemen sonra prens Chaol’a bakıp kıkırdadı. “Ben de tüm bu leydile-

rin Roland ve benim için sabahın köründe kalktıklarını düşünüyordum. Hepsi soğuktan feci hastalandıklarında babalarına suçun sende olacağını bildireceğim.”

Chaol’un yanakları çok hafifçe de olsa kızardı. Demek sabah seyircilerinin varlığından Celaena’nın sandığı kadar habersiz değildi. Chaol, Dorian’ın arkadaşına gergince “Lord Roland,” deyip eğildi.

Sarışın genç adam Chaol’a eğilerek karşılık verdi. “Yüzbaşı Westfall.” Roland’ın sesi oldukça tatlı çıksa da sesinin Celaena’yı düşündüren bir yanı vardı. Neşe değildi bu; kibir ya da öfke de değildi... Celaena, Roland’ın sesindeki hissi bir türlü çıkaramıyordu.

Dorian, Celaena’ya “İzninle kuzenimi tanıştırayım,” dedi; Roland’ın omzuna hafifçe vurdu. “Meah’tan Lord Roland Havilliard.” Roland elini Celaena’ya uzattı. “Roland, Lillian’la tanış. Kendisi babam için çalışıyor.”

Tüm çabasına rağmen saray ahalisiyle karşılaşacak olduğunda hâlâ Celaena’nın takma ismini kullanıyorlardı; yine de herkes bir raddeye kadar onun sarayda yönetimle ilgili saçmalıklar ya da siyaset amacıyla bulunmadığını biliyordu.

“Memnun oldum,” dedi Roland; beline kadar eğildi. “Saraya yeni mi geldiniz? Geçen yıllarda sizi gördüğümü sanmıyorum.”

Roland’ın konuşma tarzı bile Celaena’nın lordun kadınlarla nasıl bir geçmişini olduğunu anlamasına yetti. Fazlaca kısık bir sesle “Bu sonbaharda geldim,” dedi.

Roland ona bir saraylı gülümsemesiyle karşılık verdi. “Peki amcam için ne tür bir iş yapıyorsunuz acaba?”

Dorian huzursuzca yerinde kıpırdanırken Chaol donmuş gibi hareketsizleşti. Fakat Celaena, Roland’ın gülüm-

semesine aynı şekilde karşılık verip “Kralın rakiplerini kimsenin asla bulamayacağı yerlere gömüyorum,” dedi.

Celaena, Roland’ın kendisine kıkırdayarak karşılık vermesine şaşırdı. Chaol’a bakmaya cesaret edemiyordu; onun sonra bu yüzden kendisini azarlayacağından emindi. “Kralın Şampiyonu kulağıma gelmişti. Yalnız onun bu kadar... hoş biri olacağını düşünmemiştim.”

Yüzbaşı “Seni şatoya getiren nedir Roland?” diye sordu. Chaol kendisine öyle baktığında *Celaena* çoğu zaman kendisini aksi yöne kaçır halde buluyordu.

Roland tekrar gülümsedi. Çok sık –ve kolaylıkla– gülümsüyordu. “Majesteleri bana konseyinde bir yer teklif etti.” Chaol’un gözleri Dorian’a takıldı; prens omuz silkeerek kuzenin sözlerini onayladı. “Dün gece geldim ve bugün işe koyulacağım.”

Chaol gülümsedi; tabii onunlike bir gülümseme denebilirse. Daha çok dişlerini gösterir gibiydi. Evet, Chaol kendisine böyle bakmaya devam ederse Celaena *kesinlikle* oradan kaçacaktı.

Dorian da yüzbaşının bakışının nedenini anlamıştı; kasten kıkırdadı. Fakat daha prens konuşmadan Roland, Celaena’yı yavaşça süzmeye koyuldu; bu kez daha da dikkatle. “Belki de ikimiz birlikte çalışmalıyız Lillian. Yaptığın iş ilgimi çekiyor.”

Celaena’ya kalsa onunla çalışmayı sorun etmeyecekti; fakat Roland’ın kastettiği şekilde değil. Onun çalışma şekli bir hançer, bir kürek ve isimsiz bir mezar gerektirecekti.

Chaol, Celaena’nın düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi elini sırtına koyup onu yönlendirdi. “Kahvaltıya geç kaldık,” dedi; başını Dorian’a ve Roland’a doğru eğdi.

“Atamandan dolayı seni tebrik ederim.” Sesi bozuk süt içmiş gibi çıkıyordu.

Celaena, Chaol’un peşi sıra şatoya girerken feci şekilde banyo yapma ihtiyacı duyduğunu hissetti. Fakat bunun terli giysileriyle ilgisi yoktu; sebep Roland’ın yapış yapış sırtışı ve üzerinde gezen gözleriydi.

Dorian, Celaena ve Chaol’un çalılarının ardında gözden kayboluşlarını izledi; yüzbaşının eli hâlâ Celaena’nın belindeydi. Celaena, Chaol’un elini çekmesi için herhangi bir tepki vermemişti.

Dorian’ın yanında dikilen Roland “Babandan beklenmeyecek bir seçim,” diye mırıldandı, “şu yarışmaya rağmen.”

Dorian yanıt vermeden önce öfkesini dizginledi. Çocukluğu boyunca yılda en az iki kez görüştüğü kuzenine bayıldığı yoktu.

Chaol ise Roland’dan çokça nefret ediyordu; hoşnutsuzluğuna genellikle “dalavereci pislik” ve “ağlak, şımarık dangalak,” gibi sözler eşlik ediyordu. En azından bunlar Chaol’un üç yıldır ettiği laflardı; Roland’ın suratına onu kendinden geçiren bir yumruk indirmesinden sonra.

Fakat Roland yediği yumruğu hak etmişti. Hatta öyle hak etmişti ki ne Chaol’un tertemiz şöhretini ve sonrasında Muhafız Kıtası Yüzbaşı’lığına atanmasına engel olmuştu. Olsa olsa Chaol’un diğer muhafızların ve kıdemsiz asiller arasındaki yerini sağlamlaştırmıştı.

Dorian cesaretini toplasa babasına Roland’ı ne diye konseye atadığını soracaktı. Meah küçük ama zengin bir kıyı şehri olsa da ciddi anlamda bir siyasi gücü yoktu. Şehrin nöbetçileri de olmasa doğru dürüst bir ordusu da.

Roland babasının kuzeninin oğluydu; belki de kral konseyde Havilliard soyundan gelme daha çok kişiye ihtiyaçları olduğunu düşünmüştü. Yine de... Roland rüştünü ispat etmemişti ve hep siyasetten çok kızlarla ilgili görünmüştü.

Roland'ın "Babanın şampiyonu nereden geldi?" diye sormasıyla Dorian dalgın halini üzerinden attı.

Dorian şatoya doğru döndü; Chaol ve Celaena'nın geçtiklerinden farklı bir girişe yöneldi. İki ay önce, düellonun ardından Celaena'nın süitine girdiğinde onları birbirlerine sarılmış halde bulduğu an hâlâ aklındaydı.

Prens yalan söylemeyi seçti. "Lillian öyküsünü kendisine saklıyor." İçinden kuzenine yarışmada olanları açıklamak gelmiyordu. Babasının o sabah Roland'ı yürüyüşe çıkarmasını emretmesi zaten yeterince kötüydü. Bunun tek teselli edici yanı Celaena'yı besbelli genç lordu nasıl gömeceğinin yollarını tasarlarırken görmek olmuştur.

"Babanın kişisel işlerine mi bakıyor yoksa diğer konsey üyeleri de ona görev verebiliyor mu?"

"Daha geleli bir gün olmadı ve sen ortadan kaldırman gereken düşmanlar mı edindin kuzenim?"

"Biz Havilliardlarız, kuzenim. Hep ortadan kaldırılması gereken düşmanlarımız olacak."

Dorian kaşlarını çattı. Fakat Roland doğruyu söylüyordu. "Onun anlaşması sadece babamla. Fakat kendini tehdit altında hissedersen Yüzbaşı Westfall'a söylerim, senin için bir..."

"Ha, tabii ki olmaz. Sadece merak etmiştim."

Roland tam bir baş belasıydı; yakışıklılığının ve Havilliard soyadının kadınlar üzerindeki etkisinin fazlasıyla farkındaydı. Fakat zararsızdı da. Öyle miydi?

Dorian yanıtı bilmiyordu; bilmek istediğinden emin de değildi.

Kralın Şampiyonu olarak dolgun bir maaş alsa da Celaena kazandığı parayı son kuruşuna dek harcıyordu. Ayakkabılar, şapkalar, tunikler, elbiseler, mücevherler, silahlar, saçına takacak incik boncuk ve kitaplar. Kitaplar, kitaplar, kitaplar. Öyle çok kitabı olmuştu ki Philippa'nın odasına bir kitaplık daha getirmesi gerekmişti.

Celaena o öğleden sonra odasına döndü. Kucağında şapka kutuları; içleri parfümle ve şekerlemeyle dolu, renkli torbalar ve kesinlikle hemen okuması *gerek* kitaplarla dolup taşan mukavva kolilerle. Fuayede oturan Dorian'ı görünce hepsini yere düşürmesine ramak kaldı.

Dorian, Celaena'nın satın aldıklarına şöyle bir göz gezdirip "Gökteki tanrılar adına," dedi.

Daha görmediği çok şey vardı. Celaena ancak taşıyabileceği kadarını yanında getirebilmişti. Daha ısmarladığı, adresine teslim edilecek çok şey vardı.

Celaena torbaları masaya attı; az kalsın peçete ve kurdelelerden oluşan bir yığının üzerine yıkılacaktı. "Eh," dedi Dorian, "en azından bugün üzerinde o korkunç siyah giysi yok."

Doğrulan Celaena, Dorian'a omzunun üzerinden sert bir bakış attı. O gün üzerinde leylak ve fildişi bir elbise vardı; kış sonu için biraz açık renkli kaçsa da yakında bahar geleceği ümidiyle giyilmişti. Ayrıca iyi giyinmek girdiği tüm dükkânlarda üzerine düşülmesini garantiye alıyordu. Dükkân sahiplerinin çoğunun onu yıllar önce-sinden tanımasına –ve güneyde bir kıtaya uzun bir yolculuk yaptığı yalanına kanmasına– şaşmıştı.

“Bu zevki neye borçluyum?” Celaena beyaz, kürk pele-
rinini –kendine aldığı bir başka hediye– fuaye masasının
etrafındaki sandalyelerden birine fırlattı. “Seni daha bu
sabah bahçede görmemiş miydim?”

Dorian yerinden kalkmadı; yüzünde o tanıdık, oğlanla-
ra has sırıtış vardı. “Arkadaşların birbirilerini günde bir
defadan fazla ziyaret etmelerine izin yok mu?”

Celaena gözlerini Dorian’a dikti. Dorian’la arkadaş ol-
masının *yapabileceği* şeyler listesinde olduğundan emin
değildi. Hele safir gözlerinde hep o ışıltı varken ve o, ka-
derini ellerinde tutan adamın oğluyken. Fakat Celaena
ilişkilerini sona erdirmesinin üzerinden geçen o iki ayda
sık sık onu özlediğini fark etmişti. Onunla öpüşmeyi, flört
etmeyi değil, sadece *onu* özlediğini.

“Ne istiyorsun Dorian?”

Bir an için Dorian’ın yüzünde öfkeli bir ifade belirdi.
Prens ayağa kalktı. Celaena’nın Dorian’ın yüzüne bak-
ması için başını geriye atması gerekti. “Benimle arkadaş
kalmak istediğini söylemiştin.”

Celaena gözlerini yumdu. “Sözlerimde samimiydim.”

“Öyleyse arkadaşım ol,” dedi Dorian; sesi yükselmişti.
“Benimle yemek ye, bilardo oyna. Hangi kitapları okudu-
ğunu söyle.” Kolilere doğru göz kırpıp “Ya da hangi kitap-
ları satın aldığını,” diye ekledi.

“Ya?” dedi Celaena; ona yarım yamalak gülümsemek
için kendisini zorladı. “Senin de şu aralar benimle yine sa-
atler geçirecek kadar çok vaktin var, öyle mi?”

“Eh, her zamanki gibi ilgilenmem gereken birçok leydi
var ama sana *her zaman* vakit ayırabilirim.”

Celaena ona gözlerini kırpıştırarak karşılık verdi.
“Gerçekten onur duydum.” Aslında Dorian’ı diğer kadın-

larla düşündüğünde içinden pencere camlarını indirmek gelse de bu hislerini ona açmak adil olmazdı. Duvarın dibindeki küçük masanın üzerinde duran saate baktı. “Aslına bakarsan hemen Rifthold’a geri gitmem gerek,” dedi. Bu bir yalan da değildi. Günışığı onu birkaç saat daha idare ederdi; o kadar zaman Archer’ın gösterişli konağına göz gezdirip genellikle nerelerde takıldığını anlamak için izini sürmesine yeterdi.

Dorian başını salladı; gülümsemesi siliniyordu.

Sessizlik çöktü; masadaki saatin tıkırtıları da olmasa çıt çıkmıyordu. Celaena kollarını kavuşturdu; Dorian’ın kokusunu, dudaklarının tadını anımsadı. Fakat aralarındaki mesafe, her gün daha da büyüyen bu korkunç uçurum... Böylesi daha iyiydi.

Dorian ona bir adım yaklaşıp avuçlarını ona doğru açtı. “Senin için savaşmamı mı istiyorsun? Bu mu istediğin?”

“Hayır,” dedi Celaena, sessizce. “Sadece beni rahat bırakmanı istiyorum.”

Dorian’ın gözlerinde dillendirmediği sözcüklerin parıltısı belirdi. Celaena gözlerini Dorian’a dikti; kıpırdamadan, o odadan çıkana dek.

Fuayede yalnız kaldığında Celaena parmaklarını bir yumruk yapıp bir açtı; bir anda masanın üzerinde duran cicili bicili paketlerden tiksindirildi.

5. BÖLÜM

Rifthold'un çok revaçta ve nezih bir bölgesinde, bir damın tepesinde duran Celaena eğilip bir bacanın gölgesine gizlendi ve kaşlarını Avery Nehri'nden esen rüzgâra doğru çattı. Cep saatine üçüncü kez baktı. Archer Finn'in önceki iki randevusu da birer saat sürmüştü. Yaklaşık iki saat kadar sokağın karşısındaki evdeydi.

Kibar, yeşil çatılı konağın öyle ilginç bir yanı yoktu. Orada yaşayan kişi hakkında herhangi bir bilgiye de ulaşamamıştı; tek bildiği Archer'ın bu müşterisinin ismiydi. Lady Balanchine. Diğer iki evde de bilgi koparmak için aynı numarayı kullanmıştı: Lord Falanca'ya paket getiren bir kurye rolüne bürünmüştü. Uşak ya da kâhya ona orasının Lord Falanca'nın evi olmadığını söylediğinde utanmış gibi yapıp evin kime ait olduğunu sormuş, hizmetçiyle biraz lafladıktan sonra yoluna gitmişti.

Celaena bacaklarının pozisyonunu ayarlayıp boynunu çevirdi. Güneş batmak üzereydi ve her geçen dakikada hava sıcaklığı düşüyordu. Celaena evlere girmezse başka bir şey öğrenemeyecekti. Öte yandan, Archer'ın aslen yapmak için para aldığı işin başında olma ihtimaline karşılık

içeri girmek için acelesi yoktu. Nerelere gittiğini, kimlerle görüştüğünü öğrenip bir sonraki adımı atmak daha iyi olacaktı.

Rifthold'da bu tür bir şey yapmayalı –zümrüt yeşili çatıların üzerinde böyle çömelip avı hakkında bilgi toplamayalı– epey zaman geçmişti. Kralın onu Bellhaven'a ya da bir lordun malikânesine göndermesinden farklıydı bu. Orada, o an, Rifthold'da Celaena'ya öyle geliyordu ki sanki...

Sanki asla oradan ayrılmamıştı. Omzundan geriye baksa yanında çömelen Sam Cortland'i görecekti sanki. Gecenin sonunda cam şatoya değil de şehrin diğer ucundaki Suikastçılar Hisarı'na dönecekti sanki.

Celaena iç çekti; parmaklarını sıcak ve kıvrak tutmak için kollarının altına soktu.

Özgürlüğünü yitireli bir buçuk yıldan fazla olmuştu; Sam'i yitireli de bir buçuk yıl. Bir yerlerde, bu şehirde tüm bunların nasıl gerçekleştiğinin yanıtları vardı. Arayacak cesareti olsa yanıtları nerede bulacağını biliyordu. Öğreneceklerinin kendisini bir kez daha yıkacağını da.

Konağın ön kapısı açıldı ve Archer basamaklardan aşağı inip dosdoğru kendisini bekleyen faytona yöneldi. Araba Archer'ı hızla uzaklaştırmadan önce Celaena adamın kızıl kahverengi saçlarını ve şık giysilerini kısacık bir an için görebildi.

Homurdanan Celaena çömeldiği yerde doğrulup hızla çatıdan indi. Kısa süren yorucu tırmanışların ve birkaç sıçrayışın ardından sırtını yine parke taşlı sokaklara verdi.

Archer'ın faytonunun peşine takıldı; onlar önde o arkada şehirde ilerlerken bedenini gölgeler arasında gizliyordu. Trafik sayesinde fayton yavaş ilerliyordu. Celaena'nın

esir alınışının ve Sam'in ölümünün ardındaki gerçeği öğrenmekte acele etmemesine ve kralın Archer konusunda yanıldığından epey emin olsa da kendisini şu isyan hareketine ve kralın planlarına dair ortaya çıkaracağı gerçeğin kendisini de mahvedebileceğini düşünmekten alamıyordu.

Sadece kendisini değil, değer verdiği her şeyi de mahvedebileceğini.

Çıtırdayan ateşin sıcaklığının tadını çıkaran Celaena başını küçük kanepenin sırtına yaslayıp bacaklarını yumuşak kolçaktan aşağı sarkıttı. Elinde tuttuğu kâğıdın üzerindeki çizgiler bulanıklaşmaya başlıyordu. Bunun şaşılacak bir yanı da yoktu; saat on biri geçmişti ve şafaktan önce kalkmıştı.

Chaol belgeleri, imzaları ve karalanmış notları inceleyen Celaena'nın önündeki yıpranmış, kırmızı halıda yayılan cam dolmakalem şömine ışığında parılıyordu. Burnundan verdiği havayla iç geçiren Celaena elindeki kâğıdı yere bıraktı.

Chaol'un Celaena'nın geniş süitine benzemeyen yatak odası tek ve geniş bir odadan ibaretti ve içinde eşya olarak sadece tek pencerenin dibinde duran bir masa ve taş şöminenin önündeki eski kanepeler vardı. Gri, taş duvarlara birkaç duvar halısı asılmıştı. Bir köşede yüksek, meşe ağacından bir gardırop dikiliyordu ve Chaol'un dört direkli yatağının üzeri epey eski, rengi solmuş, kırmızı bir yorganla örtülüydü. Odanın yanında –Celaena'nınki kadar geniş olmasa da bir havuz ve bir tuvaletin sığacağı kadar geniş– bir banyo vardı. Tek, küçük bir kitaplığı vardı; içini dolduran kitaplar özenle dizilmişti. Chaol'u tanıyorsa kitaplar alfabetik sıraya göre dizilmiş olmalıydı. Muhte-

melen her bulduğu kitabı sevse de sevmese de kitaplığına kaldıran Celaena'nın aksine Chaol kitaplığında sadece en sevdiği kitapları tutuyordu. Chaol'un doğal olmayacak kadar düzenli kitaplığına rağmen Celaena odayı seviyordu; sıcak bir havası vardı.

Celaena birkaç hafta önce oraya gelmeye başlamıştı; Elena'ya, Cain'e ve gizli geçitlere dair düşünceler kendisinde süitinden çıkma arzusu uyandırınca. Chaol başta mahremiyetini ihlal ettiğini söyleyerek Celaena'ya söylese de onu reddetmemiş, ya da akşam yemeklerinden sonra sıkça yaptığı ziyaretlere karşı çıkmamıştı.

Chaol'un dolmakaleminden çıkan hışırtilar kesildi. "Ne üzerinde çalıştığını unutmuşum da, bir hatırlatsana."

Celaena kâğıdı havada sallayarak kendisini sırt üstü kanepeye bıraktı. "Sadece Archer'la ilgili bilgiler arıyorum. Müşteriler, sık gittiği yerler, gün boyu yaptıkları."

Chaol'un kahverengi gözleri şömine ışığı altında birer kor gibiydi. "Gidip onu vurmak ve işi bitirmek varken izini sürmekle neden uğraşıyorsun? Archer'ın iyi korunduğunu söylemiştin ama anlaşılan bugün kolayca izini sürmüşsün."

Celaena kaşlarını çattı. Chaol'un çok zeki olduğunu teslim etmeliydi. "Çünkü krala karşı komplo düzenleyen bir grup varsa Archer'ı öldürmeden önce onlara dair elimden geldiğince çok bilgi koparmalıyım. Belki Archer'ın peşine takılmak komploculardan bazılarını ortaya çıkarmamı sağlar ya da en azından nerede olabileceklerine dair bazı ipuçlarına ulaşırım." Gerçek buydu; tam da bu yüzden Archer'ın süslü faytonunu başkent sokaklarında takip etmişti.

Fakat onun izini sürmekle geçirdiği saatler boyunca

Archer sadece randevularına gitmiş, sonra da konağına dönmüştü.

“Peki,” dedi Chaol. “Şimdi sadece... bu bilgileri ezberliyor musun?”

“Burada olmam için hiçbir neden olmadığını, gitmem gerektiğini kastediyorsan söyle bana.”

“Sana on dakika önce uyuklamana neden olacak kadar sıkıcı gelenin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum sadece.”

Celaena dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Uyukladım ben!”

Chaol’un kaşları kalktı. “Horlamanı işittim.”

“Sen bir yalancısın Chaol Westfall.” Celaena elindeki kâğıdı Chaol’a fırlatıp tekrar kanepeye yığıldı. “Bir dakikalığına gözlerimi kapatmıştım sadece.”

Chaol başını iki yana sallayıp işine döndü.

Celaena kızardı. “Gerçekten horlamadım, değil mi?”

Chaol “Bir ayı gibi horladın,” derken yüzünde büyük bir ciddiyet vardı.

Celaena kanepenin kolçağını yumrukladı. Chaol sırttı. Celaena oflayıp kolunu kanepeden aşağı sarkıttı ve eski halının iplikleriyle oynayarak gözlerini taş tavana dikti. “Bana Roland’dan neden nefret ettiğini anlat.”

Chaol ona bakıp “Ondan nefret ettiğimi söylemedim hiç,” dedi.

Celaena sadece bekledi.

Chaol iç çekti. “Ondan neden nefret ettiğimi anlamamın senin için hiç de zor olmayacağını düşünüyorum.”

“Fakat herhangi bir olaydan dolayı...”

“*Bir sürü* olay oldu ve bunların hiçbirinden bahsetmek gelmiyor içimden.”

Celaena bacaklarını kanepenin kolçağından aşağı sar-

kıtıp dimdik ayağa kalktı. “Huysuzun tekisin, değil mi?”

Celaena üzerinde çalıştığı bir başka belgeyi eline aldı; üzerine Archer’ın müşterilerinin yaşadıkları yerleri işaretlediği bir haritaydı bu. Çoğu Rifthold’un seçkinler sınıfının büyük bir kısmının tercih ettiği lüks semtte kalıyordu. Archer’ın konağı da o semtteydi; sessiz ve nezih bir ara sokakta. Celaena tırnağını haritanın üzerinde gezdirirken gözü sadece birkaç blok ötedeki bir sokağa kaydı ve donakaldı.

O sokağı biliyordu; köşesindeki evi de. Rifthold’un içlerine girdiğinde o evin yakınından geçmemeye özen gösterirdi. O gün de yine aynı şey olmuştu; evin yakınından geçmemek için birkaç blok dolaşmıştı.

Chaol’a bakmaya cesaret edemeyen Celaena “Rourke Farran’ın kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Uzun zamandır bastırdığı öfkesi ve kederi ismi telaffuz ederken midesinin bulanmasına neden olsa da bir şekilde söyleyebilmişti. Çünkü tüm gerçeğe ulaşmak istemese de... esir alınışına dair bazı ayrıntıları öğrenmek istiyordu. Buna ihtiyacı vardı; geçen onca zamandan sonra bile.

Chaol’un dikkatinin kendisine çevrildiğini hissetti. “Suç imparatoru Rourke Farran mı?”

Celaena başını salladı; gözleri hâlâ birçok korkunç tersliğin yaşandığı sokaktaydı. “Hiç onunla uğraştın mı?”

“Hayır,” dedi Chaol. “Fakat... Bunun nedeni Farran’ın ölmüş olması.”

Celaena elindeki kâğıdı indirdi. “Farran öldü mü?”

“Dokuz ay önce. O ve en kıdemli adamlarından üçünü ölü buldular; onları öldüren...” Chaol dudağını çiğneyip ismi anımsamaya çalıştı. “Wesley’ymiş. Wesley adında bir adam hepsinin icabına bakmış. O...” Chaol başını yana

eğdi. “Arobynn Hamel’in özel korumasıydı.” Celaena’nın nefesi daraldı. “Wesley’yi tanır mıydın?” diye ekledi Chaol.

Celaena sessizce “Tanıdığımı sanırdım,” dedi. Arobynn’le geçirdiği onca yıl boyunca Wesley’nin sessiz ve ölümcül varlığını hep hissetmişti. Wesley onu güçlkle hoş görüyordu ve günün birinde efendisi için bir tehdit olursa Celaena’yı öldüreceğini açıkça ifade etmişti. Fakat ihanete uğrayıp esir alındığı gece Wesley, Celaena’yı durdurmaya çalışmıştı. Celaena, Wesley’nin bunu efendisi Celaena’nın odasına kapatılmasını emrettiği için, Sam’i öldüren Farran’dan intikam almaya kalkışmasını engellemek için yaptığını düşünmüştü ama...

“Wesley’ye ne oldu?” diye sordu Celaena. “Farran’ın adamları onu yakaladılar mı?”

Chaol elini saçlarında gezdirip gözünü haliya dikti. “Hayır. Wesley’yi bir gün sonra bulduk; Arobynn Hamel’in bir lütfuydu bu.”

Celaena yüzündeki kanın çekildiğini hissetse de cesaretini toplayıp “Nasıl?” diye sorabildi.

Chaol onu dikkatle, ihtiyatla süzdü. “Wesley’nin bedeni Rourke’un evini çevreleyen demir çitin kazıklarından birine saplanmış haldeydi. Etrafta... Wesley’yi kazığa oturttuklarında hayatta olduğunu düşündürecek kadar çok kan vardı. Evdeki kimse itirafta bulunmasa da hizmetçilerin onu ölene dek orada *tutmaları* emrini aldıklarını sezdik.

Bunun kan davasını yatıştırmak için bir girişim olduğunu düşündük; böylece yeni suç imparatoru eskisinin yerini aldığında Arobynn’i ve onun suikastçılarını düşman olarak görmeyeceklerdi.”

Celaena gözlerini tekrar haliya dikti. Farran’ı öldür-

mek için Suikastçılar Hisarı'ndan kaçtığında Wesley onu durdurmaya çalışmıştı. Ona bunun bir tuzak olduğunu anlatmaya çalışmıştı.

Celaena düşüncelerini yarıda kesti. Bu daha sonra masaya yatırıp üzerinde durması gereken bir gerçektir; Archer'ın, isyan hareketinin ve endişe etmesi gereken tüm o saçmalıkların yokluğunda. Arobynn Hamel'in neden kendisine ihanet ettiğini –ve sebebi öğrendiğinde edindiği o korkunç bilgiyle ne yapacağını– anlamaya çalışabileceği bir zamanda. O zaman geldiğinde ona ne kadar acı vereceğini ve nasıl kan ağlatacağını da düşünecekti.

Kısa süren bir sessizliğin ardından Chaol “Fakat Wesley'nin neden Rourke Farran'ın peşine düştüğünü asla öğrenemedik,” dedi. “Wesley sadece bir korumaydı. Farran'la ne derdi olabilirdi?”

Celaena'nın gözleri yanıyordu; gece göğünün ay ışığına bulandığı pencereye baktı. “İntikam için yaptı.” Sam'in çarpılmış; Suikastçılar Hisarı'nın altındaki o odada, masanın üzerinde yatan cesedi hâlâ gözlerinin önündeydi. Önünde çömelen, felce uğramış bedeninde ellerini gezdiren Farran da. Düğümlenen boğazını açmak için yutkundu. “Farran benim... arkadaşlarından birini... esir aldı ve işkence edip öldürdü. Ertesi gece ona bunu ödetmek için hisardan çıktım. İşler iyi gitmedi.”

Ateşin içinde bir odun yerinden oynadı; ortasından yarılan odun odayı bir ışık parlamasıyla doldurdu.

“O gece mi esir alındın?” diye sordu Chaol. “Fakat kimin sana ihanet ettiğini bilmediğini sanıyordum.”

“Hâlâ da bilmiyorum. Biri beni ve arkadaşımı Farran'ı öldürmemiz için tuttu ama hepsi bir tuzaktı; Farran da yemdi.”

Bir sessizliğin ardından “Arkadaşının adı neydi?” sorusu geldi.

Celaena dudaklarını kenetledi; onu son kez, o masanın üzerinde iki büklüm halde gördüğü anın hatırasını zihninden uzaklaştırdı. “Sam,” diyebilirdi. “Adı Sam’di.” Kesik kesik nefes aldı. “Onu nereye gömdüklerini bile bilmiyorum. Bunu kime soracağımı da.”

Chaol yanıt vermedi. Celaena ne diye bu konuda konuştuğunu bilmiyordu ama sözler ağzından dökülüvermişti işte. “Onu yüzüstü bıraktım,” dedi. “Her açıdan.”

Bir başka uzun sessizliğin ardından bir iç çekiş geldi. “Bir açıdan ise bırakmadın,” dedi Chaol. “Bahse girerim senin hayatta kalmanı, *yaşamayı* istiyordu. Bu yüzden onu yüz üstü bırakmadın, yani bu açıdan.”

Celaena başını sallarken yüzünü çevirip gözlerinin yanmasını durdurmaya çalıştı.

Hemen sonra Chaol bir kez daha söze girdi. “İsmi Lithaen’di. Üç yıl önce saraylı hanımlardan biri için çalışıyordu. Roland bir şekilde durumu anlamış ve kendisini Lithaen’le yatakta yakalamamın eğlenceli olacağını düşünmüştü. Bunun yaşadıklarıyla kıyaslanmayacağını biliyorum...”

Celaena’nın, Chaol’un geçmişte *herhangi bir kadına* ilgi duyduğundan haberi yoktu ama... “Peki *Lithaen* bunu neden yaptı?”

Chaol omuz silkti; yine de zihninde anılar kol gezdiğinden gözlerinde kasvetli bir ifade vardı. “Çünkü Roland bir Havilliard, bense sadece Muhafız Kıtası Yüzbaşısıyım. Roland onu kendisiyle Meah’e gitmeye bile ikna etti... Fakat sonrasında ondan hiç haber almadım.”

“Onu seviyormuşsun.”

“Sevdiğimi sandım. Onun da beni sevdiğini.” Chaol başını iki yana salladı, kendisini sessizce azarlar gibi. “Sam seni sevmiş miydi?” diye sordu.

Evet. Kimsenin Celaena’yı sevmediği kadar çok. Celaena’yı her şeyini riske atacak, her şeyden vazgeçecek kadar sevmişti. Onu öyle çok sevmişti ki Celaena sevgisinin yankılarını hâlâ hissediyordu; o anda bile. “Hem de çok,” diye fısıldadı.

Saat on bir buçuğu vurduğunda Chaol başını iki yana salladı; gergin hali kayboldu. “Bitkinim,” dedi.

Celaena ayağa kalktı; nasıl olup da ikisi için de büyük anlam ifade eden iki insan hakkında konuşmaya başladıklarını bilmiyordu.

Chaol ayağa kalktı; gözleri pırıl pırıldı. “Odana kadar eşlik edeyim sana.”

Celaena çenesini kaldırdı. “Artık her yere yanımda refakatçiyle gitmeme gerek olmadığını sanıyordum.”

“Yok da,” dedi Chaol; kapıya doğru yürüdü. “Fakat *arkadaşların* ara sıra yaptığı bir şeydir bu.”

“Dorian’a da odasına kadar eşlik ediyor musun?” Celaena gözlerini Chaol’a doğru kırıştırdı ve kendisi için açtığı kapıdan geçti. “Yoksa bu sadece hanım arkadaşlarının faydalandıkları bir ayrıcalık mı?”

“Hanım arkadaşlarım *olsaydı* onlara bu teklifi götürürdüm. Fakat senin hanım olarak nitelendirilebileceğinden emin değilim.”

“Ah ne incesin. O kızların her sabah bahçeye çıkmak için mazeretler uydurmalarına şaşmamak gerek.”

Chaol homurdandı. Celaena’nın şatonun diğer yanında kalan süitine doğru sessiz, loş koridorlarda yürürken ikisi de sustu. Zorlu bir yürüyüşü bu; koridorlar boyunca

kışın soğuşunu yeterince kesemeyen pencereler olduğundan çoğu zaman üşüyorlardı.

Süitinin kapısına vardıklarında Chaol hızlıca iyi geceler dileyip uzaklaşmaya başladı. Parmaklarını pirinç kapı tokmağına koyan Celaena ona doğru döndü.

“Lafımın ne değeri olur bilmem,” dedi Celaena. Yüzünü ellerini cebine sokmuş olan Chaol’a çevirdi. Sonra ona belli belirsiz gülümsedi. “Roland’ı sana tercih ettiyse bu onu gelmiş geçmiş en büyük aptal yapar.”

Chaol uzunca bir süre Celaena’ya baktıktan sonra sessizce “Sağ ol,” dedi ve odasına yürümeye başladı.

Celaena onun ardından baktı; koyu renkli tuniğinin altından bile seçilen güçlü sırt kaslarının oynayışını izledi ve aniden şu Lithaen denilen kadın uzun zaman önce şatodan ayrıldığı için minnet duydu.

Gece yarısı olduğunda bahçedeki o berbat saat kulesinin tuhaf çınlamaları şatonun karanlık ve sessiz koridorlarında yankılandı. Chaol, Celaena’ya kapısına kadar eşlik etse de yatak odasında beş dakika boyunca bir aşağı bir yukarı yürüyen Celaena sıkılıp kütüphanenin yolunu tuttu. Süitinde okumadığı bir yığın kitap olsa da içinden hiçbirini okumak gelmiyordu. Bir şeyler yapması *gerekliyordu*. Chaol’la tartışmasını ve o gün su yüzüne çıkardığı anıları zihninden atmasını sağlayacak bir şeyler.

Celaena pelerinine sıkıca sarındı ve soğuk havayı geçiren pencereleri karla döven sert rüzgârlara öfkeyle baktı. Kütüphanede bir iki şöminenin yakılmış olacağını ümit ediyordu. Yakılmamışsa da *gerçekten* ilgisini çeken bir kitap alır, odasına geri koşar ve sıcak yatağına, Hızlı Ayak’ın yanına kıvrılırdı.

Celaena bir köşeyi döndü; kütüphanenin yüksek kapılarına açılan karanlık, pencerelerin sıralandığı koridora girdi ve donakaldı.

O gecenin soğüğunda siyah pelerininin bedenini tamamen gizlediği, yüzünü kukuletasıyla iyice örtmüş birini görmek şaşırtıcı değildi. Öte yandan, açık kütüphane kapıları arasında dikilen figür Celaena'nın içindeki kadim, ilkel bir korunma içgüdüsünü harekete geçirdi. Öyle ki bir adım daha atmadı.

Figür başını ona doğru çevirdi ve Celaena gibi o da kılmıdamadan durdu.

Koridor pencerelerinin öte yanında karlar döne döne düşüyor, cama yapışıyordu.

Figür yüzünü tamamen kendisine doğru çevirirken Celaena kendisine karşısındakinin sadece bir insan olduğunu hatırlattı. Gecedен daha siyah bir pelerin giyen, ağır kukuletası içindeki yüzün her hattını gizleyen bir insan.

Figür havayı kokladı, homurdandı, bir hayvan sesiyle.

Celaena yerinden kıpırdamaya cesaret edemedi.

Yaratık bir kez daha havayı kokladı ve onda doğru bir adım attı. Dumandan ve gölgeden oluşuyormuş gibi hareket ediyordu...

Celaena'nın göğsünü hafif bir sıcaklık kaplarken üzerinde bir ışık yanıp sönmeye başladı.

Elena'nın Gözü parıldıyordu.

Yaratık duraksadı. Celaena nefes alıp vermeyi bıraktı.

Yaratık tısladı ve bir adım geri giderek kütüphane kapılarının ötesinde kalan gölgelerin içine karıştı. Celaena'nın muskasının ortasındaki küçük, mavi mücevher daha da kuvvetli bir şekilde parlarken Celaena ışıktan kamaşan gözlerini yumdu.

Gözlerini tekrar açtığında muskanın ışığı sönmüş, kukuletalı yaratık gitmişti.

Yaratık geride tek bir iz bırakmamıştı; ayak sesleri bile gelmiyordu.

Celaena kütüphaneye girmedi. Hayır, yapmayacaktı bunu. Alelacele, elinden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde süitine geri gitti. Kendi kendine her şeyi hayal ettiğini, doğru dürüst uyumadığı için bir sanrı gördüğünü söylese de o lanetli sözcüğün tekrar tekrar kulaklarında çınlamasına engel olamıyordu.

Planlar.

6. BÖLÜM

Kendisine durmadan kütüphanenin önündeki kişinin kralla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyen Celaena yürüyerek –*hâlâ* koşmadan– odasına giden koridorda ilerliyordu. Öyle büyük bir şatoda bir sürü tuhaf insan olması doğaldı ve kütüphanede bir başkasına nadiren rastlasa da belki de bazı insanlar sadece... kütüphaneye yalnız gitmek istiyorlardı. Bir de kimliklerini belli etmeden. Kitap okumanın son derece demode görüldüğü bir saray ahalsinin arasında belki kitaplara olan tutkulu aşkını kendisini alaya alacak arkadaşlarından gizlemeye çalışan bir saraylı olabilirdi.

Hayvansı, ürkütücü bir saraylı. Muskasının parılmasına neden olan bir saraylı.

Celaena tam ay tutulması başladığı anda odasına girdi. Homurdandı. “Tabii ki bugün tutulma vardı,” diye söylenip yüzünü balkon kapılarından çevirip duvardaki halıya yaklaştı.

Yanıtlara ihtiyacı vardı. Elena’yı bir daha hiç görmeyi istemesine, ümit etmesine rağmen...

Belki de ölü kraliçe ona güler, ona gördüğünün önem-

siz olduğunu söylediler. Elena'nın öyle söylemesi için gökteki tanrılara dua ediyordu. Çünkü aksi takdirde...

Celaena başını iki yana sallayıp Hızlı Ayak'a baktı. "Bana eşlik etmek ister miydin?" Köpek onun ne yapacağını sezmiş gibi yatağın üzerinde defalarca döndü ve oflayarak yatağa kıvrıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kısa sürede Celaena duvar halısının önünde duran, gizli kapıyı saklayan şifonyeri yana çekti; eline bir mum alıp o çok derinlerdeki sahanlığa inen, unutulmuş merdiven basamaklarında uzun yürüyüşüne başladı.

Taştan üç kemerli kapı onu karşıladı. En soldaki kapı içinden Büyük Salon'un gizlice izlenebildiği bir geçide açılıyordu. Ortadaki kanalizasyona ve günün birinde hayatını kurtarabilecek olan gizli geçide açılıyordu. Sağdaki ise... O kapının ardındaki geçit kadim kraliçenin unutulmuş mezarına uzanıyordu.

Celaena mezara doğru yürürken Cain'in büyüyle Ridderak'ı bir başka dünyadan çağırırken gördüğü sahanlığa bakmaya cesaret edemedi. Yaratığın kırdığı kapıdan düşen molozlar bile hâlâ merdiven basamaklarının üzerindeydi. Duvarın Ridderak'ın yıkıp geçtiği noktalarında delikler vardı. Yaratık onu mezara kadar kovalamış, Celaena güçlükle uzun zaman önce ölen Kral Gavin'in kılıcı Damaris'i alıp son anda canavarı öldürmüştü.

Celaena eline baktı; avucunda ve başparmağının çevresinde beyaz yara izlerinin oluşturduğu halkalar vardı. Nehemia o gece Celaena'yı bulmasa Ridderak'ın zehirli ısırığı onu öldürecekti.

Nihayet sarmal merdiven boşluğunun dibindeki kapıya vardığında kendisini kapının ortasındaki kurukafa şeklindeki tokmağa bakar halde buldu.

Belki de iyi bir fikir değildi bu. Alacağı yanıtlara değmeyecekti belki.

Yukarı dönmeliydi. Bundan iyi bir şey çıkmayacağı belliydi.

Elena, Celaena'nın emrine itaat edip Kralın Şampiyonu olmasından hoşnut görünmüştü ama kraliçe ortaya çıkarsa Celaena'nın yeni görevler almak için *istekli* olduğu düşüncesine kapılabilirdi. Wyrđ biliyordu ki kendisine verilen görevler Celaena'ya yetiyor da artıyordu.

Her ne kadar koridordaki o... o şey hiç dostane görünmese de Celaena yaptığından emin olamıyordu.

Kurukafa tokmak ona gülümsüyor, bomboş gözlerini gözlerine dikeyor gibiydi.

Gökteki tanrılar adına, hemen oradan ayrılmalıydı.

Fakat parmakları bir şekilde tokmağa uzandı; görünmez bir el onu yönlendirirmiş gibi...

“Kıyıyı çalmayacak mısın?”

Celaena geriye sıçradı; hızla eline aldığı hançeri kan dökcek bir açıda tutarak sırtını duvara verdi. Bu imkansızdı; hayal görmüş olmalıydı.

Kapı tokmağı dile gelmişti. Ağzı bir aşağı bir yukarı oynamıştı.

Evet. Bu şüphesiz, kesinlikle, inkâr edilemez bir şekilde *imkânsızdı*. Elena'nın o güne dek söylediğı ve yaptığı her şeyden daha imkânsız ve akıl almazdı.

“Of, bu kadar da korkak olma,” diye ofladı kurukafa; gözlerini kıstı. “Bu kapıya bağılıyım ben. Sana zarar veremem.”

“Fakat sen...” Celaena seslice yutkundu. “Büyölüsün.”

Bu imkânsızdı; öyle olması *gerekirdi*. Büyü ülkeden on yıl önce silinmişti; kral tarafından kanunsuz ilan edildikten sonra.

“Bu dünyadaki her şey büyölüdür. Malumu dillendirdiğin için teşekkürler.”

Celaena bir an için sersemliğini üzerinden atıp “Fakat istese de kimse büyü yapamıyor artık.”

“İşe yaramayan yeni büyü. Fakat kral kadim güçlerle oluşturulan eski büyüleri silemez; mesela Wyrd işaretlerini. O kadim büyüler hâlâ işliyor, özellikle de hayat aşıl原因anlar.”

“Sen...canlı mısın?”

Tokmak kıkırdadı. “Canlı mı? Bronzdan yapıldım ben. Nefes almıyorum; yiyip içmiyorum da. Dolayısıyla, hayır, canlı değilim. Öte yandan ölü de değilim. Sadece varım işte.”

Celaena küçük tokmağa baktı. Yumruğu kadar ya var ya yoktu.

“Özür dilemelisin,” dedi tokmak. “Şu son birkaç ayda ne gürültücü ve bıktırıcı olduğunu bilmiyorsun; koş a koş gelip iğrenç canavarları öldürdün durdun. Sen varlığımı *kabullenecek* kadar tuhaf şeylere tanık olana dek sesimi çıkarmadım. Fakat anlaşılan hayal kırıklığına uğrayacakmışım.”

Elleri titreyen Celaena hançeri kınına sokup mumu yere bıraktı. “Beni nihayet konuşmaya layık bulduğun için *çok* mutlu oldum.”

Bronz kurukafa gözlerini yumdu. Gözkapakları vardı. Celaena bunu daha önce nasıl fark etmemişti? “Beni selamlayacak ya da tutup kapımı çalacak nezaketten yoksun biriyle neden konuşacakmışım?”

Celaena sakinleşmek için bir nefes aldı ve kapıya baktı. Ridderak’ın geçtiği eşiğin taşlarında hâlâ oyuklar vardı. “O burada mı?”

Kurukafa isteksizce “*Kim* burada mı?” diye sordu.

“Elena... Kraliçe.”

“Elbette burada. Bin yıldır burada o.” Kurukafanın gözleri parlar gibi oldu.

“Benimle dalga geçme yoksa seni kapıdan söküp eritirim.”

“Dünyanın en güçlü adamı bile beni bu kapıdan söke-
medi. Buraya beni kraliçenin mezarına göz kulak olmam
için bizzat Kral Brannon koydu.”

“O kadar yaşlı mısın?”

Kurukafa ofladı. “Yaşım üzerinden bana hakaret et-
men ne de duyarsızca.”

Celaena kollarını kavuşturdu. Saçmalık... Büyü hep
böyle saçmalıklara sebep oluyordu. “Adın ne?”

“*Senin* adın ne?”

Celaena kendisini zorlayarak “Celaena Sardothien,”
diyebildi.

Kurukafa bir kahkaha attı. “Ya, bu çok komik! Yüzyıl-
lardır duyduğum en komik şey!”

“Sessiz ol.”

“Madem bilmek istiyorsun, adım Mort.”

Celaena mumu eline aldı. “Tüm karşılaşmalarımız
böyle hoş geçecek mi?” Elini tokmağa götürdü.

“Onca şeyin ardından kapıyı çalmayacak mısın? Ger-
çekten nezaket yoksunusun sen.”

Celaena tüm iradesini toplayıp Mort’un küçük yüzüne
vurmamak için kendisini tuttu ve ahşap kapıyı üç kez,
gereksiz derecede sert bir şekilde çaldı.

Kapı sessizce açılırken Mort sırttı. Kendi kendine “Ce-
laena Sardothien,” deyip tekrar gülmeye başladı. Celaena
ona doğru tısladı ve kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Puslu ışıklarla aydınlanan mezar loştı ve Celaena ışı-

ğın gümüş kaplı bir boruyla yüzeyden aşağı taşınıp içeri aktığı ızgaraya yaklaştı. Orası normalde daha aydınlık olsa da ay tutulması mezarın giderek daha fazla kararmasına neden oluyordu.

Celaena eşiğe çok da uzak olmayan bir noktada duraksayıp mumu zemine koydu. Sonra gözlerini diktiğini fark etti. Hiçbir şeye.

Elena orada değildi.

“Merhaba?”

Mort kapının diğer yanından kıkırdadı.

Celaena gözlerini devirip kapıyı tekrar açtı. Soracak önemli bir sorusu vardı ya, tabii ki Elena orada *olmayacaktı*. Tabii ki olsa olsa Mort gibi bir şeyle konuşabilecekti. Tabii ya, tabii, tabii.

“Bu gece gelecek mi?” diye sordu Celaena.

Mort “Hayır,” demekle yetindi; Celaena’nın sorusunun yanıtını zaten bilmesi gerekirmiş gibi. “Şu son birkaç aydır sana yardım etmekten tükenenecekti.”

“Ne? Öyleyse o... gitti mi?”

“Şimdilik... Gücünü yeninde kazanana kadar.”

Celaena kollarını kavuşturdu; upuzun bir nefes daha aldı. Oda son gördüğünden farksız gibiydi. Ortasında biri Adarlan’ın ilk kralını diğeri de Elena’yı tasvir eden, ürkütücü derecede gerçekçi iki taş lahit vardı. Elena’nın gümüşü saçları tabutun yanından aşağı sarkıyor, saçlarını sadece başındaki taç ve yarı insan yarı Fey olduğunun işareti olan, uca doğru kibarca sivrilen kulakları bozuyordu. Celaena’nın dikkati Elena’nın ayakları dibindeki sözcüklere takıldı: *Ah! Zamanın Akışı!*

Brannon, Elena’nın Fey babası –aynı zamanda Terrasen Kralıydı– sözcükleri lahde kendisi kazımişti.

Aslında tüm mezar bir tuhaftı. Zemine yıldızlar oyulmuştu ve kemerli tavanı ağaçlar ve çiçekler süslüyordu. Duvarların hepsine Wyrđ işaretleri oyulmuştu; hâlâ işleyebilen bir güce –Cain bir şekilde nasıl kullanacağını çözene dek Nehemia ve ailesinin sır olarak sakladıkları bir güç– erişmek için kullanılan kadim sembollerdi bunlar. Kral bu güçten haberdar olursa, Cain gibi büyüyle yaratıklar çağırabileceğini öğrenirse Erilea’nın üzerine sonsuz bir kötülük salabilirdi. Planları daha da ölümcül bir hal alırdı.

“Fakat Elena bana, lütfedip buraya gelersen,” dedi Mort, “sana bir mesajı olduğunu söyledi.”

Celaena kendisini boyu giderek uzayan bir dalganın önünde dikiliyormuş hissine kapıldı. Mesaj –yanında getireceği o yeni yük– bekleyebilirdi; hiç olmazsa kendisini son kez özgür hissedeceği kısa bir süre için. Mezarın mücevherlerle, altınla ve içlerinden hazineler taşan sandıklarla dolu arka tarafına yürüdü.

Tüm o hazinelerin önünde bir zırh ve Gavin’in efsanevi kılıcı Damaris duruyordu. Kılıcın kabzası gümüşü altındandı ve göz şeklindeki kabza topu olmasa üzerinde çok az süsleme vardı. Kabzadaki mücevher yuvası boştu; içi boş, altın bir halka. Bazı efsanelere göre Galavin, Damaris’i eline aldığı anda sadece doğruları görürdü ve taç giydirilip kral yapılmasının nedeni de buydu. Ya da bu tür saçmalıklar işte.

Damaris’in kını birkaç Wyrđ işaretiyle süslenmişti. Her şey dönüp dolaşıp şu lanet sembollere bağlanıyor gibiydi. Celaena kaşlarını çatıp kralın zırhını inceledi. Zırhın altından ön yüzünde hâlâ çizikler ve çentikler vardı. Bunların savaşlardan kaldığına şüphe yoktu. Belki kıta-

lar henüz ancak birbiriyle çatışan bölgelerden ibaretken bir iblisler ve ölümler ordusuna komuta eden karanlık Lord Erawan'la savaşından kalma izlerdi bunlar.

Elena da bir savaşçı olduğunu söylemişti. Fakat zırhı ortada yoktu. Nereye gitmiş olabilirdi? Muhtemelen krallığın bir yerlerindeki bir şatoda unutulmuş halde duruyordu.

Unutulmuş. Tıpkı söylencelerin yavuz bir savaşçı prensesi kulede yardım bekleyen, Gavin'in kurtardığı bir leydiye çevirmeleri gibi.

Nihayet Celaena, Mort'a "Bitmedi, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Mort; sesi az önceki kadar çıkmaz olmuştu. Celaena'nın haftalardır, aylardır korktuğu şeydi bu.

Mezardaki ay ışığı azalıyordu. Yakında ay tamamen tutulacak ve kararan mezarda sadece mumun ışığı kalacaktı.

Celaena iç çekerek "Mesajını söyle bakalım," dedi.

Mort boğazını temizledi; ardından ürkütücü bir şekilde kraliçeninkine benzeyen bir sesle konuşmaya başladı: "Seni rahat bırakabilecek olsam bunu yapardım. Fakat sen belli yükümlülüklerden asla kaçamayacağının bilincinde sürdür hayatını. Hoşuna gitse de gitmese de bu dünyanın kaderiyle aranda bir bağ var. Kralın Şampiyonu olarak şu an yetkili bir konumdasın ve birçok insanın hayatını değiştirebilirsin." Celaena midesinin tersyüz olduğunu hissetti.

"Cain ve Ridderak, Erilea'ya yönelik tehdidin sadece başlangıcıydı," dedi Mort; sesi mahzenmezarda yankılandı. "Dünyayı mahvetmeye hazır, çok daha ölümcül bir güç var."

"Ve sanırım onu bulmam gerekiyor?"

"Evet. Seni o güce götürecek ipuçları olacak. Takip etmen gereken işaretler. Kralın hedeflerini öldürmeyi red-

detmek ilk ve en küçük adım.”

Celaena çok yukarısında kalan kütüphanenin ahşap oyma yüzeyini görebilecekmiş gibi gözlerini tavana dikti. “Bu gece şatoda birini gördüm. *Bir şeyi*. Muskanın parıldamasına neden oldu.”

“İnsan mı?” diye sordu Mort; sesinde çekingence bir merak vardı.

“Bilmiyorum,” dedi Celaena. “İnsan değildi sanki.” Gözlerini yumup sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Aylardır bunu bekliyordu. “Bunların hepsi kralla ilintili, değil mi? Tüm bu korkunç şeyler? Elena’nın emri bile; bulmamı istediği *kralın* nasıl bir güce sahip olduğu, nasıl bir tehdit oluşturduğu.”

“Sorunun yanıtını biliyorsun zaten.”

Celaena’nın kalbi küt küt atıyordu. Korkuyla mı öfkeyle mi? Bilemiyordu. “Elena öyle müthiş güçlüyse ve çok şey biliyorsa kralın gücünün kaynağını kendisi de bulabilir.”

“Bu *senin* kaderin ve *senin* sorumluluğun.”

“Kader diye bir şey yok,” diye tısladı Celaena.

“Bunu söyleyen de Samhuinn günü bir gücün Damaris’i görmesi, burada olduğunu bilmesi için *bir şekilde* kendisini buraya inmeye zorladığı kız.”

Celaena kapıya doğru bir adım yaklaştı. “Bunu diyen Endovier’da bir yıl geçiren kız. Tanrıların yaşamımızı ayaklarımızın altındaki böcekler kadar umursamadıklarını bilen kız.” Mort’un parıldayan yüzüne öfkeyle baktı. “Aslında Erilea’ya *ne diye* yardım etmeye çalışmam gerektiğini bilemiyorum; tanrıların bize yardım etme zahmetine girmedikleri apaçık ortadayken.”

“Bunları içtenlikle söylemiyorsun.”

Celaena hançerinin kabzasına yapıştı. “Söylüyorum.

Bu yüzden Elena'ya faydalanabileceği başka bir budala bulmasını söyle.”

“Kralın gücünün kaynağını, onun neler planladığını öğrenmen *şart*; iş işten geçmeden.”

Celaena homurdandı. “Anlamıyor musun? İş işten geçti zaten. *Yıllar* önce. Elena on yıl önce, içlerinden istediği birini seçebileceği birçok kahraman varken neredeydi? Dünyanın ona ve gülünç görevlerine gerçekten ihtiyacı varken; Terrasen’in kahramanları Adarlan orduları tarafından kılıçtan geçirilirken, bir bir avlanırken ya da idam edilirken neredeydi? Krallıklar bir bir çöküp kralın eline geçerken neredeydi?” Gözleri yansa da Celaena acısını içindeki o karanlık köşeye geri gönderdi. “Dünya zaten mahvolmuş halde ve bir budalanın ayak işlerine koşmayacağım.”

Mort’un gözleri kısıldı. Mezarı içindeki ışık azaldı; ay neredeyse tamamen örtülmüştü. Mort kendisinininkinden çok farklı bir sesle “Kayıpların için üzgünüm,” dedi. “Anne-baban o gece öldükleri için de üzgünüm. Bu olay...”

Celaena “*Sakin* ailemden bahsetme,” diye çıkıştı; parmağını Mort’un yüzüne doğrulttu. “İster Büyülü ol ister Elena’nın dalkavuşu ya da hayal gücümün bir ürünü; umurumda değil. Bir daha ailemin adını ağzına alırsan bu kapıyı paramparça ederim. Anlıyor musun?”

Mort ona dik dik bakmakla yetindi. “O kadar bencil misin? O kadar mı korkaksın? Bu gece neden buraya geldin Celaena? Bizlere yardım etmek için mi? Yoksa sadece kendine yardım etmek için mi? Elena bana senden, geçmişinden bahsetti.”

Celaena “Kapa koca çeneni,” diye çıkıştı ve hışımla merdivenlerden çıktı.

7. BÖLÜM

Başı zonklayan Celaena şafaktan önce uyandı. Komodin üzerindeki erimiş muma bir kez bakmak mezardaki karşılaşmanın berbat bir rüya olmadığını anlamasına yetti. Demek odasının epey ötesinde bir yerde kadim bir can verme büyüyle dile gelen bir kapı tokmağı *gerçekten* vardı. Ayrıca demek ki Elena ne yapıp etmiş, Celaena'nın hayatını olduğundan sonsuz kez daha karmaşık hale getirmişti.

Celaena homurdanarak başını yastığa gömdü. Dün gece söylediklerinde samimiydi. Dünya artık yardım edilemeyecek kadar kötü haldeydi. Hatta Celaena'nın... işlerin daha ne kadar tehlikeli bir hal alabileceğini, daha ne kadar kötüleşebileceğini ilk elden görmesine rağmen. Ve koridordaki o kişi...

Celaena sırt üstü döndü. Hızlı Ayak ıslak burnuyla Celaena'nın yanağını dürttü. Köpeğin başını miskince okşayan Celaena tavana ve pencerelerden sızan soluk gri ışığa baktı.

İtiraf etmek istemese de Mort haklıydı. Mezara sırf Elena koridordaki yaratığın icabına baksın diye, bu konuda kendi-

sine yapacak bir iş düşmeyeceğini işitmek için gitmişti.

Planlarım... Böyle demişti kral. Elena, Celaena'ya planları ortaya çıkarması, kralın gücünün kaynağını bulması gerektiği uyarısında bulunuyorsa...feci planlar olmalıydı bunlar. İnsanları Calaculla ve Endovier'da köle etmekten, asileri öldürtmekten beter olmalıydı.

Kısa bir süre daha tavana baktı; iki şeyden emin olana dek.

Bunlardan ilki bu tehdidi *ortaya çıkarmamasının* ölümcül bir hata olabileceğiydi. Elena sadece tehdidi *bulması* gerektiğini söylemişti. Nasıl ortadan kaldıracağına dair tek söz etmemişti. Kralla yüzleşmeye dair de. Celaena bunun kendisi için bir teselli olabileceğini düşünüyordu.

İkincisi ise Archer'la konuşması; ona yaklaşması ve onu öldürdüğü izlenimini yaratmak için bir yol bulması gerektiğiydi. Çünkü Archer gerçekten kralın niyetinden haberdar olan isyan hareketinin bir parçasıysa belki de Archer, Celaena'yı kralı gözlemleyip ulaştığı ipuçlarını bir araya getirmeye çalışma derdinden kurtarabilirdi. Fakat Archer'a yaklaşmak için atacağı o adımın ardından... Eh, sonrasında her şey ölümcül bir oyuna dönecekti.

Bu yüzden Celaena çabucak banyo yaptı ve Chaol'la görüşmeden önce en güzel, kendisini en sıcak tutacak giysileri giydi.

Archer Finn'le usulünce karşılaşmasının zamanı gelmişti.

Önceki gece yağan kar yüzünden bazı zavallıların Rifthold'un en revaçta olan semtlerindeki karı küremeleleri gerekmişti. İşyerleri yıl boyunca açıktı ve kaygan kaldırımlara ve taşları buzdan vıcık vıcık da olan sokaklara

rağmen başkent mevsim yaz ortasıymışçasına hep hareketli olurdu; tıpkı o öğlen olduğu gibi.

Yine de Celaena mevsimin *yaz* olmasını diliyordu çünkü ıslak sokaklar, buz mavisi elbisesinin etek ucunu ıslatıyordu ve hava o kadar soğuktu ki beyaz kürk pelerinine rağmen üşüyordu. Kalabalık ana caddede yürürlerken Chaol'a yakın duruyordu. Chaol, Celaena'ya Archer konusunda kendisine yardımcı olmaya ikna etmek için yine ısrar etmişti. Celaena da yüzbaşidan sıyrılmanın en zarsız yolunun o gün Chaol'u davet etmek olacağına karar vermişti. Chaol'un yüzbaşı üniforması yerine gündelik kıyafetlerini giymesi için ısrar etmişti.

Chaol'un gündelik giysiler giymekten anladığı üzerine havalı, siyah bir tunik geçirmekti.

Neyse ki onca insanın ve dükkânın arasında kimse onlara çok da dikkat etmiyordu. Ah, Celaena dünyanın en hoş mallarının satıldığı ve takas edildiği bu caddeye ne de *bayılıyordu*! Mücevherciler, şapkacılar, tuhafiyeciler, tathıcılar, ayakkabıcılar... Elbette ki Chaol vitrinlerin önünden geçip gidiyor, sergilenen güzelliklere biraz olsun bakmıyordu.

Her zaman olduğu gibi Willows'un –Celaena'nın Archer'ın öğle yemeklerini yediğini bildiği çay salonu– önünde bir kalabalık vardı. Willows her gün yanında başka birkaç erkek fahişeye orada yemek yiyordu. Elbette bunun Rifthold'un seçkin zengin hanımlarının orada yemek yemesiyle *hiçbir* ilgisi yoktu.

Çay salonuna yaklaştıklarında Celaena, Chaol'un kolunu tuttu. Celaena, Chaol'un koluna girip "Birini dövecek gibi yürürsen," diye mırıldandı, "ters giden bir şeyler olduğunu mutlaka anlar. Bir de, yineliyorum, ona *hiçbir* şey

söyleme. Konuşma ve cezbetme işini bana bırak.”

Chaol kaşlarını kaldırdı. “Burada dekor olarak mı bulunuyorum o zaman?”

“Seni aksesuvar olmaya değer gördüğüm için minnettar olmalısın.”

Chaol sessizce, Celaena’nın kesinlikle işitmek istemeyeceğini düşündüğü bir şeyler söylese de yavaşlayıp kibarca yürümeye başladı

Çay salonunun kemerli taş ve cam girişinin önünde, sokak boyunca, insanların durmadan inip bindikleri faytonlar dizilmişti. Celaena ve Chaol da bir faytona binebilirlerdi. Hatta havanın soğuğu ve Celaena’nın elbisesinin artık iyice ıslandığı düşünüldüğünde faytona *binmeliydiler* de. Fakat Celaena budalalık edip yürümek istemiş, şehre bir kez de Muhafız Kıtası Yüzbaşısı’nın kolunda bakmak istemişti; her ne kadar Chaol tüm vaktini her köşeden ve ara sokaktan her an bir tehlike çıkacakmış gibi çevreye bakarak geçirse de. Celaena şimdi düşünüyordu da belki faytonla gelmeleri daha göz doldurabilirdi.

Willows’a girmek elde edilmesi zor bir üyelik gerektiriyordu; Celaena, Arobynn Hamel’in ismini kullanarak çocukluğunda orada defalarca çay içmişti. Porselenlerin tıkırtısı, fısıldanan dedikodular, soluk yeşil boya ve enfes bir bahçeye bakan, zeminden tavana uzanan pencereler hâlâ hatırlıydı.

Chaol “Biz oraya girmeyeceğiz,” dedi. Üstelik Celaena’yla tartışmayacağı da besbelliydi.

Celaena ona kedimsi bir sırıtışla karşılık verdi. “Bir avuç yaşlı hanımdan ve kıkırdayan genç kadından korkmuyorsun, değil mi?” Chaol ona öfkeli bir bakış atınca Celaena onun kolunu sıvazladı. “Planımı açıkladığımda

beni dinlemiyor muydun? Sadece masamızı bekliyormuş *gibi* yapacağız. Bu yüzden endişelenme; pençelerini sana geçirmek isteyen gözü kara küçük hanımları başından savmak zorunda kalmayacaksın.”

Bir grup şık kadının arasından geçerlerken Chaol “Hatırlat da,” dedi, “bir dahaki idmanımızda seni adamakıllı pataklayayım.”

Yaşlı başlı bir kadın dönüp Chaol’a bakınca Celaena ona yüzünde “*Erkekler işte!*” dermiş gibi özür dileyen ve kızgın bir ifadeyle baktı. Sonra tırnaklarını birden Chaol’un kalın kış tuniğine geçirip “Şimdi çeneni kapatıp ifadesiz bir dekor gibi davran. Senin için çok da zor olmasa gerek.”

Chaol’un karşılık olarak Celaena’ya attığı çimdik bir dahaki sefere kendisini antrenman odasında *cidden* terleteceğini belli ediyordu. Celaena sırıttı.

Çift kanatlı kapıya uzanan merdivenlerden aşağı indiklerinde Celanena bir fırsatını bulup cep saatine baktı. Archer öğle yemeğine ikide başlıyor ve genellikle yemekten bir buçuk saatte kalkıyordu; demek ki her an salonu terk edebilirdi. Celaena başarılı bir şekilde rol kesmeye, küçük cüzdanını karıştırıyormuş gibi yapmaya başlarken Chaol da neyse ki sesini kesip şık giyimli kadınlar her an ikisine saldırabilirlermiş gibi etrafını gözlemeye başladı.

Birkaç dakika geçti ve insanlar çay salonuna girip çıkmaya devam ederken Celaena’nın elleri uyuştı; salona sıkça girip çıkıldığından kimse ikisine bir türlü *içeri gir-mediklerini* fark edecek kadar dikkat etmiyordu. Neden sonra ön kapılar açıldı ve Celaena bronz saçları ve göz kamaştırıcı gülümsemeyi seçip harekete geçti.

Chaol ona ustaca ayak uydurup basamakları tırmanan Celaena’ya eşlik etti; ta ki...

“Of!” diye haykırdı Celaena; geniş, kaslı omza çarparak. Chaol onu kendisine doğru çekip merdivenlerden aşağı devrilmesin diye sırtına destek verdi. Celaena kirpikleri arasından yukarı bakıp...

Bir kez, sonra bir daha gözlerini kırptırdı.

Şaşkın halde Celaena’ya bakan harika yüzde bir gülümseme belirdi. “*Laena?*”

Celaena da ona gülümseyerek karşılık verecekti ama Archer’ın geçmişte kendisine taktığı ismi işitince... “Archer!”

Celaena, Chaol’un bedeninin hafifçe gerildiğini hissetse de dönüp ona bakmadı. Gözlerini Archer’dan; ömründe gördüğü en güzel adamdan ayırmakta güçlük çekiyordu. Yakışıklı değil, *güzel* bir adam. Teni o kış gününde bile altın rengi parıltılar saçıyordu ve yeşil gözleri...

Gökteki tanrılar ve Wyrđ beni kurtarsın.

Archer’ın ağzı da bir sanat eseri idi; tüm o baştan çıkarıcı çizgiler ve yumuşaklık keşfedilmek için yakarıyordu.

Archer sersemliğini üzerinden atarmış gibi aniden başını iki yana salladı. “Basamaklardan çekilmeliyiz,” dedi; iri eliyle aşağıda kalan caddeye işaret etti. “Tabii senin ve dostunun rezervasyonunuz yoksa...”

Celaena “Hım, zaten birkaç dakika erken geldik,” deyip Chaol’un kolunu bıraktı ve caddeye geri döndü. Archer yanına geldiğinde Celaena onun giysilerine –ustaca dikilmiş tunik ve pantolon, diz hizasındaki çizmeler ve ağır bir pelerin– göz attı. Giysilerin hiçbirisi *bas bas* zengin işi olduklarını haykırmasa da Celaena giysilerin pahalı olduğunun farkındaydı. Daha frapan ve yumuşak görünüşlü erkek fahişelerin aksine Archer’ın görünüşü hep daha erkeksi idi.

Geniş, kaslı omuzlar ve yapılı bir beden, bilmiş bir gülümseme; Celaena kafasında planladığı sözcükleri anımsamak için çabalarken Archer'ın güzel yüzünden bile erkeksilik yayılıyordu.

Kalabalıktan birkaç adım ötede, caddede karşı karşıya geldiklerinde Archer da söyleyecek bir söz bulamıyor gibiydi.

“Epey zaman oldu,” diye söze girdi Celaena; tekrar gülümsedi. Chaol bir adım ötelerinde hiç konuşmadan duruyordu. Gülümseliyordu da.

Archer ellerini ceplerine soktu. “Az kalsın seni tanımayacaktım. Son gördüğümde küçük bir kızdın. Sen... Gökteki tanrılar adına, on üçündeydin sanırım.”

Celaena kendisini tutamadı; kısık gözlerinin arasından Archer'a bakıp “Artık on üç yaşında değilim,” diye mırıldadı.

Archer ona yüzünde ağır ağır beliren, çapkın bir gülümsemeyle karşılık verdi; onu tepeden tırnağa süzdü “Kesinlikle öyle görünüyor.”

Celaena da onu süzerek “Sen de biraz daha büyümüşsün,” dedi.

Archer sırtıttı. “İş icabı.” Archer başını yana eğip muhteşem gözlerini kollarını kavuşturmuş halde dikilen Chaol'a çevirdi. Celaena, Archer'ın ayrıntıları seçmekte ne denli usta olduğunu hâlâ anımsıyordu. Rifthold'daki en revaçta erkek fahişe olmasının bir nedeni de buydu muhtemelen. Aynı zamanda Suikastçılar Hisarı'nda eğitim gördüğü dönemde Celaena'ya dişli bir rakipti.

Celaena, Chaol'a baktı; beriki gözlerini Archer'a öyle dikmişti ki Celaena'nın dikkatini kendisine çevirdiğini bile fark etmedi. Celaena, Archer'a “O her şeyi biliyor,”

dedi. Archer'ın omuzlarındaki gerilim biraz azalırken şaşkınlığı ve neşesi de silinip yerini tereddütlü bir acımaya bıraktı.

Archer ihtiyatla "Nasıl dışarı çıktın?" diye sordu; Chaol'un Celaena'nın geçmişinden haberdar olduğunu öğrenmesine rağmen hâlâ onun mesleği ya da Endovier hakkında tek kelime etmiyordu.

"Çıkmama izin verildi. Kral tarafından. Şimdi onun için çalışıyorum."

Archer tekrar Chaol'u süzerken Celaena erkek fahişeye doğru bir adım attı. Fısıldayarak "O bir dost," dedi. Archer'ın gözlerindeki şüphe miydi? Bu şüphenin sebebi sadece Celaena'nın tüm dünyanın korktuğu bir zorba için çalışması mı yoksa Archer'ın gerçekten asilere karışması ve gizleyecek bir şeyleri olması mıydı? Celaena elinden geldiğince rahat bir tavır takındı; eski bir arkadaşla karşılaşan herhangi birinin sergileyeceği tehditkâr olmayan, sakın bir tavır.

"Arobynn döndüğünü biliyor mu?" diye sordu Archer.

Bu hazırlıklı olduğu ya da işitmek istediği bir soru değildi. Omuz silkti. "Onun her yerde gözü vardır; bilmese şaşarım."

Archer ciddiyetle başını salladı. "Üzgünüm. Sam'in başına gelenleri işittim; o gece Farran'ın evinde olanları da." Gözlerini yumup başını iki yana salladı. "Ben sadece... Üzgünüm."

Bu sözler karşısında Celaena'nın yüreği burkuldu; başını salladı. "Sağ ol."

Celaena elini Chaol'un koluna koydu; birden hâlâ orada olduğundan emin olmak için ona dokunma ihtiyacı duymuştu. Konuyu değiştirmesi gerekiyordu; iç çekip basamakların tepesindeki cam kapılarla ilgilenirmiş gibi yaptı.

“İçeri girmemiz gerek,” yalanını söyleyen Celaena, Archer’a gülümsedi. “Sen Hisar’da eğitim görürken sefil, küçük bir velet olduğumu biliyorum ama... Benimle yarın akşam yemeği yer misin? Gece boş olacağım.”

“O zamanlarda şüphesiz seninle hoş anılarım olmuştu.” Archer, Celaena’nın gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi ve onu eğilerek selamladı. “Bazı randevuları iptal etmem gerekecek ama çok memnun olurum.” Elini pelerinine atıp krem rengi bir kart çıkardı; kartın üzerinde kabartmayla ismi ve adresi yazılıydı. “Sadece yeri ve zamanı söyle; orada olacağım.”

Celaena, Archer yanından ayrıldığından beri sesini çıkarmamış, Chaol da sohbet açmaya çalışmamıştı. Yine de bir şeyler söylemezse patlayacak gibiydi.

Lafa nereden gireceğini bilmiyordu.

Tüm konuşma sırasında, tek düşünebildiği Archer’ın güzel yüzünü taş binaya çarpmayı ne de çok istediği olmuştu.

Chaol bir aptal değildi. Celaena’nın bazen rol icabı olmadan da gülümseyip kızardığını biliyordu. Ayrıca onun üzerinde hiçbir hak talep etmese de –zaten etmesi yapabileceği en aptalca şey olurdu– Archer’ın cazibesine kapılabileceği düşüncesi Chaol’da erkek fahişeyle küçük bir sohbet etme isteği uyandırıyordu.

Şatoya dönmek yerine Celaena şehrin kalbideki varlıklı semtte acelesiz adımlarla yürüdü. Yaklaşık otuz dakika süren bir sessizliğin ardından Chaol öfkesini medeni davranacak kadar bastırmıştı. “*Laena?*” dedi.

En azından *az da olsa* medeni davranacak kadar yatışmıştı.

Turkuaz gözlerindeki altın çizgiler ikinci güneşinde parlıyordu. “Orada konuşulan onca şeyin arasında seni en çok *bu mu* rahatsız etti yani?”

Etmmişti. Wyrđ adına, takma ad onu çok ama çok rahatsız etmişti.

“Onu tanıdığını söylediğinde *o kadar da* iyi tanıdığını düşünmemiştim.” Chaol içinde tekrar bilenmeye başlayan tuhaf, ani öfkeyle mücadele etti. Kendisine Celaena’nın Archer’ın görüntüsü karşısında büyülenmesine rağmen onu öldüreceğini anımsatması gerekti.

Celaena yanından geçtikleri güzel evlere bakarak “Archer’la geçmişim sayesinde isyan hareketiyle ilgili bilgi toplayabileceğim,” dedi. İşlek şehir merkezi birkaç blok aşağıda da kalsa konutların bulunduğu caddeler sakindi. “O benden gerçekten *hoşlanan* birkaç kişiden biri, anlar-sın ya. Ya da yıllar önce hoşlanırdı. Bu grubun krala karşı ne planladıklarını ya da diğer üyelerinin kimler olacağını keşfetmek o kadar da zor olmamalı.”

Chaol, Celaena’nın Archer’ı öldüreceğini bilmenin kendisini rahatlatmasının utanç verici olduğunun farkındaydı. O bu kadar zalimleşecek bir adam değildi. Ayrıca kesinlikle sahiplenici bir yapısı yoktu.

Hem tanrılar biliyordu ya, Celaena’nın üzerinde hiçbir hak iddia etmiyordu. Archer, Sam’den bahsettiğinde Celaena’nın yüzündeki ifadeyi görmüştü.

Sam Cortland’in ölümü kulağına gelmişti. Celaena ve Sam’in yollarının kesiştiğinden haberi yoktu; Celaena’nın...bir zamanlar birini öyle tutkuyla *sevdiğin-den* de. Yakalandığı gece yaptığı suikast sözleşmelerinden biri için dışarı çıkmamıştı; hayır, o eve Chaol’un hayal bile edemediği bir kaybın intikamını almak için gitmişti.

Sokakta yürümeye devam ettiler; ikisinin bedenleri neredeyse birbirine değecekti. Chaol ona doğru eğilme, onu kendisine yaklaştırma arzusuyla mücadele etti.

Birkaç dakika sonra “Chaol?” dedi.

“Hım?”

“Bana Laena demesinden kesinlikle nefret ettiğimi biliyor muydun?”

Chaol’un dudaklarına bir gülümseme yayıldı; hafif bir rahatlama hissi de. “Demek seni kızdırmak istesem sadece...”

“Aklından bile geçirme bunu.”

Chaol’un gülümsemesi iyice yayvanlaştıkça Celaena’nın gülümseyişine karşılık vermesiyle duyduğu rahatlama hissinin yerini içini kıpır kıpır eden bir his aldı.

8. BÖLÜM

Celaena günün geri kalanını Archer'ı uzaktan takip etmekle geçirmeyi planlasa da çay salonundan uzaklaşırken Chaol ona kralın Celaena'ya bir devlet yemeğinde korumalara destek vermesini emrettiğini söyledi. Celaena'nın aklında bu görevden sıyrılmak için bin bir mazeret gelse de herhangi bir şüpheli hareketi arzu etmediği bir ilginin üzerine odaklanmasına neden olabilirdi. Bu kez Elena'nın sözünü dinleyecekse kralı –*tüm imparatorluğu*– kendisinin itaatkâr bir hizmetkâr olduğuna inandırması gerekiyordu.

Devlet yemeği Büyük Salon'daydı ve Celaena odanın ortasındaki uzun masaya koşup konsey üyelerinin ve şık asilzadelerin tabaklarındakileri aşdırmamak için kendisini zor tutuyordu. Kekiğe ve lavantaya bulanmış kuzu kızartma; portakal sosuna batırılmış ördek ve yeşil soğan sosunda yüzen sülün... Gerçekten, haksızlıktı bu.

Chaol onu verandanın cam kapılarına yakın bir yerde bıraktı. Kraliyet muhafızlarının göğsünde altın renkli bir ejder işlemesi olan siyah üniformasını giymese de siyah giysileri içinde muhafızların arasında göze batmıyordu.

En azından yemek masasından kimse mide gurultusunu işitecek kadar yakın değildi.

Diğer masalar da kurulmuştu; onlara daha alt mevki-lerde olan ve hepsi de davet için kusursuz bir şekilde giyini- kuşanmış asilzadelerle doluydu. İlginin çoğu –muhafızların ve asillerin dikkati– kralın ve kraliçenin sarayın ileri gelenleriyle oturdukları orta masaya odaklanmıştı. İri cüsseli gaddar Dük Perrington da o masada, Dorian ve Roland’ın yakınında oturuyor; kralın konseyini oluşturan kıymetli, pohpohlanmış adamlarla laflıyordu. Bunlar o odadaki giysileri ve mücevherleri almak için diğer krallıkların kanını emen adamlardı. Celaena da bazı açılardan onlardan daha iyi değildi.

Krala bakmaktan sakınsa da ne zaman ona kaçamak bir bakış atsa, ne diye vakit ayırıp bu tür saçma etkinliklerde boy gösterdiğini merak ediyordu. Yemekte kralın niyetlerine dair hiçbir bilgi toplayamamıştı. Zaten kralın onca insanın yanında asıl planlarından bahsedecek kadar aptal olacağını da sanmıyordu.

Chaol kralın koltuğuna en yakın sütunun dibinde nöbet tutuyordu; her an tetikteydi ve gözleri dört bir yanı kolluyordu. O gece oraya en iyi adamlarını getirmiş; hepsini tek tek seçmişti. Chaol öyle umumi bir etkinlikte kimsenin krala ve yanındaki asillere saldıracak kadar canına susamış olamayacağını anlamıyor gibiydi. Celaena bunu anlatmaya çalışsa da Chaol’un tek yaptığı ona öfkeyle bakıp sorun çıkarmamasını tembih etmek olmuştu.

Celaena canına susamış mıydı da sorun çıkaracaktı?

Yemek kralın ayağa kalkıp konuklarına veda etmesiyle son buldu; kumral Kraliçe Georgina onun peşinden görev bilinciyle, sessizce Büyük Salon’dan çıktı. Diğer

konuklar yerlerinde kalsalar da kralın yokluğunu fırsat bilerek masadan masaya geziniyor, daha rahat sohbet ediyorlardı.

Dorian ayaktaydı; yanında duran Roland'la birlikte son derece güzel ve genç üç saraylı kızla konuşuyordu. Roland'ın ağzından çıkan bir sözün ardından kızlar kıkırdadı ve dantel yelpazelerinin gerisindeki yüzleri kızardı; Dorian'ın yüzünde ise bir gülümseme belirdi.

Dorian, Roland'ı seviyor *olamazdı*. Sadece içindeki hisler ve Chaol'dan işittiği öyküden başka hiçbir sebep olmasa da Celaena, Roland'ın gözlerinde öyle bir şey görüyordu ki Dorian'ı elinden geldiğince ondan uzaklaştırmak istiyordu. Dorian'ın da tehlikeli bir oyun oynadığının farkındaydı. Veliaht prens olarak belli insanlara dikkatle yaklaşması gerekirdi. Belki de Celaena bu konuda Chaol'la konuşsa iyi olacaktı.

Celaena kaşlarını çattı. Chaol'a bu konudan bahse derse bir sürü can sıkıcı açıklama yapması gerekebilirdi. Belki de yemeğin sonunda Dorian'ı bizzat uyarmalıydı. Dorian'la romantik anlamda aralarındaki her şeyi noktalasa da onu önemsiyordu. Kadınlarla maceralarına rağmen Dorian'da bir prenste bulunması gereken tüm vasıflar vardı: Zeka, iyilik, cazibe. Neden Elena vereceği görevler için *Dorian'a* yanaşmıyordu ki?

Dorian babasının niyetlerini biliyor *olamazdı*; yo, babasının öyle kötü amaçları olduğundan haberi olsa şimdiki gibi davranışlar sergilemezdi. Hem belki de en iyisi asla öğrenmemesi olurdu.

Celaena'nın Dorian'a beslediği hisler her ne olursa olsun günün birinde yönetim Dorian'a geçecekti. Belki babası bir gün güçlerini açığa çıkarıp Dorian'dan ne tür bir

hükümdar olmak istediğini seçmesini isteyecekti. Fakat Celaena'nın Dorian'a bu seçimi yaptırmak için acelesi yoktu; henüz. Dorian seçimini yaptığında Celaena ancak onun babasından daha iyi bir kral olması için dua edebilirdi.

Dorian, Celaena'nın kendisini izlediğini biliyordu. Dayanılmaz yemek boyunca Celaena ona kaçamak bakışlar atmıştı. Fakat Chaol'a da bakıyordu ve Dorian onun yüz-başıya her bakışında yüzünün değiştiğine, daha yumuşak ve dalgın bir ifade aldığına yemin edebilirdi. Celaena veranda kapılarının yanındaki bir sütuna yaslanıp hançeriyle tırnaklarını temizleme koyuldu. Wyr'd'e şükürler olsun ki Dorian'ın babası gitmişti çünkü kral onu bu halde görse kesinlikle azarlardı.

Roland'ın önlerinde duran –Dorian'ın isimlerini işitip hemen unutuverdiği– üç hanıma başka bir şey söylemesiyle kızlar yine kıkırdadı. Roland'ın cazibe açısından prenze rakip olduğu şüphe götürmezdi. Ayrıca anlaşılan Roland'ın annesi genç lorda bir gelin –Meah'in önemini artıracak kadar toprak ve para sahibi bir kız– bulmak için onunla gelmişti. Dorian'ın kuzeninin düğün gecesine dek genç bir lord olarak şatoda yaşamasının nimetlerinden sonuna dek faydalanacağından şüphesi yoktu.

Roland'ın flört edişini, o kızlara sırtışını izlerken Dorian kuzenini yumruklamak mı yoksa oradan çekip gitmek mi istediğinden emin olamıyordu. Fakat bu kokuşmuş saray hayatının içinde yıllarca yaşamak Dorian'ın sadece canı sıkılmış görünmesine neden oluyordu.

Tekrar Celaena'ya baktı; onun gözlerini Roland'a diken Chaol'u izlediğini gördü. Dorian'ın ilgisini sezen

Celaena gözlerini onunkilere doğru çevirdi.

Hiçbir şey. Gözlerinde azıcık bile duygu yoktu. Dorian'ın öfkesi öyle hızlı kabardı ki kendisini tutmak için büyük bir çaba sarfetmeye başladı. Özellikle de Celaena'nın tekrar gözlerini kaçırıp dikkatini yeniden yüzbaşıya çevirmesiyle. Sonra gözlerinin onun üzerinde kalmasıyla. *Yeter.*

Dorian, Roland'a veya kızlara veda etmeden uzun adımlarla Büyük Salon'dan ayrıldı. Celaena'nın arkasına beslediği hislerden daha önemli endişeleri vardı. Dünyanın en büyük imparatorluğunun veliaht prensiydi o. Tüm varlığı bir gün kendisine ait olacak olan taçla ve cam tahtla iç içeydi. Celaena aralarındaki her şeyi o taç ve taht yüzünden sonlandırmıştı; çünkü Dorian'ın ona asla veremeyeceği bir özgürlüğün peşindeydi.

Koridora girdiğinde biri "Dorian," diye seslendi. Sesin Celaena'ya ait olduğunu bilmek için arkasına dönmesine gerek yoktu. Celaena ne denli hızlı bir yürüyüş temposu tutturduğunun farkında olmayan Dorian'a yetişti. Dorian *nereye* gittiğini bile bilmiyordu; tek bildiği Büyük Salon'dan çıkması gerektiği idi. Celaena onun dirseğine dokunduğunda dokunuşundan aldığı hazdan dolayı kendisinden nefret etti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Dorian.

İşlek koridorların ötesine geçtiklerinde Celaena, Dorian'ın kolunu çekiştirip onu yavaşlattı. "Sorun ne?" diye sordu.

"Ne sorunu olacak ki?"

Ne zamandır onun için yanıp tutuşuyorsun? Aslında Dorian'ın sormak istediği soru işte buydu. Bunu önemsemediği için kendisine lanet ediyordu.

“Birini duvara yapıştırarak gibi bir halin var,” dedi Celaena.

Dorian bir kaşını kaldırdı. Surat asmıyordu ki.

“Kızdığında,” diye açıklamaya koyuldu Celaena, “gözlerinde şu... soğuk bakış oluyor. Buz gibi.”

“Ben iyiyim.”

Yürümeye devam ettiler ve Celaena onun peşinden... Dorian her nereye gidiyorsa oraya gitti. Dorian kütüphaneye gitmeye karar verip bir koridordan geçti. Kraliyet kütüphanesine gidecekti.

Öfkesini sımsıkı gemledi ve ağır ağır konuşarak “Söyleyeceğin bir şey varsa,” dedi, “söyle gitsin.”

“Kuzenine güvenmiyorum.”

Dorian duraksadı; içinde oldukları pırlıtlı koridor boştu. “Onu tanımıyorsun bile.”

“İçgüdü diyelim.”

“Roland zararsızdır.”

“Belki. Belki de değil. Belki burada olmasının gerisinde kendi bazı planları var. Hem sen kimsenin oyununda piyon olmayacak kadar zekisindir, Dorian. O Meah’li.”

“E?”

“E’si Meah küçük, önemsiz bir liman şehri. Bu da onun kaybedecek az, kazanacak çok şeyi var demek. Bu da insanları tehlikeli kılar. Acımasız da yapar. Becerebilirse seni kullanacaktır.”

“Endovier’dan gelen bir suikastçının Kralın Şampiyonu olmak için beni kullandığı gibi mi?”

Celaena’nın dudakları ince bir çizgi oluşturdu. “Sence benim yaptığım bu muydu?”

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum.” Dorian yüzünü çevirdi.

Celaena ona *-basbayağı-* hırlayarak karşılık verdi.

“Eh, izin ver de ne düşündüğümü söyleyeyim Dorian. Sanırım sen her istediğin şeyi –her istediğin kişiyi– elde etmeye alışmışsın. Sırf *bu kez* istediğin kişiyi elde edemedin diye...”

Dorian ona doğru döndü. “Ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok. Sana söyleme fırsatı bile vermedin bana.”

Celaena gözlerini devirdi. “Şimdi bu konuyu tartışmayacağım. Seni kuzenin hakkında uyarmak için geldim ama belli ki umurunda değil. Bu yüzden kendini bir kuklaya dönmüş halde bulursan *benden* seni umursamamı bekleme. Tabii şimdiden bir kuklaya dönmediysen.”

Dorian ağzını açtı; bir öfke patlamasına o kadar yaklaşmıştı ki yanındaki duvara yumruk atabilirdi. Fakat Celaena çoktan yanından ayrılmıştı bile.

Celaena, Kaltain Romper’ın hücresinin parmaklıkları önünde dikildi.

Bir zamanlar güzel bir leydi olan kadın duvarın kenarına kıvrılmıştı; elbisesi kirli, toplanmamış siyah saçları keçeleşmişti. Yüzünü kollarına gömse de Celaena, Kaltain’in teninin terden parıldadığını ve hafif gri bir renk aldığını görebiliyordu. Ve o koku...

Kaltain’i düellodan beri görmemişti; Kaltain, Celaena’nın suyuna Cain’le dövüşürken ölsün diye kan otu karıştırdığından beri. Celaena, Cain’i yendiğinde Kaltain’in isterik çılgınlıklarına şahit olamadan dövüş alanından ayrılmıştı. Bu yüzden de Kaltain’in onu zehirlediğini kazara itiraf ettiği, kendisini eski âşığı Dük Perrington’ın yönlendirdiği iddiasında bulunduğu anı kaçırmıştı. Dük Kaltain’in suçlamalarını reddetmiş, Kaltain de cezasını beklemek üzere hücreye atılmıştı.

İki ay sonra Kaltain'e ne yapacaklarını hâlâ bilmiyor –ya da bunu umursamıyor– gibiydiler.

Celaena sessizce “Merhaba Kaltain,” dedi.

Kaltain başını kaldırdı; siyah gözlerinde Celaena'yı tanıdığını belli eden bir pırıltı belirdi. “Merhaba Celaena.”

9. BÖLÜM

Celaena parmaklıklara doğru bir adım attı. Tuvalet ihtiyacını gidermesi için bir kova, bir kova su, son yemeğinden kalan kırıntılar ve küflü samanlardan rahatsız bir yatak; Kaltain'e verilenler bunlardan ibaretti.

Hak ettiği her şey de bunlardı.

“Halime gülmeye mi geldin?” dedi Kaltain. Bir zamanlar gür ve görgülü çıkan sesi şimdi çatlak bir fısıltı gibiydi. Hücre buz gibiydi; Kaltain'in hâlâ hastalanmamış olması bir mucizeydi.

Celaena alçak sesle “Sana bazı sorularım var,” dedi. Muhafızlar zindanlara girmesine engel olmaya çalışmasalar da konuşmaya kulak misafiri olmalarını istemiyordu.

“Bugün meşgulüm.” Kaltain gülümsedi; başını taş duvara yasladı. “Yarın gel.” Siyah tokasıyla daha da genç görünüyordu. Yaşı Celaena'dan çok da büyük olamazdı.

Celaena çömeldi; dengesini sağlamak için bir elini parmaklıklara yasladı. Metalin soğuğu tenini ısırır gibiydi. “Roland Havilliard hakkında ne biliyorsun?”

Kaltain taş tavana baktı. “Ziyarete mi geldi?”

“Kralın konseyine atandı.”

Kaltain'ın gece gibi siyah gözleri Celaena'nın kilere çevrildi. Orada deliliğin –fakat ihtiyat ve tükenmişliğin de– izleri vardı. “Neden bana onu soruyorsun?”

“Çünkü güvenilir olup olmadığını öğrenmek istiyorum.”

Kaltain hırıltılı bir kahkaha attı. “*Hiçbirimiz* güvenilir değiliz. Özellikle de Roland. Hakkında işittiğim bazı şeylerin senin bile mideni kaldıracağını sanıyorum.”

“Ne gibi?”

Kaltain sırttı. “Beni bu hücreden çıkar da sana anlatabileyim.”

Celaena ona aynı şekilde sırtarak karşılık verdi. “Hücrene girip seni konuşturmak için bir başka yol bulsam nasıl olur?”

“*Yapma,*” diye fısıldadı; Kaltian epey bir kıpırdanınca Celaena kızın bileklerindeki morlukları gördü. Morluklar rahatsız edici bir şekilde parmak izlerini andırıyordu.

Kaltain kollarını eteklerinin kıvrımları arasına soktu. “Perrington ziyaretime geldiğinde gece nöbetçisi gözlerini kaçırıyor.”

Celaena dudaklarını ısırды. “Üzgünüm,” dedi; samimiydi de. Ayrıca Chaol’u bir dahaki görüşünde onunla konuşacak nöbetçiye iki çift laf etmesini söyleyecekti.

Kaltain yanağını dizine koydu. “Her şeyi mahvetti. Sebebinin bile bilmiyorum. Neden beni eve göndermedi ki?” Sesinde, Celaena’nın Endovier’da olduğu zamanlardan iyi bildiği hülyalı bir ton vardı. Anılar, acı ve korku Kaltain’i hepten ele geçirdiğinde onunla konuşmak imkânsız olacaktı.

Celaena sessizce “Sen Perrington’a yakındın,” dedi. “Planları hakkında bir şeyler işittin mi?” Bu tehlikeli bir soru olsa da ona yanıt verebilecek biri varsa o da Kaltain’di.

Fakat kız boş gözlerle bakıyor, yanıt vermiyordu.

Celaena ayağa kalktı. “İyi şanslar.”

Kaltain ürperdi; ellerini kollarının altına soktu.

Celaena, Kaltain’in kendisine yapmaya çalıştığı şeyden dolayı soğuktan ölmeye terk etmeliydi. Zindanlardan gülümseyerek çıkmalıydı; *bir kez olsun* oraya doğru insan atıldığı için.

Kaltain, Celaena’dan çok kendisine “Kargalar hep buradan uçuşsun diye uğraşıyorlar,” diye mırıldandı. “Baş ağrılarım da her geçen gün kötüleşiyor. Ağrılar iyice kötüye gidiyor ve kafamın içi şu kanat sesleriyle dolu.”

Celaena ona ifadesiz bir yüzle bakmaya devam etti. Hiçbir şey işitemiyordu; karga sesleri yoktu, kesinlikle kanat sesleri de. Kargalar olsa da zindan yerin o kadar altındaydı ki orada seslerini işitmek imkânsızdı. “Ne demek istiyorsun?”

Fakat Kaltain yeniden yere kıvrılmıştı bile; elinden geldiğince ısınmaya çalışıyordu. Celaena hücrenin geceleri ne kadar soğuk olacağını düşünmek istemiyordu; azıcık ısınmak ümidiyle öyle kıvrılmanın ve sabah soğuktan ölmeden uyanabilecek miyim diye tasalanmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Celaena kendisine düşünme süresi tanımadan siyah pelerininin bağını çözdü. Pelerini dikkatle parmaklıkların arasından, taşların üzerinde uzun süre önce kurumuş olan kustumuktan uzağa düşecek şekilde attı. Kızın afyon bağımlılığı da kulağına gelmişti; hâlâ delirmediyse hapsedilip uyuşturucudan uzak kalmak onu deliliğin kıyısına itmiş olmalıydı.

Kaltain kucağına inen pelerine baktı; Celaena dar, soğuk koridordan daha sıcak üst katlara çıkmak için arkasına döndü.

Kaltain’in sessizce “Bazen,” demesiyle Celaena durdu.

“Bazen beni buraya... Perrington’la evleneyim diye değil, başka bir amaç için getirdiklerini düşünüyorum. Beni kullanmak istiyorlar.”

“Ne için?”

“Kesinlikle söylemiyorlar. Buraya iniyor, ne istediklerini hiç söylemiyorlar. Hatırlamıyorum bile. Her şey... bölük pörçük. Kırık bir aynanın parçaları gibi her bir parça kendi münferit görüntüsünü yansıtıyor.”

Kaltain delirmişti. Celaena kırıcı bir söz söyleme isteğini bastırdı; Kaltain’in çürüklerini anımsayınca dilini tuttu. “Yardımanın için sağ ol.”

Kaltain, Celaena’nın verdiği pelerine sarındı. “Bir şey geliyor,” diye fısıldadı. “Ben de onu karşılayacağım.”

Celaena bir süredir tuttuğunu fark etmediği nefesi verdi. Bu sohbet anlamsızdı. “Elveda Kaltain.”

Kızın tek yaptığı sessizce gülmek oldu ve Celaena buz gibi zindan hücrelerini gerisinde bıraktığında bile ses peşinden geldi.

“*Pislikler*,” diye bağırdı Nehemia; çay fincanını öyle sıkıyordu ki Celaena fincanın kırılacağını düşündü. Ortalarında geniş bir kahvaltı tepsisiyle Celaena’nın yatağının üzerine oturuyorlardı. Hızlı Ayak, Celaena’nın yediklerinden aldığı her ısırığa dikkatle bakıyor, dökülecek kırıntıları yemeye hazır halde bekliyordu. “Nöbetçiler olanları nasıl öyle görmezden gelebilirler? Onu nasıl o şartlar altında hapsederler? Kaltain bir saraylı ve *ona* öyle muamele ediyorlarsa alt sınıflardan suçlulara neler yaptıklarını düşünmek bile istemiyorum.” Nehemia duraksayıp özür dilermiş gibi Celaena’ya baktı.

Celaena omuz silkip başını iki yana salladı. Kaltain’i

gördükten sonra Archer'ın peşine takılmış ama etrafı görmesini neredeyse imkânsız hale getiren şiddetli bir kar fırtınası çıkmıştı. Karla kaplı şehirde bir saat Archer'ın izini sürmeye çalıştıktan sonra pes edip şatoya dönmüştü.

Fırtına bütün gece devam etmiş; öyle çok kar birikmişti ki Celaena her gün olduğu gibi Chaol'la sabah koşusuna çıkamamıştı. Bu yüzden de yatakta yapacağı kahvaltıda kendisine eşlik etmesi için Nehemia'yı davet etmişti ve –artık kardan iyice bıkmış olan– prenses Celaena'nın süitine gelip sıcak örtülere sarınacağı için çok memnun olmuştu.

Nehemia çayını bıraktı. “Yüzbaşı Westfall'a Kaltain'in gördüğü muameleden bahsetmen gerek.”

Celaena çöreğini bitirip kabartılmış yastıklarına yaslandı. “Konuştum zaten. Çaresine baktı.” Chaol'un Celaena'nın yatak odasına tuniği kırışmış, parmak boğumları kızarmış halde ve kestane rengi gözlerinde ölümcül bir öfke pırıltısıyla dönmesi Celaena'nın zindan muhafızlarında bazı ciddi değişiklikler olacağını ve yerlerine yenilerinin geleceğini anlamasına yetmişti.

Nehemia bir yandan tepsilerinden yiyecek aşırırmaya çalışan köpeği ayağıyla nazikçe iterek dışından düşünürmüş gibi “Biliyorsun ya,” dedi, “saraylılar hep böyle değildi. Bir zamanlar insanlar onura ve sadakate değer verirdi; hükümdarlara hizmetin zorla itaatten ve korkudan gelmediği zamanlarda.” Prenses başını iki yana salladı; uçlarında altın olan saç örgüleri şingirdadı. Sabah güneşinde fındık rengi teni çok hoş görünüyordu. Aslında Nehemia'nın doğal halinin bile bu denli güzel olması adil değildi; hele hele sabahın köründe.

Nehemia konuşmasını sürdürdü. “Sanırım bahsettiğim onur Adarlan'dan nesiller önce silinip gitti; fakat Terrasen

düşmeden önce hanedanları herkese örnek oluyordu. Babam bana Terrasen'deki asillere, Kral Orlon'a yakın savaşçılara ve lordlara, kralın çevresindeki asillerin emsalsiz gücüne ve sadakatlerine dair öyküler anlatırdı. Adarlan Kralı'nın da ilk önce Terrasen'i hedef almasının nedeni buydu. Çünkü Terrasen bir zamanlar en güçlü krallıktı ve krala karşı bir ordu kurma fırsatı bulursa Adarlan'ı mahvedebilirdi. Babam, yeniden ayağa kalkabilirse Terrasen'in kazanma şansının olabileceğini, Adarlan için ciddi bir tehdit oluşturabileceğini düşünüyor."

Celaena şömineye baktı. Ancak "Biliyorum," diyebildi.

Nehemia dönüp ona baktı. "Sence bir gün yine öyle bir divan kurulabilir mi? Terrasen'de değil, herhangi bir yerde? Wendly'ndeki hanedanın hâlâ eski usullere uyduklarını işittim ama onlar okyanusun diğer yanında ve bize faydaları yok. Kral ülkelerimizi köleleştirirken olanları görmezlikten geldikleri gibi yardım çağrılarımıza kulak vermeyi hâlâ reddediyorlar."

Celaena kendisini homurdanmaya, umursamazca elini sallamaya zorladı. "Kahvaltı için feci ağır kaçan bir konu bu." Tostunu ağzına tıktı. Cesaret edip prensese baktığında yüzünde düşünceli bir ifade olduğunu gördü. "Kraldan haber var mı hiç?"

Nehemia dilini şaklattı. "Tek yeni haber Roland denen o küçük solucanı konseyine kattığı; anlaşılan Roland'a *beni* idare etme görevi verilmiş. Herhalde Calaculla çalışma kampından sorumlu konsey üyesi olan Bakan Mullison'a fazla yükledim ve Roland da güya beni yatıştırarak."

"Kimin için daha çok üzüleyim, bilmiyorum; senin için mi yoksa Roland için mi?"

Nehemia'nın böğrünü dürttüğü Celaena kıkırdayarak

prensesin elini ittirdi. Hızlı Ayak ikisinin bir anlığına dikkatlerinin dağılmasını fırsat bilerek bir parça jambonu tabaktan aşırınca Celaena ciyakladı. “Seni arsız hırsız!”

Fakat Hızlı Ayak yataktan aşağı atlayıp şöminenin başına koştu ve jambondan geri kalanları midesine indirirken gözlerini Celaena’ya dikti.

Nehemia gülerken Celaena da ona eşlik etmeye başlayıp Hızlı Ayak’a bir parça jambon daha attı. “Haydi bütün gün yataktan çıkmayalım,” dedi Celaena; kendisini tekrar yastıkların üzerine atıp örtülere iyice sarındı.

Nehemia seslice iç çekerek “Kesinlikle bunu yapabilmeyi isterdim,” dedi. “Ne yazık ki yapacak işlerim var.”

Celaena kendisinin de yapacak işleri olduğunu hatırladı. O akşam Archer’la yiyecekleri yemeğe hazırlanmak gibi.

10. BÖLÜM

O öğleden sonra Dorian köpek evlerinin girişine adım attığında titriyordu. Kırmızı pelerinindeki karı eliyle süpürdü. Yanında duran Chaol nefesi kavuşturduğu ellerine üflüyordu. İki genç adam köpek evlerinin daha da içine doğru aceleyle yürürlerken hasır kaplı zeminden çıtırtılar geliyordu. Dorian dayanılmaz soğuktan ve çizmelerinin hiçbir zaman kupkuru kalmayışından ötürü kıştan nefret ediyordu.

Şatoya köpek evlerinin arasından geçmeyi seçmişlerdi çünkü Dorian'ın o sabah okuldan dönen ve karşısına çıkacak kadar talihsiz herkese ciyak ciyak istekler yağdıran on yaşındaki kardeşi Hollin'den sakınmalarının en kolay yolu buydu. Hollin onları asla orada aramazdı. Hayvanlardan nefret ederdi o.

Havlamaların ve inlemelerin arasında ilerlerlerken Dorian arada bir durup sevdiği tazıları selamlıyordu. Hollin'in onuruna verilen akşam yemeğinden kaçabileceğini bilse günün geri kalanını burada geçirebilirdi. "Annemin onu okuldan aldığına inanamıyorum," diye mırıldandı.

“Oğlunu özledi,” dedi Chaol; dışarıya kıyasla sıcacık olan köpek evlerine rağmen hâlâ ellerini ovuşturuyordu. “Bir de şimdi babanı hedef alan ve giderek büyüyen şu hareket var. Baban sorun çözülene dek Hollin’in gözümün önünde olmasını istiyor.”

Celaena tüm hainlerini öldürene dek. Chaol’un söyleme ihtiyacı duymadığı cümle buydu.

Dorian iç çekti. “Kim bilir annem ona ne saçma bir hediye almıştır. Son hediyesini anımsıyor musun?”

Chaol sırttı. Georgina’nın küçük oğluna aldığı son hediye anımsamak *hiç de* zor değildi: Hollin’in gezmesi için dört beyaz midillinin çektiği küçük bir fayton. Hollin faytonuyla kraliçenin en sevdiği bahçenin yarısını tarumar etmişti.

Chaol önde, köpek evlerinin uzak ucundaki kapılara doğru yürüdüler. “Ondan sonsuza dek kaçamazsın.” Dorian, yüzbaşının kendisiyle konuşurken bile her zamanki gibi herhangi bir tehlike, tehdit belirtisi olup olmadığını anlamak için çevreye göz gezdirdiğini görebiliyordu. Geçen onca yılın ardından Dorian bu duruma alışmış olsa da hâlâ gururu bir nebze inciniyordu.

Cam kapılardan geçip şatoya girdiler. Dorian’a göre koridor sıcak ve ıslıl ışıldı ve kemerli kapılar, masalar çam dikenlerinden çelenklerle süslenmişti. Tahminince Chaol’un tek düşündüğü ise her an her yerde pusuda bekleyen birileri olabileceğiydi.

“Belki son birkaç ayda değişmiş, biraz olgunlaşmıştır,” dedi Chaol.

“Bunu geçen yaz da söylemiştin ama Hollin’in dişlerini dökmeme ramak kalmıştı.”

Chaol başını iki yana salladı. “Wyrd’e şükürler olsun ki

benim kardeşim sert karşılıklar veremeyecek kadar korkuyordu benden.”

Dorian şaşırmış görünmemeye gayret etti. Chaol *Anielle varisi* unvanından feragat ettiği için yıllardır ailesiyle görüşmüyor, onlardan nadiren bahsediyordu.

Dorian, Chaol’u evlatlıktan reddettiği, kralla yapacağı önemli bir toplantı için ailesiyle Rifthold’a geldiğinde bile Chaol’u görmeyi istemediği için Chaol’un babasını memnuniyetle öldürebilirdi. Chaol hiç dile getirmese de Dorian arkadaşının içinde derin yaralar açıldığını biliyordu.

Dorian seslice iç çekti. “Bana bu yemeğe neden katılacağımı bir kez daha hatırlatır mısın?”

“Çünkü katılıp kardeşini resmi bir şekilde karşılamazsan baban seni de *beni* de öldürür.”

“Belki o görevi Celaena’ya verir.”

“*Onun* bugün akşam yemeği planı var. Archer Finn’le.”

“Onu öldürmesi gerekmiyor muydu?”

“Anlaşılan bilgi toplamak istiyor.” Derin bir sessizlik çöktü. “Ondan hoşlanmıyorum.”

Dorian kaskatı kesildi. Hiç olmazsa ikindi boyunca Celaena’dan bahsetmemeyi başarmışlardı ve o birkaç saat boyunca iki arkadaşın arasında hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Fakat işler *değişmişti*. “Archer onu kaçırarak diye endişe etmeni yersiz buluyorum, özellikle de ay sonunda öleceği düşünüldüğünde.” Sözler Dorian’ın ağzından hiç niyetlenmediği kadar sertçe ve soğukça çıkmıştı.

Chaol ona bir bakış attı. “Benim endişemin *bu* olduğunu mu sanıyorsun?”

Evet. Ayrıca ikiniz hariç herkes bunu apaçık görüyor.

Fakat Chaol’la bu konuda konuşmak istemiyordu ve besbelli Chaol da bunu istemiyordu. Bu yüzden Dorian

omuz silkmekle yetindi. “Celaena başının çaresine bakar, sen de endişe ettiğin için kendine güleceksin. Söylediği gibi Archer Finn iyi korunuyor da olsa Celaena’nın şampiyon olmasının bir nedeni var, öyle değil mi?”

Chaol başını sallasa da Dorian onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu.

Celaena kızıl elbisesinin biraz tepki çekebileceğinin farkındaydı. Kışa *hiç* uygun olmadığını da farkındaydı; önündeki dekolte derin, sırt dekoltesi ise daha da derindi. Sırt dekoltesi öyle derindi ki siyah dantelin arasından elbisenin altına korse giymediği seçilebiliyordu.

Fakat Archer Finn hep iddialı, dönemin modasının ötesinde giysileri tercih eden kadınlardan hoşlanırdı. Dar korsajı, uzun ve dar yenleri ve nazikçe uçuşan etekliğiyle bu elbise olabildiğince yeni ve farklıydı.

İşte tam da bu yüzden süitinden çıkarken Chaol’la karşılaştığında yüzbaşının donakalmasına ve şaşkınca gözlerini kırptırmasına şaşmadı. Chaol bir kez daha gözlerini kırptırdı.

Celaena ona gülümsedi. “Sana da merhaba.”

Chaol koridorda dikiliyor, bronz gözleri elbiseyi bir aşağı bir yukarı süzdü. “Bunu giymeyeceksin.”

Celaena homurdanarak Chaol’un yanından geçerken kasten ona elbisenin daha da kışkırtıcı sırtını sergiledi. “A, evet, giyeceğim.”

Celaena ön kapıda bekleyen faytona doğru yürürken Chaol onun yanında yürümeye başladı. “Soğuk algınlığından ölürsün.”

Kakım kürkünü boynuna doladı. “Bu varken ölmem.”

“Yanında hiç silah var mı?”

Celaena giriş holüne uzanan merdivenlerden sert adımlarla indi. “*Evet*, Chaol silahım var. Bu elbiseyi de Archer’ın da aynı soruyu sormasını istediğim için giyiyorum. Üzerimde hiç silah olmadığını sansın diye.”

Oysa Celaena’nın bacaklarına kayışlarla bağlı bıçaklar vardı. Ayrıca saçına kat kat bukleler veren iğneler uzun ve ustura gibi keskindi. Philippa, Celaena’nın “göğüslerinin arasındaki soğuk metalle zar zor yürümesindense” onun hoşuna giden bu çözümü getirmişti.

Chaol sadece “Ya?” dedi. Sessizce ana girişe vardılar. Avluya açılan yüksek çift kanatlı kapıya yaklaştıklarında Celaena oğlak derisi eldivenlerini giydi. Tam ön taraftaki merdivenlerden ineceği sırada Chaol omzuna dokundu.

Faytonu, sürücüyü ve uşağı inceleyip “Dikkatli ol,” dedi. Anlaşılan teftiştan geçmişlerdi. “Kendini tehlikeye atma.”

“Bunu hayatımı kazanmak için yaptığımı biliyorsun.” Celaena, Chaol’a asla esir alınışından bahsetmemeli, onun kendisini savunmasızmış gibi görmesine izin vermemeliydi. Çünkü artık onun için endişe edecek, ondan şüpheyi düşecek ve durmadan sinirini bozacaktı. Neden yaptığını bilmesede de Cahol’un elini omzundan silkeleyip “Yarın görüşürüz,” diye tısladı.

Chaol bir darbe almışçasına kaskatı kesildi; ağzı açık kalmıştı. “*Yarın* da ne demek?”

İçini yine o aptalca, alevli öfke sararken Chaol’a ağır ağır gülümsedi. “Sen zeki bir oğlansın,” dedi; uzun adımlarla faytona gitti. “Kendin çıkar.”

Chaol, Celaena’ya onu tanıımıyormuş gibi baktı; bedeni hiç kıpırdamıyordu. Celaena ona savunmasız, aptal ya da deneyimsiz olduğunu düşündürmeyecekti; o noktaya gelmek için çok çalışmış ve çok ödün vermişken bunu yap-

mayacaktı. Belki de ona içini açmakla hata etmişti; çünkü zayıf, korunmaya muhtaç biri olduğunu düşünmesi fikri aklına geldikçe içinden birisinin kemiklerini kırmak geliyordu.

“İyi geceler,” dedi Celaena; durup yaptığı imaların üzerine düşünmeden faytona binip oradan uzaklaştı.

Chaol’u sonra dert edecekti. O gece Archer’a ve ona gerçekleri söyletmeye odaklanacaktı.

Archer, Rifthold’un seçkinlerinin uğrak mekânlarından, herkese açık olmayan bir yemek salonunda bekliyordu. Masaların çoğu şimdiden dolmuştu ve müşterilerin güzel kıyafetleri ve mücevherleri loş ışıktaki parlıyordu.

Girişteki hizmetçi Celaena’nın pelerinini alırken Celaena, Archer’a sırtını çevirdi; böylelikle elbisesinin açık sırt kısmını kapatan (ve Endovier’dan kalma yara izlerini gizleyen) zarif, siyah danteli görebilecekti. Hizmetçinin gözlerinin de kendisine çevrili olduğunu hissetse de bunu fark etmemiş gibi yaptı.

Archer bir nefes verdi. Celaena döndüğünde onu sırtı, başını yavaşça iki yana sallarken buldu.

“Sanırım aradığın sözcükler ‘harika’, ‘güzel’, ve ‘göz kamaştırıcı’” dedi. İkisi şatafatlı salonun nişlerinin birinin içinde kalan masalarına götürülürlerken Celaena, Chaol’un koluna girdi.

Archer parmağını Celaena’nın elbisesinin kırmızı, kadife yemine gezdirdi. “Seninle birlikte zevkinin de olgunlaştığını görmek beni sevindirdi. Anlaşılan kibrin de olgunlaşmış.”

Celaena bu sözlere rol icabı olsa da olmasa da zaten gülümseyerek karşılık vereceğini düşündü.

Yerlerine geçtiler; menüdeki yemeklerin kendilerine sayılmasının ve şarap sipariş etmelerinin ardından Celaena kendisini o enfes yüze bakar halde buldu. Celaena koltuğuna yaslanıp “E?” dedi, “bu gece zamanını teketime aldığım için kaç hanım beni öldürmek istiyor acaba?”

Archer cılız bir nefesi andıran bir kahkaha attı. “Söylesem, şatoya geri koşarsın.”

“Hâlâ o kadar revaçta mısın?”

Archer elini sallayıp şarabından bir yudum aldı. “Hâlâ Clarisse’e borçlarım var,” dedi. Bahsettiği kişi başkentin en nüfuzlu ve zengin genelev patroniçesiydi. “Fakat... evet.” Gözünde bir pırıltı belirdi. “Şu asık suratlı arkadaşından ne haber? Bu gece ben de arkamı kollamalı mıyım?”

Tüm bunlar bir danstan ibaretti; onları sonrasında geleceklere hazırlayan bir uvertür. “Beni dört duvar arasına kapatmaya çalışmaması gerektiğini iyi biliyor.”

“Wyrd bunu yapacak adamın yardımcısı olsun. Nasıl bir haylaz olduğun hâlâ hatırimda.”

“Ben de beni sevimli bulduğumu sanıyordum.”

“Sanırım bir yaban kedisi yavrusunun bana sevimli geldiği gibi.”

Celaena gülüp şarabından küçük bir yudum aldı. Mümkün olduğunca ayık olmalıydı. Kadehini masaya koyduğunda Archer’ın kendisine yine o dalgın, kederli ifadeyle baktığını gördü. “Nasıl olup da onun için çalışır oldun?” Celaena onun kralı kastettiğini biliyordu; ayrıca yemek salonunda sadece ikisinin olmadığını farkında olduğunu da. Archer’dan iyi bir suikastçı olurdu.

Belki de kralın şüpheleri o kadar da yersiz değildi.

Fakat Celaena bu ve bunun gibi sayısız soruya hazırlıktı; bu yüzden Archer’a hınzırca gülümseyip “Anla-

şılan becerilerim madenciliktense imparatorluğa yardım etmeye daha yatkın,” dedi. “Onun için çalışmakla Arobynn için çalışmak arasında neredeyse fark yok.” İşin aslı yalan da değildi bu.

Archer düşünceli bir edayla başını ağır ağır salladı. “Mesleklerimizi hep birbirine benzetmişimdir. Hangisi daha beter bilmiyorum: İnsanları yatak odası için eğitmek mi yoksa savaş alanı için eğitmek mi?”

Celaena doğru anımsıyorsa Clarisse, kimsesiz Archer’ı başkentin sokaklarında yapayalnız dolaşırken bulup onu eğitmeyi teklif ettiğinde Archer daha on iki yaşındaydı.

On yedisine bastığında ve bekaretini en çok parayı verenle kaybedeceği parti gelip çattığında müşterilerinin onun için resmen saç saça baş başa kavga ettiğine dair söylentiler yayılmıştı.

“Ben de bilemiyorum,” dedi Celaena. “İkisi de aynı derecede korkunç sanırım.” Archer’a kadeh kaldırdı. “Saygıdeğer sahiplerimize.”

Archer kısa bir an için onu süzdükten sonra kadehini kaldırıp “*Bize,*” diye mırıldandı. Sesi Celaena’nın tenini ısıtmaya yetmişti ama gözlerindeki o bakış, o ilahi ağzın kıvrılışı... Archer da bir silahtı. Güzel, ölümcül bir silah.

Archer masaya eğilip bakışlarıyla Celaena’yı olduğu yere çaktı. Bir meydan okumaydı bu; samimi bir davet.

Gökteki tanrılar ve Wyrđ, kurtarın beni.

Bu kez Celaena’nın şarabından uzun bir yudum alması gerekti. “Beni gönüllü kölen yapmak için birkaç şehvetli bakıştan fazlası gerek Archer. Mesleğinin numaralarını üzerimde denememen gerekeceğini akıl etmen gerekirdi.”

Archer, Celaena’nın içinde titreyen pes, gürleyen bir kahkaha attı. “Ben de senin aslen o numaraları kullan-

madığımı anlayacağını düşünüyorum. *Kullanıyor olsam* şimdiye restorandan çıkıp gitmiştik bile.”

“Bu çok ama çok cüretkâr bir iddia. Konu meslek numaralarına geldiğinde benimle aşık atmak isteyeceğini sanmam.”

“Ooo... Seninle yapmak istediğim çok şey var.”

Celaena bir hizmetçi gördüğüne daha önce hiç o kadar sevinmemiş, bir kâse çorbanın o denli ilgi çekici olabileceğini hiç fark etmemişti.

Faytonuna Chaol’a inat olsun diye, imalarının boş olmadığını göstermek için yol verdiğinden Celaena akşam yemeğinin ardından kendisini Archer’ın faytonunda buldu. Yemek yeterince iyi geçmişti; eski tanıdıklardan, tiyatrodan, kitaplardan, berbat havadan bahsetmişlerdi. Hepsi de rahatsızlık vermeyecek, güvenli konular olsa da Archer, Celaena’ya avıymış ve uzun sürecek bir ava çıkmış gibi bakmıştı.

Faytonun koltuğunda yan yana oturmuşlardı; Celaena’nın Archer’ın kullandığı güzel kolonyanın – Celaena’ya ipek yatak örtülerini ve mum ışığını düşündüren hoş, kışkırtıcı bir harman– kokusunu alabileceği kadar yakındılar. Celaena düşüncelerini yeniden yapacağı işe odakladı.

Fayton durdu ve Celaena küçük pencereden baktığında tanıdık, güzel bir konak gördü. Archer ona bakıp nazikçe parmaklarını onunkilere doladı ve Celaena’nın elini dudaklarına götürdü. Celaena’nın içini yakan yumuşak, acelesiz bir öpücüktü bu. Archer, Celaena’nın tenine doğru mırıldandı. “İçeri gelmek ister misin?”

Celaena yutkundu. “Bir geceni de boş geçirmek istemez misin?” Celaena’nın umduğu bu değildi. Ayrıca...

Flört kısmı hariç, istediği *bu* değildi.

Archer başını kaldırsa da Celaena'nın elini tutmaya devam ediyor, başparmağı ateş gibi sıcak teninin üzerinde küçük daireler çiziyordu. "Seçim bana ait olduğunda her şey çok farklı, anlıyorsun ya."

Bir başkasının gözünden kaçacak bir ayrıntıydı bu; fakat Celaena da seçim hakkı olmadan büyümüştü ve o tanıdık burukluğa aşinaydı. Elini Archer'ın elinden çekti. "Hayatından nefret ediyor musun?" Sözleri fısıltı gibi çıkmıştı.

Archer ona baktı; *gerçek anlamda*, o ana dek onu görmemiş gibi. "Bazen," dedi, sonra gözleri Celaena'nın arkasındaki pencereye ve pencerenin ötesindeki konağa kaydı. "Fakat bir gün," diye ekledi, "bir gün Clarisse'le hesabımı sonsuza dek kapatacak kadar param olacak, gerçekten *özgür* olup bir başıma yaşayabileceğim kadar."

"Fahişeliği geride bırakır mıydın?"

Archer ona o gece Celaena'ya sergilediği tüm ifadelerden daha gerçek, yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "O zaman geldiğinde ya çalışmama gerek kalmayacak kadar zengin olurum ya da kimsenin beni tutmak istemeyeceği kadar yaşlı."

Celaena'nın gözlerinin önüne, kısacık bir an için de olsa özgür olduğu zamanlar geldi; dünyanın önünde ardına dek açıldığı ve Sam'le birlikte içine adım atmak üzere olduğu o günler. Hâlâ uğruna çaba verdiği bir özgürlüktü bu çünkü çok kısa süreliğine tadını almış olsa da o kısacık an yaşadığı en muazzam andı.

Celaena kendisini toplamak için derin bir nefes alıp Archer'ın gözünün içine baktı. Vakit gelmişti.

"Kral beni seni öldürmem için gönderdi."

11. BÖLÜM

Suikastçılardan aldığı eğitim işe yaramış olacaktı ki Archer daha Celaena göz açıp kapayamadan faytonun diğer tarafına eğilip hançerini çekmişti. “Lütfen,” diye fısıldadı; göğsü düzensiz bir ritimle inip kalkıyordu. “Lütfen Celaena.” Celaena her şeyi açıklamaya hazır halde ağzını açsa da Archer nefes almakta güçlük çekiyordu; gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Sana para verebilirim.”

Celaena’nın içinde küçük, sefil bir parça Archer’ın korkusu karşısında bir hayli böbürlense de suikastçı ellerini kaldırıp ona –en azından görünürde– silahsız olduğunu gösterdi. “Kral planlarına çomak sokan bir isyan hareketinin parçası olduğunu düşünüyor.”

Sert, gürleyen bir kahkaha geldi; öyle kaba bir kahkahaydı ki bu o nazik, hoş adam sesin içinde tanınmaz hale gelmişti. “Hiçbir hareketin parçası değilim ben. Wyrđ cezamı versin ki bir orospu olabilirim ama bir *hain* değilim!” Celaena ellerini Archer’ın görebileceği şekilde tutarken ona çenesini kapatmasını, oturup kendisini dinlemesini söylemek için ağzını açtı. Fakat Archer konuşmaya devam etti. “Öyle bir harekete dair hiçbir bilgim yok; hatta

kralın yoluna çıkmaya cüret edebilecek birilerinin olduğunu *bile* işitmedim. Fakat... Fakat..." Soluk alıp verişini düzene girdi. "Hayatımı bağışlarsan Rifthold'da güçlenmeye başladığını *bildiğim* bir grup hakkında bilgi sağlayabilirim sana."

"Kral yanlış insanları mı hedefliyor?"

Archer alelacele "Bilmiyorum," dedi, "ama bu grup... bahsettiğim şu grup hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyebilir. Anlaşılan kısa süre önce kralın hepimiz için yeni felaketler planladığını öğrenmişler ve onu durdurmak istiyorlar."

Celaena kibar, makul bir insan olsa Archer'a durup sakinleşmesini, kafasını toplamasını söylerdi. Fakat Celaena kibar ve makul değildi ve Archer'ın paniği dilinin bağına çözmüştü. Bu yüzden Celaena onun konuşmasını kesmedi.

"Sadece müşterilerimin ara sıra bu konuda fısıldadıklarını işittim. Fakat burada, Rifthold'da kurulmuş bir grup var ve Aelin Galathynius'u tekrar tahta oturtmak istiyorlar."

Celaena'nın kalbi duracak gibi oldu. Aelin Galathynius, Terrasen'in kayıp varisi.

"Aelin Galathynius öldü," diye mırıldandı Celaena.

Archer başını iki yana salladı. "Onlar öyle düşünmüyor. Aelin'in hayatta olduğunu ve krala karşı bir ordu kurduğunu söylüyorlar. Divanı yeniden kurmak, Kral Orlon'un beyin takımından geri kalanları bulmak istiyormuş."

Celaena gözlerini öylece Archer'a dikti, sıktağı yumruklarını açmak ciğerlerine hava sokmak için kendini zorladı. Bu doğruysa... Hayır, doğru değildi bu. Bu insanlar gerçekten varisi tahta oturtacaklarını iddia ediyorlarsa Aelin dedikleri kız *mutlaka* bir sahtekâr olmalıydı.

Nehemia'nın o gün Terrasen'in divanından bahsetmesi bir tesadüften mi ibaretti? Ya da Terrasen'in –gerçek varis olsa da olmasa da yeniden toparlanabilirse– krala karşı durabilecek tek güç olduğundan? Fakat Nehemia ona asla yalan söylememeye yemin etmişti; bir şeyler bilse Celaena'ya söylerdi.

Celaena gözlerini yumdu. Yine de Archer'ın her hareketinin farkındaydı. Karanlıkta kendisini toplayıp o beyhude ve aptalca ümidi bastırdı; ta ki yeniden ezeli bir korkuyla örtülene dek.

Gözlerini açtı. Archer şaşkın halde ona bakıyordu; yüzü hortlak gibi soluktu.

“Seni öldürmek gibi bir niyetim yok Archer,” dedi. Archer faytonun koltuğuna külçe gibi yığılıp hançeri tutan elini gevşetti. “Sana bir seçim sunacağım. Hemen öldüğün izlenimini verip şafaktan önce şehirden kaçabilirsin. *Ya da* sana ay sonuna kadar süre verebilirim; dört hafta. İşlerini sessizce düzene koyman için dört hafta; herhalde Rifthold'da bir miktar para bağlamışsındır. Fakat zamanın bir bedeli var: Seni ancak bana şu Terrasen isyan hareketi mi, artık her neyse, ona ve hareketin üyelerinin kralın planları hakkında neler bildiklerine dair bilgi sağlarsan hayatta bırakırım. Ay sonu geldiğinde ölmüş gibi yapacaksın ve şehri *terk edeceksin*; uzaklarda bir yere gidecek ve bir daha asla Archer Finn ismini kullanmayacaksın.”

Archer, Celaena'ya dikkatle, temkinlice baktı. “Paramı çözmek için ayın geri kalanına ihtiyacım olacak.” Archer bir nefes verip elleriyle yüzünü ovdu. Uzunca bir duraksamanın ardından “Belki de bu gizli bir lütuftur. Claerisse'den kurtulup başka bir yerde hayatıma baştan

başlayacağım.” Celaena’ya kararsız bir gülümsemeyle baksa da gözleri hâlâ huzursuzdu. “Kral benden neden şüphelendi ki?”

Celaena, Archer’a acıdığı için kendisine öfkeleni. “Bilmiyorum. Sadece bana üzerinde ismin olan bir kâğıt verdi ve senin artık her ne planları varsa onları bozacak bir hareketin parçası olduğunu söyledi.”

Archer “Hah,” dedi. “Öyle bir adam olmayı ne de isterdim.”

Celaena onu süzdü. Archer’ın sert çenesi ve iri cüssesi gücü akla getiriyordu. Fakat Celaena’nın az önce gördüğü... güç değildi. Chaol, Archer’ın ne tür bir adam olduğunu hemen fark etmişti. O, Archer’ın gücünün aldatmacasının ötesini görmüşken, Celaena görmemişti. Celaena’nın yanakları utançtan kızarsa da bir şekilde konuşmayı başardı. “Gerçekten şu... şu Terrasen hareketi hakkında bilgi sağlayabileceğini düşünüyor musun?” Varris bir sahtekâr da olsa hareket araştırmaya değerd. Elena ipuçları aramasını söylemişti; Celaena ipuçlarından bir kısmını böylece bulabilirdi.

Archer başını salladı. “Yarın müşterilerimden birinin evinde bir balo olacak. Onun ve arkadaşlarının hareket hakkındaki konuşmaları kulağıma geldi. Seni partiye sokarsam adamın ofisine göz atabilirsin. Belki partide sadece şüpheliler değil, *gerçek* hainler bile bulursun.”

Ve kralın neyin peşinde olduğuna dair fikir de edinebilirdi. Archer’dan edindiği bu bilgi *çok* faydalı olabilirdi.

Celaena, Archer’a “Yarın sabah ayrıntıları şatoya gönder; mektubu Lillian Gordaina adına yolla,” dedi. “Fakat parti fos çıkarsa teklifimi gözden geçiririm. Beni aptal yerine koyma Archer.”

Archer sessizce “Arobynn’in himayesinde,” dedi; faytonun kapısını açıp Celaena’dan elinden geldiğince uzak durarak dışarı çıktı. “Buna cesaret edemem.”

“Güzel,” dedi Celaena. “Ha, Archer, bir de...” Archer bir eli faytonun kapısında, duraksadı. Celaena gözlerine bir nebze kötücül ve karanlık bir ifade vererek öne eğildi. “Ağzını sıkı tutmazsan, çok fazla dikkat çekersen ya da kaçmaya çalışırsan *işini bitiririm*. Anlaşıldı mı?”

Archer ona yerlere kadar eğilerek karşılık verdi. “Son-suza dek hizmetkârınızım mileydi.” Ardından Celaena’ya gülümsedi. Gülümsemesi Celaena’nın aklına bir soru işareti soktu. Archer’ı hayatta bıraktığı için pişman mı olacaktı yoksa? Celaena faytonun koltuğuna yaslanıp tavana vurdu ve sürücü şatoya doğru yola çıktı. Bitkin de olsa yatmadan önce Celaena’nın yapması gereken son bir iş vardı.

Chaol’un yatak odasına varınca Celaena kapıyı bir kez çalıp içeri bakabileceği kadar araladı. Chaol şöminenin önünde kıınıldamadan dikiliyordu; sanki voltasına ara vermişti.

“Uyuyorsundur diye düşünmüştüm,” dedi Celaena; içeri girdi. “Saat on ikiyi geçti.”

Chaol’un kollarını göğsünde kavuşturmasıyla yüzbaşı üniforması kırıştı ve yaka düğmesi çözüldü. “O zaman neden uğradın bana? Bu gece eve dönmeyeceğini sanıyordum zaten.”

Celaena pelerinine daha da sıkıca sarındı; parmakları yumuşak kürke gömüldü. Çenesini kaldırdı. “Anlaşılan Archer hatırladığım kadar heyecan verici biri değilmiş. Endovier’da bir yıl geçirmenin insanın başkalarına bakışını bu denli değiştirebilmesi ne tuhaf.”

Chaol dudaklarını yukarı kıvrırsa da yüzü hâlâ ciddi-ydi. “İstedğin bilgilere ulaştın mı?”

“Evet, fazlasına da,” dedi Celaena. Archer’ın kendisine anlattıklarını (elbette Chaol’da Archer’ın bu bilgileri ka-zara verdiği izlenimini uyandırarak) aktardı. Terrasen’in kayıp varisine dair söylentilerden de bahsetse de Aelin Galathynius’un divanını yeniden toplayıp bir ordu kur-maya çalıştığıyla ilgili kısmı atladi. Archer’ın aslında ha-reketin içinde olmadığını da. Tabii kralın gerçek planları-nı ortaya çıkarmak niyetinde olduğunu da.

Chaol’a ertesi günkü balodan bahsettiğinde yüzbaşı ellerini şömine rafına yaslayıp gözlerini rafın üzerinde duran halıya dikti. Halı soluk ve yıpranmış olsa da Cela-ena gümüşü bir gölün yanında yükselen dağın yamacına kurulu kadim şehri hemen tanıdı: Anielle, Chaol’un mem-leketi.

Chaol başını çevirip ona baktı ve “Krala ne zaman söy-leyeceksin?” diye sordu.

“Bunların gerçekten doğru olduğundan emin olana dek söylemeyeceğim. Ya da Archer’dan onu öldürene kadar ko-parabileceğim kadar çok bilgi koparmadan.”

Chaol başını salladı. Kollarıyla kendisini iterek şömi-ne rafından uzaklaştı. “Sadece dikkatli ol.”

“Hep böyle diyorsun.”

“Bunu söylememin bir sakıncası mı var?”

“Evet, var! Kendisini koruyamayacak ya da kafasını kullanamayacak bir budala değilim ben!”

“Öyle bir imada mı bulundum?”

“Hayır ama ‘dikkatli ol’ deyip duruyorsun ve ne kadar endişelendiğini söyleyip işlerimde bana yardım etmek için diretiyorsun; ayrıca...”

“Çünkü *gerçekten* endişeleniyorum.”

“Eh, endişelenmemelisin! Senin kadar ben de başımın çaresine bakabilirim!”

Chaol, Celaena’ya doğru bir adım atsa da Celaena yerinden kımıldamadı. Gözleri ateş saçan Chaol “İnan bana, Celaena,” diye homurdandı. “Başının çaresine bakacağını biliyorum. Fakat endişeleniyorum çünkü *umurumdasın*. Tanrılar yardımcım olsun, seni önemsememeliyim ama önemsiyorum. Bu yüzden sana *hep* dikkatli olmanı söyleyeceğim çünkü başına ne geldiği *hep* umurumda olacak.”

Celaena afalladı. Ancak “Ya?” diyebildi.

Chaol burun köprüsünü iki parmağının arasına alıp gözlerini yumdu; ardından uzun ve derin bir nefes aldı.

Celaena ona utangaçça gülümsedi.

12. BÖLÜM

Maskeli balo Avery Nehri kıyısında bir malikânede yapı-
lıyordu ve öyle bir kalabalık vardı ki Celaena, Archer'la
içeri karışmakta hiç zorluk çekmemişti. Philippa, Celae-
na için zarif, şifon ve ipek katları kuş tüylerini andıran
bir elbise bulup çıkarmıştı. Elbiseyle uyumlu maskesi
yüzünün üst yarısını gizliyordu ve saçlarına fildişi rengi
tüyler ve inciler takılmıştı.

Celaena kalabalığın arasındaki birkaç yüzü tanıdığı-
ndan iyi ki de normal bir parti değil, bir maskeli baloydu bu.
İçlerinde Madam Clarisse'in de olduğu çoğu bir zamanlar
tanıdığı sosyete fahişeleriydi. Malikâneye yaptıkları fay-
ton yolculuğu sırasında Archer ona Arobynn Hamel'in ba-
loya gelmeyeceğine dair yemin etmişti. Ayrıca Celaena'nın
uzun ve kavgalı bir geçmişinin olduğu, bir daha görürse
öldüreceğinden emin olduğu Lysandra adındaki fahişenin
de. Yine de Clarisse'in partide oradan oraya gidip fahişeleri
ve müşteriler arasında buluşmalar ayarlarken görmek bile
Celaena'yı çileden çıkarmaya yetmişti.

Celaena kuğu kılığına girmişken, Archer bir kurt ol-
muştu; Archer'ın tuniği kurşun rengi, dar pantolonu gü-

vercin grisi ve parlak çizmeleri siyahtı. Kurt maskesi baştan çıkarıcı dudakları hariç her şeyi örtüyordu. Archer, Celaena'nın koluna koyduğu elini sıkarken o dudaklarda epey kurtça bir gülümseme vardı.

“Katıldığımız en görkemli parti değil,” dedi Archer, “fakat Davis’in hamur işi aşçısı Rifthold’un en iyisi.”

Gerçekten de salonun her yerinde masalar Celaena'nın gördüğü en güzel, en gösterişli hamur işleriyle dolup taşıyordu. Kremayla doldurulmuş pastalar, şeker tozlu kurabiyeler ve nereye gitse Celaena'yı kendine çağıran çikolatalar, çikolatalar, çikolatalar... Belki balodan ayrılmadan çikolatalardan birkaçını aşırırdı. Bakışlarını Archer'a çevirmekte güçlük çekiyordu. “Davis ne zamandır müşterin?”

Archer'ın yüzündeki o kurtça gülümseme bir nebze silindi. “Birkaç yıl oluyor. Zaten davranışlarındaki değişimi de bu yüzden fark edebildim.” Sesini alçalttı; öne eğilip fısıldadığında sözleri Celaena'nın kulağını gıdıkladı. “Daha paranoyak, eskisi kadar yemiyor ve her fırsatta ofisine kapanıyor.”

Kubbeli balo salonunun diğer yanındaki devasa pencereler Avery'nin pırıltılı sularına nazır bir verandaya bakıyordu. Celaena o kapıların yazın ardına kadar açıldığını ve nehir kenarında, yıldızların ve şehir ışıklarının altında dans etmenin ne de hoş olacağını hayal edebiliyordu.

“Salonda boy göstermeden önce beş dakika kadar vaktim var,” dedi Archer; gözleri salonda devriye gezen Clarisse'i takip ediyordu. “Böyle bir gecede beni açık arttırmaya çıkarmak isteyecektir.” Celaena'nın midesi kalktı; eli Archer'ın eline uzanıverdi. Fakat Archer ona sadece şaşkınca gülümsedi. “Sadece birkaç hafta daha, değil mi?” Archer'ın sesi hâlâ buruk çıkıyordu; Celaena onu teskin

etmek için parmaklarını sıktı.

“Doğru,” dedi.

Archer çenesiyle etrafı bir grup iyi giyimli insanla çevrili, tıknaz, orta yaşlı bir adama işaret etti. “Bu Davis,” diye fısıldadı. “Ziyaretlerimde çok şey görmesem de grupta önemli bir lider olabileceğini düşünüyorum.”

“Bunu evdeki birtakım kâğıtlara göz atmana dayanarak mı söylüyorsun?”

Archer ellerini ceplerine soktu. “İki ay kadar önce, bir gece üç arkadaşı ziyaretine geldiğinde buradaydım; hepsi benim müşterilerimdi. Acil bir durum olduğunu söylediler ve Davis yatak odasından hızla çıktı...”

Celaena ona yarım bir gülümsemeyle baktı. “Bir şekilde, kazara konuşmalarına kulak misafiri mi oldun?”

Archer ona gülümseyerek karşılık verse de tekrar Davis’e bakmasıyla gülümsemesi silindi. Davis içlerinde yaşları belki on altı bile olmayan genç kadınların da olduğu etrafındaki kişilerin şarap kadehlerini dolduruyordu. Celaena’nın yüzündeki gülümseme de kaybolmuştu. Rifthold’un hiç özlemediği yanlarından biriydi bu.

“Plan kurmaktan çok kralı çekiştirdiler. Ayrıca, ne derlerse desinler Aelin Galathynius’u gerçekten umursadıklarını sanmıyorum. Bence sadece *kendi* çıkarlarına en uygun hükümdarı bulmak istiyorlar ve ordu kurmak istemelerinin tek nedeni çıkacak savaşta işlerini canlandırmak. Aelin’e yardım ederlerse, çok ihtiyacı olan malzemeleri ona verirlerse...”

“O zaman Aelin onlara borçlu kalır. Onların istediği gerçek bir hükümdar değil, bir kukla kraliçe.” Elbette... Elbette ki böyle bir şey isteyeceklerdi. “Peki bu kişiler Terrasen’li mi bari?”

“Hayır. Davis’in ailesi öyleydi, yıllar önce. Fakat Davis’in tüm hayatı Rifthold’da geçti. Terrasen’e sadık olduğunu iddia etse de bu ancak kısmen doğru.”

Celaena dişlerini sıktı. “Kendilerinden başkasını düşünmeyen adiler.”

Archer omuz silkti. “Bu doğru olabilir. Fakat belli ki kralın darağaçlarından birçok insan da kurtarmışlar. O gece arkadaşlarının eve dalmalarının sebebi muhbirlere birini kralın sorgusundan kurtarmalarıydı. Ertesi gün şafak sökmeden adamı Rifthold’dan kaçırdılar.”

Chaol bunu biliyor muydu? Cain’i öldürmesine verdiği tepki düşünüldüğünde işkencenin ve hainleri asmanın görevleri arasında olamayacağını –hatta muhtemelen ona bunlardan bahsedilmediğini– düşündü. Dorian için de aynı durum söz konusu olmalıydı.

Fakat muhtemel hainleri sorgulamak Chaol’un değilse kimin göreviydi? Bu kişi aynı zamanda krala tacı tehdit eden hainlerin son listesini sunan muhbir miydi? Of, üzerine düşünülecek ne çok şey, ne çok sır, ne çok karmaşık ilişki vardı.

Celaena “Beni şimdi Davis’in ofisine sokabilir misin dersin? Oraya bir göz atmak istiyorum.”

Archer sırtıttı. “Canım, seni buraya ne diye getirdiğimi sanıyorsun?” Süzülürcesine bir yan kapıya –hizmetçiler girişi– yürüdü. İkisinin kapıdan geçtiğini kimse görmemişti. Hem görselerdi bile Archer’ın Celaena’nın korsajı, kolları, omuzları ve boynu üzerinden gezen ellerini görünce ikisinin kapıdan biraz baş başa kalmak için geçtiklerini düşünürdü.

Yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle Archer, Celaena’yı küçük bir koridor boyunca peşinden sürükledi; ardından merdivenlerden çıktılar. Archer olur da biri iki-

sini görür diye ellerini durmadan Celaena'nın bedeninde gezdirmeye özen gösteriyordu. Fakat tüm hizmetçilerin işi başından aşkındı ve üst kat boş ve sessizdi; yukarıdaki koridorun ahşap duvarları ve kırmızı halısı tertemizdi. Duvarlardaki tablolar –birçoğu Celaena'nın tanıdığı resamlara aitti– küçük bir servet değerindeydi. Archer muhtemelen yıllarca yatak odalarına gizlice girip çıkmasından gelen bir gizlilikle hareket ediyordu. Celaena'yı çift kanatlı bir kapının önüne getirdi.

Celaena kapıyı açmak için Philippina'nın iğnelerinden birini çıkaracakken Archer'ın elinde bir maymuncuk belirdi. Archer, Celaena'ya kurnazca gülümsedi. Hemen ardından ofis kapısı ardına kadar açıldı ve süslü, mavi bir halının üzerinde kitaplıkların sıralandığı, dört yanında eğreltiotu saksılarının olduğu bir oda görüldü. Ortada geniş bir masa, masanın önünde iki koltuk ve karanlıkta kalan bir şöminenin kenarında bir kanepe vardı. Celaena kapı aralığında durup sadece içine soktuğu ince uzun hançeri hissetmek için eliyle korsajının üzerine dokundu. Celaena bacaklarını birbirine sürtüp baldırlarına bağladığı diğer iki hançeri yokladı.

“Alt kata inmem gerek,” dedi Archer; arkalarında kalan koridora göz attı. Vals sesleri balo salonundan koridora taşıyordu. “Çabuk olmaya çalış.”

Maske yüzünü örtse de Celaena bir kaşını kaldırdı. “Bana işimi nasıl yapacağımı mı öğretiyorsun?”

Archer öne eğilip dudaklarını Celaena'nın boynuna sürttü. Tenine doğru “Bunu aklıma bile getirmem,” dedi. Sonra dönüp gitti.

Celaena hızla kapıyı kapatıp uzun adımlarla odanın öteki yanındaki pencerelere gitti ve perdeleri çekti. Kapı-

nın altından sızan loş ışık çevresini seçmesine yettiğinden demirağacı masanın başına gidip bir mumu yakabildi. Akşam gazeteleri, o geceki maskeli balonun davetiyeleri, kişisel masraflar için bir muhasebe defteri...

Normal. Hepsi son derece normaldi. Masanın geri kalanına göz atıp çekmeceleri karıştırıp içlerinde gizli bölme-ler olup olmadığına bakmak için parmaklarıyla her yüzeyi yokladı. Çekmecelerden hiçbir şey çıkmayınca kitaplıklara gitti; kitaplara içleri oyulmuş olabilir diye parmaklarıyla vurdu. Tam dönüp gidecekken bir kitap gözüne çarptı.

Kitabın sırtında kan kırmızı mürekkeple çizilmiş tek bir Wyrđ işareti vardı.

Kitap Wyrđ işaretleriyle doluydu. Her sayfası bu işaretlerle ve bilmediği bir dilin sözcükleriyle kaplıydı. Nehemia bu dilin gizli bir bilgi olduğunu, Wyrđ işaretlerinin çok eski olduğunu ve yüzyıllardır unutulduğunu söylemişti. Bu gibi kitaplar büyüü konu olan diğer kitaplar gibi yakılmıştı. Saray kütüphanesinde böyle bir kitap –*Yürüyen Ölüler*– bulmuştu ama kitabı bulması tam bir tesadüf olmuştu. Wyrđ işaretlerini kullanma sanatı yitip gitmişti; sadece Nehemia'nın ailesi işaretlerin gücünü uygun şekilde kullanmayı biliyordu. Fakat orada, Celaena'nın elleri arasındaki... Kitabın sayfalarını çevirdi.

Biri arka kapağın üzerine bir cümle yazmıştı. Celaena mumu yaklaştırıp karalamaya baktı.

Bir bilmeceydi bu. Ya da tuhaf bir kelime oyunu:

Bir kişi ancak gözle doğru dürüst görebilir.

Fakat ne demekti ki bu? Ayrıca epeyce yozlaşmış bir iş adamı olan Davis'in Wyrđ işaretleriyle, tüm bunlarla

ne işi vardı? Kralın planlarını bozmaya çalışıyorsa... Celaena, Erilea'nın iyiliği için kralın Wyrđ işaretlerine dair hiçbir şey işitmemiş olmasını diledi.

Celaena bilmeceyi ezberledi. Şatoya dönünce kâğıda yazar, belki Nehemia'ya cümlelerin anlamını bilip bilmediğini sorardı. Ya da Davis hakkında bir şeyler bilip bilmediğini. Archer, Celaena'ya hayati bilgiler sağlamış olsa da her şeyi bilmediği ortadaydı.

Büyünün yitip gitmesiyle insanların elinde avucunda ne varsa gitmiş, geçimlerini yıllarca büyü'nün gücünü kullanarak sağlayanlar birdenbire eli boş kalmışlardı. Bir başka güç kaynağı aramaları doğaldı; kral bunu yasaklamasına rağmen. Fakat ne...

Koridordan ayak sesleri geldi. Celaena hızla kitabı rafa geri bırakıp pencereye baktı. Elbisesi çok geniş, pencere ise içinden kolayca geçemeyeceği kadar küçük ve yüksekti. Başka bir çıkış da yoktu...

Çift kanatlı kapının kilidi tıkırdadı.

Celaena masaya yaslanıp mendilini çıkardı ve omuzlarını eğip Davis çalışma odasına girerken perişan halde burnunu çekerek hıçkırdı.

Kısa boylu, gürbüz adam onu görünce duraksadı ve yüzündeki gülümseme silindi. Neyse ki Davis yalnızdı. Celaena hızla ayaklanıp elinden geldiğince mahcup görünmeye çalıştı. "Ah!" dedi, mendiliyle maskesindeki deliklerin arasından gözlerini sildi. "Ah, çok üzgünüm, be-benim biraz yalnız kalmam gerekiyordu ve ba-bana buraya gelebileceğimi söylediler."

Davis'in gözleri kısıldı; ardından kilidin içindeki anahara doğru hareketlendi. "İçeri nasıl girdin?" Yumuşak, kaypak seste hesapçı, biraz da korkmuş bir ton seziliyordu.

Celaena titreyerek burnunu çekti. “Kâhya kadın aldı beni içeri.” Zavallı kadının diyeceklerinden sonra azarlanmamasını diledi. Celaena kesik kesik, bocalayarak ve sözcükleri aceleye getirerek konuşuyordu. “Ni-nişanlım be-beni terk etti de.”

Aslında bazen kendisinde bir tuhaflık mı var da bu kadar kolay ağlayabiliyor diye düşünüyordu.

Davis onu tekrar süzdü, dudağı büküldü; Celaena onun bu mimiğinin ardında acıma değil, nişanlısı için ağlayıp sızlayan budala, ağlak kadına duyduğu tiksinti olduğunu fark etti. Kederli bir insanı teselli etmekle değerli zamanını son derece boşa harcayacakmış gibi.

Archer’ın onu kırılana dek kullanılacak bir oyuncak gibi gören bu insanlara hizmet etmek zorunda olduğu düşüncesi... Celaena nefes alıp verişine odaklandı. Davis’te şüphe uyandırmadan oradan çıkmalıydı. Davis koridordaki korumalara seslenirse Celaena’nın başı istemediği kadar büyük bir belaya girer, muhtemelen kendisiyle birlikte Archer’ın başını da derde sokardı.

Titreyerek burnunu çekti.

“Bayanlar tuvaleti birinci katta,” dedi Davis; Celaena’ya doğru –onu odadan çıkarmak için– bir adım attı. Mükemmel.

Davis, Celaena’ya yaklaşırken yüzündeki kuş maskesini çıkardı ve muhtemelen gençliğinde yakışıklı olan yüzü ortaya çıktı. Yaşlanmak ve çok içki içmek yanaklarını sarkıtmış, saman sarısı saçlarını seyreltmış ve cildini sarartmıştı. Ucunda kılcal damarlar seçilen burnunun mora çalan kırmızısı sulu, gri gözleriyle karşıtlık oluşturuyordu.

Davis, Celaena’ya dokunabilecek kadar yaklaşıp elini uzattı. Celaena gözlerini silip mendilini elbisesinin cebi-

ne geri koydu. Davis'in uzanan elini tutup yere baktı ve "Teşekkürler," diye fısıldadı. "Be-ben sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm."

Celaena Davis'in hızlıca ciğerlerine çektiği nefesi işitmesinin hemen ardından metalin parıltısını fark etti.

Davis'i göz açıp kapayıncaya kadar etkisiz hale getir-se de yeterince hızlı davranamamış, Davis'in hançeri önkolunu kesmişti. Celaena onu halıya çivilirken elbisesini oluşturan metrelerce kumaş hareketini güçleştiriyor, çıplak kolundan aşağı ince bir kan çizgisi akıyordu.

Davis yüzükoyun yerde uzanmasına rağmen "Kimsede bu çalışma odasının anahtarı yok," diye tısladı. Cesur mu yoksa aptal mıydı? "Kâhyamda bile."

Celaena'nın parmakları Davis'in boynundaki, onu bayıltmasını sağlayacak noktalara gitti. Önkolunu gizleyebilirse oradan fark edilmeden sıvışabilirdi.

"Ne arıyordun?" diye sordu Davis; Celaena'nın kolları arasında debelenirken ağzı içki kokuyordu. Celaena yanıt vermeye tenezzül etmezken Davis onu üzerinden silkelemeye çalıştı. Celaena ağırlığını iyice Davis'in üzerine verip son darbeyi indirmek için elini havaya kaldırdı.

Ardından Davis hafifçe kıkırdadı. "O hançerin ucunda ne olduğunu biliyor musun?"

Davis'in kendisine tatlı gülümseyişi karşısında Celaena adamın yüzünü tırnaklarıyla parçalasa içi yanmazdı. Kıvrak bir hareketle hançeri alıp kokladı.

Bin ömür sürse o misk kokusunu unutmazdı: Gloriella, bedeni saatlerce felce uğratan bir zehir. Yakalandığı gece onu yere yıkmak, kralın adamlarına teslim edilip kraliyet zindanlarına atılırken direnemeyecek hale getirmek için bu bitki kullanılmıştı.

Davis'in sırtışı muzaffer bir gülümsemeye dönüştü. "Korumalarım gelene dek seni kendinden geçirmeye ve daha gözlerden uzak bir yere götürmeye yeter." Davis ek-leme gereği duymasa da orada Celaena'ya işkence edilecekti.

Pislik.

Ne kadar zehre maruz kalmıştı? Kesik derin değildi; kısıydı da. Fakat Celaena şimdiden gloriella'nın bedeninde gezindiğini hissediyordu; tıpkı o gün Sam'in iki büküm cesedinin yanında uzanırken, onun bedenine sinmiş o misk kokusunu koklarken gezindiği gibi. Gitmesi gerekiyordu. *Hemen.*

Davis'i yere yıkmak için boştaki elini kullanmak istese de parmakları ona kırılğan, bedeninden ayrılmış gibi geliyordu. Üstelik Davis kısa boylu da olsa *güçlüydü*. Çok hızlı bir hareketle Celaena'nın bileklerine yapışıp onu yere yıkışına bakılırsa biri onu eğitmiş olmalıydı. Celaena halıya öyle hızlı çarptı ki nefesi kesildi, başı döndü ve hançeri tutan eli gevşedi. Gloriella etkisini hızlı, çok hızlı gösteriyordu. Celaena'nın oradan çıkması gerekiyordu.

İçi saf, katıksız bir panikle doldu. Dolanan elbisesi işi ni zorlaştırsa da geri kalan azıcık iradesini kullanarak bacaklarını kaldırıp bir tekme savurdu; Davis'in onu bir an için bırakmasına yetecek kadar sert bir tekmeydi bu.

"*Kaltak!*" Davis üzerine yeniden atılsa da Celaena onun zehirli hançerini kapmıştı bile. Hemen sonra kanı Celaena'nın üzerine, elbisesine ve ellerine fişkıran Davis eliyle boynunu tutuyordu.

Hayatının akıp gitmesini engellemeye çalışır gibi boğazını tutarak yana devrildi. Davis'ten çıkan tanıdık ılık kırıya rağmen güçlükle doğrulan Celaena ona insaf edip

öldürücü vuruşu yapmadı. Hayır, hançeri alıp elbisesinin etekliğini dizlerine kadar yırtarken ona bir veda bakışı da atmadı. Hemen sonra Celaena, Davis'in ofis penceresine varmış, korumalara ve aşağıda park edilmiş faytonlara göz attı. Pencere çıkıntısına tırmandığında her yeni düşünce bir öncekinden daha bulanıktı.

Celaena bir anda kendisini yerde, açık ön kapıya doğru koşar halde bulduğunu ve bunu nasıl becerdiğini, ne de inişinin ne kadar süre aldığını bilmiyordu.

Korumalar, uşaklar ya da hizmetçiler... Birileri bağır-maya başladı. Celaena koşuyordu; elinden geldiğince hızlı koşuyor, kalbinin zehri içinde dolaştıran her atışında bedeninin kontrolünü biraz daha yitiriyordu.

Şehrin zengin kısmında, Kraliyet Tiyatrosu'nun yakınlarındaydı. Ufuk çizgisine göz gezdirip cam şatoyu aradı. İşte oradaydı! Parlayan kuleler Celaena'ya hiç o kadar güzel, o kadar davetkâr gelmemişti. Geri gitmesi gerekiyordu.

Görüşü bulanana Celaena dişlerini sıkıp koştu.

Bir köşede uyuklayan bir ayyaşın pelerinini aşırıp yüzündeki kanı silecek kadar kendindeydi. Her ne kadar koşarken ellerine hâkim olabilmek için zorlandığından bunu ancak birkaç kez denedikten sonra başarabilmişti. Pelerininle perişan haldeki elbisesini gizledikten sonra şato arazisinin ana kapısına vardı. Orada nöbetçiler ışık dikkatli bakamayacakları kadar loş da olsa onu tanıdılar. Celaena'nın kolundaki yara uzun da, derin de değildi; başarabilirdi. Sadece içeri girip tehlikeyi atlatması gerekiyordu...

Fakat şatoya uzanan dolambaçlı yolda tökezledi ve binaya varamadan artık koşamaz, sendeleyerek yürür oldu.

Önden bu şekilde giremezdi; tabii herkesin onu görmesini, Davis'i öldürenin o olduğunu öğrenmesini istemiyorsa.

Yan girişlerden birine yönelirken her adımında yalpalıyordu. Girişin çivi başlarıyla süslü –kışlaya açılan– demir kapısı gece yarı açık bırakılıyordu. Şatoya girmenin en iyi yolu olmasa da idare ederdi. Belki muhafızlar ketum davranırlardı.

Önce bir ayak sonra diğer. Biraz daha...

Kışla kapılarına nasıl vardığını bile anımsamıyordu; tek hissettiği metal çivi başlarının ısırın soğuşuydu. Koridorun ışığı gözlerini yakıyordu ama en azından içeri-deydi işte...

Yemekhanenin kapısı açıktı ve Celaena'nın kulağına birbirine çarpan içki kupalarının çınlamalarına karışan kahkaha sesleri geldi. Soğuktan hissizleşmiş miydi yoksa gloriella bedenini ele mi geçiriyordu?

Bir elini duvara dayayıp diğeriyle pelerinine sıkıca sarındı; yemekhanenin kapısı önünden geçerken her nefesi ona bir ömür gibi uzun geliyordu. Kimse onu durdurmadı; kimse ona bakmadı.

O koridorun sonunda ulaşması gereken bir kapı, güvende olacağı bir oda vardı. Elini taş duvardan çekmeden geride bıraktığı kapıları saydı. Çok yaklaştı. Pelerini yanından geçtiği kapılardan birinin koluna takılıp yırtıldı.

Fakat o kapıya, güvende olacağı o odaya varmayı başardı. Elleriyle kapıyı iterken ahşabın yüzeyini pek de hissedemiyordu. Eşikte iki yana sallandı.

Parlak ışık, ahşap, taş ve kâğıdın birbirine karıştığı bir bulanıklık...ve pusun arasında masasından şaşkın bakışlarla kendisine bakan tanıdık bir yüz.

Celaena'nın boğazından boğuluyormuş gibi bir ses çıktı

ve başını eğdiğinde kanla kaplı beyaz elbisesini, kollarını ve ellerini gördü. Kanın içinde Davis'i, Davis'in boğazındaki derin yarayı görüyordu. "Chaol," diye inledi; gözleri yine o tanıdık yüzü aradı.

Fakat Chaol çoktan ofisinin diğer ucundan koşmaya başlamıştı. Dizlerinin bağı çözülen Celaena yere yığılırken Chaol onun ismini haykırdı. Celaena'nın tek görebildiği Chaol'un kızıl kahverengi gözleri oldu. Celaena her şey tepetaklak olup kararmadan önce "Gloriella," diye fısıldayacak kadar dayandı.

13. BÖLÜM

Chaol hayatının en uzun gecelerinden birini yaşıyordu.

Geçen her saniye, korsajı yarasının nerede olduğunu çıkartamayacağı kadar çok kanla kaplı olan Celaena, Chaol'un ofisinin zemininde yatarken geçen her azap verici saniye dehşet verici bir berraklıktaydı. Tüm o aptal volan ve pili katları yüzünden Chaol, Celaena'nın yarasının nerede olduğunu göremiyordu.

Bu yüzden de soğukkanlılığını kaybetti. Tamamen. Kapıyı kapatırken, av bıçağını çıkarırken ve Celaena'nın elbisesini yırtarken Chaol'un kafasının içinde giderek büyüyen bir panikten başka bir şey yoktu.

Fakat beklediği gibi çok sayıda yarayla karşılaşmadı; tek gördüğü kınındaki bir hançerin yere düşüşü ve Celaena'nın ön kolundaki sıyrık oldu. Elbise yırtılınca Celaena'nın üzerinde pek kan da kalmamıştı. İşte o anda Chaol'un paniği dağıldı ve Celaena'nın fısıldadığı sözcüğü anımsadı: *gloriella*.

Kurbanları geçici bir felce uğratmak için kullanılan bir zehir.

O andan sonra her şey adım adım gelişti: Chaol genç ve yetenekli muhafızı Ress'i yanına çağırıp ona çenesini ka-

palı tutmasını ve kendilerine en yakın şifacıları bulmasını söyledi. Kimse Celaena'nın tenindeki kanı görmesin diye onu kendi pelerinine sardı ve ardından onu kendi süitine taşıdı. Şifacılara emirler yağdırmasının ardından nihayet yatağında ellerini ve kollarını zaptettiği Celaena'nın boğazından aşağı panzehiri boca etti. Panzehir Celaena'yı öksürttü. Sonrasındaki uzun, upuzun saatler Celaena kusarken onu tutmakla, saçını arkaya atmakla ve odaya giren herkese gürlemekle geçti.

Celaena nihayet derin bir uykuya daldığında Chaol onun yanına oturdu; Ress'i ve en güvendiği adamları şehre gönderip onlara istediği yanıtları almadan gelmemelerini tembihlerken bile gözü Celaena'nın üzerindeydi. Adamları döndüklerinde Chaol'a bir iş adamının görünüşe göre kendi zehirli hançeriyle öldürüldüğünü söylediler. Chaol parçaları tek bir şeyden emin olacak kadar birleştirdi:

Davis'in öldüğüne seviniyordu. Çünkü hayatta kalsa Chaol işi kendi bitirmek için geri dönecekti.

Celaena uyandı.

Ağzı kupkuruydu, başı zonkluyordu ve kımıldayamıyordu. El ve ayak parmaklarını oynatabiliyordu ve yatak örtülerinin kokusuna kendi yatağında, odasında ve güvende olduğunu anlayacak kadar aşinaydı.

Gözlerini açarken göz kapakları ağırdı; hâlâ geçmek bilmeyen bulanıklığı gözlerini kırptırarak gidermeye çalıştı. Karnı ağrısı da gloriella'nın etkisi geçmişti. Soluna baktı; uykusunda bile onun nerede olduğunu biliyormuş gibi.

Chaol sandalyesinde uyukluyordu. Kolları ve bacaklarını yaymıştı; başı arkaya yatmıştı ve tuniğinin düğmelenmemiş yakası ve kalın boynu meydandaydı. Güneşin

açısına bakılırsa şafak vakti olmalıydı.

Celaena hırıltılı bir sesle “Chaol,” dedi.

Chaol aniden uyanıp dikkat kesildi. Her an, uykusunda bile Celaena’nın nerede yattığının bilincindeymiş gibi ona doğru eğildi. Celaena’yı gördüğünde kılıcına uzanan eli gevşedi. “Uyanmışsın,” dedi; Chaol’un sesi öfkeyle karışan karanlık bir gümbürtüydü. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Celaena kendisine baktı; biri kanı yıkayıp ona geceliğini giydirmişti. Boynunu hareket ettirdiğinde bile başı dönüyordu. “Korkunç,” dedi.

Chaol başını ellerini alıp dirseklerini dizlerine yerleştirdi. “Tek kelime daha etmeden önce bana şunu söyle: Davis’i, ofisini gizlice ararken seni yakaladığı ve ilaçlanmış bir hançerle seni yaraladığı için mi öldürdün?” Dişlerini sıktı; kızıl kahverengi gözlerinde öfke vardı.

Olanları hatırladığında içi kalkan Celaena kendisinde başını sallayacak gücü bulabildi.

“Çok iyi,” deyip ayağa kalktı.

“Krala söyleyecek misin?”

Chaol kollarını kavuşturdu; yatağın kenarına gelip gözlerini Celaena’ya dikti. “Hayır.” Gözünde yine o patlamaya hazır öfke vardı. “Çünkü senin hâlâ casusluk ederken yakalanmayacağını savunacak halim yok. Adamlarım da çenelerini kapalı tutacak. Fakat bir daha bunun gibi *herhangi* bir durumda seni zindana atacağım.”

“Onu öldürdüğüm için mi?”

“Ödümü patlattığın için!” Chaol ellerini saçlarında gezdirip bir süre bir aşağı bir yukarı yürüdükten sonra dönüp parmağıyla Celaena’ya işaret etti. “Geldiğinde ne haldeydin, biliyor musun?”

“Hadi bir tahminde bulunayım... Kötü mü?”

Chaol ona ifadesiz bir bakış attı. “Elbiseni yakmamış olsam şimdi getirip sana gösterirdim.”

“Elbisemi mi yaktın?”

Chaol kollarını iki yana açtı. “Yalanlar söylerken ortada yaptıklarının kanıtı olsun mu isterdin?”

“Beni böyle korurken başın derde girebilir.”

“İş oraya varırsa bir çaresine bakarım.”

“Ya? Bir çaresine bakarsın demek?”

Chaol yatağın üzerine eğilip ellerini döşegin üzerine koyup Celaena’ya “Evet,” diye homurdandı. “*Çaresine bakarım.*”

Celaena yutkunsa da ağzı öyle kuruydu ki yutacak tükürüğü de kalmamıştı. Öfkesinin ötesinde, gözlerinde hâlâ dinmeyen o korku Celaena’yı ürkütmüştü. “O kadar kötü müydü?”

Chaol kendisini yatağın kenarına bıraktı. “Hastaydın. Gerçekten hastaydın. Yaradaki gloriella miktarını bilmediğimizden şifacılar tedbiri elden bırakmamak adına sana yüksek dozda panzehir verdiler; bu yüzden birkaç saat başını kovadan çıkaramadın.”

“Bunların hiçbirini anımsamıyorum. Şatoya dönüşümü zar zor anımsıyorum.”

Chaol başını iki yana sallayıp gözlerini duvara dikti. Gözlerinin altında koyu halkalar belirmiş, çenesindeki sakallar uzamış, bitkinlik bedeninin her köşesine nüfuz etmişti. Muhtemelen ilk kez az önce uykuya dalmıştı.

Gloriella bedenine yayılırken Celaena nereye gittiğini güçlkle kestirebiliyordu; tek bildiği *güvenli* bir yere gitmesi gerektiği idi.

Ve bir şekilde kendisini tam da en güvende olacağını bildiği yerde bulmuştu.

14. BÖLÜM

Celaena'nın birkaç gece önce o... *şeyle* karşılaşmasının ardından kraliyet kütüphanesine girmek için cesaretini toplaması gerekmiş; bu da onun epey canını sıkıyordu. Dahası karşılaşmanın şatonun en sevdiği köşesini bilinmez ve muhtemelen ölümcül olabilecek bir yere çevirmesi de canını sıkıyordu.

Kütüphanenin upuzun, meşe kapılarını itip açtığında tepeden tırnağa, çoğu kimsenin göremeyeceği şekilde gizlenmiş silahlar kuşandığı için kendisini aptal gibi hissediyordu. İnsanların aklına Kralın Şampiyonu'nun neden kütüphaneye bir savaş alanına gidermiş gibi girdiği sorusunu getirmeye gerek yoktu.

Geçen akşamın ardından Rifthold'a gidesi olmadığından da gününü Davis'in ofisinde öğrendiklerini anlamaya çalışmakla, Wyrđ işaretleriyle dolu kitap ve kralın planları arasındaki bağı araştırmakla geçirmeyi seçti. Şatoda ters giden bir şeyler olduğuna dair *bir tek* ipucuna rastladığından da... Eh, o yaratığın kütüphanede ne aradığını –ya da o şeyin nereye gittiğini– öğrenmeye çabalayacak cesareti toplamıştı.

Kütüphane her zamanki gibiydi; loş, geniş, kadim taş mimarisi ve kitaplar dizili sonsuz koridorlarıyla enfes bir güzelliği vardı. Tamamen sessizdi de.

Celaena oralarda birkaç akademisyenin ve kütüphane memurunun olduğunu bilse de onlar çoğu zaman kendi özel araştırmalarıyla meşgul oluyorlardı. Kütüphanenin genişliği muazzamdı; kendi başına bir şato gibiydi.

Yaratığın orada ne işi vardı?

Celaena başını arkaya yatırıp kütüphanenin süslü tı-rabzanlarla çevrili iki üst katına baktı. Demir avizeler Celaena'nın bulunduğu ana odayı ışıkla ve gölgelerle dol-duruyordu. Celaena o odayı; ağır masaların ve kırmızı, kadife sandalyelerin dağınık yerleşimini ve kocaman şö-minelerin önünde duran, yıpranmış kanepeleri seviyordu.

Celaena Wyrđ işaretlerini araştırırken hep oturduğu masanın yanına gelince durakladı; Chaol'la saatler geçir-diği bir masaydı bu.

Gözünün görebildiği üç kat vardı. Bu katların hepsin-de saklanacak birçok yer vardı; odalar, nişler ve yıkık dö-kük merdiven boşlukları.

Peki ya o katın *aşağısı*? Muhtemelen kütüphane, süi-tine giden tünellerle bağlantılı olamayacak kadar uzakta kalıyordu ama şatonun altında *başka* unutulmuş köşeler de olabilirdi. Celaena'nın ayaklarının altındaki cilalı mer-mer zemin ışıldıyordu.

Chaol bir keresinde yeraltında –mezarların ve tünelle-rin arasında– *ikinci* bir kütüphane olduğuna dair bir ef-saneden bahsetmişti. *Celaena* diğerlerinin öğrenmemesi-ni isteyeceği bir şey yapacak olsa, saklanacak yer arayan korkunç bir yaratık olsa...

Belki de Celaena tam da doğru yere bırakıyordu; fakat

bundan emin olması gerekiyordu. Belki de bu yaratık ona şatoda olup bitenlere dair bazı ipuçları verebilirdi.

Celaena en yakınındaki duvara yöneldi ve çok geçmeden ışığı kesen kitaplıkların arasına karıştı. Kütüphanenin kitaplıkların ve aşınmış yazı masalarının dayalı olduğu en dışta kalan duvarına varması birkaç dakikasını aldı. Cebinden bir tebeşir çıkarıp masalardan birinin üzerine X işareti koydu. Bir süre sonra kütüphanenin her yanı gözüne aynı geleceği için bu işaretler kütüphanede tam bir tur attığından emin olmasına yardım edecekti. Tüm kütüphaneyi dolaşması saatlerini alsa da.

Bir kitaplıktan diğerine geçti; bir kısmı sade, bir kısmı kabartmalarla süslüydü. Şamdanlar sayıca az ve birbirlerine uzak yerleştirilmiş olduğundan sık sık karanlıkta ilerlemesi gerekiyordu. Zemindeki ışıltılı mermerin yerini eski, gri bloklar aldı ve Celaena'nın çizmelerinin taştaki gıcırtiları dışında bir ses duyulmaz oldu. Binyıllardır orada başka bir ses işitilmemiş gibiydi.

Fakat biri şamdanları yakmak için o koridora inmiş olmalıydı. Dolayısıyla, kaybolrsa da eninde sonunda birileri onu bulurdu.

Kütüphanenin sessizliği artık canlı bir varlığa dönüşürken Celaena kendisine orada kaybolmasının imkânsız olduğunu telkin ediyordu. Yolları, çıkışları ve dönemeçleri nasıl işaretleyip ezberleyeceğinin eğitimini almıştı. Başının çaresine bakabilirdi.

Muhtemelen kütüphanenin olabildiğince arkasına, akademisyenlerin bile gitmeye üşendikleri bir noktaya gitmesi gerekecekti.

Aklına *Yürüyen Ölüler* kitabını incelediği o gün çizmelerinin altında *hissettiği* şey geldi. Sonradan Chaol onu

korkutmak için hançerini zemine sürttüğünü söylese de Celaena'nın hissettiği ilk titreşim daha... *farklıydı*.

Biri tırnaklarını taşa sürtüyormuş gibi.

Kes şunu. Celaena kendisini azarladı. *Kes şunu. Saçma sapan şeyler hayal ediyorsun. Chaol seninle dalga geçiyormuş işte.*

Celaena diğer duvara, bir köşeye vardığında ne zamandır yürüdüğünü unutmuştu. Oradaki kitaplıklar eski ahşaptan yontulmuştu; uçlarına gözcü figürleri –aralarındaki kitapları sonsuza dek koruyacak bekçiler– oyulmuştu. O noktadan sonra şamdanlar bitiyordu ve Celaena kütüphanenin arka duvarına baktığında tek görebildiği zifiri karanlıktı.

Neyse ki akademisyenlerden biri son şamdanın yanına bir meşale bırakmıştı. Bütün kütüphaneyi yakmayacak ama yeterince uzun süre de yanmayacak kadar küçük bir meşaleydi bu.

Celaena orada bu işe son verip süitine dönebilir, Archer'ın müşterilerinden nasıl bilgi koparabileceğinin yollarını düşünebilirdi. Bir duvara göz atmış, oradan hiçbir şey çıkmamıştı. Arka duvarı da ertesi gün inceleyebilirdi.

Fakat oraya gelmişti bir kere.

Celaena meşaleyi eline aldı.

Çalan saatin sesiyle Dorian sarsılarak, yatak odasındaki soğuğa karşı terler içinde uyandı. Uyuyakalması bile yeterince tuhafken en olağandışı durum odadaki müthiş soğuktu. Pencereleleri ve kapısı sımsıkı kapalıydı.

Yine de kısa kısa nefesler alıp verirken ağzından buhar çıkıyordu.

Oturduğu yerde doğrulurken başı ağrıyordu.

Bir kâbus görmüştü; dişlerin, gölgelerin ve parıldayan hançerlerin olduğu bir kâbus. Sadece bir kâbustu bu.

Dorian başını iki yana salladı; odadaki sıcaklık şimdi-
den yükselmeye başlamıştı. Belki de bir yerlerden hava
cereyanı gelmişti. Uyuklaması sadece gece geç uyumasın-
dandı; muhtemelen kâbusunu tetikleyen de Celaena'nın
başına gelenlerdi.

Chaol dişlerini sıktı. Celaena'nın işi risklerden arın-
mış değildi ve olanlar yüzünden öfkeli olsa da içinden bir
ses ona bu yüzden Celaena'yı azarlarsa onu ancak kendi-
sinden daha da uzaklaştıracağını söylüyordu.

Dorian üşüme hissini üzerinden tamamen atıp kırıkmış
tuniğini değiştirmek için soyunma odasına yöneldi. Başını
çevirdiğinde bir an için bedeninin kanepede uzandığı yerde
belli belirsiz bir buz halkası gördüğüne yemin edebilirdi.

Fakat daha dikkatle baktığında orada hiçbir şey yoktu.

Celaena uzaklarda bir yerlerde bir saatin çaldığını
işitti ve saatin kaç olduğuna inanamadı. Üç saattir ora-
daydı. *Üç saat*. Arka duvar yan duvar gibi değildi; alçalıp
bükülüyordu ve dolapları, nişleri, fareler ve tozlarla dolu
küçük çalışma odaları vardı. Tam Celaena duvara bir X
işareti çizmeye hazırlanıp kütüphaneden ayrılacakken
duvar halısını fark etti.

Halıyı fark etmesinin tek nedeni duvarın üzerinde bir
başka süslemeye rastlamamasıydı. Hayatının son altı
ayında yaşadıklarını düşününce bir yanı halının orada
olmasının bir anlamı olduğunu *biliyordu*.

Halıda Elena'nın veya geyik sembolünün bir tasviri
yoktu; ya da hoş görünümlü, yeşil bir şeyler.

Hayır; bu duvar halısı siyaha kaçacak kadar koyu kırmızı iplikten dokunmuştu ve üzerinde hiçbir motif yoktu.

Celaena kadim ipliklere dokunup renge hayranlıkla baktı; renk öyle koyuydu ki karanlığı parmaklarını yutacak gibiydi. Ensesindeki tüyler dikilirken Celaena bir elini hançerine atıp duvar halısını yana çekti. Küfretti. Sonra yeniden küfretti.

Karşısında bir başka gizli kapı vardı.

Kitaplıklara bakınıp ayak sesleri ya da giysilerin hışırtısı geliyor mu diye kulak kesildi. Ardından kapıyı iterek açtı.

Küf taşıyan, yoğun bir hava akımı kapının açılmasıyla ortaya çıkan sarmal merdivenin derinlerinden Celaena'ya doğru süzüldü. Celaena'nın meşalesinin ışığı odanın ancak bir, bir buçuk metre içine kadar ulaşıyor; bir savaşın tasvir edildiği ayrıntılı oymaları aydınlatıyordu.

Mermer duvarda ince bir oluk vardı; en fazla yedi, sekiz santim derinliğinde bir oyuktu bu. Oluk duvar boyunca, Celaena'nın gözünün seçemediği bir yerlere doğru uzanıyordu. Celaena parmağını nişe sürttü; niş camdanmış gibi pürüzsüzdü ve üzerinde balçığımsı bir şeyin kalıntısı vardı.

Küçük, gümüş bir lamba duvardan sarkıyordu. Celaena lambayı alıp yerine meşalesini koydu. Lambanın içinde bir sıvı çalkalanıyordu. "Zekice," diye mırıldandı.

Kendi kendine gülümseyen Celaena meşalesinin yeterince uzakta olduğundan emin olduktan sonra lambanın ince uzun ağzını oluğun içine sokup içindeki sıvıyı boca etti. Dökülen gazyağı oluktan aşağı indi. Celaena meşalesini alıp duvara değdirdi. Aniden olukta ateş yanmaya başladı. Ateş karanlık ve örümcek ağlarıyla kaplı merdiven

boşluğu boyunca ince bir ışık çizgisi sağlıyordu. Celaena bir eli belinde aşağı, duvarların oymalarla kaplı yüzeyine hayranlıkla baktı.

Peşinden birinin geleceğine ihtimal vermese de duvar halısını eski haline getirip uzun hançerlerinden birini çıkardı. Aşağı inerken ateşin ışığı altında savaş tasvirleri hareketleniyor gibiydi. Celaena taş yüzlerden birinin dönüp ardından baktığına yemin edebilirdi. Duvarlara bakmayı bıraktı.

Soğuk bir esinti yüzünü yalarken nihayet merdiven boşluğunun en dibini görebildi. Karşısında eski, çürümeye yüz tutmuş şeyler kokan bir koridor vardı. En alt basamakta üzerinde oraya uzun zamandır kimsenin gelmediğini belli eden örümcek ağlarıyla kaplı bir meşale duruyordu.

O yaratık karanlıkta göremiyorsa tabii.

Celaena bu düşünceyi aklından atıp meşaleyi aldı ve merdiven boşluğunun ışıklı duvarına değdirerek yaktı.

Kemerli tavandan örümcek ağları sarkıyor, ağlar parke taşıyla kaplı zemini yalıyordu. Ortada sıralanmış kırık dökük kitaplıkların içi Celaena'nın isimlerini okuyamayacağı kadar yıpranmış kitaplarla doluydu. Biri okumasını yarıda kesip aceleyle oradan ayrılmış gibi kuytu köşelere parşömen tomarları ve kâğıt parçaları tıkıştırılmıştı ve bazı kâğıt ruloları açılmamış halde devrik rafların üzerinde duruyordu. Elena'nın okuma odasından çok bir mezarı andırıyordu burası.

Celaena koridorda ilerlerken ara sıra durup parşömen tomarlarını inceliyordu. Bunların bir kısmı harita, bir kısmı da çoktan toza dönmüş krallara ait muhasebe kayıtlarıydı.

Şato kayıtları. O kadar dolaştın ve tek bulabildiğin işe yaramaz şato kayıtları oldu. Muhtemelen o yaratığın peşinde olduğu da buydu: Eski bir kralın manav masrafları.

Gün görmemiş küfürleri sıralamaya başlayan Celaena meşalesini öne uzattı ve sol yanında bir koridor görünene dek yürümeye devam etti.

Koridor Elena'nın mezarından da derinlere uzanıyor olmalıydı ama ne kadar derine? Duvarda bir el feneri bir oluk olduğunu gören Celaena sarmal geçidi bir kez daha aydınlattı. Bu defa gri taşta bir orman tasviri vardı. Bir orman ve...

Feyler. O zarifçe sivrilen kulakları ve uzun köpekdişlerini nerede olsa tanırdı. Ölümsüzlüklerinin ve ilahi güzelliklerinin keyfini sürmekten hoşnut Feyler tembellik ediyor, müzik çalıp dans ediyorlardı.

Hayır, kral ve kafadarları bu yerden haberdar *olamazlardı*. Yoksa oymaları çoktan tahrip ederlerdi. Bu merdivenin az önce indiği merdivenden eski, çok daha eski, belki şatonun kendisinden bile eski olduğunu bilmek için Celaena'nın bir tarihçiye danışmasına gerek yoktu.

Gavin neden şatosunu inşa etmek için burayı seçmişti? Zamanında burada özel bir şey mi vardı?

Ya da altında saklamaya değer bir şey mi vardı?

Sırtından aşağı soğuk terler akan Celaena merdiven boşluğuna baktı. Beklenmedik bir şekilde aşağıdan bir başka esinti yükseldi. Demir. Esintide demir kokusu vardı.

Helezoni merdivenden aşağı inerken duvardaki oymalar ışıktaki titreşiyordu. Nihayet en aşağıya vardığında Celaena kısa bir nefes alıp yakınındaki çıkıntıya takılı olan meşaleyi yaktı. Gri taşlarla kaplı uzun bir koridordaydı. Solundaki duvarda tek bir kapı olmasının yanında, geride bıraktığı merdivenden başka bir çıkış yoktu.

Koridora göz attı. Bomboştı. Bir fare bile yoktu. Bir süre daha göz gezdirdikten sonra merdivenden inip yolu üzerindeki birkaç meşaleyi yaktı.

Demir kapı çok sıradan ancak yadsınamaz bir şekilde aşılamaz görünüyordu. Çivi başlarıyla kaplı yüzeyi yıldızsız gece göğünü andırıyordu.

Celaena elini uzatsa da parmakları metale değmeden geri çekti.

Kapı neden tamamen *demirden* yapılmıştı?

Demir büyüden etkilenmeyen tek elementti; hatırladığı bundan ibaretti. On yıl önce türlü türlü büyü kullanan insan vardı; Adarlan Kralı'nın büyüünün kutsallığa hakaret olduğunu iddia etmesine karşın bu kişilerin güçlerinin bizzat tanrılardan geldiğine inanılırdı. Her nereden gelirse gelsin, büyüünün sayısız varyasyonları vardı: İyileştirme; şekil değiştirme; ateş, su, fırtına oluşturma; ekinlerin ve bitkilerin hızla bitmesini sağlama, gelecekte küçük kesitler görme gibi türlü beceriler. Bu yeteneklerin çoğu geçen binyıl boyunca hafiflese de nadir, güçlü büyücüler güçlerini uzun süreler kullandıklarında kanlarındaki demir bayılmalarına neden olabiliyordu. Daha kötü sonuçlar da ortaya çıkabiliyordu.

Celaena şatoda yüzlerce kapı görmüştü; bronzdan, camdan ama hiç som demir bir kapı görmemişti. Eski bir kapıydı bu; demir kapının *bir anlamı ifade ettiği* zamanlardan kalmaydı. Peki bu kapı birini dışarıda tutmak için miydi? Ya da bir şeyi içeride tutmak için mi?

Celaena Elena'nın Gözü'ne dokunup kapıyı bir kez daha gözden geçirdi. Kapıda ardında neler olabileceğine dair hiçbir işaret göremeyince de tokmağı tutup çekti.

Kapı kilitliydi. Görünürde anahtar deliği de yoktu. El-

lerini yivlerin üzerinde gezdirdi. Belki de kapı küflendiği için açılmıyordu?

Celaena kaşlarını çattı. Küfe dair bir belirti de yoktu.

Celaena geri gidip kapıyı inceledi. Açılması mümkün olmayan bir kapıya tokmak koymak da neyin nesiydi? Hem kapının ardında kıymetli bir şey saklı değilse ne diye kilitlenmişti ki?

Celaena dönüp gidecekken boynundaki muska tenini ısıtmaya başladı ve tuniğinin içinde bir ışık titredi. Celaena duraksadı.

Belki de meşalenin titrek ışığıydı bu ama... Celaena kapıyla taş arasındaki ince boşluğa göz gezdirdi. Kapının diğer yanında bir gölge –ötesindeki karanlıktan daha kara– bir gölge vardı.

Celaena boştaki eliyle yavaşça en ince ve en yassı hançerini çıkarıp meşalesini bıraktı. Ardından yerde karın üstü uzanıp kapıya elinden geldiğince yaklaştı. Gölgeler, sadece gölgeler. Ya da sıçanlar.

Her halükârda emin olması gerekiyordu.

Mutlak bir sessizlikte parıldayan hançeri kapının altından geçirdi. Hançerin metali üzerindeki yansımada karanlıktan, karanlıktan ve meşalenin ışığından başka bir şey yoktu.

Celaena hançeri biraz daha ileri itti.

Daha ötedeki gölgelerin arasında parlak, yeşil altın renginde iki küre vardı. Celaena geri kaçtı; hançeri de kendisiyle birlikte geri çekerken sesli küfretmemek için dudağını ısırды. *Gözler*. Karanlıkta parlayan gözler; sanki bir... bir...

İç çekti; az da olsa gevşedi. Bir hayvanın gözleriydi bunlar. Mesela bir sıçanın. Ya da farenin. Ya da yaban kedisinin.

Yine de tekrar öne uzandı ve hançerin keskin yüzünü karanlığın içini görmek için kapının altından geçirdi.

Hiçbir şey yoktu. Kesinlikle.

Hançerin parlak yüzeyini tam bir dakika boyunca izleyip gözlerin yeniden görünmesini bekledi.

Fakat gördüğü her neyse kaçıp gitmişti.

Bir sıçan. Herhalde bir sıçandı.

Yine de Celaena içini saran ürpertiye üzerinden atamıyor ya da boynundaki muskanın sıcaklığını görmezden gelemiyordu. Kapının ardında bir yaratık olmasa da yanıtlar vardı. Celaena da onları –o gün olmasa da– bulacaktı. Fakat bunu hazır olduğunda yapacaktı.

Çünkü o kapıdan geçmenin yolları olabilirdi. O yerin ne denli eski olduğu düşünüldüğünde içinden bir ses kapıyı kilitli tutan gücün Wyrđ işaretleriyle ilintili olduğunu söylüyordu.

Fakat kapının ardında *gerçekten* bir şey varsa... Celaena meşaleyi tuttuğunda sağ elinin parmaklarını oynatıp Ridderak'ın ısırığından geri kalan kavisli yara izlerine baktı.

Gördüğü sadece bir sıçandı. O an için yanılıp yanılmadığı Celaena'nın –hiç– umurunda değildi.

15. BÖLÜM

O günün gecesi Büyük Salon akşam yemeğinde tıka basa dolmuştu. Celaena genellikle süitinde yemek yemeyi tercih etse de Prens Hollin'in dönüşü şerefine Rena Goldsmith'in sahne alacağını işitince arka taraftaki uzun masalardan birine sıkıştı. Yüksek mevkilerde olmayan asillerin, Chaol'un asil ailelerden gelme adamlarının ve divanın tehlikeli yuvasının havasını koklamayı isteyecek kadar cesareti olan hemen herkesin orada oturmalarına izin verilirdi.

Kraliyet ailesi salonun ön tarafındaki kaidenin üzerindeki masalarında Perrington, Roland ve Roland'ın annesi olduğu anlaşılan bir kadınla yemek yiyordu. Celaena salonun diğer yanından Prens Hollin'i güçlükle görebilse de oğlanın soluk tenli, tombul ve siyah, kıvrıkcık saçlı olduğunu seçebiliyordu. Hollin'in Dorian'la yan yana oturtulmasını –iki kardeşin kolayca kıyaslanmasına imkân verdiği için– adil bulmamıştı. Hollin hakkında bir sürü çirkin dedikodu işitmiş olsa da oğlan için biraz olsun üzülmekten kendisini alamıyordu.

Chaol'un yanına oturmayı tercih etmesi Celaena'yı şa-

şırtmıştı; yüzbaşının beş adamı masada ikisine katılmıştı. Salonun her yerinde çok sayıda muhafız olsa da Celaena'nın kendi masasında oturanların da en az kapılarda ve kaide-de nöbet tutanlar kadar tetikte ve dikkatli olduklarından şüphesi yoktu. Masasında kendisine eşlik eden herkes ona karşı nazikti; temkinli ama nazik. Önceki gece olanlardan bahsetmemiş olsalar da sessizce Celaena'ya kendisini nasıl hissettiğini sordular. Yarışma boyunca kendisini koruyan Ress, Celaena'yı daha iyi gördüğü için içten bir ferahlama duymuş gibiydi. İçlerinde en çok konuşan da oydu; yaşlı asil kadınlar gibi dedikodu ediyordu.

"Ve sonra," dedi Ress; oğlansı yüzünde şeytani bir haz vardı, "tam anadan doğma kızın yatağına girdiğinde *babası* içeri girdi..." Muhafızlar yüzlerini buruşturup homurdandılar. Hatta Chaol bile. "Onu ayaklarından tuttuğu gibi yataktan *çekti* ve koridorda sürükleyip merdivenlerden aşağı attı. Tüm bunlar olurken oğlan durmadan domuz gibi ciyaklıyordu."

Chaol sırtını yaslayıp kollarını kavuşturdu. "Seni de biri çırlıçıplak halde buz gibi soğuk zeminde sürüklese sen de öyle ciyaklardın." Ress aksini iddia etse de Chaol sırttı. Chaol o adamların yanında çok rahattı; bedeni gevşekti ve gözlerinin içi gülüyordu. Adamları da ona saygı duyuyordu; sürekli onayını ya da desteğini almak için ona bakıyorlardı. Celaena'nın kıkırdaması kesildiğinde Chaol kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Gülene de bak. Soğuk zeminden, tanıdığım herkesten daha çok şikâyet ediyorsun."

Muhafızlar tereddütle gülümserken Celaena sırtını dikleştirdi. "Doğru anımsıyorsam, antrenman yaptığımızda seni her yere serişimde zeminin soğüğundan şikâyet eden *sendin*."

Ress “Aha!” diye haykırınca Chaol’un kaşları kalktı. Celaena ona sırtarak baktı.

“Bunlar tehlikeli sözler,” dedi Chaol. “Bu sözlerinin arkasında durup duramayacağını görmek için antrenman salonuna gitmemize gerek var mı?”

“Eh, adamlarının kış üstü oturduğunu izlemeye bir itirazları yoksa neden olmasın?”

Ress “Buna *kesinlikle* itirazımız olmaz,” diye bağırdı. Chaol’un ona attığı bakışta eğleniyormuş gibi değil daha çok Ress’i uyarıyormuş gibi bir hava vardı. Ress hemen “Yüzbaşım,” diye ekledi.

Chaol cevap vermek için ağzını açacakken uzun boylu, zayıf bir kadın salonun bir yanına kurulmuş olan küçük sahneye doğru yürüdü.

Rena Goldsmith ahşap platformun üzerinde süzülürcesine kocaman bir arpın ve elinde keman olan bir adamın yanına giderken Celaena onu görmek için boynunu uzattı. Celaena daha önce Rena’yı bir kez, yıllar önce Kraliyet Tiyatrosu’nda yine öyle soğuk bir kış gecesi izlemişti. İki saat boyunca tiyatro öyle sessizleşmişti ki sanki herkes nefes alıp vermez olmuştu. Rena’nın sesi günler sonrasında bile Celaena’nın aklından çıkmamıştı.

Celaena oturdukları masadan Rena’yı güçlükle görüyordu; ancak uzun, yeşil bir elbise giydiğini (juponu ve korsesi olmadığı gibi dar kalçalarını saran örme deriden kemer olmasa herhangi bir aksesuarı da yoktu) ve kızıl-sarı saçlarını salmıştı. Salona sessizlik çökerken Rena kaideye dönüp reverans yaptı. Yeşil ve altın rengi arpın önündeki yerine geçtiğinde dinleyiciler bekliyordu. Fakat saraylıların ilgisi ne kadar dayanabilirdi?

Rena uzun ince kemancıya başını salladı ve uzun,

beyaz parmakları arpın tellerini çekerek bir melodi çıkarmaya başladı. Birkaç notanın ardından ritim kendisini belli etti ve peşinden kemanın yavaş, hüzünlü sesi geldi. Enstrümanlar iç içe geçip birbirlerine karıştılar ve Rena ağzını açana dek giderek yükseldiler.

Rena şarkı söylediğinde ise sesi karşısında tüm dünya silikleşti.

Sesi ilahiydi, yarım yamalak anımsanan bir ninnin sesi. Art arda söylediği şarkılar Celaena'yı olduğu yere mıhladı. Uzak diyarların, unutulmuş efsanelerin, yenden kavuşmayı bekleyen âşıkların şarkıları.

Salonda tek kişi yerinden kımıldamıyordu. Hizmetçiler bile duvarların dibinden, kapı eşiklerinden ve nişlerin içinden ayrılmıyorlardı. Rena iki şarkı arasında ancak kısa bir alkışa izin verecek kadar bekliyor, sonra arp ve keman yeniden çalmaya başlıyor ve Rena herkesi bir kez daha hipnotize ediyordu.

Sonra Rena kaideye baktı. Yumuşak bir sesle “Bu şarkı,” dedi, “bu gece beni buraya davet eden saygıdeğer kraliyet ailesinin onuruna.”

Şarkı kadim bir efsane, aslen bir şiirdi. Celaena bu şiiri çocukluğundan beri duymamıştı ve ilk kez şarkı olarak dinliyordu.

Şiiri sanki ilk kez dinler gibiydi: Tüm kraliyetlerin krallarının ve lordlarının peşinde olduğu korkunç, büyük bir güce sahip olan bir Fey kadınının öyküsüydü bu. Hepsi de savaşları kazanmak, ülkeleri fethetmek için kadını kullanırken bir yandan ondan korkuyorlar, uzak duruyorlardı.

Söylemesi cesaret isteyen bir şarkıydı bu; kraliyet ailesine ithaf etmek ise daha büyük bir cesaretti. Kral bile

Rena'ya on yıl önce yasadışı ilan ettiği güç hakkında şarkı söylemiyormuş gibi boş gözlerle bakıyordu. Belki de sesi bir zorbanın yüreğine işleyebilirdi. Belki müziğin ve sanatın özlerinde önüne geçilemez bir büyü vardı.

Rena şarkıya devam etti, Fey kadınının krallara ve lordlara hizmet etmesi ve onu ağır ağır tüketen yalnızlığın öyküsünü anlattı. Sonra bir gün bir şövalye geliyor, kadından gücünü kralı adına kullanmasını istiyordu. Kadın şövalyenin krallığına gittiğinde şövalyenin korkusu aşka dönüşüyor ve kadını ilk kez bir güç öznesi olarak değil o gücün gerisindeki kadın kimliğiyle görüyordu. Kadının kalbini kazanan, hayal edilemez servetler vaat ederek kendisine yaltaklanan onca kral ve imparatorun değil, şövalyenin hediyesi –onu *olduğu gibi* görmesi– oluyordu.

Celaena farkına varmadan ağlamaya başlamıştı. Bir ara nefesi kesildi ve dudakları titredi. Ağlamaması gerekirdi; orada, etrafında o insanlar varken bunu yapmamalıydı. Fakat hemen ardından sıcak, nasırlı bir el masanın altındaki elini tuttu ve başını çevirdiğinde Chaol'un kendisine baktığını gördü. Chaol hafifçe gülümsediğinde Celaena aklından geçenleri anladığını fark etti.

O da Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'na gülümsedi.

Hollin yanında durmadan kıpırdanıp ne kadar sıkıldığından, ne aptalca bir performans izlediklerinden bahsedip sızlanırken Dorian'ın dikkati salonun gerisindeki uzun masanın üzerindeydi.

Rena Goldsmith'in ilahi müziği geniş alana yayılıp insanları etkisi altına alıyordu; hani aksini bilmeseydi Dorian bunun büyü olduğunu söylerdi. Fakat Celaena ve Chaol orada öylece oturmuş birbirlerine bakıyorlardı.

Hem bu öylesi bir bakışmanın ötesindeydi. Dorian müziği işitmez oldu.

Celaena kendisine hiç öyle bakmamıştı. Bir kez olsun. Kısacık bir an için bile.

Rena şarkısını bitirirken Dorian gözlerini Celaena ve Chaol'dan ayırdı. Aralarında bir şeyler olup bittiğini düşünmüyordu; henüz. Chaol inatçıydı ve asla adım atmayacak kadar sadıktı. Ya da Celaena'ya onun kendisine baktığı gibi baktığını bile fark etmeyecek kadar. Hollin şikayetlerini daha da yüksek sesle dile getirirken Dorian uzun, upuzun bir nefes aldı.

Aralarına girmeyecekti. Çünkü şarkıdaki kadim kralar gibi davranıp Celaena'yı kendisine saklamayacaktı. Celaena kendisini olduğu gibi gören ve ondan korkmayan sadık, cesur bir şövalyeyi hak ediyordu. *Dorian* da kendisine Celaena'nın Chaol'a baktığı gibi bakacak birini hak ediyordu; aralarındaki aşk aynı olmasa ve o kız Celaena olmasa da.

Böylece Dorian gözlerini yumdu ve uzun bir nefes aldı. Sonra gözlerini açıp Celaena'yı da o nefesle birlikte serbest bıraktı.

Saatler sonra, gizli muhafızları Rena Goldsmith'i çeğiştirip önüne getirirken Adarlan Kralı zindan odasında dikiliyordu. Odanın ortasındaki kütüğün üzeri çoktan kanla kaplanmıştı. Rena'nın arkadaşının başsız cesedi bir iki metre ötede duruyor, adamın kanı zemindeki birikintiye doğru akıyordu.

Perrington ve Roland, kralın yanında durmuş izliyor, bekliyorlardı.

Muhafızlar şarkıcıya lekeli taşın önünde diz çöktürdü-

ler. İçlerinden biri kadının kızıl-altın sarısı saçlarını çekip onu öne çıkan krala bakmaya zorladı.

“Büyüden bahsetmek ya da büyüü teşvik etmek ölümle cezalandırılabilir. Salonumda öyle bir şarkı söyleyen tanrılara ve bana bir hakarettir.”

Rena Goldsmith ona öylece baktı; gözleri ışıltı ışıltı. Kralın adamları performansının ardından onu yakaladıklarında mücadele etmemiş hatta arkadaşının başını kestiklerinde çılgılık atmamıştı. Bunu bekliyormuş gibiydi.

“Son bir diyeceğin var mı?”

Rena’nın yüzünde tuhaf, soğukkanlı bir öfke belirdi. Çenesini kaldırdı. “On yıl boyunca şatoya davet edilecek kadar ünlü olmak için çalıştım. On yıl. Böylece buraya gelip senin silmeye çalıştığın büyü şarkılarını söyleyebilecektim. O şarkıları söyleyebilecektim ve *sen* hâlâ burada olduğumuzu bilecektin. Büyüyü yasaklamana, binlerce insanı katletmene rağmen eski adetleri yaşatan bizlerin geçmişi unutmadığımızı.”

Kralın arkasında duran Roland güldü.

“Yeter,” dedi kral. Parmaklarını şaklattı.

Muhafızlar Rena’nın başını kütüğün üzerine yerleştirdi.

“Kızım on altıındaydı,” dedi Rena. Gözyaşları burun kemerinden kütüğün üzerine aksa da sesi güçlü ve gür çıkıyordu. “On altı, onu yaktırdığında. Adı Kaleen’di ve fırtına bulutlarını andıran gözleri vardı. Hâlâ rüyalarım da sesini işitiyorum.”

Kral çenesiyle cellada işaret etti. Cellat öne çıktı.

“Kız kardeşim otuz altı yaşındaydı. Adı Liessa’ydı ve hayatının neşesi olan iki oğlu vardı.”

Cellat baltasını havaya kaldırdı.

“Komşum ve karısı yetmişlerindeydiler. İsimleri Jon ve Estrel’di. Öldüler çünkü adamların kızımı almaya geldiğinde onu korumaya cüret etmişlerdi.”

Balta indiğinde Rena Goldsmith ölenlerin isimlerini saymaya devam ediyordu.

16. BÖLÜM

Celaena kaşığınyı yulaf lapasına daldırıp lapanın tadına baktı. Ardından içine tepeleme şeker koydu. “Dondurucu soğuğa çıkmaktansa birlikte kahvaltı etmemizi tercih ediyorum.” Celaena’nın kucağındaki Hızlı Ayak yüksek sesle havladı. Celaena “Sanırım o da öyle,” deyip sırıttı.

Gülen Nehemia ekmeğinden bir ısırık aldı. Eyllwe dilinde “Anlaşılan seni ancak günün bu saatlerinde görebiliyoruz,” dedi.

“Meşguldüm.”

“Kralın listesindeki komplocuları avlamakla mı meşgulsün?” Nehemia, Celaena’ya iğneli bir bakış atıp tostundan bir ısırık daha aldı.

“Ne söylememi istiyorsun?” Celaena yulaf lapasının içindeki şekeri karıştırırken arkadaşının yüzündeki bakışa değil, lapaya odaklandı.

“Gözümün içine bakmanı ve özgürlüğünün bu bedele değdiğini düşündüğünü söylemeni istiyorum.”

“Son zamanlarda o kadar gergin olmanın nedeni *bu* mu?”

Nehemia tostunu bıraktı. “Anne-babama senden nasıl bahsedeyim? Onları *Kralın Şampiyonu*’yla” –bu iki

sözcüğü ortak dilde, sanki ağzından zehir tükürürmüş gibi söylemişti– “dostluğumun şerefli bir şey olduğuna ikna etmek için ne mazeret bulabilirim? Ruhunun kirlenmemiş olduğuna onları nasıl ikna edebilirim?”

“Ebeveyn onayına ihtiyacın olduğunu bilmiyordum.”

“Sana güç –ve bilgi– sağlayan bir konumdasın ama sadece itaat ediyorsun. Sorgulamadan itaat ediyor ve tek bir amaç için çalışıyorsun: *Kendi* özgürlüğün.”

Celaena başını sallayıp gözlerini kaçırdı.

“Bana bakmıyorsun çünkü bu söylediğimin doğru olduğunu biliyorsun.”

“Özgür olmayı istememin nesi yanlış peki? O özgürlüğü hak edecek kadar çile çekmedim mi? Özgürlüğe giden yol hoş değilse ne olmuş?”

“Çektiğin çileyi inkar etmeyeceğim Elentiya ama senin gibi –senden de çok– çile çeken binlercesi var. Üstelik onlar senin gibi hak ettikleri şeyi almak için kendilerini krala peşkeş çekmiyorlar. Öldürdüğü her insanla dostun olmak için bulduğum mazeretler giderek azalıyor.”

Celaena kaşığını masaya atıp şöminenin başına gitti. İçinden duvar halılarını ve tabloları yırtmak, odayı süslemek için satın aldığı tüm o saçma sapan bibloları ve süsleri kırmak geliyordu. En çok da Nehemia’nın kendisine öyle bakmasına engel olmak istiyordu; kendisine cam tahtta oturan canavar kadar kötü biriymiş gibi bakmasına. Bir nefes aldı; sonra bir tane daha. Süitinde birinin olmadığından emin olmak için kulak kesildi ve Nehemia’ya doğru döndü.

Sessizce “Ben kimseyi öldürmedim,” dedi.

Nehemia donakaldı. “Ne?”

“Kimseyi öldürmedim.” Celaena dikildiği yerden hiç kımıldamadı; Nehemia’yla arasındaki mesafeyi koruma-

dan doğru sözcükleri söylemeyeceğini hissediyordu. “Onları ölmüş gibi gösterip kaçmalarına yardım ettim.”

Nehemia ellerini yüzünde gezdirip gözkapaklarına sürdüğü altın tozunu yaydı. Hemen sonra parmaklarını indirdi. Siyah, güzel gözlerini fal taşı gibi açmıştı. “Sana öldürmeni emrettiği bir tek kişiyi bile öldürmedin mi?”

“Hiçbirini.”

“Ya Archer Finn?”

“Archer’a bir teklif yaptım: Ona işlerini yoluna sokup kendisini ölü gibi göstermesini ve kaçmasını söyledim; bana kralın *gerçek* düşmanları hakkında bilgi de sağlıyor.” Geri kalanları –kralın planlarını, kütüphanedeki yeraltı dehlizlerini– ona sonra da anlatabilirdi. Fakat şimdi bunlardan bahsetmesi ancak bir sürü soru doğururdu.

Nehemia çayından bir yudum aldı; elleri titredikçe fincanın içindeki sıvı çalkalanıyordu. “Öğrenirse seni öldürür.”

Celaena balkon kapılarına baktı; ötelerindeki uçsuz bucaksız dünyada güzel bir gün ağarıyordu. “Biliyorum.”

“Bir de... Archer’ın sana verdiği şu bilgi. Bununla ne yapacaksın? Ne tür bir bilgi bu?”

Celaena ona Terrasen’in kayıp varisini tahta oturtma planları kuran insanlardan kısaca bahsetti; hatta Davis’e olanlardan da. Nehemia’nın beti benzi soldu. Celaena konuşmasını bitirince, Nehemia titrek ellerle çayından bir yudum daha içti. “Peki Archer’a güveniyor musun?”

“Bence o hayatı na diğer her şeyden çok değer veriyor.”

“O bir fahişe. Ona güvenebileceğinden nasıl emin olabilirsiniz?”

Celaena tekrar sandalyesine oturdu. Hızlı Ayak ayaklarının dibine kıvrıldı. “Eh, *sen bana* güveniyorsun ve ben bir suikastçiyim.”

“Bu aynı şey değil.”

Celaena solundaki duvara asılı halıya ve halının önündeki şifonyere baktı. “Sana idamıma neden olabilecek her şeyi anlatırken belirtmem gereken bir şey daha var.”

Nehemia gözlerini Celaena’nın baktığı tarafa çevirince duvar halısını gördü. Bir süre sonra ağzından bir hayret nidası çıkıverdi. “Bu, halıdaki... *Elena*, değil mi?”

Celaena yüzünde yıllık bir gülümsemeye kollarını kavuşturdu. “Daha en kötüsünü görmedin bile.”

İkisi mezarda yavaşça yürürken Celaena, Nehemia’ya Samhuinn’den beri olup biten her şeyi ve yaşadığı tüm maceraları anlattı. Ona Cain’in büyüyle Ridderak’ı çağırdığı odayı gösterdi. Mezara yaklaştıklarında ise olumsuz bir ayrıntıyı son anda anımsamış gibi yüzünü buruşturdu.

“Bir arkadaşını mı getirdin?”

Nehemia ciyakladı. Celaena bronz, kafatası şeklindeki kapı tokmağını selamladı. “Merhaba Mort.”

Nehemia gözlerini kısarak kafatasına baktı. “Nasıl...” Omzunun üzerinden Celaena’ya baktı. “Nasıl olur bu?”

Mort, Kral Brannon tarafından nasıl yaratıldığının öyküsünü anlatmaya koyulunca Celaena “Eski büyüler ve türlü saçmalıklar,” diye onun sözünü kesti. “Biri Wyrđ işaretlerinin kullanıldığı bir büyü yapıldı.”

“Biri!” diye çıkıştı Mort. “O *biri* dediğin kişi...”

“Kapa çeneni,” dedi Celaena. Ardından mezarın kapısını ardına kadar açıp Nehemia’yı içeri aldı. “Bunu anlattıklarını önemseyecek birilerine sakla.”

Mort ofladı. Sanki oflamamış da bir sürü küfrü arka arkaya sıralamış gibi. Mezara girdiklerinde Nehemia’nın gözleri parıldadı. “Bu inanılmaz,” diye fısıldadı prenses;

Wyrd işaretlerinin yazılı olduğu duvarlara baktı.

“Yazılarda ne denmiş?”

Nehemia “Ölüm, Sonsuzluk, Hükümdarlar,” dedi. “Klasik mezar yazıları.” Odada gezinmeye devam etti. Nehemia dolanırken Celaena sırtını duvara yaslayıp kendisini yere bıraktı. İç çekerek ayak bileğini zemindeki yıldız kabartmalarına sürttü ve yıldızların odada oluşturdukları kavisi inceledi.

Bunlar bir takımyıldız mı oluşturuyor?

Celaena ayağa kalkıp yere baktı. Yıldızlardan dokuzu tanıdık bir şekil oluşturuyordu: Bir yusufçuk. Celaena’nın kaşları kalktı. Bunu daha önce hiç fark etmemişti. Birkaç metre ötesinde, zeminde bir başka takımyıldız vardı. Bir ejderha. Takımyıldız Gavin’in lahдинin başının olduğu yerdeydi.

Adarlan kraliyet ailesinin sembolü olduğu gibi gökteki ikinci takımyıldız.

Celaena şekillerin oluşturdu çizgiyi takip ederek mezarda dolandı. Gece göğü ayaklarının altından geçti ve son takımyıldıza vardığında Nehemia kolunu tutmasa az kalsın duvara çarpacaktı.

“Ne oldu?” diye sordu Nehemia.

Celaena gözlerini son takımyıldızına dikmişti; Erkek Geyik, Kuzeyin Lordu. Terrasen’in, Elena’nın anavatanının sembolü. Takımyıldız duvara dönüktü ve geyiğin baş kısmı bir şeye bakıyormuş gibi yukarıya dönüktü...

Celaena gözlerini geyiğin baktığı yöne çevirdi; duvarı kaplayan düzinelerce Wyrd işaretine baktı. Ta ki...

“Wyrd adına,” dedi Celaena. Parmağıyla işaret etti. “Şuna bir bak.”

Duvara çapı hemen hemen avucunun içi kadar olan

bir göz oyulmuştu. Gözün ortasına bir delik açılmıştı; gözün içinde dikkatle gizlenmiş, ince bir işçilikle oyulmuş bir delikti bu. Wyrđ işareti bir yüz oluşturunuyordu ve diğer gözün içi dolu ve düzken bu gözün irisinin yerinde bir boşluk vardı.

Bir kişi ancak gözle doğru dürüst görebilir. Celaena bu kadar şanslı olamazdı; muhtemelen bir tesadüften ötesi değildi bu. Giderek büyüyen heyecanını yatıştırarak gözün içine bakmak için ayak parmakları üzerinde yükseldi.

Nasıl olmuş da bunu daha önce fark etmemişti? Bir adım geri gittiğinde Wyrđ işaretleri duvarın içinde kayboldu. Takımyıldızının üzerine döndüğünde işaretler tekrar belirdi.

“Yüzü ancak geyiğin üzerinde dikildiğinde görebiliyosun,” diye fısıldadı Nehemia.

Celaena ellerini yüzün üzerinde gezdirip gerisinde bir başka oda olup olmadığından emin olmak için çatlaklar ve hava akımları aradı. Hiçbir şey yoktu. Derin bir nefes alıp parmakları üzerinde doğruldu ve gözle göz göze geldi. Üzerine bir şey sıçrayabilir diye hançerini havada tutuyordu. Nehemia hafifçe kıkırdadı. Celaena da gülümsedi ve gözünü taşa yaslayıp delikten içeri baktı.

Hiçbir şey görünmüyordu. Bir ay ışığı hüzmесinin aydınlattığı uzaktaki bir duvar hariç.

“Sadece... Sadece boş bir duvar var. Ne anlamı var ki bunun?” Celaena aceleci sonuçlara varıyor, olmayan şeyleri varmış gibi görmeye çalışıyor, olmadık bağlantılar kuruyordu. Celaena, Nehemia’nın da bakması için yana çekildi. Prenses delikten bakarken Celaena “Mort!” diye bağırdı. “Bu duvar da neyin nesi? Sence burada olmasının bir anlamı var mı?”

Mort ruhsuzca “Hayır,” dedi.

“Bana yalan söyleme.”

“Sana yalan söylemek mi? *Sana* ha? Yo, *sana* yalan söyleyemem. Bana bunun bir anlamı olup olmadığını sordun, ben de hayır dedim. Doğru yanıtları alana dek doğru soruları sormayı bilmen gerek.”

Celaena homurdandı. “Doğru yanıtı almak için sana nasıl sorular sormam gerek?”

Mort dilini şaklattı. “Bunu çekemeyeceğim. Doğru dürüst soruların olduğunda gel bana.”

“O zaman bana yanıt vereceğine söz veriyor musun?”

“Ben bir kapı tokmağıyım; sözler vermek doğamda yok.”

Nehemia duvardan uzaklaşıp gözlerini devirdi. “Sen onun sataşmalarına bakma. Ben de hiçbir şey göremiyorum. Belki sadece bir şakadır bu. Eski şatolar sonraki nesillerin aklını karıştırmayı, canlarını sıkmayı amaçlayan saçmalıklarla doludur. Fakat tüm bu Wyrđ işaretleri...”

Celaena kısacık bir nefes aldıktan sonra bir süredir aklında olan teklifi dillendirdi. “Sen... Bana işaretleri nasıl okuyabileceğimi öğretir misin?”

Mort koridor tarafından “Ooo!” diye bağırp kıkırdadı. “Anlamayacak kadar kalın kafalı olmadığından emin misin?”

Celaena onu duymazlıktan geldi. Nehemia’ya Elena’nın son talebinden, kendisinden kralın gücünün kaynağını ortaya çıkarmasını istediğinden bahsetmedi. Çünkü Nehemia’nın ne yanıt vereceğini biliyordu: Ölü kraliçenin sözünü dinle. Fakat Wyrđ işaretleri her şeyle o kadar *bağlantılı* görünüyordu ki; hatta gözle ilgili o bilmeceyle ve o aptal, hileli kapıyla bile. Ayrıca, belki işaretleri nasıl

kullanacağını öğrenirse kütüphanedeki demir kapının kilidini açabilir ve gerisinde bazı yanıtlar bulabilirdi. “Hiç... Hiç olmazsa temel düzeyde. Olmaz mı?”

Nehemia gülümsedi. “En zor kısmı temelleridir.”

Kullanışlılığı bir yana unutulmuş bir gizli dil, tuhaf bir güce erişmek için kullanılan bir sistemdi bu. Bu dili kim öğrenmek *istemezdi ki*? “Yürüyüş yapacağımıza sabah ders çalışırız o zaman?”

Nehemia’nın yüzü güldü. Prenses “Elbette,” derken Celaena ona yeraltı dehlizlerinden bahsetmediği için suçluluk duydu.

Kapının başından ayrılmalarının ardından Nehemia birkaç dakika Mort’u inceledi ve ona kendisini yaratan büyü hakkında sorular sordu; Mort önce büyüü unuttuğunu, sonra konunun çok özel olduğunu söylemesinin ardından, nihayetinde bu konunun Nehemia’yı iç ilgilendirmeyeceğini söyledi.

Nehemia’nın neredeyse sonsuza yakın sabrı bile taşınca Mort’a okkalı bir küfür savurup Hızlı Ayak’ın kendilerini endişeyle beklediği yukarı kata hışım ile çıktılar. Köpek gizli geçide adım atmak istememişti; muhtemelen bunun nedeni Cain’den ve yaratığından geri kalan iğrenç kokuydu. Nehemia bile hayvanı kendileriyle aşağıya inmeye ikna edememişti.

İkisi kapıyı kapatıp gizledikten sonra Celaena sırtını masasına yaslandı. Mezardaki göz bilmecenin çözümü olmamıştı. Nehemia’nın bilmeceyi kendisinden daha iyi kavrayıp kavrayamayacağını merak ediyordu.

Celaena, Nehemia’ya “Davis’in ofisinde Wyrd işaretleri hakkında bir kitap buldum,” dedi. “Bunun bir bilmece mi yoksa atasözü mü olduğunu bilemiyorum ama biri bunu

arka kapağın iç tarafına yazmış. *Bir kişi ancak gözle doğru dürüst görebilir.*"

Nehemia kaşlarını çattı. "İşsiz güçsüz bir lordun saçmalaması gibi geldi bana."

"Fakat Davis'in krala karşı bir harekette yer alması ve elinde Wyrđ işaretleriyle ilgili bir kitap olması bir tesadüf mü sence? Ya bu işaretlerle ilgili bir bilmeceyse?"

Nehemia homurdandı. "Ya Davis şu grubun *bir parçası* bile değilse? Belki Archer yanlış bilgi almıştır. Bahse gireyim o kitap yıllardır oradaydı ve bahse giderim Davis kitabın varlığından bile habersizdi. Belki bir kitapçada görmüş ve kendisini cesur biri gibi göstermek için satın almıştır."

Fakat belki de öyle olmamıştı... Belki Archer önemli bir ipucuna ulaşmış olabilirdi. Bir dahaki görüşmelerinde onu sorguya çekecekti. Celaena muskasının zinciriyle oynadı; sonra baston yutmuş gibi dikildi. Göz. "Sence o göz *bu* göz olabilir mi?"

"Hayır," dedi Nehemia. "Bu kadar basit olmamalı."

"Fakat..." Celaena masadan uzaklaştı.

"Güven bana," dedi Nehemia. "Bu bir tesadüf... Tıpkı duvardaki o göz gibi. Göz pek çok şeye karşılık gelebilir; herhangi bir şeye. Yüzyıllar önce kötülüğe karşı bir koruyucu olarak eşyaların üzerine göz yerleştirmek epey revaçtaydı. Aklını kaçıracaksın Elentiya. Konuyla ilgili bir araştırma yapabilirim ama bir şeyler bulmam vakit alabilir."

Celaena'nın yüzü kızardı. Peki; belki de yanıliyordu. Nehemia'ya inanası yoktu ve bilmecenin çözümünün o denli *imkânsız* olduğunu düşünmek istemiyordu ama... Prenses kendisine kıyasla kadim öğretiler hakkında çok daha fazlasını biliyordu. Bu yüzden Celaena tekrar kahvaltı masasına oturdu. Soğumuş da olsa yulaf lapasını

yedi. Nehemia da masaya oturduğunda lokmalar arasında ona “Sağ ol,” dedi. “Bana öfkelenmediğin için.”

Nehemia güldü. “Elentiya, dürüst olmak gerekirse bana bunları anlattığın için şaşırdım.”

Bir kapı açılıp kapandı; ayak seslerinin ardından Philippa kapıyı çalıp içeri daldı. Celaena’ya bir mektup getirmişti. Gıdaklar gibi “Günaydın güzel hanımlar,” demesi Nehemia’ı gülümsetti. “En değerli şampiyonumuza mektup var.”

Celaena, Philippa’ya gülümseyip mektubu aldı. Hizmetçi kadın çıkınca mektubu okudu ve gülümsemesi daha da yayvanlaştı. Nehemia’ya “Archer’dan,” dedi. “Bu harekete karışmış olabilecek insanların isimlerini yazmış bana; Davis’le ilişkisi olan insanlar.” Archer’ın böyle bir bilgiyi mektupla göndermesi Celaena’yı biraz şaşırtmıştı. Belki de ona şifreli mesajlar üzerine bir iki ders vermeliydi.

Fakat Nehemia’nın gülümsemesi kayboldu. “Ne tür bir adam basit bir dedikodu ediyormuş gibi bu tür bir bilgiyi verir ki?”

“Özgürlüğüne kavuşmak isteyen ve domuzlara hizmet etmekten bıkmış bir adam.” Celaena mektubu katlayıp ayağa kalktı. Bu listedeki adamlar biraz olsun Davis’e benziyorlarsa belki de onları krala teslim edip kendi çıkarı için kullanmak o kadar da korkunç bir fikir olmayabilirdi. “Giyinmem gerek; şehre gitmeliyim.” Soyunma odasına giden yolu yarılادığında döndü. “İlk dersimizi yarın kahvaltıda yapalım mı?”

Nehemia başını sallayıp kahvaltısına devam etti.

Adamları takip etmek, yaşadıkları yeri, kimlerle dostluk ettik ettiklerini ve ne kadar iyi korunduklarını öğren-

mek Celaena'nın tüm gününü almıştı. Tek bir işe yarar bilgiye ulaşamamıştı.

Günbatımında yorgun argın şatoya dönerken sinirli ve açtı. Süitinde Chaol'dan bir not bulduğunda morali daha da bozuldu. Kral yine koruma görevi üstlenmesi için Celaena'nın o geceki kraliyet balosuna gelmesini emretmişti.

17. BÖLÜM

Chaol daha Celaena'yla konuşmadan canının sıkkın olduğunu anladı. Hatta balo başladığından beri onunla konuşmaya cesaret edememiş, sadece onu tutup verandaya çıkarmış, bir sütunun gölgesinin altına götürmüştü. Kış soğukunda birkaç saat geçirmek onu sakinleştirirdi.

Hizmetçilere ait bir girişin yakınlarındaki bir nişe gizlenen Chaol bulunduğu yerden önündeki ısıltılı baloyu gözetleyebiliyordu. Yüksek balkon kapılarının hemen ardında nöbet tutan suikastçıyı da. Ona güvenmediğinden değil ama Celaena'nın bu halleri *kendisini de* huzursuz ettiği için.

Celaena şimdi kollarını kavuşturmuş, sütuna yaslanıyor Chaol'un kendisinden istediği gibi gölgelerin arasına gizlenmiyordu. Chaol gece ayazında Celaena'nın ağzından çıkan buharı ve bir yanında duran hançerden yansıyan ay ışığını görebiliyordu.

Balo salonunun dekorasyonunda beyaz ve buz mavisi renkleri hâkimdi; tavandan aşağı camdan incik boncukla süslenmiş ipek kumaşlar sarkıyordu. Her şey bir kış rüyasından çıkmış gibiydi ve bu balo bir başkasının değil

de Hollin'in onuruna düzenlenmişti. Küçük cam tahtında somurtarak oturan ve annesi kendisine gülümserken avuç avuç şekerleme yiyen bir oğlan için düzenlenmiş bu birkaç saatlik eğlence için küçük bir servet harcanmıştı.

Chaol, Dorian'a asla söylemeyecek olsa da Hollin'in büyüyüp bir erkek olacağı gün onu korkutuyordu. Şımartılmış bir çocukla uğraşmak kolay olsa da şımarık, zalim bir liderle uğraşmak apayrı bir meseleydi. Dorian tahta çıktığında o zaman geldiğinde Hollin'in yüreğine iyice nüfuz eden yozlukla baş edebileceklerini ümit ediyordu.

Tahtın varisi dans pistindeydi; dikkatini çeken leydilerle dans ederek hanedana ve taca karşı yükümlülüğünü yerine getiriyordu. Ne şaşırtıcıydı ki kızların hemen hepsi dikkatini cezbediyordu. Dorian rolünü iyi oynuyor, valsler arasında gülümsüyor, nazık ve işinin ehli bir partner olarak bir kez bile şikayet etmiyor, bir tek leydiyi bile geri çevirmiyordu. Dans bitti ve Dorian eğilip partnerini selamladı. Daha bir adım atamadan bir başka leydi önünde reverans yaptı. Chaol, Dorian'ın yerinde olsa yüzünü asardı ama prens sadece gülümseyip leydinin elini tuttu ve onu piste çıkardı.

Chaol bir kez daha dışarı bakıp doğruldu. Celaena sütunun yanında yoktu.

Homurdanmamak için kendisini tuttu. Ertesi gün ikisi arasında kurallar ve nöbet tutarken görev yerini terk etmenin nasıl sonuçlar doyurabileceği üzerine hoş, uzun bir sohbet geçecekti.

Nişin içinden çıkıp sıcak balo salonuna hava girsin diye aralık bırakan kapıdan geçerken kendisinin de aynı kuralı çiğnediğini fark etti.

Ne cehenneme kaybolmuştu Celaena? Belki de bir so-

run sezmişti; fakat birilerinin saraya saldırı düzenlemesi olasılık dışı olduğu gibi kimse buna bir kraliyet balosu esnasında kalkışacak kadar aptal olamazdı.

Yine de Chaol elini kılıcının kabzasına atarak buz tutmuş bahçeye inen merdivenlerin başındaki sütunlara yaklaştı. Celaena hemen orada dikiliyordu ve...

Eh, Celaena'nın görev yerini terk ettiğinden şüphe yoktu. Fakat bunu olası bir tehditle yüzleşmek için yapmamıştı.

Chaol kollarını kavuşturdu. Celaena görev yerinden *dans etmek* için ayrılmıştı.

Müziğin sesi öyle gürdü ki ikisinin bulunduğu yere kadar ulaşıyor, Celaena merdivenlerin dibinde kendi kendine vals yapıyordu. Hatta siyah pelerinin kenarını bir balo elbisesinin etekliğini tutar gibi bir eline almıştı ve diğer eli görünmez bir dans partnerinin kolunun üzerine koymuş gibi havada tutuyordu. Chaol gülsün mü, bağırırsın mı yoksa Celaena'nın dansını hiç görmemiş gibi davranıp içeri mi girsin, bilemedi.

Kendi etrafında zarifçe dönen Celaena, Chaol'la yüzü yüze geldi ve donakaldı.

Eh, artık son seçenek imkânsız olmuştu. Geriye ya gülmek, ya da bağırıp çağırmak kalıyordu. Fakat o an ikisi de Chaol'a uygunsuz kaçacak gibi geliyordu.

Chaol ay ışığında bile Celaena'nın kaşlarını çatıldığını seçebiliyordu. "Sıkıntıdan ağlayacaktım," dedi Celaena. "Üstelik soğuktan ölmeme ramak kalmıştı." Pelerininini attı.

Chaol merdivenlerden ayrılmadan onu izledi.

"Ve bu senin suçun," diye devam etti Celaena; ellerini ceplerine soktu. "Beni buraya çıkarttın ve biri çalan tüm o güzel müzikleri duyayım diye balkon kapısını açık bıraktı."

Vals hâlâ çalıyor, sesi soğuk havayı kaplıyordu. “Bu yüzden kimi suçlayacağın konusunu tekrar düşünmen gerek. Karnı zil çalan bir adamı bir ziyafete getirip bir lokma yemek yiyemeyeceğini söylemekten farksızdı bu. Aslında o devlet yemeğinde bunu da *yapmıştın* sen bana.”

Hezeyan içindeydi ve Chaol onun yakalandığına nasıl utandığını yüzünün ifadesinden okuyabiliyordu. Gülümsememek için dudaklarını ısırды ve dört basamak inip bahçenin çakıl kaplı patikasına adım attı. “Erilea’nın en büyük suikastçısıysın ama birkaç saat nöbet tutamıyorsun demek?”

“Burada nöbet tutmayı gerektirecek ne var ki?” diye tısladı Celaena. “Çalıların arasında sarılmak için dışarı kaçan çiftler mi? Ya da eş adayı olabilecek her genç kızla dans eden prene mi göz kulak olayım?”

“Kıskanıyor musun yoksa?”

Celaena bir kahkaha attı. “Hayır! Tanrılar aşkına, hayır. Fakat onu izlemenin epey eğlenceli olduğunu söyleyemem. Ya da orada eğlenen herhangi birini izlemenin. Bence kimsenin elini sürmediği o devasa açık büfeyi daha çok kıskanıyorumdur.”

Chaol kıkırdayıp merdivenlerden yukarı, verandaya ve ötesindeki balo salonunun kapılarına baktı. Çoktan içeri dönmüş olmalıydı. Fakat işte orada durmuş bir türlü uzak kalamadığı o çizgiyi aşmakla meşguldü.

Önceki gece çizginin doğru yanında kalmayı başarmıştı. Üstelik Celaena’nın Rena Goldsmith’in şarkısı karşısında ağlamasının kendisini derinden etkilemesine; kendisini eksik olduğunu fark etmediği bir parçasını bulmuş gibi hissetmesine rağmen. Chaol o sabahki koşuyu bir buçuk kilometre uzatmıştı; bunu Celaena’ya ceza olsun

diye değil, onun kendisine nasıl baktığını aklından çıkaramadığından kafasını dağıtmak için yapmıştı.

Celaena sesli sesli iç çekip ayı inceledi. Ayın ışığı yıldızları örtecek kadar parlaktı. “Müziği duyunca içimden birkaç dakika dans etmek geldi. Sadece... bir vals boyunca her şeyi unutup normal bir kızmışım gibi davranmak için. O zaman...” Celaena şimdi Chaol’a öfkeyle bakıyordu. “Durma hadi, bu yaptığım için bana söylen, kız o zaman. Cezam ne olacak? Yarın fazladan beş kilometre mi koşacağım? Bir saat fazladan talim mi yapacağız? İşken-ce mi göreceğim?”

Celaena’nın sözlerindeki kasvet ve burukluk Chaol’u rahatsız etmişti. Evet, görev yerini terk ettiği için ona iki çift lafı olacaktı ama o an... O an...

Chaol öne çıktı.

“Benimle dans et,” deyip elini Celaena’ya uzattı.

Celaena, Chaol’un uzattığı ele bakakaldı. “Ne?”

Ay ışığının vurduğu Chaol’un altın rengi gözleri ışıldıyordu. “Neyi anlamadın?”

Hiçbir şeyi. Her şeyi. Çünkü Chaol’un sözleri Dorian’ın Yulemas balosundaki dans teklifinden farklıydı. Onunki bir davetten ibaretti. Fakat bu... Chaol’un eli ona doğru uzanmış halde duruyordu.

“Hatırladığım kadarıyla,” dedi Celaena; çenesini kaldırdı, “Yulemas gününde *ben sana* dans teklifinde bulunmuştum sen de teklifimi elinin tersiyle itmiştin. İkimizin dans ederken görülmemizin çok *tehlikeli* olacağını söylemiştin.”

“Artık işler değişti.” Celaena o an Chaol’un pek çok özü gibi bu sözünü de ne anlama çekeceğini bilemedi.

Nefes almakta zorlanan Celaena, Chaol’un kendisine

uzattığı nasırlı ve yara izleriyle kaplı eline baktı.

Chaol bir kez daha, boğuk bir sesle “Benimle dans et, Celaena,” dedi.

Gözleri Chaol’un gözleriyle buluştuğunda Celaena soğuğu, ayı ve tepelerinde yükselen cam sarayı unuttu. Gizli kütüphane, kralın planları, Mort ve Elena silinip gittiler. Chaol’ın elini tuttuğunda artık sadece müzik ve Chaol vardı.

Chaol’un eldivenlerine rağmen parmaklarının sıcaklığını hissediyordu. Chaol elini Celaena’nın beline dolarken Celaena da bir eliyle onun kolunu tuttu. Chaol hareketlenince Celaena gözlerini ona çevirdi; yavaş bir adım, sonra bir adım ve bir adım daha. Valsin sakın ritmine uyum sağladılar.

Chaol da Celaena’ya baktı; ikisi de gülümsemedi. O an gülümsemenin bile anlamsız geleceği bir anı paylaşıyorlardı. Vals giderek şiddetlendi ve temposu hızlandı. Chaol hiç hata yapmadan Celaena’yı müziğe uygun bir şekilde yönlendiriyordu.

Celaena’nın nefes alıp verişisi düzensizleşse de Celaena gözlerini ondan kaçıramıyor, dansı bırakamıyordu. Ay ışığı, bahçe ve balo salonundan gelen altın sarısı parlaklık şimdi fersah fersah uzakta kalmıştı. “Asla normal bir delikanlı ve normal bir kız olamayacağız, değil mi?” diyebilirdi.

“Hayır,” diye fısıldadı Chaol; gözleri parlıyordu. “Olmayacağız.”

Sonra müzik etraflarında gürledi ve Chaol, Celaena’yı müziğe uygun bir şekilde çevirdi, Celaena’nın pelerini uçuşuyordu. Her adım kusursuzdu; can alıcıydı, tıpkı aylar önce kılıç talimi yaptıklarındaki gibi. Celaena, Chaol’un; Chaol da Celaena’nın her hamlesini önceden

kestirebiliyordu. Ömürleri boyunca bu valsle dans etmişler gibi. Giderek hızlandılar; hiç aksamadan, bakışlarını birbirlerinden hiç ayırmadan.

Dünyanın geri kalanı sessizliğe gömülmüştü. O an, on yılın ardından Celaena, Chaol'a baktı ve kendisini evinde hissettiğini fark etti.

Dorian Havilliard balo salonunun penceresinde dikilmiş; Celaena ve Chaol'un bahçedeki dansını, siyah pelerinlerinin rüzgârda iki hayalet gibi nasıl uçtuğunu izliyordu. Saatlerce dans ettikten sonra nihayet Dorian dikkatini çekmek isteyen leydilerden sıyrılmış ve temiz hava almak için pencere kenarına gelmişti.

Niyeti dışarı çıkmaktı ama Celaena ve Chaol'u görmüştü. Bu onu olduğu yere çivilemeye yetse de dönüp gidememişti. Oysa yapması gerekenin bu olduğunu biliyordu. Dönüp gitmesi ve bu duruma şahit olmamış gibi davranması gerekiyordu çünkü sadece dans ediyor da olsalar...

Biri Dorian'ın yanına geldi. Dorian döndüğünde pencerenin başında duranın Nehemia olduğunu gördü. Eylwe'deki asi katliamından beri saray etkinliklerinde aylarca görünmeyen Nehemia o gece ortaya çıkmıştı. Altın ipliklerle süslenmiş kobalt mavisi elbisesiyle göz alıcıydı. Saçı başının üzerinde taç şeklinde toplanmıştı. Zarif küpe-leri avizenin ışığı altında parlıyor, Dorian'ın dikkatini zarif boynuna çekiyordu. Nehemia kesinlikle balo salonundaki en çekici kadındı ve bütün gece onu kaç adamın –ve kadının– izlediği Dorian'ın gözünden kaçmamıştı.

Nehemia sessizce "Başlarını derde sokma," dedi. Aksanı hâlâ belirgin de olsa Rifthold'a geldiğinden beri ortak dili çok daha iyi konuşur olmuştu. Dorian bir kaşını

kaldırdı. Nehemia pencere camının üzerine görünmez bir şekil çizdi. “Sen ve ben... Biz hep farklı olacağız. Bizim hep...” Nehemia doğru sözcüğü aradı. “Sorumluluklarımız olacak. Sırtımızda hep başkalarının asla anlayamayacağı yükümlülükler olacak.” Başıyla Chaol ve Celaena’ya işaret edip “Onların,” dedi, “asla anlamayacakları yükümlülükler. Anlasalar da paylaşmak istemeyecekleri.”

Chaol içinden *“Demek istediğin bizi istemeyecekleri,”* dedi.

Chaol’un çevirdiği Celaena havada nazikçe süzülüp onun kollarına geri döndü.

Dorian, Nehemia’nınki kadar durgun bir sesle “Zaten aradan çekilme kararı almıştım,” dedi. Gerçek de buydu. O sabah her zamankinden daha huzurlu uyanmıştı.

Nehemia başını salladı. Saçındaki altınlar ve mücevherler şıngırdadı. “Öyleyse sana teşekkür ediyorum.” Pencereye bir başka sembol çizdi. “Kuzenin Roland bana Mullison’ın Calaculla’daki askerlerin sayısını artırma, çalışma kampını... daha çok insanı barındıracak şekilde genişletme planına babanın onay verdiğini söyledi.”

Dorian ifadesiz bir yüz ifadesi takındı. Birçok göz üzerlerindeydi. “Bunu sana Roland mı söyledi?”

Nehemia elini pencereden çekti. “Benden babama bu plana destek verdiğimi söylememi, babamı genişletme çalışmasını mümkün olduğunca kolaylaştırmaya ikna etmemi istedi. Kabul etmedim. Yarın Mullison’ın planlarının oylamaya sunulacağı bir konsey toplantısı olacağını söyledi. Katılmama izin verilmeyecek.”

Dorian nefeslerini kontrol etmeye odaklandı. “Roland’ın bunu yapmaya hakkı yoktu. Hem de hiç”

“Öyleyse bunu durduracak mısın?” Nehemia siyah göz-

lerini Dorian'ın yüzüne dikmişti. "Konsey toplantısında babanla konuş; onları hayır demeye ikna et."

Celaena hariç kimse Dorian'la öyle konuşmaya cüret edemezdi. Fakat Nehemia'nın bu cüretinin Dorian'ın verdiği yanıtla bir ilgisi yoktu. "Yapamam."

Sözcükler ağzından çıkarken Dorian'ın yüzü kızarsa da gerçeği söylemişti. Calaculla meselesini çözemezdi; en azından hem kendisinin hem de Nehemia'nın başına büyük bir dert açmadan. Babasını Nehemia'yı rahat bırakmaya ikna etmişti zaten. Ondan Calaculla'yı kapatmasını istemek Dorian'ı taraf seçmeye ve elindeki her şeyi mahvedecek bir seçim yapmaya zorlayabilirdi.

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" Dorian iç çekse de Nehemia onun konuşmasına fırsat vermedi. "Celaena'yı Calaculla'ya gönderseler onu kurtarır mıydın? Kampı kapatır mıydın? Onu Endovier'dan aldığınızda geride bıraktığın binlerce insanı durup düşünmüş müydün?" Dorian bunu düşünmeye düşünmüştü ama... Gerektiği kadar değil. "Masumlar Calaculla'da ve Endovier'da çalışırken ölüyorlar. Binlercesi. Orada kazılan mezarları Celaena'ya sor prens. Sırtındaki yara izlerine bak ve çoğu insanın hâlâ çekmek zorunda kaldıkları çilelerin yanında onun yaşadıklarının *bir lütuf* gibi kaldığını fark et." Belki Dorian'ın kulağı Nehemia'nın aksanına alışmıştı ama prenses artık çok daha açık seçik konuşur olmuştu. Nehemia bahçeye, dans etmeyi bırakıp konuşmaya başlayan Celaena ve Chaol'a işaret etti. "Onu geri gönderecek olsalar onu kurtarır mıydın?"

Dorian temkinli bir tavırla "Elbette kurtarırdım," dedi. "Fakat bu karmaşık bir konu."

"Karmaşık bir tarafı yok. Doğru ve yanlış arasındaki fark bu. O kamplardaki insanları senin dostum Celaena'yı

sevdiğin kadar seven yakınları var.”

Dorian etrafına bakındı. Leydiler yelpazelerinin gerisinden dikkatle ikisini izliyordu ve annesi bile sohbetin ne kadar uzadığını fark etmişti. Dışarıda Celaena sütunun kenarındaki nöbetine dönmüştü. Chaol odanın diğer ucundaki veranda kapısından geçip nişin içindeki nöbet yerine geçmişti; dans hiç yaşanmamışçasına yüzünde hiçbir ifade yoktu. Dorian “Burası bu sohbet için doğru yer değil,” dedi.

Nehemia uzunca bir süre Dorian’a baktıktan sonra başını salladı. “İçinde güç saklı Prens. Fark ettiğinden daha da büyük bir güç.” Nehemia, Dorian’ın göğsüne de parmağıyla bir işaret çizdi. Bu hareketi karşısında bazı leydilerin ağızlarından hayret nidaları çıktı. Fakat Nehemia’nın gözleri Dorian’nkilere kilitlenmişti. Nehemia “Uyuyor,” diye fısıldayıp parmağıyla kalbinin üzerini dürttü. “Burada. Zamanı gelip uyandığında sakın korkma.” Elini çekip Dorian’a hüzünle gülümsedi. “Zamanı geldiğinde sana yardımcı olacağım.”

Bu sözlerinin ardından Nehemia dönüp gitti. Kendisine yol açan saraylıların arasında kayboldu. Prensesin ardından bakakalan Dorian’ın aklında onun son sözlerle ne demek istediği sorusu vardı.

Ve bu sözleri neden söylediği sorusu. Dorian’ın içinde, derinlerde uyuklayan kadim bir şey gözlerini aralamıştı.

18. BÖLÜM

Celaena, Archer'ın konağının salonunda oturmuş, kaşlarını çatarak çıtırtılar çıkaran şömineye bakıyordu. Uşağın kendisine getirdiği ve alçak mermer masaya bıraktığı çaya elini sürmese de Archer'ın dönüşünü beklerken iki kremalı çörek ve çikolatalı turtayı keyifle yemişti. Aslında bir başka zaman gelse daha iyi olacaktı ama dışarısı donuyordu ve geçen gece tuttuğu nöbet onu bitkin düşürmüştü. Ayrıca Chaol'la danslarını aklından çıkarmak için kendisini onaylayacak bir şeyler bulmalıydı.

Vals bittikten sonra Chaol, Celaena'ya sadece bir daha nöbet yerini terk ederse buz tutan alabalık gölünde bir delik açıp onu içine atacağını söylemişti. Ardından Celaena'nın dizlerinin titremesine neden olan o dans hiç yaşanmamış gibi çabucak içeri gidip Celaena'yı o soğukta bırakmıştı. O sabah koşu yaparlarken danstan hiç bahsetmemişti. Belki de tüm olanlar Celaena'nın hayal gücünün bir ürünüydü. Belki de soğuk hava aklını başından almıştı.

O sabah Nehemia'dan aldığı ilk Wyrđ işaretleri dersine kendisini adanmış verememiş, bu yüzden de epey azar işitmişti. Celaena suçu karmaşık, neredeyse anlamsız

dile atmıştı. Daha önce birkaç dil öğrenmişti –Adarlan’ın dil kanunlarının yerleşmediği yerlerde idare edecek kadar– ama Wyrđ işaretleri büsbütün farklıydı. Bu işaretleri öğrenmek Chaol Westfall denilen labirenti çözmek kadar imkânsızdı.

Celaena ön kapının açıldığını işitti. Fısıltılı konuşmalar, aceleci ayak sesleri ve sonra... Archer’ın güzel yüzü belirdi. “Bana birkaç dakika izin ver, kendime çekidüzen vereyim.”

Celaena ayağa kalktı. “Buna gerek olmayacak. Kısa sürecek.”

Archer’ın yeşil gözleri ışıldadı. Salona geçip maun kapıyı ardından kapattı.

“Otur,” dedi Celaena; evin Archer’a ait oluşunu biraz olsun umursamıyordu. Archer kendisinden isteneni yapıp kanepenin karşısındaki koltuğa geçti. Yüzü soğuktan kızarmış, bu da güzel gözlerinin yeşilini daha da ortaya çıkarmıştı.

Celaena bacak bacak üstüne attı. “Uşağın anahtar deliğinden bizi izlemeyi kesmezse kulaklarını kesip boğazına tıkarım.”

Boğuk bir öksürük sesini uzaklaşan ayak sesleri izledi. Kimsenin kendilerini dinlemediğinden emin olduğunda Celaena sırtını kanepenin yastıklarına yasladı. “Bir isim listesinden daha fazlası lâzım bana. Neyin peşinde olduklarını tam olarak bilmem gerek; kral hakkında ne kadar çok şey bildiklerini de.”

Archer’ın yüzü kireç kesildi. “Biraz daha zamana ihtiyacım var Celaena.”

“Üç haftadan biraz daha fazla zamanın var.”

“Beş hafta ver bana.”

“Kral seni öldürmem için bir ay verdi bana. Onu senin zor bir hedef olduğuna ikna etmem yeterince güç oldu zaten. Sana daha fazla zaman veremem.”

“Fakat Rifthold’da işlerimi halletmem ve sana bilgi sağlamam gerek. Davis’in ölümünün ardından daha da temkinli davranır oldular. Kimse fısıldamaya bile cesaret edemiyor.”

“Davis’in ölümünün bir hata olduğunu biliyorlar mı?”

“Rifthold’da hatalar öyle sık olur ki hepimiz bunların *hata hariç her şey* olduğunu biliriz.” Davis ellerini saçında gezdirdi. “Lütfen. Bana biraz daha zaman ver.”

“Verecek zamanım yok. İsimlerden fazlası gerekiyor bana Archer.”

“Ya veliaht prens? Ya Muhafız Kıtası Yüzbaşısı? Belki de ihtiyacın olan bilgi onlardadır. İkisine de yakınsın, değil mi?”

Celaena ona dişlerini gösterdi. “Onlar hakkında ne biliyorsun?”

Archer ona sakın ve temkinli bir bakış attı. “Willows’un önünde güya benimle tesadüfen karşılaştığında yanındaki Muhafız Kıtası Yüzbaşısı’nı tanımadığımı mı sandın?” Dikkati Celaena’nın yan tarafında, hançerinin üzerinde tuttuğu eline kaydı. “Onlara beni hayatta bırakma fikrinden bahsettin mi?”

“Hayır,” dedi Celaena; hançerin üzerindeki eli gevşedi. “Hayır, bahsetmedim. Onları bu işe bulaştırmak istemiyorum.”

“Yoksa sebep ikisine de gerçekten güvenmemen mi?”

Celaena ayağa fırladı. “Hakkımda bir şeyler bildiğini sanıyorsan yanıliyorsun Archer.”

Celaena gidip kapıyı ardına kadar açtı. Uşak ortalar-

da yoktu. Omzunun üzerinden fal taşı gibi açtığı gözlerle kendisini izleyen Archer'a baktı. "Daha fazla bilgi getirmen için sana hafta sonuna kadar, *altı gün* süre tanıyorum. O zamana kadar bana hiçbir şey vermezsen sonraki ziyaretim bunun gibi hoş olmaz."

Archer'a yanıt verme fırsatı tanımadan hışımla odadan çıkan Celaena dolaptan pelerini aldı ve şehrin buzlanmış sokaklarına döndü.

Dorian'ın önünde duran haritalar ve rakamlar hatalı olmalıydı. Biri bir şaka yapıyordu belki de çünkü Calaculla'da *o kadar çok* köle olması imkânsızdı. Babasının konsey salonundaki uzun masada oturan Dorian etrafındaki adamlara baktı. Hiçbirinin ne şaşırmış, ne de sıkkın bir hali vardı. Calaculla'ya özel bir ilgisi olan Konsey Üyesi Mullison ise resmen sırtıyordu.

Dorian'ın Nehemia'yı bu konsey toplantısına getirmek için mücadele etmesi gerekirdi. Fakat muhtemelen Nehemia ne derse desin çoktan alındığı belli olan bir karara etki edemeyecekti.

Prensin babası başını yumruğunun üzerine dayamış, Roland'a belli belirsiz gülümsüyordu. Kralın elindeki siyah yüzük odayı yutacakmış gibi duran ağız şeklindeki, çirkin şöminenin loş ışığında parıldıyordu.

Perrington'ın arkasında duran Roland haritaya işaret etti. Roland'ın elinde de -Perrington'ınkiyle aynı- ışıltılı bir siyah yüzük vardı. "Gördüğünüz gibi Calaculla mevcut köle sayısını kaldıramıyor. Şu haliyle madenlere bile sığmayacak kadar çok köle var ve onlara yeni damarları kazdırdığımızda işler yavaş ilerliyor." Roland gülümsedi. "*Fakat* adamlarımız hemen kuzeyde, Oakwald'un güney

kenarında geniş bir alana yayılan bir demir damarı keşfettiler. Damar Calaculla'ya yeterince yakın olduğundan birkaç yeni bina ekleyip içlerine fazladan muhafızlar ve gözetmenler yerleştirebilir, istersek daha fazla köle getirip hemen çalışmaları başlatabiliriz."

Salondakilerden etkilendiklerini belli eden mırıltılar yükseldi. Babasının Roland'ı başıyla onaylaması üzerine Dorian çenesini sıktı. Birbirinin aynı üç yüzük; üç siyah yüzük... Neyi temsil ediyordu bunlar? Üçünü aynı bağın birleştirdiğini mi? Roland babasının ve Perrington'ın güvenini nasıl öyle çabucak kazanabilmişti? Calaculla gibi bir yer konusunda verdiği destekle mi?

Nehemia'nın geçen geceki gözleri hâlâ başının içinde cınlıyordu. Dorian, Celaena'nın sırtındaki yara izlerini yakından görmüştü; birbirine karışan yaralara baktıkça içinde kendisini hasta eden bir öfke uyandırmıştı. Celaena gibi kaç kişi o çalışma kamplarında çürüyüp gidiyordu?

Dorian birden "Peki ya köleler nerede uyuyacak?" diye sordu. "Onlar için de barınaklar inşa edecek misiniz?"

Babası dahil, herkes dönüp ona baktı. Roland omuz silkti. "Onlar köle. Madenlerde uyuyabileceklerken neden onlar için barınak kuralım ki? Hem böylece onları her gün madenlere sokup çıkarmakla zaman da harcamayız."

Mırıltılar geldi; başlar sallandı. Dorian gözlerini Roland'a dikti. "Köle fazlamız varsa neden bir kısmını serbest bırakmıyoruz? Hiç şüphesiz hepsi de asi ve suçlu değil."

Masadan bir homurtu yükseldi. Babasıydı bu. "Sözlerine dikkat et Prens."

Bu söz bir babadan oğluna değil, bir kraldan varisi-ne söylenmişti. Yine de Dorian'ın içindeki o buz gibi öfke

büyüyor; gözlerinin önüne Celaena'nın yara izleri ve onu Endovier'dan aldıklarında bedeninin bir deri bir kemik hali, solgun yüzü, gözlerinin içinde birbirine karışan ümit ve ümitsizlik geliyordu. Nehemia'nın sözlerini anımsadı: Çoğu insanın hâlâ çekmek zorunda kaldıkları çilelerin yanında onun yaşadıklarının *bir lütuf* gibi kaldığını fark et.

Dorian yüzüne öfke çöken babasına baktı. "Plan bu mu? Artık kıtayı fethettiğimize göre diğer krallıklarda Adarlan halkından başka kimse kalmayana dek herkesi Calaculla ya da Endovier'a mı tıkacaksınız?"

Sessizlik.

Öfkesi onu, Nehemia'nın kalbinin üzerine dokunduğunda o kadim gücün kıpırdandığı ana götürdü. Dorian babasına "Tasmayı çok gererseniz sonunda kopar," dedi ve sonra masanın diğer yanındaki Roland ve Mullison'a baktı. "*İkiniz* Calaculla'da bir yıl geçirseniz nasıl olur? Sonrasında buraya oturup bana genişletme planlarınızdan bahsedebilirsiniz."

Babası ellerini masaya vurdu; bardaklar ve sürahiler şangırdadı. "Laflarına dikkat edeceksin prens yoksa oylamadan önce bu odadan atılırsın."

Dorian yerinden fırladı. Nehemia haklıydı. Dorian, Endovier'daki diğer insanların halini düşünmemişti. Bunu yapmaya yanaşmamıştı. Babasına, Roland'a, Mullison'a, Perrington'a, odadaki tüm diğer asillere ve asil olmayanlara "Yeterince dinledim," diye homurdandı. "Oyumu mu istiyorsunuz? Alın öyleyse: *Hayır*. Asla evet demem."

Babası gürlerse de Dorian kırmızı mermer zemini arşınlamaya başlamıştı bile. O korkunç şömineyi arkasında bırakıp kapıdan çıktı ve cam şatonun parlak koridorlarına daldı.

Nereye gittiğini bilmiyordu; tek hissettiği dondurucu soğuktu. İçindeki sakin, buz gibi öfkeyi besleyen bir soğuk. Basamakları art arda inip cam şatonun aşağılarına indi; sonra uzun koridorlardan ve dar merdiven boşluklarından geçip yumruğunu duvara vuruşunu kimsenin göremeyeceği, unutulmuş bir salona vardı.

Elinin altındaki taş çatladı.

Öyle küçük bir çatlak da değildi bu; bir örümcek ağı gibi Dorian'ın sağındaki pencereye doğru genişledi. Ta ki...

Pencere tuzla buz oldu. Dört bir yana cam yağarken Dorian çömelip ellerini başına siper etti. İçeri hava hücum etti; öyle soğuktu ki gözleri sulandı. Fakat Dorian orada öylece çöelmeye devam etti. Parmakları saçlarındaydı; öfkesi onu terk ederken soludu, soludu, soludu.

Bu mümkün değildi. Belki de duvarın yanlış bir noktasına vurmuştu ve lanet şey o kadar eskiydi ki böyle bir şeyin olmasını bekliyordu. Dorian böyle bir şeyi ne görmüş ne de işitmişti; taşın öyle çatladığını –ve yaşayan bir şeymişçesine çatlağın öyle yayıldığını– ve pencerenin öyle...

Kalbi hızlı atıyordu. Dorian başının üzerinden indirmediği ellerine baktı. Ne bir morluk ne bir kesik ne de acı belirtisi vardı. Duvara tüm gücüyle vurmuştu. Eli kırılabilirdi. Hatta kırılmalıydı. Fakat parmak eklemlerinde hiçbir hasar yoktu; sadece boğumları elini sımsıkı yumruk yaptığı için ağarmıştı.

Titreyen bacaklarının üzerinde doğrulan Dorian hasarı gözden geçirdi.

Duvar parçalansa da yıkılmamıştı. Öte yandan eski pencere tamamen kırılmıştı. Dorian'ın çevresinde, çömelmediği yerin etrafında da...

Mükemmel bir çember oluşmuştu. Çemberin içinde

tek bir moloz parçası yoktu. Sanki cam ve tahtalar onu sakınmışçasına.

Bu imkânsızdı. Çünkü büyü...

Büyü...

Dorian dizlerinin üzerine çöktü. Midesinde müthiş bir bulantı vardı.

Kanepede Chaol'un yanında kıvrılan Celaena çayından bir yudum alıp kaşlarını çattı. "Philippa gibi bir hizmetçi tutsan da yiyecek içeceğimizi bize o getirse?"

Chaol bir kaşını kaldırdı. "Artık süitinde oturduğun yok sanırım?"

Evet. Elinde değildi. Elena, Mort ve sadece bir gizli kapı uzağındaki tüm o saçmalıklar varken bunu yapamıyordu. Normalde kütüphaneye sığınabilirdi ama o ara bu mümkün değildi. Kütüphane düşünmesi bile başını döndüren onca sırda doluyken. Bir an için aklına Nehemia'nın Davis'in ofisindeki bilmeceye dair bir şeyler keşfetmiş olabileceği geldi. Bunu ona ertesi gün sorması gerekecekti.

Celaena çoraplı ayağıyla Chaol'un kaburgasını tekmeledi. "Sadece ara sıra çikolatalı pasta yemek hoşuma giderdi, hepsi bu."

Chaol gözlerini yumdu. "Bir elmalı turta, bir somun ekmek, bir tencere güveç, bir kurabiye dağı ve bir..." Chaol kıkırdarken Celaena ayağını onun yüzüne dayayıp başını itti. Chaol, Celaena'nın ayağını tuttu ve bacağına geri çekmek istediğinde bırakmadı. "Bu doğru ve öyle olduğunu biliyorsun *Laena*."

"Ne olmuş yani? İstediğim kadar ve ne zaman istersem atıştırma hakkını kazanmadım mı?" Celaena ayağını

Chaol'un elinden kurtarıırken yüzbaşının gülümsemesi silindi.

Chaol sessizce "Evet," dedi; ateşin çıtırtılarında sesi zar zor duyuluyordu. "Kazandın." Kısa bir sessizliğin ardından ayağa kalkıp kapıya gitti.

Celaena dirsekleri üzerinde doğruldu. "Nereye gidiyorsun?"

Chaol kapıyı açtı. "Sana çikolatalı pasta getirmeye."

Chaol dönüp de ikisi onun mutfaktan aşırıldığı çikolatalı pastanın yarısını yedikten sonra Celaena kanepeye sırtüstü uzanıp elini şişen karnının üzerine koydu. Chaol çoktan yastıkların üzerine sere serpe yatıp derin bir uykuya dalmıştı. Baloda gece yarısına dek ayakta kaldıktan sonra o sabah gündoğumuyla koşuya çıkmak çok yorucu olmuştu. Chaol neden o günkü koşuyu iptal etmemişti ki?

Biliyorsun ya, saraylılar hep böyle değildi. Böyle söylemişti Nehemia. Bir zamanlar insanlar onura ve sadakate değer verirlerdi; hükümdarlara hizmetin zorla itaatten ve korkudan gelmediği zamanlarda... Sence bir gün yine öyle bir divan kurulabilir mi?

"Evet," diye düşündü Celaena. *Evet, Nehemia. Bir gün öyle bir divan yeniden yükselebilir. Chaol gibi daha çok adam bulabilirsek.*

Fakat Celaena şimdiki kralla bunun asla mümkün olamayacağını farkındaydı. Kral, öyle bir divanı daha Nehemia kuramadan ortadan kaldırırdı. Kral ölürse Nehemia'nın hayalini kurduğu divan dünyayı değiştirebilirdi. O divan on yıl süren gaddarlık ve dehşetin verdiği hasarı onarabilir; fetihlerde talan edilen toprakları eski haline getirebilir ve Adarlan'ın saldırılarıyla krallıklarda kırılan kalpleri yeniden kazanabilirdi.

Ayrıca öyle bir dünyada... Celaena yutkundu. O ve Chaol öyle bir dünyada normal bir delikanlı ve kız olabilirler, belki kendi hayatlarını kurabilirlerdi. Celaena o hayatı *istiyordu*. Çünkü danslarının ardından hiçbir şey olmamış gibi davransa da bir şeyler olmuştu. Belki fark etmesi uzun zaman almıştı ama bu adam... Celaena o hayatı *onunla* paylaşmak istiyordu.

Nehemia'nın hayalini kurduğu ve Celaena'nın düşünmeye cüret ettiği o dünya bir ümit kırıntısından ve krallıkların eski halinin hatırasından başka bir şey değildi. Fakat belki de isyancılar kralın planlarını ve bu planların nasıl bozulabileceğini gerçekten biliyordu; Aelin Galathynius ve onun kurduğunu iddia ettikleri ordu olsa da olmasa da.

Celaena iç çekti. Chaol'un bacaklarını onu uyandırmak için nazikçe yana çekerek kanepeden indi. Arkasına döndü; eğilip Chaol'un kısa saçlarını okşadı ve parmaklarını yanağından aşağı indirdi. Ardından sessizce odadan ayrıldı. Yanında çikolatalı pastanın kalanıyla.

Celaena çikolatalı pastanın kalanını yerse hasta olup olmayacağını düşünerek kendi koridoruna saptığında Dorian'ın süitinin kapısı önünde, yerde oturduğunu gördü. Dorian, Celaena'yı görünce gözleri ellerindeki pastaya kaydı. Celaena kızarıp çenesini yukarı kaldırdı. Roland hakkında tartıştıklarından beri konuşmamışlardı. Celaena, Dorian'ın bunu hak ettiğini düşündü.

Fakat Celaena, Dorian'ın yanına vardığında prensin safir gözlerindeki ifadeye şöyle bir bakması oraya kendisinden özür dilemeye gelmediğini anlamasına yetti.

Celaena selamlaşma niyetine "Ziyaret için geç bir saat," demekle yetindi.

Dorian ellerini cebine sokup duvara yaslandı. Yüzü soluk, gözleri tedirgin de olsa Celaena'ya yarım yamalak gülümsedi. "Çikolata pasta yemek için de geç bir saat. Mutfağı talan etmekle mi meşguldün?"

Celaena süitinin kapısı önünde durup Dorian'ı süzdü. Prens iyi görünüyordu; vücudunda morluk ya da herhangi bir yara izi yoktu. Fakat ters giden bir şeyler vardı. "Burada ne yapıyorsun?"

Dorian gözlerini ondan kaçırdı. "Nehemia'yı arıyordum ama hizmetçileri dışarı çıktığını söylediler. Buraya geldiğini kastettiklerini düşündüm. Sonra ikinizin gezinti yapmak için dışarı çıkmış olabileceğiniz aklıma geldi."

"Onu sabahtan beri görmedim. Nehemia'dan istediğin bir şey mi var?"

Dorian kesik kesik nefes alırken Celaena aniden koridorun ne kadar *soğuk* olduğunu fark etti. Dorian ne zamandır buz gibi zeminde oturuyordu? "Hayır," dedi prens, kendisini bir konuda ikna etmek istiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Hayır, yok."

Dorian uzaklaşmaya başladı. Celaena hiç düşünmeden ona seslendi. "Dorian. Sorun nedir?"

Dorian arkasına döndü. Kısacık bir an için Dorian'ın gözlerinde çoktandır yanıp kül olmuş bir dünyayı Celaena'ya anımsatan bir şeyler vardı; hâlâ kâbuslarına sinsice sokulan bir renk ve güç parıltısı. Fakat gözlerini kırıştırmasıyla o parıltı kayboldu. "Hiçbir şey. Hiçbir sorun yok." Dorian uzun adımlarla, elleri ceplerinde uzaklaştı. Omzunun üzerinden "Pastanın keyfini çıkar," diye seslendi ve gitti.

19. BÖLÜM

Chaol kralın tahtının önünde dikiliyordu. Önceki günün raporunu verirken sıkıntıdan patlayacak gibi oluyordu. Geçen geceyi; Celaena'nın saçlarında ve yüzünde gezen kısıcık dokunuşunun içinde nasıl onu tutup kanepeye yatırmayı düşündürecek kadar güçlü bir arzu uyandırdığını aklına getirmemeye çalışıyordu. O an nefeslerini kontrol etmek, uyuyormuş gibi yapmak için tüm iradesini kullanması gerekmişti. Celaena çıktıktan sonra Chaol'un kalbi öyle hızlı çarpmıştı ki sakinleşip uyuması tam bir saatini almıştı.

Şimdi krala baktığında Chaol kendisini kontrol ettiğine seviniyordu. Celaena'yla aralarındaki o çizginin bir sebebi vardı. O çizgiyi aşmak önünde duran krala olan sadakatının sorgulanmasına neden olabilirdi; tabii Dorian'la arkadaşlığı da olumsuz etkilenirdi. Geçen hafta boyunca prens pek ortalıkta görünmemişti. Chaol o gün gidip Dorian'ı görse iyi olacaktı.

Sadık olması gerekenler Dorian ve kraldı. Sadakati olmadan Chaol bir hiç olurdu. Sadakati olmazsa ailesinden ve unvanından boş yere vazgeçmiş olurdu.

Chaol o gün şatoya gelecek olan gezici sirke yönelik güvenlik önlemlerini açıklamayı bitirdiğinde kral başını salladı. “Çok güzel, yüzbaşı. Adamların şato arazisini de kollasınlar. Bu sirklerin yanında nasıl pisliklerin gezdiğini bilirim ve onların etrafta olmasını istemiyorum.”

Chaol başını eğdi. “Merak etmeyin.”

Normalde kral homurdanıp elini sallayarak huzurundan çekilmesini işaret ederdi ama bu kez dirseği cam tahratın kolçağında, Chaol’u süzdü. Kısa bir sessizliğin ardından –o süre zarfında Chaol’un aklına şato casuslarından birinin Celaena kendisine dokunurken ikisini anahtar deliğinden gözetlemiş olabileceği gelmişti– kral konuştu.

“Prenses Nehemia’nın gözlenmesi gerek.”

Chaol’un kraldan işitmeyi bekleyeceği son sözdü bu. Fakat renk vermedi ve sözlerinin altında neyin yattığını sorgulamadı.

“Nehemia’nın... etkisi bu koridorlarda hissedilmeye başladı,” dedi kral. “Artık onu Eyllwe’ye geri gönderme zamanının geldiğini düşünmeye başladım. Birkaç adamımızın zaten onu izlediğini biliyorum ama kulağıma kimliği meçhul birilerinin Nehemia’nın hayatını tehdit ettikleri geldi.”

Chaol’un aklına bir sürü soru geliyor, bu sorular giderek büyüyen bir korkuyla karışyordu. Nehemia’yı kim tehdit etmişti? Prenses böyle bir tehdit alacak ne demiş, ne yapmıştı?

Chaol kaskatı kesildi. “Ben bu konuya dair hiçbir şey işitmedim.”

Kral gülümsedi. “Kimse işitmedi. Prensesin kendisi bile. Anlaşılan sarayın dışında da bazı düşmanlar edinmiş.”

“Süitini koruyan nöbetçilerin sayısını artıracam ve onun kaldığı kanatta devriyeye çıkacağım. Onu hemen uyarıp...”

“Onu uyarmaya gerek yok. Başka kimseyi de.” Kral ona imalı bir bakış attı. “Birinin kendisini öldürmek istemesini pazarlık kozu olarak kullanmaya, kendisini bir tür şehide falan çevirmeye çalışabilir. Bu yüzden adamlarına sessiz kalmalarını söyle.”

Chaol, Nehemia’nın öyle bir şey yapacağını düşünmese de ağzını açmadı. Adamlarına ketum davranmalarını söyleyecekti.

Bu konudan prensese ya da Celaena’ya bahsetmeyecekti de. Nehemia’yla samimi olması ya da prenses ve Celaena’nın dost olmaları fark etmezdi. Celaena’nın durumu öğrenirse kendisine öfkeleneyeceğini bilse de Muhafız Kıtası Yüzbaşısı’ydı o. Bulunduğu konuma varabilmek için neredeyse Celaena kadar mücadele etmiş, ödünler vermişti. Ona dans teklifinde bulunmakla kendisine çok yaklaşmasına, kendisinin ona çok yaklaşmasına göz yummuştu.

“Yüzbaşı?”

Chaol gözlerini kırıştırdı. Ardından yerlere kadar eğildi. “Size söz veriyorum majesteleri.”

Dorian soluk soluğa kalmıştı, kılıcıyla saldırısını savuşturduğu muhafız tökezledi. Üçüncü maçını yapıyordu ve üçüncü rakibi de devrilmek üzereydi. Gece uyuyamadığı gibi o sabah da yerinde duramamıştı. Bu yüzden kışla-ya gelmiş, orada birilerinin onu üzerine bitkinlik çökene dek yorabileceğini düşünmüştü.

Yana kaçıp muhafızın kılıcını havada durdurdu. Bir yanlışlık olmalıydı. Belki de olanlar hayal gücünün

bir ürünüydü. Belki de yanlış zamanda doğru etkenler bir araya gelmişti. Büyü ülkeyi *terk etmişti* ve Dorian'ın büyü gücüne sahip olması için hiçbir neden yoktu. Hele hele babasında bile bu güç yokken. Nesillerdir büyü Havilliard soyunda uyku halindeydi.

Dorian muhafızın savunmasını kolayca aşsa da genç adam elleriyle pes ettiğini işaret ettiğinde prensin aklını onun kendisinin mücadeleyi kazanmasına izi verip vermediği sorusu kurcaladı. Bu düşünce içine bir öfke dalgasının yayılmasına neden oldu. Dorian bir maç daha yapmalarını isteyecekti ki biri salına salına yanlarına geldi. "Size katılmamın bir mahzuru var mı?"

Dorian gözlerini ince kılıcı pek de kullanılmamış gözüken Roland'a dikti. Muhafız, Dorian'ın yüzüne bir kez baktı ve eğilip onu selamladıktan sonra oradan kaçarcasına uzaklaştı. Dorian kuzenine ve parmağındaki siyah yüzüğe baktı. "Bugün benimle dans etmek isteyeceğini sanmam kuzen."

"Ya," dedi Roland. Kaşlarını çattı. "Dün olanlar... O konuda üzgünüm. Çalışma kamplarının senin için o kadar hassas bir konu olduğunu bilseydim konuyu asla açmazdım ya da konsey üyesi Mullison'la birlikte çalışmazdım. Sen çıktıktan sonra oylamayı iptal ettim. Mullison küplere bindi."

Dorian kaşlarını kaldırdı. "Ya?"

Roland omuz silkti. "Haklıydın. O kamplardaki şartlar hakkında hiçbir şey bildiğim yok. Bu konuda taraf olmanın sebebi Perrington'ın, demir endüstrisindeki bağlantılarından ötürü genişlemeden büyük kazanç sağlayacak Mullison'la çalışmamı önermesiydi."

"Ben de sana inanacağım, öyle mi?"

Roland ona yüzünde sevimli bir gülümsemeyle baktı. “Ne de olsa biz bir *aileyiz*.”

Aile. Dorian kendisini asla gerçek bir ailenin üyesi olarak görmemişti. Hele şu aralar hiç görmüyordu. Biri önceki gün koridorda olanları, Dorian’ın muhtemelen içinde gezen büyü gücünü öğrense babası onu öldürürdü. Ne de olsa bir oğlu daha vardı. Ailelerin bu tarz şeyler düşünmemesi gerekirdi, değil mi?

Dorian ne yapacağını bilemediğinden geçen gece Nehemia’yı arayıp durmuş ama sabah olduğunda onu görmediği için minnettar olmuştu. Prenses, Dorian’ın durumundan haberdar olsa bunu kendi çıkarı için kullanabilir, istediği her şeyi almak için ona şantaj yapabilirdi.

Roland’a gelince... Dorian oradan uzaklaştı. “Birisinin gönlünü alacaksan, bu kişi bunu gerçekten önemseyecek biri olsa daha iyi olmaz mı?”

Roland onunla birlikte yürümeye başladı. “Fakat kim kuzenimden daha çok layık olabilir ki buna? Amaçlarıma ulaşmak için seni kazanmam kadar büyük bir meydan okuma var mı?” Dorian, Roland’a uyarı mahiyetinde, öfkeli bir bakış atsa da genç adamın sırttığını fark etti. “Sen çıktıktan sonra kopan kargaşayı görseydin keşke,” diye devam etti Roland. “Yaşadığım sürece onların hepsine gürlediğinde babanın yüzünde beliren ifadeyi unutmayacağım.” Roland gülerken Dorian da kendisini tutamayıp gülümsemediğini fark etti. “Yaşlı piç orada yanıp tutuşacak sandım.”

Dorian başını iki yana salladı. “Kendisine böyle hakaret ettiği için astırdığı adamlar oldu.”

“Evet ama benim kadar yakışıklıysan, sevgili kuzenim, bundan ne beter hakaretlere rağmen paçayı kurtarabildiğine kendin bile şaşıyorsun.”

Dorian gözlerini devirse de birkaç saniye kuzenini süzdü. Roland, Perrington'a ve babasına yakın olabilirdi ama... Belki de Perrington onu henüz avucuna alamamıştı ve Roland'ın kendisini doğru bir şekilde yönlendirecek birine ihtiyacı vardı. Ayrıca babası ve diğer konsey üyeleri Roland'ı karanlık işlerine destek sağlamak için kullanabileceklerini düşünüyorlarsa, eh, o zaman Dorian'ın da oyuna katılmasının zamanı gelmişti. Babasının piyonunu ona karşı kullanabilirdi. İkisi hiç şüphesiz konseyi etkileyip çirkin tekliflere karşı çıkmalarını sağlayabilirlerdi.

“Oylamayı gerçekten iptal ettin mi?”

Roland elini salladı. “Bence diğer krallıkları yönetmek konusunda şansımızı zorladığımızı söylerken haklıydın. Onları kontrol altında tutmak istiyorsak bir denge sağlamalıyız. Onları köleleştirmenin bir yararı olmaz; bu sadece daha çok insanı isyana teşvik eder.”

Dorian başını yavaşça sallayıp durakladı. Kılıcını kınına sokup “Bir yere gidecektim,” diye yalan söyledi. “Fakat belki akşam yemeğinde yemek salonunda görüşürüz.”

Roland ona doğal bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bize eşlik edecek birkaç yalnız leydi bulmaya çalışacağım.”

Dorian, Roland köşeyi dönene dek bekledi ve dışarı, avluya çıktı. Kargaşa bir anda onu yutuverdi. Hollin için çağrılan –onun gecikmiş Yulemas hediyesi– gezici sirk nihayet şatoya varmıştı.

Öyle devasa bir gezici sirk değildi bu; avludaki açıklığa kurulan birkaç siyah çadır, bir düzine kafesli at arabası ve beş tane de üstü örtülü yük arabasından ibareti. Kemancının ezgilerine ve o akşam Holline'e sürprizi yetiştirmek için çadırları kurmak için acele eden işçilerin neşeli bağırışlarına rağmen sirkin kasvetli bir havası vardı.

Kalabalığın arasında dolanan Dorian'a pek kimsenin baktığı yoktu. Zaten terli, eski kıyafetler içindeydi ve pelerini bedenini sıkıca sarmıştı. Sadece –çok iyi eğitilmiş ve etraflarını dikkatle gözleyen– muhafızlar onu fark etmiş ama prensin niyetinin oralarda tanınmadan gezmek olduğunu anlamışlardı.

Çarpıcı bir güzelliği olan, sarışın, uzun ince, binici kıyafetli bir kadın çadırlardan birinden çıktı. Yine bir çadır-
dan dağ gibi, Dorian'ın çoğu adamın kaldırabileceğinden şüphe ettiği uzun direkler taşıyan bir adam da çıktı.

Dorian üstü kapalı arabalardan birinin yanından geçerken yan tarafında beyaz boyayla yazılmış sözcükleri fark etti:

AYNALAR KARNAVALI!
ILLÜZYONLAR VE GERÇEKLİĞİN
ÇATIŞMASINA ŞAHİT OLUN!

Dorian kaşlarını çattı. Annesi bu hediyesinin dışarıdan nasıl görünebileceğini, nasıl bir mesaj çağrıştıracaklarını biraz olsun düşünmemiş miydi? Gezici sirkler illüzyonları ve hileleriyle düpedüz ihanet sınırlarını zorluyorlardı. Dorian homurdandı. Belki *kendisi* de o kafeslerden birine aitti.

Bir elin omzuna inmesiyle Dorian hızla döndü ve Chaol'un kendisine gülümsediğini gördü. "Seni burada bulacağımı düşünmüştüm." Chaol'un kendisini tanımasına biraz olsun şaşırmamıştı.

Dorian ona gülümseyecekken yüzbaşının yanında kimin olduğunu fark etti. Celaena örtülü kafeslerden birinin yanında dikilmiş, içinde ne olduğunu anlamak için

siyah, kadife perdelerin ötesini dinliyordu. “Siz ikiniz bu kadar erken saatte burada ne arıyorsunuz? Sirk karanlık çökene dek açılmayacak.” Yakınlarında devasa adam uzun direkleri donmuş toprağa çakmaya başladı.

“Yürümek istedi ve...” Chaol aniden okkalı bir küfür savurdu. Dorian istemsizce Chaol’ın peşinden gitti. Chaol yanına koştuğu Celaena’nın elini siyah perdeden çekti. Yüzbaşı, Celaena’yı “Böyle yaparken elini kaybedebilirsin,” diye uyarırken beriki ona öfkeli gözlerle baktı.

Ardından Celaena, Dorian’a dişlerini göstermeden gülümsedi. Gülümsemekten çok yüzünü buruşturuyor gibiydi. Dorian ona geçen gece Nehemia’yı görmek istediğini söylediğinde yalan söylemiyordu. Fakat Celaena o gülünç, yarısı yenmiş, belli ki herkesten uzak mideye indirmeyi planladığı pastayla çıkagelince Dorian onu da görmek istediğini fark etmişti.

Dorian kendisinde bir miktar büyü gücü olabileceğini –kendi kendisine bunun bir olasılık olduğunu tekrarlayıp duruyordu– anlasa Celaena’nın kendisine ne gözle bakacağını hayal bile edemiyordu.

Hemen ötelerinde güzel, sarışın kadın bir tabureye oturup lavta çalmaya başladı. Dorian –içlerinde muhafızların da olduğu– erkeklerin kadının başına sadece çaldığı hoş müzik için üşüşmediklerinin farkındaydı.

Chaol ayakta kıpırdanırken Dorian onun ve Celaena’nın sessizce, tek kelime etmeden dikildiklerini fark etti. Celaena kollarını kavuşturdu. “Dün gece Nehemia’yı bulabildin mi?”

Dorian’ın içinden bir his Celaena’nın yanıtı zaten bildiğini söylese de “Hayır, seninle görüştükten sonra odama döndüm,” diye cevap verdi.

Chaol sadece omzu silkmekle yetinen Celaena'ya baktı. *Bu ne anlama geliyordu?*

"Peki," dedi Celaena. Sirke göz gezdirdi. "Tüm bu kafeslerin içinde neler olduğunu görmek için gerçekten kardeşini beklemek zorunda mıyız? Göstericiler şimdiden başlıyor gibiler."

Doğruydu. Çeşitli hokkabazlar, kılıç yutanlar, ateş püskürtenler ortalıkta dolanıyor; cambazlar sandalyelerin sırtları, direkler ve çivili yataklar gibi en olmadık yerlerde dengede duruyorlardı.

"Bence bu sadece antrenman," dedi Dorian. Haklı çıkmayı ümit ediyordu çünkü Hollin herhangi birisinin onayı olmadan gösteriye başladığını öğrenecek olursa... Dorian böyle bir şey olur da kardeşi öfke nöbeti geçirirse şatodan uzaklaşmak için ne gerekiyorsa yapardı.

"Hım," dedi Celaena. Sonra kalabalık sirkin daha da içine daldı.

Chaol temkinli bir şekilde prensi gözlüyordu. Chaol'un gözlerinde sorular –Dorian'ın yanıtlamaya hiç niyetli olmadığı– sorular vardı. Bu yüzden Dorian, Celaena'nın peşinden gitti. Sirki terk ederse Chaol'la arasına bir çizgi çizmiş gibi olacaktı. Birlikte çadırların ve kafeslerin oluşturduğu mükemmellikten uzak çemberin sonundaki, en büyük arabanın başına gittiler.

Yaşlılıktan kamburu çıkmış, kırıksıklıklar içinde bir kadın bir kaidenin merdivenleri üzerinde "Hoş geldiniz! Hoş geldiniz!" diye bağırdı. Gümüşü saçlarında yıldızlı bir taç vardı. Güneşten yanmış yüzü sarkık ve benekli olsa da kahverengi gözlerinde bir kıvılcım vardı.

"Aynalarımı bakıp geleceği görün! Ya da avucunuza bakıp ben söyleyeyim geleceğinizi!" Yaşlı kadın budaklı

bir sopayla Celaena'yı işaret etti. "Kaderindekileri söylememi ister miydin kızım?" Dorian kadının dişlerini görünce gördüğünden emin olmak için gözlerini tekrar tekrar kırptırdı. Bir balığın dişlerini andıran dişleri ustura gibi keskindi ve metalden yapılmıştı. Demirden.

Celaena yeşil pelerinine sıkıca sarınsa da gözlerini kocakarıya dikti.

Dorian kana susamış cadıların barışsever Crochan Hanedanı'nı devirdikten sonra taş üstünde taş bırakmadıkları rezil Cadılar Krallığı'na dair efsaneler işitmişti. Beş yüz yıl sonra bile Demir Diş klanlarının nasıl savaş alanlarından etraflarında Crochan kraliçelerinin cesetleriyle galip ayrıldıklarını anlatan şarkılar söyleniyordu. Fakat geride kalan son Crochan Kraliçesi, Demir Diş sancakları dalgalandıkça klandakilere topraklarında hiçbir şey bitmemesi için bir büyü yapmıştı.

Yaşlı kadın, Celaena'ya "Arabama gel canım," diye mırıldandı "gel de Nana Sarıbacak geleceğine bir baksın." Kadının kahverengi cübbesinin altından safran rengi ayak bileklerinin görüldüğüne şüphe yoktu.

Celaena'nın beti benzi solarken Chaol onun yanına gidip dirseğini tuttu. Bu himayeci jest Dorian'ın yüreğini burksa da yüzbaşının bu hareketinden dolayı minnettardı. Fakat tüm bunların bir düzmeceydi; muhtemelen o kadın demirden dişler takıyor, sapsarı çoraplar giyiyor ve sirke gelen müşterilerden para koparmak için kendisini Nana Sarıbacak olarak tanıtıyordu.

"Sen bir cadısın," diyen Celaena'nın sesi boğuk çıkıyordu. Belli ki o ortada bir düzmece olduğunu düşünmüyordu. Hayır, yüzü hâlâ kireç gibiydi. Tanrılar adına, gerçekten o kadar korkmuş muydu?

Nana Sarıbacak güldü; sesi bir karganın gaklaması gibi çıkıyordu. Eğilerek selam verdi. “Cadılar Krallığı’nın doğan son cadısı.” Dorian, Celaena’nın bir adım geriye, Chaol’un yanına kaçıp elini hep taktığı kolyeye götürmesine şaşırdı. “Şimdi geleceğini okumamı ister misin peki?”

“Hayır,” dedi Celaena; neredeyse Chaol’a yaslanmıştı.

Nana Sarıbacak “Öyleyse çekil yolumdan da işime bakayım!” diye söylendi. “Hayatımda hiç böyle ucuz bir kalabalık görmemiştim!” Başını kaldırıp üçünün üzerinden öteye baktı. “Fal! Fal!”

Chaol bir eli kılıcında, kadına doğru bir adım attı. “Müşterilerine karşı bu kadar kaba olma.”

Kocakarı gülümsedi; Chaol’u koklarken öğlen güneşi altında dişleri parıldıyordu. “Peki üzerine Gümüş Göl’ün kokusu sinmiş bir adam benim gibi masum bir cadıya ne yapacak?”

Dorian’ın sırtından aşağı bir ürperti yürüdü. Bu kez Celaena, Chaol’un koluna yapışıp onu uzaklaştırmaya çalıştı. Fakat Chaol yerinden kımıldamaya yanaşmıyordu. “Burada ne tür bir dalavere çevirdiğini bilmiyorum yaşlı kadın ama iyisi mi sen dediklerine dikkat et de dilinden olma.”

Nana Sarıbacak ustura keskinliğindeki dişlerini yaladı. “Gel de al,” diye mırladı.

Chaol’un gözlerinde meydan okumaya karşılık vereceğini belli eden bir parıltı belirirken Celaena’nın yüzü hâlâ öyle solgundu ki Dorian onu kolundan tutup uzaklaştırdı. “Hadi gidelim,” demesiyle yaşlı kadının gözleri onun üzerine çevrildi. Kadın gerçekten kaderlerini anlatabiliyorsa Dorian’ın bulunmak isteyeceği son yer orasıydı. “Chaol, gidelim hadi.”

Cadı, Dorian'a sırtırken uzun, metal bir çiviyle dişle-
rinden bir şey çıkardı. Üçü dönüp giderken Nana Sarıba-
cak "Kaderden saklanın bakalım," dedi. "Fakat o yakında
sizi bulacak!"

"Titriyorsun."

Celaena, Chaol'un elinden kurtulup "Hayır, titremi-
yorum," dedi. Zaten Dorian'ın orada olması yeterince kö-
tüyken bir de Nana Sarıbacak'la karşılaştığında Chaol'un
onu o halde görmesi...

Celaena öykülerden haberdardı; çocukken korkunç
kâbuslar görmesine neden olan efsaneler, eski bir arka-
daşının ilk elden anlattığı bir olay. O arkadaşının kendi-
sine nasıl ihanet edip az kalsın kendisini öldüreceğini dü-
şündüğünde Celaena Demir Diş cadılarına dair korkunç
öykülerin yalan olması gerektiğine inanmak istemişti.
Fakat o kadını görünce...

Celaena yutkundu. O kadını gördüğünde, ondan yayı-
lan *farklılığı* hissettiğinde Celaena bu cadıların bir çocu-
ğu geriye sıyrılmış kemikler kalana dek yiyebileceklerine
inanmakta hiç de zorlanmıyordu.

İçi üşüyen Celaena uzun adımlarla karnavalardan
uzaklaşan Dorian'ın peşinden gitti. Nedense o arabanın
önünde dikilirken Celaena'nın tek istediği arabanın içine
girmek olmuştu. Sanki içeride kendisini bekleyen bir şey
varmış gibi. Sonra kadının taktığı o yıldızlı taç... Sonra
muskasının tıpkı koridorda o kişiyi gördüğünde olduğu
gibi ağırlaşması ve ısınması.

Karnavala geri dönerse Nehemia'yı da yanında getire-
cekti. Sırf Sarıbacak'ın gerçekten iddia ettiği kişi olup ol-
madığına bakması için. Celaena kafeslerin içinde neler ol-

duğıyla hiç mi hiç ilgilenmiyordu. Tüm ilgisi Sarıbacak'a odaklanmıştı artık. Celaena söylediklerinin tek kelimesini bile işitmediğı Dorian ve Chaol'un peşine takıldı. Ta ki üçü bir şekilde kraliyet ahırına varıp da Dorian onları içeri sokana dek.

Dorian, Chaol'a "Doğum gününde verecektim ama," dedi, "neden iki gün daha bekleyelim ki?"

Dorian bölmelerden birinin önünde durdu. Chaol "Sen çıldırdın mı?" diye haykırdı.

Dorian sırtıttı; yüzündeki ifade Celaena'ya onunla sarmaş dolaş olduğu, teninde nefesinin sıcaklığını hissettiğı anları anımsattı. "Ne? Sen bunu hak ediyorsun."

Gece gibi siyah bir Asterion aygırı ağl da durmuş kadim, kapkara gözlerini onlara dikmişti.

Chaol ellerini havaya kaldırıp geriledi. "Bu hediye bir prenze layık, oysa ben..."

Dorian dilini şaklattı. "Saçmalık. Kabul etmezsen gücenirim."

"Kabul edemem." Chaol yakaran gözlerini Celaena'ya çevirse de Celaena sadece omuz silkti.

Celaena'nın "Bir zamanlar bir Asterion kısırağım vardı," itirafında bulunmasıyla diğer ikisi şaşkın halde ona baktı. Celaena bölmeye gitti ve parmaklarını uzatıp aygıra koklattı. "İsmi Kasida'ydı." Atın kadife yumuşaklığındaki burnunu okşadığı anları hatırladığında yüzünde bir gülümseme belirdi. Kızıl Çöl dilindeki anlamı *Rüzgâr İçen*'di. Fırtınada çalkalanan bir deniz gibiydi."

"Bir Asterion kısırağını nereden buldun sen?" diye sordu Dorian. "Aygırlardan bile pahalı onlar." Haftalardır Celaena'ya sorduğı ilk normal soruydu bu.

Celaena omzunun üzerinden onlara bakıp hınzırca gü-

lüksedi. “Onu Xandria Lordu’ndan çalmıştım.” Chaol’ın gözleri fal taşı gibi açılırken Dorian başını yana eğdi: Halleri öyle gülünçtü ki Celaena gülmeye başladı. “Wyrđ adına yemin ederim ki bu doğru. Öyküyü sonra anlatırım size.” Gerileyip Chaol’u ağıla doğru dürttü. At nefesini Chaol’un parmaklarına üflerken Chaol ve hayvan birbirlerine baktılar.

Dorian hâlâ kaşlarını çatmış Celaena’yı izliyordu ama Celaena onu kendisine bakarken yakalayınca yüzünü Chaol’a çevirdi. “Doğum gününde ne yapacağını sormak için henüz çok mu erken?”

Celaena daha Chaol yanıt veremedi “Planlarımız var,” dedi. Sesi sert çıksın istememişti ama... Eh, o gece için birkaç haftadır planlar kuruyordu.

Chaol omzunun üzerinden Celaena’ya baktı. “Var mı?”

Celaena ona fazlaca tatlı bir gülümsemeyle baktı. “A, evet. Bir Asterion aygırı olmasa da...”

Dorian’ın gözleri parladı. “Eh, o halde umarım eğlenirsiniz,” diye araya girdi.

Celaena ve Dorian birbirilerine bakarlarken Chaol gözlerini hızla ata çevirdi. Yüzünde o tanıdık ifadeler yoktu artık. Celaena’nın bir yanı da –geceyi, o yakışıklı yüzü görmeyi ipe çekerek geçiren yanı– bunun yasını tutuyordu. Chaol’a bakmakta zorlanır olmuştu.

Lafı uzatmadan iyi geceler dileyip Chaol’u aldığı hediyeden dolayı tebrik ettikten sonra Celaena ikisini ahırda bıraktı. Kalabalığın sesine bakılırsa Hollin karnaval alanına teşrif etmiş ve kafeslerin üzerindeki örtüler kalkmıştı. Celaena o tarafa gitmeye cesaret edemedi. Bunun yerine cadının demir dişlerinin görüntüsünü, kadının Mort’un tutulma gecesinde söylediklerini epeyce andıran

kadere dair sözlerini aklından silmeye çalışarak merdivenlerden hızla çıkıp odasının sıcağına yöneldi...

Sebep ya önsezisiydi ya da bir dostun tavsiyesine bile güvenmeyecek kadar sefil bir insan olması. Fakat mezara geri dönmek istiyordu. Tek başına. Belki Nehemia muskanın bilmede bahsi geçen gözle bir ilgisi olmadığı konusunda yanılıyordu. Celaena da dostunun göz bilmesini çözmesini beklemekten usanmıştı.

Sadece bir kez yeraltına dönecek ve bundan Nehemia'ya hiç bahsetmeyecekti. Oraya gidecekti çünkü duvardaki delik bir göz şeklindeydi ve iris kısmında Celaena'nın boynuna taktığı muskanın mükemmelen uyacağı bir boşluk vardı.

20. BÖLÜM

Celaena'nın "Mort," diye seslenmesiyle kafatası şeklindeki kapı tokmağı bir gözünü açtı.

Uyku mahmuru Mort "Uyuyan birini uyandırmak son derece kaba bir davranış," dedi.

"Yüzünü kapıya çarpmamı mı tercih ederdin?" Celaena, Mort'a öfkeyle baktı. "Öğrenmem gereken bir şey var." Muskayı uzattı. "Bu kolye, gerçekten bir gücü var mı?"

"Elbette var."

"Fakat binlerce yıllık."

"Ne olmuş?" Mort esnedi. "O büyülü. Büyülü nesneler normal nesneler gibi hızlı eskimez."

"Ne işe yarıyor?"

"Elena'nın dediği gibi seni koruyor. Sana zarar gelmesini engelliyor ama sen kesinlikle başını *derde sokmak* için elinden geleni ardına koymuyorsun."

Celaena kapıyı açtı. "Sanırım bunun ne işe yaradığını biliyorum." Belki sadece bir tesadüftü ama bilmedeki sözcükler çok açıktı. Belki Davis de Elena'nın bulmak istediği şeyi arıyordu: Kralın gücünün kaynağını. O kaynağı bulmak için ilk adım olabilirdi bu.

Celaena yanından geçerken “Muhtemelen yanıyorsun,” dedi Mort. “Sadece uyarıyorum seni.”

Celaena ona kulak asmadı. Duvardaki ortası delik gözün başına gidip delikten içeri bakmak için ayak parmakları üzerinde yükseldi. Diğer taraftaki duvar boştu. Kolyesini çıkaran Celaena dikkatle muskayı göze götürdü ve...

Muska göze uymuştu. Nefesi boğazına takılıp kalan Celaena deliğe doğru eğildi ve narin altın şeritlerin arasından baktı.

Hiçbir şey olmamıştı. Duvarda ya da devasa Wyrđ işaretinde hiçbir değişiklik yoktu. Kolyeyi ters çevirse de değişen bir şey olmadı. İki yana, çapraza çevirmesine ve arkasını duvara yaslamasına rağmen de. Duvar yine yukarılardaki bir menfezden gelen ay ışığıyla aydınlanan o aynı taş duvardı. Celaena taş a yaslanıp bir kapı, hareketli bir panel var mı diye yokladı.

“Fakat bu Elena’nın Gözü! *Bir kişi ancak gözle doğru dürüst görebilir!* Başka ne göz var ki?”

Mort kapı aralığından şarkı söyler gibi “Kendi gözünü çıkarıp uyuyor mu diye bakabilirsin,” diye seslendi.

“Neden işe yaramıyor? Büyülü sözler mi söylemeliyim?” Celaena kraliçenin lahdine baktı. Belki de kadim sözcükler büyüü harekete geçebilirdi; burnunun dibinde olan o sözler. Hep böyle olmaz mıydı zaten? Muskayı tekrar taşın içine yerleştirdi. Elena’nın ayaklarının dibindeki sözcükleri söyleyecekti. “Ah!” dedi. “Zamanın Akışı!”

Hiçbir şey olmadı.

Mort kıkır kıkır güldü. Celaena muskayı duvardan hızla aldı. “Of, bundan nefret ediyorum! Bu aptal mezardan, bu aptal bilmecelerden ve gizemlerden nefret ediyorum!” *Peki, peki...* Nehemia muskadan hiçbir şey çıkmayacağını

söylerken haklıydı. Ayrıca Celaena itimatsızlığıyla ve sabırsızlığıyla berbat, korkunç bir dost olduğunu göstermişti.

“Sana işe yaramayacağını söylemiştim.”

“Öyleyse işe yarayacak olan *ne*? Şu bilmece bu mezar-daki, duvarın ardındaki bir şeyi ima ediyor. Öyle değil mi?”

“Evet, öyle. Fakat hâlâ doğru soruyu sormadın.”

“Sana *düzinelerce* soru sordum! Bana hiçbir yanıt vermiyorsun!”

Mort “Başka bir zaman yine gelirsin ve...” diye lafa girse de Celaena çoktan uzun adımlarla merdivenleri yarılamıştı bile.

Celaena bir vadinin çorak ucunda dikiliyor, serin bir kuzey rüzgârı saçlarını uçuşturuyordu. Bu rüyayı daha önce de görmüştü; rüyasında kendisini hep bu yerde ve yılın o aynı gecesinde görüyordu.

Arkasında taşlık, eğimli bir ova, önünde ise yıldızların aydınlattığı ufka dek uzanıp kaybolan bir uçurum uzanıyordu. Vadinin diğer yanında canlıymış gibi hışırdayan gür, karanlık bir orman vardı.

Öteki tarafın çimlerle kaplı ucunda beyaz bir erkek geyik dikiliyor, kadim gözleriyle Celaena’yı izliyordu. Kocaman boynuzları ay ışığında parlıyor, fildişi rengi bir taç başını ihtişamla sarıyordu. Tam da Celaena’nın anımsadığı gibi. Yine öyle soğuk bir gecede Celaena o geyiği Endovier’a, giden bir hapisane arabasının parmaklıkları arasından görmüştü; küle dönecek olan bir dünyaya son kez bakarken.

Geyik ve Celaena sessizce birbirlerini izlediler.

Celaena uçurumun kenarına yarım bir adım atsa da gevşemiş çakıllar kopup çukurun içine doğru yuvarlandı. Çukurdaki karanlığın ucu bucağı yoktu. Ne sonu ne de

başı vardı. Sanki nefes alıyor, silik anıların ve unutulmuş yüzlerin fısıltılarıyla kalbi çarpıyordu. Bazen Celaena'ya karanlık da ona bakıyormuş, karanlığın yüzü kendi yüzüymüş gibi geliyordu.

Kulağına karanlığın derinlerinden yarı donmuş, vadinin duvarlarından kopup eriyen karla şişmiş bir ırmağın sesinin geldiğine yemin edebilirdi. Bir beyaz parıltıya yumuşak toprakta toynakların takırtısı eşlik etti ve Celaena çukurun diğer yanına baktı. Geyik ona biraz daha yaklaşılmıştı; başı şimdi kendisine katılması için Celaena'yı davet ediyormuş gibi yana eğikti.

Fakat vadinin iki yanı arasında kalan uçurum dev bir canavarın dünyayı yutmak için açtığı ağzı gibi daha da açıldı.

Böylece Celaena diğer tarafa geçmedi ve geyik dönüp uzaklaştı. Kadim ormanın birbirine karışan ağaçları arasında gözden kaybolan hayvanın adımları sessizdi.

Celaena uyandığında etraf karanlıktı. Ateşten geriye sadece közler kalmış ve ay çıkmıştı.

Celaena tavanı, uzaktaki şehir ışıklarının tavana yansıttığı belli belirsiz gölgeleri inceledi. Hep o aynı rüyayı, hep o gece görüyordu.

Sevdiği her şeyin kendisinden koparılıp alındığı ve üzerinde kendisine ait olmayan kanla uyandığı o günü unutabilir miydi sanki?

Yatağından çıktı; Hızlı Ayak yanına sıçradı. Birkaç adım yürüdükten sonra odanın ortasında durup hâlâ kendisini çağıran dipsiz uçuruma baktı. Hızlı Ayak'ın çıplak bacaklarına burnunu sürttüğü Celaena eğilip tazının başını okşadı.

Kısa bir süre orada kalıp sonsuz karanlığa baktılar.
Celaena şafak çökmeden çok önce şatodan ayrıldı.

Celaena o gün şafakta Chaol'la kışlanın kapısında buluşmayınca Chaol onu on dakika daha bekledikten sonra aceleyle süitine gitti. Celaena'nın sırf soğukta dışarı çıkmak istememesi eğitimini boşlaması için bir mazeret olamazdı. Üstelik Asterion kısırağını Xandria Lordu'ndan çalış öyküsünü dinlemeye de can atıyordu. Bu düşünce onu gülümsetti ve başını iki yana salladı. Sadece Celaena böyle bir hırsızlık yapacak kadar cüretkâr olabilirdi.

Celaena'nın süitine varıp da Nehemia'yı fuayedeki küçük masada önünde dumanı tüten bir fincan çayla bulunca Chaol'un gülümsemesi silindi. Prensesin önünde bazı kitaplar yığılmıştı. Chaol içeri girince Nehemia başını kitaplardan kaldırdı. Chaol eğilerek prensesi selamladı. Nehemia "O burada değil," dedi.

Celaena'nın açık yatak odasının kapısından yatağının boş ve toplanmış olduğu görülebiliyordu. "Nerede?"

Nehemia'nın gözleri yumuşadı. Kitapların arasında duran bir notu eline aldı. Nottaki yazıyı okuyup "Bugün izin yapmış," dedi. "Tahminimce atla yarım gün yol gidip şehirden olabildiğince uzaklaşmıştır."

"Neden?"

Nehemia hüznle gülümsedi. "Çünkü bugün anne-babasının onuncu ölüm yıldönümü."

21. BÖLÜM

Chaol'un nefesi kesildi. Aklına Celaena'nın Cain'le düello yaptığı sırada Cain'in ona ebeveyninin nasıl vahşice öldürüldüğünü, uyandığında kendisini onların kanına bulanmış halde bulduğunu anımsatarak sataştığı an geldi. Celaena, Chaol'a bu konuda hiçbir şey anlatmamış; Chaol da sormaya cesaret edememişti. Chaol olay sırasında Celaena'nın çocuk olduğunu bilse de sekiz yaşında olabileceği aklına gelmemiştir. *Sekiz.*

On yıl önce Terrasen altüst olmuş, Adarlan'ın işgal kuvvetlerine karşı çıkan herkes katledilmişti. Aileler evlerinden alınıp öldürülmüştü. Chaol'un yüreği burkuldu. Celaena o gün ne korkunç olaylara şahit olmuştu kim bilir?

Chaol elini yüzünde gezdirdi. "Sana o notta anne-babasından bahsetmiş mi?" Belki notta bu konuya dair biraz olsun bilgi olabilirdi. Chaol'un döndüğünde nasıl bir kadınla karşı karşıya geleceğini, ne tür anılarla mücadele etmesi gerekeceğini daha iyi anlamasını sağlayacak herhangi bir bilgi.

"Hayır," dedi Nehemia. "Bana söylemedi. Fakat biliyorum." Nehemia, Chaol'u temkinli bir durgunlukla süzdü;

yüzbaşının aşına olduğu bir savunma haline geçmişti. Prenses dostu için ne tür sırlar saklıyordu? Ayrıca kendisinin ne tür sırları vardı da kral onun gözetlenmesini istemişti? Ne bu konuya ne de kralın da Nehemia hakkında ne kadar çok bilgisi olduğunu bilmemesi Chaol'u son derece öfkeliyordu. Sonra bir soru daha vardı: Prensesin hayatına kastedecek olan kimdi? Chaol prensese göz kulak olsunlar diye daha çok muhafızı görevlendirse de henüz birilerinin ona zarar vermek istediğine dair bir tek işaret yoktu.

"Anne-babasına olanları nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bazı şeyler vardır, kulağınla işitirsin. Bazı şeyleri ise yüreğinle." Chaol gözlerini Nehemia'nın gözlerindeki derin bakıştan kaçırды.

"Ne zaman dönecek?"

Nehemia önündeki kitaba döndü. Kitabın içi tuhaf sembollerle dolu gibiydi; Chaol'a bir nebze tanıdık gelen, hafızasını hafifçe gıdıklayan işaretler. "Karanlık çökene dek gelmeyeceğini yazmış. Tahminimce bu şehirde gündüz bir saniye daha geçirmek istemiyordu; hele bu şatoda."

Askerleri ailesini katleden adamın evinde.

Chaol o sabah idman koşusunu tek başına yaptı. Sislerle örtülü oyun parkında yorgunluk kemiklerine işleyene dek koştu.

Celaena, Rifthold'un üzerinde yükselen sisli dağ eteklerindeki küçük bir ormanın ağaçları arasında bir gölge gibi ilerliyordu. Şafaktan önce yürümeye başlamış, Hızlı Ayak'ın peşinden gelmesine izin vermişti. O gün orman bile sessizdi.

İyiydi. O gün hayatın seslerine uygun bir gün değildi. O gün dalları hışırdatan uğultulu rüzgârın, yarı donmuş

bir ırmağın sesinin, çizmelerinin karda çıkardığı çıtırtıların günüydü.

Geçen yıl o gün Celaena ne yapacağını biliyordu; atacağı her adımı zalimce bir berraklıkla gördüğünden zamanı geldiğinde yapması gerekenleri yapması kolay olmuştu. Bir keresinde Dorian ve Chaol'a Endovier'in tuz madenlerinde öfkeden kendini kaybettiğini söylemişti ama bu bir yalandı. Kendini kaybetmek çok insani bir duyguydu; Celaena geyiğin ve uçurumun olduğu o rüyadan uyandığında onu avucuna alan ve diğer tüm hislerini körelten o soğuk ve ümitsiz öfkeyle hiçbir şey kıyaslanamazdı.

Tümsekler ve çukurlar arasına yerleşen büyük bir kaya buldu ve kayanın düz, buz gibi yüzeyine oturdu. Hızlı Ayak da çok geçmende yanına geldi. Celaena kollarını köpeğe sarıp kımıltısız ormana baktı ve Endovier'a cehennemi yaşattığı o günü anımsadı.

Celaena sıktağı dişleri arasından hızlı hızlı soluyarak kazmayı gözetmenin karnından çekti. Adam ağzından anlaşılmas sesler ve kan çıkarken kölelere yalvarırcasına baktı. Fakat Celaena'nın tek bir bakışı, gözlerindeki tek öfkeli parıltı kendisini kaybettiğini belli etmeye yetti ve köleler ona yaklaşmadılar.

Baltayı yüzüne doğru salladığı gözetmene öylece gülümsedi. Adamın kanı bacaklarına sıçradı.

Celaena baltayı kendisini diğer kölelere bağlayan, ayak bileklerindeki zincirlere indirdiğinde köleler hâlâ ondan uzak duruyorlardı. Ne Celaena onları özgür bırakmayı teklif etti ne de onlar bunu istedi; bunun hiçbir işe yaramayacağını farkındaydılar.

Zincirin en ucundaki kadın kendinden geçmişti. Ölen

gözetmenin demir uçlu kırbacının yaralar açtığı sırtından kanlar fişkırıyordu. Yaraları tedavi edilmezse kadın yarına çıkmazdı. Tedavi görse de muhtemelen enfeksiyondan ölecekti. Endovier'in eğlence anlayışı buydu.

Celaena gözlerini kadından çevirdi. Yapacak işi vardı ve o işi bitirene dek dört gözetmenin bir bedel ödemesi gerekecekti.

Hızlı adımlarla maden kuyusundan çıktı; kazması elinde sallanıyordu. Tünelin ucundaki iki muhafız daha neler olduğunu anlayamadan öldü. Giysileri ve kolları kan içindeki Celaena yüzündeki kanı silip hışımla dört gözetmenin çalıştıklarını bildiği odaya daldı.

O genç Eyllwe'li kadını binanın arkasına çeken adamlar onu kullandıktan sonra boğazını bir kulağından diğerrine kadar keserlerken Celaena onlara dair her ayrıntıyı zihnine kazımişti.

Celaena ölen muhafızların kılıçlarını alabilirdi ama o dört adamın hak ettiği baltaydı. Celaena Endovier'da ölmenin nasıl bir his olduğunu öğrensinler istiyordu.

Madenlerin gözetmenlere ait bölümünün girişine vardı. İlk iki gözetmeni boyunlarına balta indirerek ve art arda darbelerle öldürdü. Adamların köleleri çığlıklar atırlar ve Celaena öfkeyle aralarından geçerken duvarlara yaslandılar.

Diğer iki gözetmenin yanına ulaştığında kendisini görmesinler diye gizlenmedi ve kılıçlarını çekmeye çalışmalarına izin verdi. Onları telaştan aptallaştıranın iki elinde tuttuğu silah değil gözlerindeki bakış olduğunu biliyordu; Celaena'nın gözleri onlara son birkaç ayda tongaya düştüklerini, saçını kesip onu kırbaçlamalarının kâfi gelmediğini ve bir süredir onları Adarlan Suikastçısı'nın arala-

rında olduğunu unutturarak rehavete sürüklemişti.

Fakat Celaena ne çektiği acıları ne de onların diğerlerine, tanrılara yalvaran ama onların kurtarmadıkları o Eyllwe'li genç kadına neler yaptıklarını unutmuştu.

Adamlar kısa sürede ölüp gitseler de Celaena'nın kendi amacına ulaşması için önünde bir vazife daha vardı. Madenlerden dışarıya bağlanan ana tünele döndü. Telaşla tünel çıkışlarından çıkan muhafızlar karşılarında onu buldu.

Celaena aniden yükseldi; silahını savurup kesip biçmeye başladı. Baltayı bırakıp yere yığılan iki muhafızın kılıçlarını aldı. Köleler kendilerine eziyet edenler bir bir düşerken öylece olanları izlediler; anlayışla. Bu kaçmak için verilen bir kavgaya değildi.

Yüzeye çıktığında ışık Celaena'nın gözlerini kamaştırsa da hazırlıklıydı. Gözlerinin güneşe alışık olmaması en büyük zayıflığı olacaktı. Bu yüzden ikindinin daha yumuşak ışığını beklemişti. Alacakaranlık daha da ideal olurdu ama günün o saatlerinde korumaların sayısı artıyordu ve çatışmada çok sayıda köle arada kalabilirdi. Güneşin bu son saatinde güneş birçoklarının uykusunu getiriyor, nöbetçiler akşam teftişinden önce nöbetlerde daha ihmalkâr oluyorlardı.

Madenlerin girişindeki üç nöbetçi aşağıda olanlardan habersizdi. Endovier'da çığlıklar eksik olmazdı zaten. Ayrıca ölen insanların sesi birbirinden farksız olurdu. Üç nöbetçi de tıpkı diğerleri gibi çığlıklar atmışlardı.

Sonra Celaena kendisini çağıran ölüme doğru atılıp koşmaya başladı; kompleksin diğer ucundaki yüksek taş duvara yöneldi.

Oklar vızır vızır yanından geçerken zikzaklar çizdi.

Kralın emrinden dolayı onu öldürmeyeceklerdi. Belki bir ok omzuna ya da bacağına hedeflenebilirdi. Fakat Celaena öyle büyük, göz ardı edilemeyecek bir katliam yapacaktı ki aldıkları emirleri gözden geçirmek zorunda kalacaklardı.

Her yerden yeni nöbetçiler çıkarken Celaena'nın kılıçları çelik bir öfkenin şarkısını söyleyerek onları biçiyordu. Endovier'a sessizlik çöktü.

Celaena'nın bacağı yara aldı; yara derin de olsa tendonu kesecek kadar da derin değildi. Onu iş görebilecek halde bırakmak istiyorlardı. Fakat Celaena çalışmayacaktı; bir daha, onlar için asla çalışmayacaktı. Ceset sayısı yeterince artınca boğazına bir ok atmaktan başka çareleri kalmayacaktı.

Fakat Celaena kapıya yaklaştığında ok yağmuru durdu.

Etrafının kırk muhafız tarafından sarıldığını görünce Celaena gülmeye başladı. Pranga getirilsin diye bağırdıklarında kahkahaları daha da şiddetlendi.

Son bir kez ileri hamle yapıp duvara dokunmak için deneme yaparken de gülüyordu. Arkasında dört muhafızın daha cesetlerini bırakarak.

Her şey kararıp da parmakları taşlı zemine çarptığında bile gülmeye devam ediyordu; duvara ulaşmasına sadece birkaç santim kalmıştı.

Kapı sessizce açıldığında Chaol, Celaena'nın fuayesindeki masadan kalktı. Dışarıdaki koridor karanlıktı ve ışıklar sönmüştü; şatodakilerin çoğu yataklarında uyuyordu. Saatin bir süre önce, gece yarısında çaldığını işitse de odasına giren Celaena'nın omuzlarının bitkinlikten çökmediğini anlayabiliyordu. Gözlerinin altı mor, yüzü solgun, dudakları renksizdi.

Hızlı Ayak ona doğru koşup kuyruğunu salladı ve Celaena'nın elini birkaç kez yaladıktan sonra yatak odasına gidip Chaol'la ikisini baş başa bıraktı.

Celaena, Chaol'a tek bir bakış attı; turkuaz ve altın renginin karıştığı gözlerinde yorgun ve dalgın bir ifade vardı. Chaol'un yanından geçip yatak odasına giderken pelerininin düğmelerini çözmeye başladı.

Chaol tek kelime etmeden onun peşinden gitti; özellikle de bakışlarında bir tehdit ya da uyarı değil süitine döndüğünde karşısında Adarlan Kralı'nın bulsa umursamayacağını belli eden boş bir ifade olduğundan.

Celaena önce paltosunu sonra çizmelerini çıkarıp üstünkörü bir kenara attı. Tunığının düğmelerini çözüp soyunma odasına geçtiğinde Chaol gözlerini kaçırdı. Bir süre sonra Celaena geri geldi; üzerinde her zamanki dantelli giysisinden çok daha mütevazı bir gecelik vardı. Hızlı Ayak yatağın üzerine atlayıp yastıkların üzerine serilmişti bile.

Chaol yutkundu. Orada bekleyeceğine onu yalnız bırakmalıydı. Celaena onu yanında istese bir not yazıp bunu belirtirdi.

Celaena sönmeye yüz tutmuş şömine ateşinin başına gidip kömürleri demir çubukla karıştırıp birkaç odun daha attı. Alevlere baktı. Söze girdiğinde sırtı hâlâ Chaol'a dönüktü.

“Bana ne diyeceğini düşünüyorsan zahmet etme. Söyleyecek de yapacak da hiçbir şey yok.”

“O zaman izin ver yanında kalayım.” Celaena, Chaol'un o günün anlamını bildiğini fark etse de nereden öğrendiğini sorası gelmedi.

“Kimsenin yanımda kalmasını istemiyorum.”

“İstemek başka, ihtiyacı olmak başka şey.” Belki de

Nehemia orada olmalıydı; fethedilmiş krallığın bir başka çocuğu olarak. Fakat Chaol, Celaena'nın sığınacağı kişinin Nehemia olmasını istemiyordu. Ayrıca krala olan sadakatine rağmen o gün Celaena'ya yüz çeviremezdi.

"Bütün gece burada kalacaksın o zaman?" Celaena gözlerini ikisinin arasında duran kanepeye çevirdi.

"Daha kötü yerlerde uyumuştum."

"Bence *kötü yerlerde kalma* deneyimlerim seninkilerden çok daha korkunçtur." Chaol yüreğinde yine o sancıyı hissetti. Fakat hemen sonra Celaena yatak odası kapısının aralığından fuayedeki masaya baktı ve kaşları havaya kalktı. "Şuradaki... çikolatalı pasta mı?"

"İhtiyacın olabileceğini düşünmüştüm."

"*İsteyeceğimi değil, ihtiyacım olabileceğini* demek?"

Celaena'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve neredeyse hissettiği ferahlama duygusuyla olduğu yere külçe gibi çökecek bir halde olan Chaol "Bence konu sen olunca çikolatalı pasta kesinlikle bir *ihtiyaç*," dedi.

Celaena şömineden Chaol'un oturduğu yere geçti ve bir kol mesafesinde durup gözlerini ona dikti. Yüzüne bir nebze renk gelmişti.

Chaol'un geri kaçması, aralarına biraz mesafe koyması gerekirdi. Fakat bunun yerine kendisini ona uzanır halde buldu. Bir eli Celaena'nın beline dolanıp onu sıkıca kavrarken diğer eli saçlarına gitti. Chaol'un kalbi öyle kuvvetli atıyordu ki kalp atışlarını Celaena'nın da hissettiğinden emindi. Bir saniye sonra Celaena'nın kolları Chaol'u sardı ve parmakları sırtına gömüldüğünde Chaol birbirlerine ne kadar yakın durduklarını fark etti.

Celaena'nın saçlarının ipeksi yumuşaklığını parmaklarında hissettikçe içinden başını o saçlara gömmek gelse

de, Celaena'nın sisle ve geceyle karışan kokusunu daha iyi almak için burnunu boynuna dayasa da hislerini bastırdı. Celaena'yı teselli etmesinin kuru sözcüklerden başka yolları da vardı ve kafasını dağıtmak için bu tür bir şeye ihtiyacı varsa... Chaol bu düşünceyi de bastırdı; hiç kolay olmasa da.

Celaena'nın parmakları Chaol'un sırtından aşağı indi; hâlâ büyük bir sahiplenmecilikle kaslarına gömülüyorlardı. Celaena ona öyle dokunmaya devam ederse Chaol kontrolünü tamamen yitirecekti.

Sonra Celaena geri çekildi; ancak Chaol'un yüzüne bakacak kadar. Hâlâ birbirlerine o kadar yakındılar ki nefesleri karışıyordu. Chaol, Celaena'nın ve kendisinin dudakları arasındaki mesafeyi ölçtüğünü fark etti; Celaena'nın saçlarına doladığı eli donakaldı.

Arzu Chaol'un içini kaplamış, kurduğu tüm savunma duvarlarını bir bir yıkıyor, kendisini aşmamaya şartlandırdığı tüm sınırları siliyordu.

Sonra Celaena mırıldanırcasına alçak sesle "Bugün sana sarılmak istediğim için utanmam mı, minnet duymam mı gerek bilemiyorum; şu anın öncesinde neler yaşanırsa yaşansın, bunlar bir şekilde beni sana getirdi."

Chaol onun sözleri karşısında öyle afallamıştı ki onu bırakıp geriledi. Üstesinden gelmesi gereken engeller vardı. Fakat Celaena'nın da vardı. Hem belki Chaol'un fark etmediği kadar çok.

Chaol'un Celaena'nın söylediklerine verecek yanıtı yoktu. Fakat Celaena ona doğru sözcükleri araması için zaman vermedi. Fuayedeki çikolatalı pastanın başına gitti, kendisini sandalyeye bırakıp pastaya yumuldu.

22. BÖLÜM

Kütüphanenin sessizliği Dorian'ı ağır bir battaniye gibi sarmıştı; sessizliği sadece ailesinin soyağacına dair kapsamlı tabloları, kayıtları ve tarihçeleri okurken çevirdiği sayfaların sesi bozuyordu. Dorian tek olamazdı; kendisinde gerçekten büyü gücü varsa Hollin'de de olabilir miydi? Güç kendisinde henüz ortaya çıktığına göre Hollin'de kendisini göstermesi için belki bir dokuz yıl daha geçmesi gerekiyordu. Dorian o zaman gelene dek büyü gücünü nasıl baskılayacağını öğrenip Hollin'e de bunu öğretmeyi ümit diyordu. Kardeşine bayılmasa da onun ölmesini de istemezdi; özellikle kanlarında neyin dolaştığını öğrendiğinde babasının kendilerine reva göreceği türden bir ölümü. Kafa kesme, uzuvları ayırma ve ardından yakma. Tam imha.

Feylerin kıtadan kaçtıklarına şaşmamak gerekirdi. Güçlü ve bilge olsalar da Adarlan'ın askeri gücü büyüktü ve onlarca yıldır krallığa musallat olan açlık ve yoksulluğu çözmek için çözüm arayan zıvanadan çıkmış bir halkı vardı. Feyleri kaçırtan sadece ordu olmamıştı; hayır, onlarla ve nesiller boyunca büyü gücüyle doğan ölümlülerle huzursuz bir ateşkes içinde olan halk da buna sebep ol-

muştı. O insanlar tahtın varisinin aynı güçleri taşıdığını bilseler ne tepki verirlerdi?

Dorian parmağını annesinin soyağacından aşağı indirdi. Soyağacında yer yer Havilliardlardan birileri de karşısına çıkıyordu; birçok kral iki ailenin son birkaç yüzyıldır süren yakın ilişkisi sonucunda doğmuştu.

Fakat Dorian üç saattir oradaydı ve çürümeye yüz tutmuş kitapların hiçbirinde büyü kullananlardan bahsedilmiyordu. Aslen yüzyıllardır soylarında bir büyü kıtlığı olmuştu. Büyü gücü olan birçok insan evlenip soylarına karışsa da onların çocukları ebeveynleri hangi güçlere sahip olursa olsunlar büyü yeteneğinden yoksun doğmuşlardı. Bu bir tesadüf müydü yoksa tanrıların takdiri mi?

Dorian kitabı kapatıp kitaplıkların başına döndü. Tüm şecere kayıtlarının olduğu arka duvardaki bölüme varınca bulabildiği en eski kitabı çekip aldı; kitabın içinde Adarlan'ın kuruluşuna dek uzanan kayıtlar vardı.

Soyağacının en tepesinde Gavin Havilliard duruyordu; Karanlığın Lordu Erawan'a meydan okumak için savaşçılarını Ruhn Dağları'nın derinlerine götüren ölümlü prens. Uzun ve kıran kırana bir savaşın sonunda Gavin'in yanında yer alan adamların sadece üçte biri dağlardan sağ çıkabilmişti. Fakat Gavin o savaştan geliniyle birlikte çıkmıştı; Terrasen'in ilk kralı olan Brannon'ın yarı Fey kızı prenses Elena'yla. Gavin'e Adarlan bölgesini düğün hediyesi –aynı zamanda prens ve prensesin savaş boyunca yaptıkları fedakârlıkların bir ödülü– olarak veren bizzat Gavin'di. O zamandan beri de soylarına asla Fey kanı karışmamıştı. Dorian ağacın daha da aşağılarına indi. Orada sadece artık toprakları başka isimlerle anılan, çoktan unutulmuş ailelere rastladı.

İç çekip kitabı bıraktı ve kitaplık raflarını karıştırdı. Elena soyuna büyü gücünü kazandırmışsa belki de yanıtlar başka bir yerde bulunabilirdi...

Babasının o divanı nasıl yok ettiği düşünülürken de kitabı orada bulduğuna şaşırılmıştı. Fakat oradaydı işte: Galathynius soyunun bir tarihçesi. Bizzat Fey Kral Brannon'dan başlıyordu. Dorian kaşlarını kaldırarak sayfaları çevirdi. O soyun büyü gücüne mazhar olduğunu bilse de *bu...*

Bu soy tam bir güç odağıydı. Öyle güçlü bir soydu ki diğer krallıklar günün birinde Terrasen Lordu gelip topraklarına el koyacak diye korku içinde yaşıyorlardı.

Fakat Terrasen ailesi bunu asla yapmadı.

Güce mazhar olsalar da sınırlarının ötesine asla geçmediler; savaşlar kapılarının eşğine geldiğinde bile. Yabancı krallar kendilerini tehdit ettiğinde hızla ve sertçe misillemede bulunuyorlardı. Fakat her zaman, her ne olursa olsun, sınırlarına sadık kalıyorlardı. Barışı asla bozmuyorlardı.

Tıpkı babamın da yapması gerektiği gibi.

Öte yandan, tüm güçlerine rağmen Galathynius ailesi ve asil lordları devrilmişti. Dorian'ın elinde tuttuğu kitapta kimse babasının ortadan kaldırdığı divanlardan ya da hayatta kalıp sürgüne gönderilenlerden bahsetmemişti. Bunları yapmaya yüreği el vermeyen, bunlara akli sır erdiremeyen Dorian kitabı kapattı; gözünün önüne hâlâ o isimler gelirken yüzünü buruşturdu. Günün birinde nasıl bir taht miras kalacaktı ona?

Terrasen'in varisi Aelin Galathynius hayatta olsa bir dost, bir müttefik olur muydu? Belki de gelini?

Onunla bir kez krallığı bir mezarlığa dönmeden önce

karşılaşmıştı. O günü belli belirsiz anımsasa da onun büyü-müş de küçülmüş, yerinde duramayan bir kız olduğunu ve elbisesine çay döktü diye kendisine bir ders vermek için sevimsiz, gaddar kuzenini üzerine saldığını da hatırlıyordu. Dorian boynunu ovuşturdu. Elbette kuzeninin, Aedion Ashryver'ın, babasının dahi generali ve kuzeyin en yavuz savaşçısı olması şaşırtıcı olmamıştı. Dorian geçen yıllar boyunca Aedion'la birkaç kez karşılaşmış ve ki-birli, genç generalle her karşılaşmasında bariz bir şekilde elinde olsa kendisini öldüreceği izlenimine kapılmıştı.

Haksız da sayılmazdı hani.

Ürperen Dorian kitabı geri koyup kendisine yanıtlar verecekmiş gibi gözlerini kitaphığa dikti. Fakat orada işi-ne yarayacak hiçbir şey olmadığını çoktandır biliyordu.

Zamanı geldiğinde sana yardım edeceğim.

Nehemia, Dorian'ın içinde neyin gizli olduğunu biliyor muydu? Düello günü çok tuhaf davranışlar sergilemiş, havaya semboller çizdikten sonra bayılmıştı. Sonra Celaena'nın alnında beliren şu işaret vardı...

Kütüphanenin bir yerlerinden bir saatin sesi gelince Dorian kitaphıkların oluşturduğu koridora baktı. Gitmesi gerekiyordu. Chaol'un doğum günüydü ve Celaena onu alıp kaçırmadan hiç olmazsa dostuna bir merhaba demeliydi. Elbette davet edilmemişti. Chaol da Dorian'ın gelmesinden memnun olacağını belli etmeye çalışmamıştı. Celaena tam olarak ne yapmayı planlıyordu?

Kütüphanedeki ısı düşerken uzak bir koridordan buz gibi bir esinti geldi.

Dorian'ın da çok umurundaydı ya. Nehemia'ya Celaena'dan vazgeçtiğine yemin ettiği konusunda ciddi-di. Belki Chaol'a Celaena'yı sahiplenebileceğini de söyle-

meliydi. Tabii Celaena geçmişte kendisine ait olduğundan ya da kendisinin Celaena'ya ait olduğunu düşündürmeye çalıştığından falan değil.

Dorian boşverebilirdi. *Boşvermişti* de. Boşvermişti işte. Boş...

Kitaplar raflarından uçtu; düzinelercesi havalandı ve bu kez koridorun sonuna doğru sendeleyeyen Dorian'a çarp-tı. Dorian elini yüzüne siper ettiğinde deri ve kâğıdın sesi kesildi. Bir elini gerisindeki taş duvara koyan Dorian şaş-kın halde bakakaldı.

O sırada kitapların yarısı görünmez bir güç tarafından fırlatılmış gibi raflarından inip çevreye dağılmıştı.

Dorian kitapların başına gitti ve aksi kraliyet kütüp-hanecilerinden biri gürültünün sebebini merak edip ya-nına gelmeden önce elinden geldiğince çabuk bir şekilde ciltleri üstünkörü raflara geri koymaya başladı. Kitapla-rın hepsini geri koyması birkaç dakikasını aldı ve kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki yine fenalaşacağını düşündü.

Elleri titriyordu; sadece korkudan da değil. Hayır; hâlâ içinde gezen, yeniden serbest kalmak, Dorian'ın kendisini tutmamasını isteyen bir güç vardı...

Dorian son kitabı da rafa geri tıktıktan sonra koşup oradan uzaklaşmaya başladı.

Kimseye bundan bahsedemezdi. Kimseye güvenemezdi.

Kütüphanenin ana salonuna vardığında yavaşlayıp yürümeye başladı; umursamazca, aylakça geziniyormuş gibi yaptı. Hatta yanından geçtiğinde kendisini eğilerek selamlayan yaşlı, çökmüş kütüphaneciye gülümsemeyi bile başardı. Dorian adama dostane bir tavırla el salladıktan sonra yüksek meşe kapılardan dışarı çıktı.

Kimseye güvenemezdi.

Karnavaldaki o cadı prens olduğunu fark etmemişti. Yine de en azından Chaol'a söylediklerine bakılırsa yeteneği bir yalan da değildi sanki. Belki risk alacaktı ama aradığı yanıtlar Nana Sarıbacak'ta olabilirdi.

Celaena gergin değildi. Endişe etmesi için hiç –bir tek bile– sebep yoktu. Sadece bir akşam yemeğiymiş işte. Haftalar boyunca Rifthold'daki o adamları gözetlemekten vakit buldukça planlamakla uğraştığı bir yemek. Yalnız kalacağı bir yemek. Chaol'la. Üstelik geçen geceden sonra...

Celaena kendisini şaşırtacak kadar titrek bir nefes alıp son kez kendisini aynada inceledi. Üzerindeki elbise soluk mavi, neredeyse beyazdı ve kumaşa pırıltılı bir deniz yüzeyi görünümü veren kristal boncuklarla kaplıydı. Belki o gece için biraz gösterişli kaçıyordu ama Chaol'a da şık giyinmesini söylemişti. Dolayısıyla Celaena yan yana olduklarında Chaol'un yeterince şık görüneceğini, bunun da tedirginliğini biraz olsun azaltacağını umuyordu.

Celaena ofladı. Gökteki tanrılar adına, gerçekten tedirginlik duyuyordu, değil mi? Cidden gülünçtü bu. Altı üstü bir yemek yiyeceklerdi. O gece Hızlı Ayak'ı Nehemia'ya emanet etmişti ve hemen çıkmazsa geç kalacaktı.

Bir saniye daha orada endişeden terlemeye niyeti olmayan Celaena kakım kürkünü aldı. Philippa kürkü soyunma odasının ortasındaki pufun üzerine bırakmıştı.

Antreye vardığında Chaol onu kapıların başında bekliyordu. Celaena merdivenlerden inerken uzakta kalmasına rağmen Chaol'un gözlerinin üzerinde olduğunu seçebiliyordu. Siyah giymesi sürpriz olmasa da en azından üzerinde üniforma yoktu. Hayır, tuniği ve pantolonu ince bir elden çıkmış gibiydi ve sanki kısa saçlarını bile taramıştı.

Chaol, Celaena'nın antredeki her adımını izledi. Yüzü renk vermiyordu. Nihayet Celaena onun önünde durdu. Açık kapılardan gelen soğuk hava yüzünü ısıırıyordu. O sabah koşu için Chaol'ın yanına gitmemiş, Chaol da eve gelip onu zorla götürmemişti. Chaol elbisesini eleştiremeden "Doğum günün kutlu olsun," dedi.

Chaol'un gözleri Celaena'nın yüzüne çevrildi ve ona yarım yamalak gülümsedi; yüzündeki o okunamayan, renk vermeyen ifade silindi. "Kim bilir nereye götürüyorsunuz beni?"

Celaena ona sırttı; gerginliği eriyip gidiyordu. "Muhafız Kıtası Yüzbaşı'sının gitmesinin hiç de yakışık almayacağı bir yere." Celaena başıyla şato kapılarının önünde bekleyen faytona işaret etti. Fayton sürücüsünü ve uşakları gecikirlerse canlı canlı derilerini yüzmekle tehdit etmişti. "Yola çıksak mı?"

Karşı karşıya oturdukları faytonla şehirde ilerlerlerken önceki gece olanlar hariç her konudan bahsettiler; karnavalardan, Hızlı Ayak'tan, Hollin'in her günkü öfke nöbetlerinden. Hatta artık nihayet bahar yüzünü gösterecek mi diye de tartıştılar. Eski bir eczaneye vardılar. Chaol kaşlarını kaldırdı. "Sadece bekle", dedi Celaena. Ardından onu sıcak bir ışııkla aydınlatan dükkâna soktu.

Dükkân sahipleri ona gülümseyip dar, taş merdiven boşluğuna girmelerini işaret ettiler. İkisi merdivenlerden ikinci ve üçüncü kata çıktıktan sonra en yukarıdaki sahanlığa vardılar. Sahanlık öyle dardı ki Chaol'un bedeni Celaena'nın elbisesinin eteklerine dokunuyordu. Celaena bir elini kapı tokmağında tutarak ona doğru döndü ve yarım yamalak gülümsedi. "Bir Asterion aygırı değil belki ama..."

Kapıyı açıp Chaol geçsin diye yana çekildi.

Celaena tek kelime etmeden içeri girdi.

Celaena tüm bunları düzenlemek için saatlerini vermişti ve günışığında her şey hoş görünüyordu ama gecelayın... Tam da hayal ettiği gibi bir görüntü vardı.

Eczanenin çatısı üzerlerine ışıltılı lambaların asıldığı çiçekler, saksılı bitkiler ve meyve ağaçlarıyla dolu, kapalı bir seraydı. Mekân kadim bir efsaneden çıkma bir bahçeye dönüştürülmüştü. İçerideki hava ılık ve hoş kokuluydu. Avery Nehri'ne bakan pencerelerin kenarına iki kişilik bir masa konmuştu.

Chaol kendi etrafında dönerek odayı inceledi. Alçak sesle "Rena Goldsmith'in şarkısındaki Fey kadınının bahçesi bu," dedi. Altın rengi gözleri ışıl ışıldı.

Celaena yutkundu. "Biliyorum, çok da müthiş değil..."

"Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı." Chaol hayranlıkla başını iki yana sallayarak seraya baktı. "Hiç kimse."

"Altı üstü bir akşam yemeği," dedi Celaena; boynunu ovuşturup masanın başına gitti. Chaol'un kollarına atılma arzusu öyle güçlüydü ki ikisinin arasında bir masa olması yerindeydi.

Chaol, Celaena'nın peşinden gitti ve hemen sonra iki hizmetçi oturmaları için sandalyelerini çekti. Chaol'un eli kılıcına gittiğinde Celaena hafifçe gülümsedi. İkisine bir pusu *kurulmadığını* görünce mahcup gözlerle Celaena'ya bakıp oturdu.

Hizmetçiler iki kadeh köpüklü şarap doldurduktan sonra bütün gün eczanenin mutfağında hazırladıkları yemekleri getirmeye gittiler. Celaena o gece için ne yapmış etmiş Willows'un aşçısını tutmuş, içinde kadının boğazına bir

yumruk indirme arzusu uyandıracak kadar yüklü bir para ödemişti. Fakat buna değmişti. Şarap kadehini kaldırdı.

“Nice mutlu senelere,” dedi. Celaena kısa bir konuşma da hazırlamıştı ama ikisi oradayken, Chaol’un gözleri öyle parlarken ve yüzünde geçen geceki o aynı ifade varken... tüm sözcükler aklından uçup gitti.

Chaol kadehini kaldırıp şaraptan içti. “Unutmadan söyleyeyim: Teşekkürler. Bu...” Işıltılı serayı tekrar inceledi, ardından cam duvarların gerisindeki ırmağa baktı. “Bu...” Başını yine iki yana sallayıp kadehini bıraktı. Celaena, Chaol’un gözlerinde yüreğini burkan gümüşü bir ışıltı seçti. Chaol gözlerini kırptırıp yüzünde küçük bir gülümsemeyle ona aktı. “Çocukluğumdan beri kimse benim için doğum günü partisi düzenlememişti.”

Celaena duyduğu üzüntüyle mücadele ederek dudak büktü. “Buna *parti* demek zor...”

“Yaptığını önemsiz göstermeye çalışma. Uzun zamandır böyle harika bir hediye almamıştım.”

Celaena kollarını kavuşturdu; hizmetçilerin açılış yemeği olan kızarmış domuz yahnisini getirmesiyle sırtını sandalyesine yasladı. “Dorian sana bir Asterion aygırı aldı.”

Chaol kaşlarını kaldırmış, çorbasına bakıyordu. “Fakat Dorian en sevdiğim yahniyi bilmiyor, değil mi?” Gözlerini çevirdiği Celaena dudağını ısırды. “Ne zamandır yediklerime dikkat ediyorsun?”

Bir anda Celaena kendi yahnisiyle fazlaca ilgilenir oldu. “Havalanma. Sadece şato aşçısının gözünü korkutup en sevdiğin yemekleri bana söylemeye ikna ettim.”

Chaol homurtulu bir kahkaha attı. “Adarlan Suikastçısı olabilirsin ama *sen bile* Meghra’nın gözünü korku-

tamazsın. Buna kalkışsaydın herhalde burada gözlerin mor, burnun kırık halde oturuyor olurdun.”

Celaena gülümseyerek yahnisinden bir ısırık aldı. “Eh yüzbaşı, *sen de* gizemli, kafasının içi derin düşüncelerle dolu, sır küpü biri olduğunu düşünüyor olabilirsin ama doğru yere bakmayı bilen biri için okuması epey kolay bir kitapsın. Ne zaman yemekte kızarmış domuz yahnisi çıksa sen tüm kâseyi silip süpürdüğünden bir kaşık bile yiyemiyorum.”

Chaol başını geriye atarak güldü ve sesi Celaena’nın bedeninin her karışına bir sıcak dalgası yaydı. “Ben de zayıflıklarımı iyi gizlediğimi sanıp durayım.”

Celaena ona hınzırca gülümsedi. “Sıradaki yemekleri de bir gör de.”

Çikolatalı ve fındıklı pastadan kalan son parçayı da yiyip kalan son köpüklü şarabı içmelerinin ve hizmetçilerin masayı temizleyip ikisine veda etmelerinin ardından Celaena kendisini çatının uzak ucundaki küçük balkonda dikilir halde buldu. Küçük bitkiler bir kar örtüsü altına gömülmüştü. Pelerinine iyice sarıyan Celaena gözlerini Avery’nin okyanusla buluştuğu o uzak noktaya dikti. Yanında duran Chaol demir tırabzana yaslanıyordu.

Yumuşak bir rüzgâr esip geçince Chaol “Sanki bahar gelecek,” dedi.

“Tanrılara şükürler olsun. Biraz daha kar yağarsa aklımı kaçıracağım.”

Seradan gelen ışıkların parıltısı Chaol’un profilini aydınlatıyordu. Celaena’nın niyeti yemeğin hoş bir sürpriz –Chaol’u ne kadar takdir ettiğini anlatmanın bir yolu– olmasıydı ama Chaol’un tepkisi... Ne zamandır sevgi gör-

müyordu? Ona kötü anılar bırakan kız bir yana, ailesi de sırf bir muhafız olmayı seçtiği ve taca o şekilde hizmet etmesini kabullenemeyecek kadar gururlu olduklarından Chaol'u reddetmişti.

Anne-babası tüm şatoda, tüm krallıkta Chaol'dan daha asil ve sadık kimsenin olmadığını bilmiyorlar mıydı? Hayatlarından çıkardıkları oğlanın kralların ve kraliçelerin hizmetlerinde olmasını ancak hayal edebilecekleri bir adama dönüştüğünden haberleri yok muydu? Celaena'nın Sam'den sonra, başına gelenlerden sonra var olacağına inanmadığı türden bir adama.

Kral emirlerine itaat etmezse Chaol'u öldüreceği tehdidinde bulunmuştu. Celaena o an Chaol'u nasıl bir tehlikeye attığını ve –sadece kendisi için değil, *ikisi için*– neler planladığını düşünüyordu da...

Celaena sessizce "Sana bir şey söylemem gerek," dedi. Kulaklarında bedeninde gezen kanın gürleyişini işitti. Chaol yüzünde bir gülümsemeyle ona döndüğünde ses daha da şiddetlendi. "Yalnız söylemeden önce bana kızmayacağına söz vermelisin."

Chaol'un yüzündeki gülümseme kayboldu. "Neden burnuma kötü kokular geliyor acaba?"

"Sadece söz ver." Celaena tırabzanı sıktı; soğuk metal çıplak ellerini ısırdı.

Chaol onu dikkatle süzdükten sonra "Denerim," dedi.

Bu kadarı da yeterdi. Celaena bir korkak gibi gözlerini ondan kaçırıp uzaktaki okyanusa dikti.

"Kralın öldürmemi istediği insanların hiçbirini öldürmedim."

Sessizlik. Celaena, Chaol'un yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu.

“Onları ölmüş gibi gösterip evlerinden ayırdım. Onlara teklifimi götürdükten sonra özel eşyalarını alıyor, ceset parçalarını da şifa evlerinden buluyordum. Şu ana kadar gerçekten öldürdüğüm tek kişi Davis’ti ve o resmi bir hedef bile değildi. Bu ayın sonunda, Archer işlerini düzene sokunca onu da ölmüş gibi göstereceğim ve gemiyle Rifthold’dan uzaklara gidecek.”

Celaena’nın göğsü öyle sıkışmıştı ki canı yanıyordu. Gözlerini Chaol’a çevirdi.

Chaol’un yüzü kireç gibi olmuştu. Başını iki yana sallayarak geriledi. “Sen çıldırmışsın.”

23. BÖLÜM

Herhalde yanlış işitmiş olmalıydı. Çünkü Celaena'nın *o denli* düşüncesiz, *o denli* aptal, *o denli* deli ve idealist olması imkânsızdı.

“Sen hepten aklını mı kaçırdın?” Chaol’un sesi bir haykırıya döndü; bir öfke ve korku isyanı içini o kadar hızla sarmıştı ki doğru dürüst düşünemiyordu. “Seni öldürecek! Öğrenirse seni *öldürür*.”

Celaena ona doğru bir adım attığında üzerindeki o muhteşem elbise binlerce yıldız gibi parladı. “*Öğrenmeyecek*.”

“Öğrenmesi an meselesi,” dedi Chaol. “*Her şeyi* gözleyen casusları var.”

“Öyle diye sen olsan masum insanları öldürür müydün?”

“Onlar krallığa ihanet eden hainler!”

“Hainler!” Celaena bir kahkaha attı. “Hainler. Bir fatihin ayaklarına kapanmayı reddettikleri için mi? Firar eden köleleri evlerine ulaştırmaya çalıştıkları için mi? Tanrının boşverdiği bu yerden daha iyi bir dünya hayali kurdukları için mi?” Celaena başını iki yana salladı. Saç-

larının bir kısmı tokalardan kurtuldu. “Onun kasabı olmayacağım.”

Chaol da bunu istememişti. Celaena şampiyon unvanını aldığından beri onun kralın emirlerini yerine getireceği düşüncesi onu rahatsız etmişti Fakat *bu...* “Ona *bağlılık yemini* ettin.”

“Peki ya o ordularıyla krallıklara girip taş üstünde taş bırakmadan önce yabancı hükümdarlara kaç yemin etmişti? Tahta çıktığında sonradan üzerine tüküreceği kaç ant içti?”

“Seni *öldürecek* Celaena.” Chaol onu omuzlarından tutup sarstı. “Seni öldürecek ve dostun olduğum için de ceza olarak bunu *bana* yaptıracak.” Chaol’un boğuştuğu, ona musallat olan korku; onu çizginin diğer yanına geçmekten alıkoyan şey buydu.

“Archer bana önemli bilgiler...”

“Archer benim umurumda değil. O kibirli dangalakta sana faydası olacak ne tür bilgi olabilir?”

Celaena çıldırtıcı bir sakinlikle “Terrasen kaynaklı gizli bir hareket gerçekten var,” dedi. “Bu konuda elde ettiğim bilgiyi kralla beni serbest bırakması için pazarlık yapmakta ya da sözleşmemi kısalttırmakta kullanabilirim. Ona yaptıracığım yeni sözleşme o kadar kısa olur ki kral gerçeği öğrenene kadar ben buralardan çoktan gitmiş olurum.”

Chaol homurdandı. “Küstahlığından dolayı seni kırbaçlatabilir de.” Fakat Celaena’nın sözlerini idrak ettiğinde sözcükler yüzüne birer yumruk gibi indi. *Çoktan gitmiş olurum.* Gitmiş. “Nereye gideceksin?”

“Neresi olursa,” dedi Celaena. “Gidebileceğim kadar uzağa.”

Güçlükle nefes alan Chaol sadece ‘‘Peki ya sonra ne yapacaksın?’’

Celaena omuz silkti ve ikisi ancak o an bir süredir Chaol’un Celaena’nın omuzlarını sıktığını fark etti. Chaol ellerini gev etse de parmakları Celaena’yı yeniden tutmak için yanıp tutu uyordu; böylece bir şekilde onun gitmesine engel olabilecekmi  gibi. ‘‘Hayatımı ya ayacağım sanırım. Bir kez olsun nasıl istiyorsam  yle. Normal bir k z olmayı öğreneceğim.’’

‘‘Ne kadar uzağa gideceksin?’’

Celaena’nın mavi ve altın renkli gözlerinde titrek bir  lık belirdi. ‘‘Adarlan’ın isminin bile i itilmediği bir yere gidene kadar yol almak niyetim. Tabii  yle bir yer varsa.’’

Ve asla geri dönmeyecekti.

Genç, son derece zeki, esprili ve muhteşem olduğundan nereye yerle irse orada ona   ık olacak, onu e i yapacak bir erkek çıkardı. En berbat gerçek de i te buydu. Bir başkasını onunla düşünmenin acısı, korkusu, hiddeti ona çoktandır musallat oluyordu. Her bakış, Celaena’nın her sözü... Chaol bunun ne zaman ba  gösterdiğini bile bilmiyordu.

Sessizce ‘‘ yleyse bir yer buluruz,’’ dedi.

‘‘Ne?’’ Celaena’nın ka ları kalktı.

‘‘Seninle geleceğim.’’ Chaol sormamı  da olsa ikisinin de bildiği bunun bir karar değil, soru olduğuydu. Chaol, Celaena’nın bir gün önce neler söylediğini; kendisi Adarlan’ın bir erkek evladı, Celaena ise Terrasen’in bir k z evladı oldukları için Celaena’nın ona sarılmaktan duyduğu utancı aklına getirmemeye çalıştı.

‘‘Ya Muhafız Kıtası Y zba ılığı?’’

‘‘Belki de vazifelerim umduğum gibi çıkmadı.’’ Kral,

Chaol'dan bir şeyler saklıyordu; ortada bir sürü sır vardı ve belki de Chaol bir kukladan biraz daha fazlasıydı ancak. Artık ötesini görmeye başladığı illüzyonun bir parçası.

“Ülkeni seviyorsun,” dedi Celaena. “Her şeyden öylece vazgeçmene göz yumamam.” Chaol, Celaena'nın gözlerindeki acı ve ümidin karıştığı ifadeyi seçti ve hiç düşünmeden ona yaklaşıp bir elini beline, diğerini omzuna doladı.

“Yalnız gitmene izin verirsem dünyanın en büyük budalası olurum.”

Sonra Celaena'nın yüzünden aşağı yaşlar süzüldü ve ağzı incecik, titrek bir çizgiye dönüştü.

Chaol geriye çekilse de Celaena'yı bırakmadı. “Neden ağlıyorsun?”

“Çünkü,” diye fısıldadı Celaena. Sesi titriyordu. “Bana dünyanın nasıl bir yer olması gerektiğini hatırlatıyorsun. Dünyanın nasıl bir yer *olabileceğini*.”

Aralarında asla bir çizgi olmamıştı; Chaol'un kendi aptalca korkusu ve gururu hariç. Çünkü Celaena'yı Endovier'daki o madenden çıkardığından ve Celaena cehennemde geçirdiği bir yılın ardından bile alev alev yanan o gözlerini üzerine diktığından beri Chaol bu ana, *ona* doğru yürüyordu.

Chaol, Celaena'nın gözyaşlarını sildi, çenesini kaldırıp onu öptü.

Öpücük Celaena'yı kendinden almıştı.

Yuvaya dönüş, doğmak ya da bir anda insanın kayıp yarısını bulmak gibiydi bu.

Dudaklarına değen Chaol'un dudakları sıcak ve yumuşak, yine de biraz kararsızdı. Bir süre sonra Chaol dudaklarını geri çekip Celaena'nın gözlerinin içine bakabilecek

kadar geriledi. Celaena, Chaol'un bedeninin her karışına dokunmak, Chaol'un da *onun* bedeninin her karışına dokunması isteğiyle titriyordu. Chaol onunla birlikte gitmek için her şeyden vazgeçecekti.

Celaena kollarını Chaol'un boynuna doladı; ikinci bir öpücükle dudaklarının tekrar buluşmasıyla ayakları yerden kesildi.

Celaena nihayet inleyip onu seranın merdivenlerinden dışarıda bekleyen faytona sürükleyene dek o çatının üzerinde ne kadar uzun süre sarmaş dolaş, dudaklarını ve ellerini bedenlerinde gezdirerek dikildiklerini bilmiyordu. Sonra eve dönüş vardı; yol boyunca Chaol, Celaena'nın boynuna ve kulağına öyle şeyler yaptı ki Celaena kendi ismini bile unuttu. Şato kapılarına varınca güçbelâ kendilerine çekidüzen verdiler. Celaena'nın süitine dönerlerken yakışık alacak bir mesafeyi korumuşlardı. Yine de Celaena'nın bedeninin her noktası öyle canlıydı, öyle alev alev yanıyordu ki Chaol'u yollarının üzerindeki bir süpürge dolabına sokmadan süitinin kapısına kadar varabilmesi mucizeydi.

Fakat Celaena'nın süitine girip yatak odası kapısının önüne vardıklarında ve Celaena onu içeri almak için elini tuttuğunda Chaol duraksadı. "Emin misin?"

Celaena bir elini Chaol'un yüzüne götürüp kendisi için akıl almaz ölçüde değerli olan her kıvrımı ve çili inceledi. Daha önce bir kez beklemişti; Sam'i ve o zaman geç kalmıştı. Fakat bu kez ne bir şüphe ne de biraz olsun korku ve tereddüt vardı; Chaol'la birlikte geçirdikleri her an onları bu kapı eşiğine getiren dansın birer adımıydı sanki.

Celaena, Chaol’la “Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım,” dedi. Chaol’un gözlerinde kendi gözlerindeki o aynı açlık vardı. Celaena onu tekrar öpüp yatak odasına sürükledi. Chaol, Celaena’nın kendisini içeri çekmesine izin verdi ve ayağıyla kapıyı kapatırken dudaklarını dudaklarından ayırmadı.

Sonrasında sadece ikisi vardı; tenleri birbirine değiyordu ve aralarına başka hiçbir şeyin giremeyeceği o ana ulaştıklarında Celaena, Chaol’u tutkuyla öperek kendisini ona teslim etti.

Celaena şafağın odaya akmasıyla uyandı. Chaol tüm gece yaptığı gibi ona hâlâ sarılıyordu; uykusunda Celaena kaçıp gidebilecekmiş gibi. Celaena kendi kendine gülmüseddi ve burnunu Chaol’un boynuna dayayıp kokusunu içine çekti. Chaol kıpırdandı; uyandığını Celaena’ya belli edecek kadar.

Chaol’un parmakları kımıldanıp Celaena’nın saçına dolandı. Chaol’un Celaena’nın başına dayadığı dudaklarından fısıltıyla “Hayatta bu yataktan kalkıp koşuya gitmem” sözleri döküldü. Celaena sessizce kıkırdadı. Chaol’un elleri Celaena’nın sırtındaki kabuklaşmış yaralara hiç takılmadan gezindi. Önceki gece Celaena’nın sırtındaki, tüm bedenindeki her yara izini öpmüştü. Celaena’nın Chaol’un boynuna dayalı dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Sanki Celaena aynı anda her yerde ve hiçbir yerdeydi. Hayatı boyunca yarı kör yaşamış da şimdi her şeyi açıkça görebiliyormuş gibi. Orada sonsuza dek kalsa mutlu olacakmış gibi. “Yorgun,” diye itiraf etti. Chaol gerildi. “Fakat mutlu.”

Chaol onu bırakıp da başını dirseğinin üzerine koyup gözlerini yüzüne diktiğinde Celaena neredeyse sızlanacaktı. “İyisin, değil mi?” diye sordu Chaol.

Celaena gözlerini devirdi. “*Yorgun ama mutluyum* sözünün birinin ilk deneyiminden sonra verebileceği normal bir tepki olduğundan gayet eminim.” Yataktan çıkar çıkmaz Philippa’dan gebelik önleyici bir tonik isteyeceğinden de gayet emindi. Çünkü gökteki tanrılar adına! Bir bebek... Güldü.

“Ne oldu?”

Celaena sadece gülümseyerek başını salladı. “Hiçbir şey.” Parmaklarını Chaol’un saçlarında gezdirdi. Aklına bir düşüncenin gelmesiyle gülümsemesi kayboldu. “Bunun için başına ne belalar açılacak?”

Celaena derin bir nefes alıp başını omzuna yaslayan Chaol’un kaslı göğsünün şişişini izledi. “Bilmiyorum. Belki kral bu durumu umursamaz. Belki beni kovar. Belki daha beterini yapar. Söylemesi zor; o kadar sağı solu kestirilemeyen biridir o.”

Celaena dudaklarını ısırıp ellerini Chaol’un güçlü sırtında gezdirdi. Ona böyle dokunmanın özlemini uzun –daha önce fark etmediği kadar uzun– zamandır çekiyordu. “Öyleyse bunu sır olarak saklayacağız. Kimsenin nelerin değiştiğini anlayamayacağı kadar çok vakit geçiriyoruz birlikte.”

Chaol doğrulup Celaena’nın gözlerinin içine baktı. “Utandığım için bunu sır olarak saklamaya razı geldiğimi düşünmeni istemiyorum.”

“Utançtan bahseden oldu mu?” Celaena gözlerini bataniyenin örttüğü çıplak bedenine çevirdi. “Dürüst olmak gerekirse kasıla kasıla gezinip herkese caka satmamana

şışıyorum. Ben olsam *beni* yatağa attım diye böyle yapardım.”

“Kendine olan sevginin sınırı yok mu?”

“Kesinlikle yok.” Chaol eğilip Celaena’nın kulağını ısırırken Celaena’nın ayak parmakları kıvrıldı. Celaena sessizce “Olanlardan Dorian’a bahsedemeyiz,” dedi. “Bahse girerim o zaten anlayacaktır ama... Ona doğrudan anlatmamamız gerektiğini düşünüyorum.”

Chaol, Celaena’nın kulağını ısırmayı bıraktı. “Biliyorum.” Fakat sonra geri çekildi ve Celaena’yı yeniden süzmeye başlamasıyla Celaena’nın içini bir ürperti aldı. “Yoksa sen hâlâ...”

“Hayır. Uzun zamandır hayır.” Chaol’un gözlerinde öyle bir ferahlık belirdi ki Celaena bu tepkisi karşısında onu öptü. “Fakat öğrenmesi bizim için ayrı bir sorun olacaktır.” Hem aralarındaki gerginlik düşünüldüğünde Dorian’ın ne tepki vereceğini kestirmek mümkün değildi de. Prens, Chaol’un hayatında önemli bir yer tuttuğu için Celaena ikisinin arasındaki ilişkiyi bozmak istemiyordu.

Chaol, Celaena’nın burnuna bir fiske atıp “Öyleyse,” dedi, “bana bunu ne zamandır *istediğini*...”

“Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum Yüzbaşı Westfall. Hem sen söylemeden sana söylemeyeceğim.”

Chaol, Celaena’nın burnuna bir fiske daha atarken Celaena onun parmaklarını itti. Chaol, Celaena’nın elini tutup kaldırdı ve –onun banyoda bile çıkarmadığı– ametist yüzüğe baktı. “Yulemas Balosu’ndan beri. Belki daha öncesinden. Belki Samhuinn’de sana bu yüzüğü verdiğimden veri. Fakat ilk kez Yulemas’ta seni bir başkasıyla düşünmekten hazzetmediğimi fark ettim.” Chaol, Celaena’nın parmak uçlarını öptü. “Sıra sende.”

“Söylemeyeceğim,” dedi Celaena. Çünkü kendisi de bilmiyordu; hâlâ Chaol’a ilgisinin ne zaman başladığını anlamaya çalışıyordu. Ona bir şekilde gönlündeki *hep* Chaol’muş gibi geliyordu; hatta en başından, daha ikisi tanışmadan önce bile. Chaol söylenmeye başlayınca Celaena onu tekrar üzerine aldı. “Bu kadar sohbet yeter. Yorgun olabilirim ama koşuya çıkmak yerine yapılacak bir sürü iş var hâlâ.”

Chaol, Celaena’ya öyle aç ve hınzır bir sırıtışla baktı ki Celaena ciyaklayıp yatak örtülerini üzerine çekti.

24. BÖLÜM

Dorian siyah karnaval çadırlarının yanından geçerken kim bilir kaçınıcı kez hayatının en büyük hatasını yapıyor olup olmadığını düşünüyordu. Önceki gün gelmemeye cesaret edememiş ama bir uykusuz gece daha geçirince yaşlı cadıyı görmeye ve bunun sonuçlarıyla sonra uğraşmaya karar vermişti. Sonu celladın kütüğü olursa bu düşünce-sizce hareketi için kendisine lanet okuyacaktı elbette ama büyüünün neden kendisine musallat olduğunu anlamak için kullanabileceğini düşündüğü diğer tüm seçenekleri tüketmişti.

Nana Sarıbacak'ı bulduğunda kadın devasa arabasının arka basamaklarında, kucağında içinde kızarmış tavuk olan kenarları kırık bir tabak ve ayaklarının dibinde etleri sıyrılmış kemiklerle oturuyordu.

Nana sararmış gözlerini Dorian'a çevirdi; bir tavuk budunu ısırarak demir dişleri öğlen güneşinde parıldıyordu. "Öğle yemeğinden dolayı karnavala ara verildi."

Dorian kızgınlığını içine attı. Yanıt almak iki şeye bağlıydı: Kadının suyuna gitmesine ve kim olduğunu bilmesine.

“Biraz vakit ayırıp bazı sorularımı yanıtlarsınız diye ummuştum.”

Tavuk budu çatırtıyla ikiye ayrıldı. Dorian kadının kemiğini emerken çıkardığı şapırtılar karşısında yüzünü buruşturmamaya çalıştı. “Öğle yemeğinde soruları olan müşteriler iki misli para öder.”

Dorian elini cebine atıp yanına aldığı dört altın sikkeyi çıkardı. “Umarım bununla tüm sorularımın yanıtlarını ve gizliliğinizi satın alabilirim.”

Nana budun sıyırdığı yarısını yığının içine atıp diğerine girişti. Emiyor, kemiriyordu. “Bahse girerim kıcını altınla siliyorsundur.”

“Bunun pek de rahat olacağını sanmam.”

Nana Sarıbacak tıslayarak güldü. “Peki küçük lord. Sorularını duyalım bakalım.”

Dorian altın sikkesini en üst basamağa, Nana’nın yanına koyacak kadar eğilirken kadının pörsümüş bedeninden uzak durmaya özen gösterdi. Kadından küf ve çürük kanın karışımını andıran berbat bir koku yayılıyordu. Fakat Dorian hiç renk vermeden, yüzünde sadece sıkkın bir ifadeyle geri çekildi. Altınlar kadının yamru yumru elinin tek bir hareketiyle kayboluverdi.

Dorian etrafına bakındı. İşçiler karnaval alanının dört bir yanına dağılmış, hepsi de öğlen yemeği için buldukları yere oturmuşlardı. Dorian işçilerden hiçbirinin siyaha boyanmış arabaya yakın oturmadığını fark etti. Hatta onun olduğu tarafa bakmıyorlardı.

“Gerçekten bir cadı mısınız?”

Nana bir tavuk kanadı aldı. *Çat. Hart.* “Cadılar Krallığı’nın doğan son cadısı.”

“O halde yaşın beş yüzden fazla olmalı.”

Nana ona gülümsedi. “Bu kadar genç kalmam bir mucize değil mi?”

“Demek Feylerin uzun ömürlerinin cadılara ihsan edildiği doğruymuş.”

Nana ahşap basamaklara bir kemik daha fırlattı. “Feyler ya da Valgler. Hangisi olduğunu hiç öğrenemedik.”

Valg. Dorian bu isme aşinaydı. “Feyleri çiftleşmek için kaçıran iblisler, böylece ortaya cadılar çıkmıştı. Değil mi?” Dorian doğru anımsıyorsa güzel Crochan cadıları Fey atalarına çekmişken üç Demir Diş klanı çok eski devirlerde Erilea’yı işgal eden iblis ırkına çekmişti.”

“Senin gibi güzel bir küçük lord ne diye böyle uğursuz öykülerle uğraşıyor ki?” Nana tavuğun göğsündeki deriyi ayırıp eti ağzından içeri gönderdi ve soluk dudaklarını şapırdattı.

“Kıçımızı altınla silmediğimiz zamanlarda eğlenmenin yollarını arıyoruz. Biraz tarih öğrenmekten ne çıkar?”

“Doğru,” dedi cadı. “Peki ben bu berbat güneşte pişerken sen lafı çevirip duracak mısın yoksa buraya gerçekten neyi öğrenmeye geldiğini söyleyecek misin?”

“Büyü gerçekten kayboldu mu?”

Nana kafasını tabaktan kaldırmadı bile. “*Sizinki* gibi büyüler kayboldu, evet. Fakat hâlâ işe yarayan unutulmuş güçler var.”

“Ne tür güçler?”

“Küçük lordların öğrenmesi gerekmeyen güçler. Şimdi sıradaki soruna geç.”

Dorian oyunbaz bir edayla ona kırılmış gibi yapınca kadın gözlerini devirdi. Nana’ya baktıkça Dorian’ın oradan kaçası geliyordu ama bu maskaralığı elinden geldiğince sürdürmeliydi.

“Bir şekilde birinde büyü gücü ortaya çıkabilir mi?”

“Bak evlat; bu kıtanın bir kıyısından diğerine seyahat ettim, her dağını aştım ve insanların hâlâ geçmekten korktukları karanlık ve ücra yerlere gittim. Artık büyü kalmadı; hayatta kalan Feyler bile güçlerine erişemiyorlar. Bazıları hayvan formlarında hapsedildiler. Acınası sefiller. Tatları da hayvan gibi.” Nana karga gaklamasını andıran bir sesle gülünce Dorian’ın ensesindeki saçlar diken diken oldu. “Yani tek bir insan bile bu kuralın istisnası olamadı.”

Dorian işsizlikten sıkılmış asilzade rolünü dikkatlice sürdürdü. “Ya biri aniden büyü gücü olduğunu keşfederse?”

“O zaman o kişi lanet bir budaladır ve asılmak için kaçınıyordur.”

Dorian bunu zaten biliyordu. Sorduğu bu değildi. “Peki bu doğru olsa, yani varsayımsal olarak. Nasıl mümkün olabilir.”

Nana yemeğine ara verip başını yana eğdi. Gümüş saçları yeni yağmış kar gibi parlıyor, güneşten yanmış yüzünü iyice ortaya çıkarıyordu. “Büyünün nasıl ve neden yok olduğunu bilmiyoruz. Ara sıra gücün diğer kıtalarda hâlâ var olduğuna dair söylentiler işitiyorum ama burada bu tür bir haber söylenti kulağıma gelmedi. Bu yüzden asıl soru şu: Büyü neden tüm Erilea’da yalnızca burada ortadan kayboldu? Ne suçlar işledik de tanrılar bizi bu şekilde lanetlediler ve bir zamanlar bize bahşedileni bizden aldılar?” Nana tavuğun göğüs kafesini yere attı. “*Varsayımsal olarak* birinde büyü gücü olsa ve ben bunun sebebini öğrenmek istesem işe büyüün bu toprakları neden terk ettiğini anlamaya çalışmakla başladım.

Belki kurala neden bir istisna olduğunu böylece çözebilirdim.” Bir cesedinkileri anımsatan parmaklarındaki yağı yaladı. “Cam şatoda yaşayan bir küçük lord için tuhaf kaçan sorular bunlar. Tuhaf, tuhaf sorular.”

Dorian ona yarım bir sırıtışla karşılık verdi. “Daha da tuhaf olan Cadılar Krallığı’nın doğan son cadısının hayatını karnaval numaralarıyla sürdürecektik kadar alçalması.”

“On yıl önce bu toprakları lanetleyen tanrılar cadıları yüzyıllar önce lanetlemişlerdi.”

Belki sebep sadece güneşi kapatan bulutlardı ama Dorian kadının gözlerinde bir karanlığın gezindiğine yemin edebilirdi; bu öyle bir karanlıktı ki Dorian’a Nana’nın söylediğinden daha bile yaşlı olabileceğini düşündürdü. Belki “doğan son cadı” unvanı bir yalandı. Dorian’ın cadının çok uzun yıllar önce gerçekleşen cadı savaşlarında ne korkunç şeyler yaptığını aklına getirmek bile istemediği azılı bir geçmişini gizlemek için bir uydurmaca.

Dorian istemsizce kendisini içinde uyuklayan kadim güce erişmeye çalışır halde buldu; o gücün tuzla buz olan pencereden olduğu gibi bir şekilde Sarıbacak’tan da kendisini koruyup korumayacağını merak ediyordu. Bu düşünce midesini bulandırdı.

Nana demirden tırnaklarını yalayarak “Başka sorun var mı?” diye sordu.

“Hayır. Vakit ayırdığınız için teşekkürler.”

Nana “Hah!” deyip eliyle gitmesini işaret etti.

Dorian henüz en yakın çadıra ulaşmıştı ki altın saçlardan yansıyan günışığını gördü. Roland geçen gece lavta çalan çekici sarışın müzisyenle konuştuğu masadan kalıp Dorian’ın yanına geldi. Yoksa Roland onu takip mi

etmişti? Dorian kaşlarını çatsa da yanında biten kuzenini başıyla selamladı.

“Fal mı baktırıyordun?”

Dorian omzu silkti. “Canım sıkılmıştı.”

Roland omzunun üzerinden Nana Sarıbacak’ın karavanının durduğu yere baktı. “O kadın kanımı donduruyor.”

Dorian güldü. “Sanırım yeteneklerinden biri de bu.”

Roland ona yan yan baktı. “Sana ilginç bir şeyler anlattı mı?”

“Sıradan saçmalıklar; yakında gerçek aşkı bulacakmışım, görkemli bir gelecek beni bekliyormuş ve hayal bile edemeyeceğim kadar zengin olacakmışım. Kiminle konuştuğunu bildiğini sanmıyorum.” Meah Lordu’nu süzdü. “Sen ne arıyorsun burada?”

“Dışarı çıktığını gördüm ve sana eşlik edebilecek birini isteyebileceğini düşündüm. Fakat nereye gittiğini görünce sana ilişmemeye karar verdim.”

Roland ya Dorian’ı gözetliyor ya da gerçeği söylüyordu. Dorian gerçekten emin olamıyordu. Fakat son birkaç gündür Roland kuzenine hoş görünmeye özen gösteriyor, her konsey toplantısında Dorian ne karar almışsa onu destekliyordu. Perrington’ın ve babasının yüzlerindeki kızgınlığı görmek Dorian’ın için ayrı bir haz oluyordu.

Bu yüzden Dorian, Roland’a neden peşinden geldiğini sormadı. Öte yandan, dönüp Nana Sarıbacak’a baktığında kadının kendisine sırtıttığına yemin edebilirdi.

Celaena birkaç gündür hedeflerinin izini sürüyordu. Karanlıkta gizlenerek rıhtımın gölgelerinin arasında dikkilmiş, gördüklerine inanmakta zorlanmıştı. Listesindeki tüm adamlar, peşine düştüğü herkes, kralın neyin peşin-

de olduğunu bilebilecek insanlar... *Şehri terk ediyorlardı.* Celaena onlardan birini gizlice üzerinde hiçbir işaret olmayan bir faytona binerken görmüş ve peşinden oraya gelmişti; adam gece yarısı gelgitlerinde yola çıkmak üzere bir gemiye binmişti. Sonrasında korktuğu başına gelmiş ve ilkinin ardından çıkagelen diğer üçü de aileleriyle birlikte güvertenin altına götürülmüştü.

Tüm o adamlar, Celaena'nın toplamaya uğraştığı tüm o bilgi öylece...

Celaena'nın arkasından tanıdık bir ses geldi. "Üzgünüm." Arkasına döndüğünde Archer'ın yaklaştığını gördü. Nasıl o kadar sessiz hareket edebiliyordu? Celaena onun kendisine yaklaştığını işitmemişti bile. Archer gözlerini yola çıkmaya hazırlanan gemiye dikerek "Onları uyar-mam gerekiyordu," dedi. "Onların ölümüne neden olup vicdan azabıyla yaşayamazdım. Çocukları var; sen anne-babalarını krala teslim edersen onlara ne olur?"

Celaena "Bunu sen mi örgütledin?" diye tısladı.

Archer sessizce "Hayır," dedi. Halatları çözüp kürekleri hazırlamakla uğraşan denizcilerin bağırışları arasında sözleri güçlkle işitiliyordu. "Organizasyonun bir üyesi örgütledi. Ben hayatlarının tehlikede olabileceğini söyledim, o da adamlarını Rifthold'dan ayrılan ilk gemiye bindirdi."

Celaena'nın eli hançerine gitti. "Anlaşmamız bana işe yarar bilgi vermene bağlıydı."

"Biliyorum. Üzgünüm."

"Seni ölmüş gibi gösterip o gemiye bindirmemi ister misin?" Belki de Celaena kralı kendisini daha erken serbest bırakmaya ikna etmenin bir başka yolunu bulabilirdi.

"Hayır. Bu bir daha olmayacak."

Celaena bundan epey şüpheli olsa da sırtını binanın

duvarına yaslayıp kollarını kavuşturdu ve gemiye dikkatle bakan Archer'ı izledi. Hemen sonra Archer ona doğru döndü. "Bir şey söyle."

"Diyecek bir şeyim yok. Kendi kendime hep seni öldürüp leşini kralın önüne sersem mi diye düşünüyorum." Celaena blöf yapmıyordu. Dün gece Chaol'la birlikte olduktan sonra belki de işleri basitçe çözmenin en iyisi olacağını düşünür olmuştu. Belki de Chaol'u olası bir karmaşaya çekmemek için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Archer bir kez daha "Üzgünüm," dese de Celaena onu elini sallayarak susturdu ve yolculuğa hazırlanan gemiyi izledi.

O kadar çabuk bir kaçış örgütlemeleri takdire şayandı. Belki de hepsi Davis gibi budala değildi. Neden sonra Celaena "Durumdan bahsettiğin şu kişi," dedi. "Grubun lideri o mu?"

Archer sessizce "Sanırım öyle," dedi. "Ya da bu adamlara olacakları çıtlattığımda hızla bir kaçış organize edebildiğine bakılırsa grupta yüksek bir mevkide olsa gerek."

Celaena yanağının içini çiğnedi. Belki de Davis'e olanlar bir şanstı. Belki Archer hakıydı da. Belki bu adamların tek istediği kendilerine daha uygun bir hükümdardı. Fakat mali ve siyasi amaçları ne olursa olsun masum insanların hayatları tehlikeye girince seferber olup onları tehlikeden uzaklaştırmışlardı. İmparatorlukta bunu yapmaya cesaret edebilecek bir avuç insan vardı. Bunun yanlarına kâr kalacağı insanların sayısı daha da azdı."

Celaena, Archer'a "Yarın geceye kadar yeni isimler ve daha fazla bilgi istiyorum," dedi. Rıhtıma sırtını çevirip şatoya doğru yürümeye başladı. "Yoksa kelleni kralın ayaklarına atarım ve ondan kelleyi lağıma mı atacağıma

yoksa şatonun girişinde kazığa mı dikeceğime karar vermesini isterim.” Archer’ın yanıtını beklemeden gölgelerin ve sisin arasına karıştı.

Şatoya dönmekte acele etmedi. Gördükleri üzerine düşünmek istemişti. Asla mutlak iyilik ve kötülük yoktu. Her ne kadar kral mutlak kötülük açısından kesinlikle bir istisna olsa da. Bu adamlar bazı açılardan yoldan çıkmış olsalar da insanların hayatlarını da kurtarıyorlardı.

Aelin Galathynius’la temas halinde oldukları iddiası saçma gelse de Celaena gerçekten varisin etrafında toplanan kuvvetler olup olmadığını düşünmekten kendisini alamıyordu. Geçen on yıl içinde bir yerlerde Terrasen’in güçlü kraliyet divanının üyeleri gizlenmeyi başardılarsa. Adarlan Kralı yüzünden artık Terrasen’in daimi bir ordusu yoktu ve geriye sadece krallığın çeşitli noktalarına yayılmış rastgele kuvvetler kalmıştı. Fakat bu adamların ciddi olanakları vardı. Ayrıca Nehemia, Terrasen’in tekrar ayağa kalkabilmesi halinde Adarlan için bir tehdit oluşturabileceğini söylemişti.

Dolayısıyla belki de Celaena’nın hiçbir şey yapması gerekmeyecekti. Belki kendisinin ve Chaol’un hayatlarını tehlikeye atmayacaktı. Belki, olur ya, amaçları her ne olursa olsun bu insanlar kralı durdurmanın ve tüm Erilea’yı kurtarmanın bir yolunu bulabilirlerdi.

Yüzüne ağır ağır çekingen bir gülümseme yayıldı ve parıltılı cam şatoya ve orada kendisini bekleyen Muhafız Kıtası Yüzbaşısı’na doğru yürürken gülümsemesi daha da yayvanlaştı.

Chaol’un doğum gününün üzerinden dört gün geçmişti; o zamandan beri o ve Celaena her geceyi birlikte geçir-

mişlerdi. İkindileri ve sabahları da. Bireysel yükümlülüklerinin el verdiği her anı da. Ne yazık ki baş muhafızlarla yapacağı bir toplantıya katılmamak gibi bir seçeneği yoktu. Fakat adamların raporlarını dinlerken bile aklı Celaena'daydı.

İlk kez birlikte olduklarında nefes almakta zorlanmış, nazik olmak ve Celaena'nın ilk deneyiminin acısız geçmesi için elinden geldiğince çabalamıştı. Yine de Celaena'nın yüzü acıyla buruşmuş, gözlerinden yaşlar gelmişti. Fakat Chaol durmak isteyip istemediğini sorduğunda Celaena sadece onu öpmüştü. Tekrar tekrar. O gece boyunca Chaol, Celaena'ya sarılmış kendisini ömrünün geri kalan her gecesinin öyle geçeceğini hayal etmekten alıkoyamamıştı.

Ve o geceden beri Chaol elini Celaena'nın sırtındaki yaralarda gezdirmiş, içinden günün birinde Endovier'a gidip o yeri taş üstüne taş kalmayana dek yıkacağına dair tekrar tekrar yemin etmişti.

“Yüzbaşı?”

Chaol gözlerini kırptırdı; birinin kendisine soru sorduğunu fark ederek koltuğunda kıpırdandı. Kızardığını belli etmemeye çalışarak “Ne demiştin?” diye sordu.

“Karnavalda fazladan muhafıza ihtiyacımız olur mu?”

Kahretsin, Chaol bu sorunun neden geldiğini bile bilmiyordu. Bir olay mı yaşanmıştı? Sorsa diğerlerini dinlemediği gün gibi ortaya çıkacaktı.

Kışladaki küçük toplantı odasının kapısının çalınması onu bir budala gibi görünmekten kurtardı. Altın rengi saçlar kapıdan içeri uzandı.

Onu görmek bile Chaol'a çevresinde neler olup bittiğini unutturmuştu. Odadaki herkes kapıya doğru bakmak için eğilip bükülürken Celaena gülümsedi. Chaol, Celaena'ya

öyle hayranlıkla bakan muhafızların suratlarını dağıtma arzusuyla mücadele etti. Kendi kendine onların adamları olduğunu hatırlattı. Celaena *gerçekten* güzeldi ve bir yandan adamlarının ödlerini koparıyordu da. Tabii ki bakacaklar, hayranlık duyacaklardı.

Celaena kapı eşiğinden “Yüzbaşı,” diye seslendi. Yanaklarının pembesi gözlerinin ışıltısını ortaya çıkarıyor, Chaol’un aklına sarmaş dolaş olduklarındaki halini getiriyordu. Başıyla koridora doğru işaret etti. “Kral sizi görmek istiyor.”

Celaena’nın gözlerindeki muzırca pırıltıyı fark etmemiş olsa telaşlanır, aklına en kötü olasılık gelirdi.

Chaol yerinden kalkıp başıyla adamlarını selamladı. “Karnaval konusunu aranızda tartışıp bana rapor verin,” dedikten sonra hızla odadan çıktı.

Chaol ikisi bir köşeden dönüp boş bir koridora girene dek Celaena’yla göze batmayacak bir mesafeyi korudu. Ardından dokunma ihtiyacı duyarak Celaena’ya yaklaştı.

Celaena boğuk bir sesle “Philippa ve hizmetçileri akşam yemeğine kadar yoklar,” dedi.

Chaol, Celaena’nın sesinin üzerinde yarattığı etki karşısında dişlerini sıktı; sanki biri görünmez parmağını omurgasından aşağı indiriyordu. Güçlkle “Günün geri kalanında toplantılarım var,” diyebilirdi. Doğruydu da. “Yirmi dakika sonra bir toplantıya daha gireceğim.” Celaena’nın peşinden giderse o toplantıyı kaçıracığı da şüphesizdi. Özellikle de süütünün ne kadar uzakta olduğu düşünüldüğünde.

Celaena durup kaşlarını Chaol’a çattı. Fakat Chaol’un gözleri bir iki metre ötedeki küçük, ahşap bir kapıya çevrildi. Bir süpürge dolabı. Celaena, Chaol’un baktığı yere

baktığında yüzünde ağır ağır bir gülümseme belirdi. Celaena dolaba doğru hareketlendiğinde Chaol onun eline yapışıp yüzünü yüzüne yaklaştırdı. “Çok sessiz olman gerekecek.”

Celaena uzanıp kapıyı açtı ve Chaol’u da dolabın içine çekti. “İçimden bir his birazdan aynı şeyi *benim senden* isteyeceğimi söylüyor,” diye mırladı. Gözlerinde meydan okuyan bir ifade vardı.

Kanı kaynayan Chaol, Celaena’nın peşinden dolaba gitti ve süpürgelerden birini kapı kolunun altına sıkıştırdı.

“Süpürge dolabı mı?” dedi Nehemia. Yüzünde muzır bir sırıtış vardı. “Gerçekten mi?”

Nehemia’nın yatağında sere serpe uzanan Celaena çikolata kaplı bir kuru üzümü ağzına attı. “Hayatım üzerine yemin ederim.”

Nehemia döşegin üzerine sıçradı. Hızlı Ayak da onun yanına zıpladı ve prensese kuyruğunu sallarken neredeyse Celaena’nın yüzüne oturacaktı.

Celaena köpeği nazikçe kenara çekti ve öyle bir gülümsedi ki yüzü acıdı. “Nasıl bir eğlenceden mahrum kaldığımı kim bilebilirdi?” Hem tanrılar adına, Chaol çok... Eh, bedeni onunla birlikte olmaya çalıştıktan sonra Chaol’un kendisine nasıl hazlar yaşattığını düşünüp kızardı. Parmaklarının tenine değmesi bile Celaena’yı vahşi bir hayvana çevirmeye yetiyordu.

Nehemia komodinin üzerindeki tabaktan bir çikolata almak için uzandı ve “Sorsan söyledim,” dedi. “Fakat ben-
ce asıl soru ağırbaşlı Muhafız Kıtası Yüzbaşısı’nın nasıl öyle tutkulu olabildiği.” Celaena gibi gülümseyerek onun

yanına uzandı. “Senin adına seviniyorum arkadaşım.”

Celaena ona gülümseyerek karşılık verdi. “Sanırım... Sanırım ben de kendi adıma seviniyorum.”

Seviniyordu da. Yıllardır ilk kez gerçekten *mutluydu*. Aldığı her nefesle daha da büyüyen umut sarmaşığı gibi bu duygu her düşüncesinin etrafına sarılıyordu. Bu duyguyu aklına çokça getirmemeye çalışıyordu, varlığını tanıması bir şekilde yok olmasına neden olacaktı gibi. Belki dünya asla mükemmel bir yer olmayacak, belki bazı şeyler yoluna girmeyecekti ama belki Celaena’nın kendine has bir huzuru ve özgürlüğü bulma şansı vardı.

Prenses tek kelime etmeden Celaena ondaki değişimi fark etti. Sanki soğuk bir rüzgâr esmişti. Celaena, Nehemia’ya baktığında gözlerini tavana diktiğini gördü. “Sorun nedir?”

Nehemia elini yüzünde gezdirip derin bir nefes verdi. “Kral benden asilerle konuşmamı istedi. Onları vazgeçmeye ikna etmemi. Yoksa hepsini katledecekti.”

“Bunu yapma tehdidinde bulundu mu?”

“Doğrudan değil ama ima etti. Ay sonunda Perrington’ı dükün Morath’daki kalesine gönderecek. Olayları takip edebilmek için Perrington’ı güney sınırında istediğinden hiç şüphem yok. Perrington onun sağ kolu. Bu yüzden dük asilerin hakkından gelinmesine karar verirse isyanı bastırmak için gereken her türlü gücü kullanmaya izni olacak.”

Celaena yattığı yerde belini doğrultup bağdaş kurdu. “Öyleyse Eyllwe’ye mi döneceksin?”

Nehemia başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Burada olmam gerek. Burada yapacak... Yapılacak işlerim var. Bu şatoda ve bu şehirde. Fakat insanlarımı bir başka katliamla karşı karşıya bırakamam.”

“Ebeveynin ya da erkek kardeşlerin asilerle ilgilene-
mez mi?”

“Kardeşlerim çok genç ve deneyimsiz; anne-babamın ise Banjali’de uğraşacak çok işleri var.” Prenses yattığı yerde doğruldu ve Hızlı Ayak, Nehemia’nın kucağına atlayıp ikisinin arasında esnedi. Bunu yaparken de arka bacakları Celaena’nın karnına birkaç tekme indirdi. “Hayatımı tacımın ağırlığının bilincinde geçirdim. Kral yıllar önce Eyllwe’yi işgal ettiğinde günün birinde hep beni huzursuz edecek seçimler yapacağımı biliyordum.” Nehemia eliyle alnını kapattı. “Bunun bu kadar güç olacağını düşünmemiştim. Aynı anda iki farklı yerde olamam.”

Celaena göğsünün sıkıştığını hissetti. Elini Nehemia’nın sırtına koydu. Prensesin gözle ilgili bilmeceyi çözmekte o denli az ilerleme kaydetmesine şaşmamak gerekiyordu. Celaena’nın yanakları utançtan kızardı.

“Bir beş yüz kişiyi daha öldürürse ben ne yaparım Elentiya? Ya Calaculla’daki herkesi gözdağı vermek için katletmeye karar verirse? Onlara nasıl sırt çeviririm?”

Celaena’nın verecek bir yanıtı yoktu. Son haftayı Chaol’u düşünmekle geçirmişti. Nehemia ise krallığının kaderini dengelemeye çalışmakla. Üstelik Celaena’nın burnunun dibinde Nehemia’ya krala karşı mücadelesinde yardımı dokunacak birçok ipucu vardı. Bir de Elena’nın verdiği ve Celaena’nın neredeyse göz ardı ettiği o emir vardı.

Nehemia, Celaena’nın elini tuttu. “Söz ver,” dedi. Siyah gözleri ıslıl ıslıldı. “Bana Eyllwe’yi ondan kurtarmama yardım edeceğine söz ver.”

Celaena kanının donduğunu hissetti. “Eyllwe’yi *kurtarmak* mı?”

“Babamın tacının kendisine iade edilmesini sağlayaca-

ğına söz ver. Halkımın Endovier'dan Calaculla'ya dönmesini sağlayacağını da.”

“Ben sadece bir suikastçıyım.” Celaena elini Nehemia'nın elinden kurtardı. “Ve senin bahsettiğin şeyler, Nehemia...” Yataktan inip kalbinin hızlı atışını düzene sokmaya çalıştı. “Bu delilik olur.”

“Başka yolu yok. Eyllwe'nin kurtarılması şart. Senin yardımınla bir ordu toplayıp...”

“Hayır.” Nehemia'nın kendisine şaşkın halde baktığı Celaena başını iki yana salladı. “Hayır,” diye yineledi Celaena. “Sana kralla karşı bir ordu toplamanda yardım etmem imkânsız. Kral Eyllwe'yi kötü vurdu ama onun başka yerlerdeki zalimliğinden payınızı çok az aldınız. Ona karşı bir kuvvet oluştursanız sizi kılıçtan geçirir. Bunun bir parçası olmayacağım.”

“Öyleyse neyin parçası olacaksın *Celaena*?” Nehemia ayağa kalkıp Hızlı Ayak'ı kucağından attı. “Ne uğruna mücadele edeceksin? Yoksa hep kendin için mi mücadele edeceksin?”

Boğazı düğümlenen Celaena güçlükle konuşabildi. “Sana da halkına da neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok Nehemia.”

“Beş yüz asiye ve ailelerini katletti!”

“Yaşadığım tüm krallığı yok etti o! Terrasen'in kraliyet divanının gücü ve onuruna dair pembe rüyalar görüyorsun ama kralın onları ortadan kaldırabilmesinin ne anlama geldiğini fark etmiyorsun. Kıtadaki en güçlü divandı o; hatta tüm kıtaların en güçlüsüydü ama kral hepsini öldürdü.”

Nehemia “Onları gafil avladı,” diye itiraz etti.

“Şimdi ise sayısı *milyonlara* varan bir ordusu var. El-den hiçbir şey gelmez.”

“Ne zaman *artık yetti* diyeceksin Celaena? Ne olmalı ki kaçmayı bırakıp karşıdakiyle yüzleşeceksin? Endovier ve insanlarımla hali de seni etkilemiyorsa ne etkileyecek?”

“Ben *bir kişiyim*.”

“Kraliçe Elena’nın seçtiği bir kişi; düello günü alnında kutsal işaret beliren bir kişi! Hiç ihtimal verilmemesine karşın hâlâ nefes alıp veren bir kişi. Yollarımız bir nedenden ötürü kesişti. Tanrılar tarafından kutsanan sen değilsen kim?”

“Saçmalık bu. Delilik.”

“Delilik mi? Doğru amaçlar için, kendi haklarını bir başlarına savunamayan insanlar için mücadele etmek mi delilik? Kralın ülkeye gönderebileceği en kötü şeyin askerler olduğunu mu sanıyorsun?” Nehemia’nın sesi yumuşadı. “Ufukta beliren çok daha karanlık şeyler var. Rüyalarıma gölgeler ve kanatlar giriyor; dağ geçitlerinde çarpan kanatların gümürtüsü. Beyaz Diş Dağları’na, Ferian Geçidi’ne gönderdiğimiz bir tek izci, bir tek casus bile *geri gelmiyor*. Vadilerin dibinde yaşayan insanların neler söylediğini biliyor musun? Onlar da geçitte esen rüzgârlarda yol alan kanatların seslerini işitebiliyorlar.”

“Söylediklerinin tek kelimesini anlamadım.” Fakat Celaena kütüphanenin önündeki o şeyi görmüştü.

Nehemia Celaena’ya yanaşıp onu bileklerinden kavradı. “Anlamıyorsun. Krala bakınca onu çevreleyen daha büyük, uğursuz bir gücün varlığını sezebiliyorsun. Bir adam kıtanın bu kadar büyük bir kısmını nasıl bu denli çabuk fethedebildi? Sadece askeri gücüyle mi? Terrasen’in kraliyet divanındakiler nesiller boyunca savaşçılar olmak için eğitilmişlerken o divan nasıl öyle çabucak düşebildi?”

Dünyanın en güçlü kraliyet divanı nasıl günler içinde silinip gitti?”

Celaena, Nehemia'nın ve Elena'nın sözlerinin nasıl da benzeştiğini düşünmemeye çalışarak elinden geldiğince sakin bir sesle “Yorgun ve üzgünsün,” dedi. Prensesin elinden kurtuldu. “Belki de bu meseleyi daha sonra konuşmalıyız...”

“Bunu daha sonra konuşmak istemiyorum!”

Hızlı Ayak inleyip bedenini ikisinin arasına sıkıştırdı.

“Şimdi saldırmazsak,” diye devam etti Nehemia, “şu an her neyin peşindeyse o şey daha da güçlenecek. O zaman bir ümidimiz de kalmayacak.”

“Ümit yok zaten,” dedi Celaena. “Ona karşı çıkmak ümitsiz bir çaba. Şimdi öyle, her zaman da öyle olacak.” Celaena'nın yavaş yavaş farkına vardığı bir gerçektir bu. Nehemia ve Elena şu gizemli güç kaynağı konusunda haklıysalar o zaman kralı nasıl devirebileceklerdi ki? “Ayrıca her ne planın varsa, o planın bir parçası olmayacağım. Kendini öldürtmene ve o sırada daha da çok masum insanın ölümüne sebep olmana yardım etmeyeceğim.”

“Yardım etmeyeceksin çünkü tek düşündüğün *kendin-sin*.”

“Öyleyse ne olmuş?” Celaena kollarını iki yana açtı. “Hayatımın geri kalanını huzur içinde geçirmek istiyorsam ne olmuş?”

“Huzur olamaz. Onun hükümdarlığında olmaz. Onun verdiği listedeki adamları öldürmediğini söylediğinde nihayet mücadele etmek için bir adım attığını sanmıştım. Zamanı geldiğinde bana planlarımda yardım edebileceğine, bunun için sana güvenebileceğimi sanmıştım. Sırf vicdanını temiz tutmak için o insanları öldürmekten kaçındığını fark etmemişim!”

Celaena hışımla kapıya yürüdü.

Nehemia cık cık etti. “Senin bir korkak olduğunu fark etmemişim.”

Celaena omzunun üzerinden ona baktı. “Bir daha söyle.”

Nehemia gözünü bile kırpmadı. “Sen bir korkaksın. Bir korkaktan başka bir şey değilsin.”

Celaena ellerini yumruk yaptı. “İnsanlarının cesetleri etrafında yatarken,” diye tısladı, “bana gelip de ağlama.”

Celaena prensese yanıt verme şansı tanımadan peşinde Hızlı Ayak’la, uzun adımlarla odadan çıktı.

25. BÖLÜM

Kraliçe prensese “Birinin açığa çıkması gerek,” dedi. “Sadece o zaman başlayabilir.”

Prenses sessizce “Biliyorum,” dedi. “Fakat prens hazır değil. Demek ki diğeri olmalı.”

“Senden ne istediğimi anlıyor musun peki?”

Prenses yukarı, mezarın içine sızan ay ışığı huzmesine baktı. Tekrar kadim kraliçeye doğru döndüğünde gözlerinin ışıldadığını gördü. “Kız anlamayacak. Sınırı aştığındaysa onu geri çekmenin hiçbir yolu olmayacak.”

“O geri dönüş yolunu bulur. Bunu hep yapar o.”

Prenses gözlerini kırpıştırarak içlerinde biriken yaşları gizledi. “Hepimizin iyiliği için umarım haklısınızdır.”

26. BÖLÜM

Chaol av partilerinden nefret ediyordu. Lordların çoğu sessiz olmak bir yana dursun yayları bile güçlükle kullanabiliyorlardı. Onları izlemek tam bir işkenceydi; zavallı tazılar da çalıların içinden fırlıyor ve lordlar tek bir hedef vuramadığından boş yere etrafa dağılıyorlardı. Chaol genellikle partiyi kısa kesmek için çaktırmadan birkaç hayvan avlıyor ve güya falanca lord o hayvanı vurmuş gibi davranıyordu. Fakat o gün Perrington, Roland ve Dorian oyun parkındaydılar ve bu da Chaol'un onlarla yakın durması gerektiği anlamına geliyordu.

Chaol ne zaman atını, lordların yanına sürüp kahkahalarına, dedikodularına ve zararsız fesatlıklarına kulak misafiri olsa; bu yolu seçmese onun da onlara benzeyip benzemeyeceğini merak ediyordu. Kardeşini görmeyeli yıllar olmuştu; babası Terrin'in bu budalalardan birine dönmesine göz yummuş muydu acaba? Yoksa babası vahşi dağ adamlarının Gümüş Göl'e musallat olmalarının ardından yüzyıllar boyunca yaptıkları gibi bir savaşçı olması için onu eğitim almaya mı göndermişti?

Chaol kralın peşinden giderken yeni Asterion aygırı av

partisine katılanların hayranlık ve kıskançlık dolu bakışlarını üzerine çekiyordu. Chaol –kısacık bir an için– kendisini babasının Celaena’ya nasıl yaklaşacağını düşünmekten alıkoyamadı. Chaol’un annesi nazik, sessiz bir kadındı ve onu son gördüğünden beri yüzü bulanık bir anıya dönüşmüştü. Fakat annesinin neşeli ve yumuşak kahkahasını ve hastayken başucunda nasıl şarkı söylediğini anımsıyordu. Ailelerin ayarladığı bir evlilikle hayatlarını birleştirmiş olsalar da babası hep annesi gibi birini istemişti; itaatkâr birini. Bu da demek oluyordu ki Celaena gibi biri... Babası ve Celaena’yı aynı odada düşünmek bile irkilmesine neden oluyordu. Önce irkildi sonra da gülümsedi. Çünkü bu efsaneye dönüşebilecek bir *irade savaşı* olabilirdi.

Kral ağaçların arasında belirip “Bugün dalgınsın yüzbaşı,” dedi. Kral çok iri yarıydı; cüssesi nedense hep Chaol’u şaşırtmıştı.

Kralın iki yanında Chaol’un iki muhafızı vardı. Bunlardan biri o gün kralı korumak üzere seçildiği için gergin olmaktan ziyade muzaffer görünen Ress’ti. Yine de hislerini belli etmemek için elinden geldiğince çabalıyordu. Chaol’un diğer muhafız olan Dannan’ı seçmesinin nedeni de buydu; Ress’ten yaşlı, deneyimli bir adam olan Dannan’ın da neredeyse efsanevi bir sabrı vardı. Chaol hükümdarının önünde eğildikten sonra Ress’e belli belirsiz başını sallayarak onay verdi. Genç muhafız sırtını dikleştirdi; tetikte halini hiç bozmadı ve şimdi dikkatini çevreye, yakınlarında at süren lordlara, köpeklerin ve okların seslerine odaklamıştı.

Kral siyah atını Chaol’unkinin yanına çekip yavaş bir tempoda sürmeye başladı. Ress ve Dannan hız kesip kralı

rahatsız etmeyecek bir mesafeden takip etseler de anında belirecek bir tehdide müdahale edebilecek kadar da yakın duruyorlardı. “Sen onlar için avlanmasan lordlarımın hali nice olur?”

Chaol gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Belki de sandığı kadar sessizce hareket etmemiştir. “Özür dilerim lordum.”

Savaş atının üzerindeki kralın azameti fatih kimliğiyle örtüşüyordu. Gözlerindeki bir şey Chaol’u ürpertiyor, ona baktıkça neden birçok yabancı hükümdarın onunla savaşmadan taçlarını teslim ettiklerini anlıyordu.

Kral sadece Chaol’un işitebileceği kadar alçak bir sesle “Eyllwe prensesini yarın konsey salonumda sorgulatacağım,” dedi. Sonra aygırını buzların yeni yeni çözülmeye başladığı ormanda koşmaya başlayan tazi sürüsüne doğru sürdü. “Salonun dışında altı adam istiyorum. Herhangi bir sorun çıkmamasını ve sorgunun kesintisiz bir şekilde yürümesini sağla.” Kralın bakışı ne tür bir sorun çıkabileceğini düşündüğünü tam olarak belli ediyordu. Celaena.

Chaol soru sormasının çok riskli olacağını bilse de “Adamlarımı hazırlamam gereken belli bir tehlike var mı?” dedi.

Kral “Hayır,” dedi ve yayına bir ok takıp çalıların içinden yükselen bir sülüne attı. Ok hedefi on ikiden vurdu; kuşun tam gözünden. “Hepsi bu.”

Kral tazılarına ıslık çaldı ve hemen arkasında Ress ve Dannan’le öldürdüğü ava doğru ilerledi.

Chaol aygırını durdurup o dağ gibi adamın çalıların arasında gidişini izledi. Dorian bir anda yanında bitip “Konu neydi?” dedi.

Chaol başını iki yana salladı. “Hiçbir şey.”

Dorian omzunun üzerinden ok kılıfına uzanıp bir ok aldı. “Birkaç gündür seni görmemiştim.”

“Meşguldüm.” Görevleriyle ve Celaena’yla meşguldü. “Ben de seni ortalarda görmedim.” Chaol gözlerini kendisine bakan Dorian’a çevirdi.

Dorian dudaklarını büktü ve ifadesiz bir yüzle “Ben de meşguldüm,” dedi. Veliaht Prens atını çevirip bir başka yöne süreceken durdu. Omzunun üzerinden bakıp “Chaol,” dedi. Dorian’ın gözleri soğuk, çenesi sıkılıydı. “Ona iyi davran.”

Chaol “Dorian,” diye seslense de prens, Roland’ın yanına gitmek için atını mahmuzlamıştı bile. Bir anda yemyeşil ormanda yapayalnız kalan Chaol dostunun gözden kayboluşunu izledi.

Chaol, Celaena’ya kralın söylediklerinden bahsetmese de acı veren bir huzursuzluk içindeydi. Kral, Nehemia’ya zarar vermezdi çünkü o çok göz önünde, insanların sevgisine mazhar olmuş bir figürdü. Ayrıca kral, Chaol’u kimliği belirsiz birilerinin Nehemia’nın hayatına kastedebilecekleri konusunda uyarmıştı da. Fakat Chaol’un içinden bir his konsey salonunda hiç de hoş konuşmalar geçmeyeceğini söylüyordu.

Chaol yatağında kıvrılıp kendisine Celaena’nın durumu öğrenip öğrenmemesinin bir şey fark ettirmeyeceğini söyledi. Öğrense, Nehemia’ya haber verse de bu ne konuşmanın gerçekleşmesini engeller ne de kaynağı belli olmayan o ölüm tehdidini ortadan kaldırırdı. Hayır, bu ancak işleri daha da kötüleştirirdi; hepsi için.

İç geçiren Chaol, Celaena’nın bacaklarına dolanmış olan bacaklarını çözüp yattığı yerde doğruldu ve eğilip

pantolonunu attığı yerden aldı. Celaena kımıldansa da uyanmadı. Chaol bunun bir mucize olduğunu düşündü; Celaena onun yanındayken kendisini derin bir uykuya dalacak kadar güvende hissediyordu.

Chaol durup Celaena'nın başına nazik bir öpücük kon-
durdu ve odanın orasından burasından giysilerini toplay-
ıp saatin az önce üçü vurmasına rağmen giyindi.

Süitinin kapısından çıkarken bunun bir sınav olabile-
ceğini düşündü. Belki de kral, Chaol'un kime karşı daha
sadık olduğunu, hâlâ ona güvenip güvenemeyeceğini sı-
nıyordu. Celaena ve Nehemia'nın yarınki sorgulamadan
haberdar olduklarını öğrenirse onlara bu haberin ulaş-
masının tek yolu olacaktı...

Tek ihtiyacı biraz temiz hava, Avery Nehri'nin tuzlu
esintisini yüzünde hissetmekti. Celaena'ya günün birinde
Rifthold'dan birlikte ayrılmaktan bahsettiğinde samimiy-
di. Ayrıca Celaena'nın o adamları öldürmediği sırrını canı
pahasına koruyacaktı.

Chaol karanlık, sessiz bahçelere ulaşır çalı çitlerin
arasında yürüdü. Celaena'ya zarar verecek herkesi öl-
dürürdü; kral ona Celaena'yı öldürmesini emrederse bu
ömrü yerine getirmeden kılıcı kendi kalbine saplardı.
Ruhu onunkine kırılmaz bir zincirle bağlıydı. Babasının
eş olarak Adarlan Suikastçısı'nı seçtiğini öğrendiğinde ne
düşüneceğini hayal edip güldü.

Bu düşünce Chaol'un olduğu yere çakılmasına neden
oldu. Celaena henüz on sekizindeydi. Chaol bazen bunu
ve yaşının ondan büyük olduğunu unutuyordu. Hemen
şimdi ona evlenme teklif ederse de... "Gökteki tanrılar
adına," diye mırıldanıp başını iki yana salladı. O günün
gelmesine daha çok vardı.

Fakat kendisini o günü hayal etmekten de alamıyordu; öyle bir geleceğin ihtimalini, birlikte bir hayat kurmalarının, ona karıcığım, onun da kendisine kocacığım diye seslenmesinin, kendi iyilikleri (ve Chaol'un akıl sağlığı için) çok zeki ve yetenekli olacaklarını umduğu bir sürü çocuk yetiştirmenin nasıl olacağını hayal etmekten.

Chaol o imkânsız derecede güzel geleceği hayal etmeyi sürdürürken biri onu arkasından tutup burnuna ve ağzına soğuk, kötü kokulu bir şey dayadı ve sonra her şey karardı.

27. BÖLÜM

Celaena uyandığında Chaol yatağında değildi ve Celaena tanrılara merhametleri için şükrediyordu çünkü koşuşturmaktan bitkin düşmüştü. Uyandığında yatağın Chaol'un yattığı tarafı soğuk olduğundan onun saatler önce –muhtemelen Muhafız Kıtası Yüzbaşısı olarak görevlerini yerine getirmek üzere– gittiğini düşünmüştü.

Celaena bir süre öylece uzandı; dalıp gitmekten ve birlikte tüm günlerini, başka şeylerle bölmeden geçirecekleri zamanların hayallerini kurmaktan memnundu. Midesi guruldamaya başlayınca bunun yataktan çıkması gerektiğini belli eden bir işaret olduğuna hükmetti. Bir süredir Chaol'un odasında giysilerini bırakıyor, böylece kendi süitine dönmeden önce banyo yapıp giyinebiliyordu.

Kahvaltısını yaparken Archer'dan –şifreli yazılmış– peşine düşebileceği yeni adamların isimleri gelmişti. Celaena, Archer'ın yine kendisini ele vermeyeceğini ümit ediyordu. Nehemia her günkü Wyrđ işaretleri dersleri için gelmese de Celaena buna da şaşırmamıştı.

Celaena'nın içinden arkadaşıyla konuşmak gelmediği gibi prenses bir isyan başlatmayı düşünecek kadar ahmak-

lık ediyordu... Aklını başına toplayana dek Nehemia'dan uzak duracaktı. Bu durum kütüphanedeki gizli kapıdan geçmek için Wyrđ işaretlerini kullanma ümidini baltalasa da bu mesele –en azından ikisinin de öfkesi yatışana dek– bekleyebilirdi.

Günü Archer'ın listesindeki adamları Rifthold'da takip etmekle geçirdikten sonra Celaena, Chaol'la yeni edindiği bilgileri paylaşma hevesiyle şatoya döndü. Chaol'un öyle meşgul oluşu olağandışı bir durum değildi. Celaena o gün yemeğini yalnız yedi ve eline bir kitap alıp yatak odasındaki kanepeye kıvrıldı.

Belki Celaena'nın da biraz *dinlenmeye* ihtiyacı vardı. Çünkü Wyrđ biliyordu ya, son hafta boyunca uykusunu hiç alamamıştı. Tabii bunu mesele ediyor da değildi.

Saat onu vurup da Chaol hâlâ yanına gelmeyince ayakları onu yüzbaşının süitine taşıdı. Onu odasında bekliyor olabilirdi. İstemeden uyuyakalmış da olabilirdi.

Fakat koridorları ve merdivenleri telaşla aşarken attığı her adımla elleri daha da terliyordu. Chaol Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'ydı. Her gün antrenmanlarda Celaena'yı zorluyorlardı. İlk antrenman maçlarında kendisini alt etmişti bile. Yine de Sam'in de ona denk pek çok yönü vardı ve buna rağmen Rourke Farran tarafından yakalanıp işkence görmüş, Celaena'nın tanık olduğu en gaddarca yöntemle öldürülmüştü. Ya Chaol da...

Artık koşmaya başlamıştı.

Sam'e olduğu gibi hemen herkes Chaol'a da hayrandı. Sam'i kendisinden kopardıklarında ise sebep Sam'in yaptığı bir şey değildi.

Hayır, Sam'i *kendisine* ulaşmak için kaçırmışlardı.

Chaol'un süitine vardığında bir yanı tüm bunların bir

paranoyadan ibaret olması için dua ediyor; onu yatağında uyur halde bulmayı, yanına uzanıp onunla sevişmeyi ve tüm gece ona sarılmayı diliyordu.

Fakat Chaol'un yatak odasının kapısını açtığı anda kapının yanındaki masada üzerinde kendi ismi yazan bir not gördü. Chaol'un sabah odada olmayan kılıcı kâğıdın üstüne yerleştirilmişti. Hizmetçiler gelişigüzel bırakıldığı için notun Chaol'a ait olduğunu ve ters giden bir şeyler olmadığını varsaymış olabilirlerdi. Celaena kırmızı mührü kopardı ve katlanmış kâğıdı açtı.

YÜZBAŞI ELİMİZDE. BİZİ GÖZETLEMekten
YORULDUĞUNDA GELİP BİZİ BURADA BUL.

Şehrin kenar mahallelerinden birindeki bir deponun adresi verilmişti.

*YANINDA KİMSE OLMASIN YOKSA SEN DAHA BİNAYA
ADIM ATAMADAN YÜZBAŞI ÖLÜR: YARIN SABAHA
KADAR GELMEZSEN ONDAN GERİYE KALANLARI
AVERY NEHRİNİN KENARINA BIRAKIRIZ.*

Celaena mektuba bakakaldı.

Endovier'da gerçekleştirdiği katliamın ardından kendisine getirdiği tüm sınırlamalar zincirlerini koparmıştı.

Buz gibi, sonsuz bir öfke içini kaplayıp müthiş bir berraklıkla zihninde canlanan plan hariç her şeyi silip götürdü. *Cinai dinginlik*. Arobynn Hamel, Celaena'nın bu halini böyle isimlendirmişti. Celarena'nın öfkeden çıldırdığında ne kadar dingin olabileceğini o bile fark etmemişti.

Adarlan Suikastçısı'nı istiyorlarsa alacaklardı.

Ve Celaena onların yanına gittiğinde Wyrđ'in yardımına ihtiyaçları olacaktı.

Chaol kendisini neden zincirlediklerini bilmiyordu. Tek bildiği susadığı, başının zonkladığı ve kendisini taş duvara sabitleyen demir halkaların yerinden kımıldamadığıydı. Ne zaman halkaları çekiştirmeye çalışsa çevresindekiler onu dövmekle tehdit ediyorlardı. Onu blöf yapmadıklarına ikna etmek için şimdiden epey hırpalamışlardı.

Onlar. Chaol onların kim olduklarını bile bilmiyordu. Uzun, kukuletalı cübbeleri ve yüzlerini gizleyen maskeleleri vardı. Bazıları tepeden tırnağa silahlıydı. Fısıldayarak konuşuyorlar, vakit ilerledikçe gerginlikleri artıyordu.

Anladığı kadarıyla dudağı patlamıştı ve bir süre yüzünde ve kaburgalarında çürükler olacaktı. İki adamlarını üzerine salmadan önce bir tek soru sormamışlar, Chaol da uyanıp kendini orada bulduğunda onlarla işbirliğine pek yanaşmamıştı. Celaena ilk dayağın öncesinde, esnasında ve sonrasında Chaol'un ne yaratıcı küfürler ettiğini işitse epey etkilenirdi.

Geçen saatler boyunca sadece bir kez, köşede tuvaletini yapmak için kımıldamıştı. Çünkü tuvalete gitmek istediğini söylediğinde adamların tek yaptığı gözlerini üzerine dikmek olmuştu. İhtiyacını giderirken de elleri kılıçlarında onu izlemişlerdi. Chaol gülmek için kendisini zor tutmuştu.

Gün yerini akşama bırakırken tuhaf bir berraklıkla onların bir şey beklediklerini fark etti. Henüz onu öldürmediklerine bakılırsa bir tür fidye istiyor olmalıydılar.

Belki de krala şantaj yapma derdinde olan bir isyan-

cı grubuydu bu. Bazı asillerin bu amaçla kaçırıldıklarını işitmişti. Kralın hainlere boyun eğmeyeceğini söyleyerek asilere çok da önemli mevkilerde olmayan lordları ya da leydileri öldürmelerini emrettiğini de.

Chaol bu olasılığı aklına bile getirmek istemiyordu. Sonuyla yüzleşirken son bir direniş sergilemek için gücünü toplarken bile.

Kendisini kaçıranlar kısa süreli tartışmalara giriyor ama çoğu kez diğerleri beklemelerini söyleyip onları susturuyordu. Yine böyle bir tartışma başladığında Chaol uyuklarmış gibi yaptı; adamlar onu öylece bıraksalar nasıl olur diye fısıldaşıyorlardı. Sonra...

“Şafağa kadar vakti var. Kız gelecektir.”

Kız.

Bu o ana dek işittiği en kötü şeydi.

Çünkü kendisi için çıkıp gelecek bir o vardı. Kendisine karşı kullanabilecek tek kişiydi o.

“Ona zarar verirsiniz...” Sesi bir gündür su içmediğinden hırıltılı çıkıyordu. “Çıplak ellerimle sizi parçalarım.”

Orada yarısı tepeden tırnağa silahlı otuz adam vardı. Hepsi Chaol’a doğru döndü.

Chaol yüzü acısa da onlara dişlerini gösterdi. “Ona *do-kunsanız* bile bağırsaklarınızı dökerim.”

İçlerinden biri –uzun boylu, sırtında çift kılıç taşıyan– yaklaştı. Yüzü seçilmese de Chaol adamın silahlarından bir süre önce kendisi dövenlerden bir olduğunu anlamıştı. Adam Chaol’un tekmelerinin ulaşamayacağı bir noktaya kadar geldi.

“O zaman sana iyi şanslar,” dedi adam. Sesinden yirmi ila kırk yaş arasında olabileceği anlaşılıyordu. “Hangi tanrıları istersen onlara dua et de küçük suikastçın

bizimle işbirliği yapsın.”

Chaol homurdanıp zincirleri çekiştirdi. “Ondan ne istiyorsun?”

Savaşçı –Chaol hareketlerinden adamın bir savaşçı olduğunu çıkarmıştı– başını yana eğdi. “Seni hiç ilgilendirmez *yüzbaşı*. Hem o gelene dek çeneni kapalı tut yoksa o pis asil dilini keserim.”

Bir başka ipucu. Adam asillerden nefret ediyordu. Bu da demek oluyordu ki bu insanlar...

Archer bu asiler grubunun ne denli tehlikeli olduğunu biliyor muydu? Serbest kalınca Archer’ı bu adamları Celaena’nın başına bela ettiği için öldürecekti. Sonra da kralın ve onun gizli muhafızlarının bu pislikleri yakalamasını sağlayacaktı.

Chaol zincirlerini çekiştirirken adam başını iki yana salladı. “Bunu bir daha yaparsan seni tekrar bayıltırım. Güya muhafız kıtası yüzbaşısıydın, seni yakalamak fazla kolay oldu.”

Chaol’un gözleri parladı. “Sadece bir korkak bir adamı senin gibi ele geçirir.”

“Bir korkak mı? Yoksa bir pragmatist mi?”

Belli ki eğitimsiz bir savaşçı değildi. Bu tür sözcüklere aşına olduğuna bakılırsa eğitilmiş biriydi.

“Lanet olası bir budalaya ne dersin?” dedi Chaol. “Neye bulaştığınızı fark ettiğinizi sanmıyorum.”

Adam dilini şaklattı. “O kadar iyi olsan Muhafız Kıtası Yüzbaşısı’ndan öte biri olurdun.”

Chaol boğuk, nefes verir gibi bir kahkaha attı. “Kendimi kastetmemiştim.”

“O sadece bir kız.”

Celaena’nın o yere, o insanların arasına gelmesi

düşüncesinin içini burkmasına, kendisini ve Celaena'yı oradan canlı çıkarmak için mümkün olan her seçeneği gözden geçirmekle meşgul olmasına rağmen adama sırtı. "O zaman *gerçekten* bir sürpriz bekliyor sizi."

28. BÖLÜM

Öfkesi Celaena'yı öyle bir noktaya getirmişti ki aklında sadece üç şey vardı: Chaol'un kendisinden alındığı, kendisinin hayatları bitirmek için dövülmüş bir silah olduğu ve Chaol'a bir zarar gelirse kimsenin o depodan canlı çıkamayacağı.

Şehri hızla ve ustaca, kaldırım taşlarıyla kaplı sokakların üzerinde adımlarını yırtıcı bir hayvan kadar sessiz tutarak kat etti. Ona tek başına gelmesini söylemişler, o da kendisinden isteneni yapmıştı.

Fakat silahsız gelmesi konusunda bir şey söylememişlerdi.

Bu yüzden Celaena, Chaol'un kılıcı da dâhil olmak üzere taşıyabileceği tüm silahları almıştı. Chaol'un kılıcı kendisine ait ikinci bir kılıçla birlikte sırtına asılıydı ve ikisinin de kabzası omuzlarının gerisinden kolayca ulaşabileceği bir uzaklıktaydı. Yürüyen bir silah deposu gibiydi.

Yüzü siyah ve ağır bir kukuletayla gizlenen Celaena kenar mahallelere vardığında viran bir binaya yan tarafından tırmanıp çatısına ulaştı.

Depoya ön kapıdan girmesi gerektiğini de yazmamışlardı.

Çatıları uzun adımlarla aşan, etrafını saran geceyi dinleyen, izleyen ve *hisseden* Celaena'nın esnek çizimleri perişan haldeki zümrüt yeşili padavralara kolayca tutunuyordu. Kocaman, iki katlı depoya yaklaştığında onu kenar mahallelerin alışageldik sesleri karşıladı: yarı yabani yetimlerin birbirlerine ciyak ciyak bağırışları, binaların duvarlarına işeyen ayyaşların çıkardıkları şırıltılar, müşteri aramak için seslenen fahişelerin sesleri...

Fakat ahşap deponun etrafında bir sessizlik hâkimdi; Celaena bu sessizlik çemberinden binanın dışında kenar mahallenin sakinlerini uzak tutacak kadar adamın beklediğini anladı.

Yakınlardaki çatılar boş ve düzdü; binalar arasında sıçrayarak kolayca aşılabilecek boşluklar vardı.

Celaena onu bekleyen grubun kendisinden ne istediklerini umursamıyordu. Kendisinden ne tür bilgiler koparmayı umduklarını da. Chaol'u kaçırarak hayatlarının en büyük hatasını yapmışlardı. Son hatasını da.

Deponun yanındaki binanın çatısına ulaştı ve eşige varınca çömelip etrafı gözledi.

Hemen aşağısındaki dar ara sokakta pelerinli üç adam devriye geziyordu. İlerideki caddede deponun ön kapıları seçiliyor, kapıların arasından sızan ışık dışarıda bekleyen en az dört adamı belli ediyordu. Kimse çatıya bakmıyordu bile. Budalalar.

Üç kat yüksekliğindeki depo çok geniş bir alana yayılmıştı ve Celaena'nın karşısındaki açık ikinci kat seviyesindeki pencereden baktığında zemine kadar aşağıyı görebiliyordu.

Asmakat ikinci katın çoğunu dolanıyordu ve merdivenler üçüncü kata ve onun üzerindeki çatıya uzanıyordu; ön kapıdan geçiş mümkün olmazsa çatıyı kaçıışı için kullanabilirdi. Adamlardan onu ağır silahlar kuşanmışlardı ve altı okçu ahşap asmakatın çevresine yerleştirilmişti ve okları zemin kata bakıyordu.

Chaol işte oradaydı; ahşap duvarlardan birine zincirlenmişti.

Yara bere içindeki yüzü kanayan Chaol'un giysileri yırtık ve kirliydi. Baş omuzlarının arasında sallanıyordu.

Celaena'nın içindeki buz damarlarına yayıldı.

Binanın çatısına kadar tırmanıp üçüncü kata inebilirdi ama bu vakit alırdı. Ve kimse önünde durduğu pence-reye bakmıyordu.

Başını geriye atıp aya hınzırca gülümsedi. Kendisine boşuna Adarlan Suikastçısı denmemişti. Dramatik girişlerde uzmanlaştığı bir sanat dalına sahip olduğu söylene-bilirdi.

Celaena pencerenin önündeki taş çıkıntıdan birkaç adım geriye gitti, ne kadar uzağa ve ne hızda koşması gerektiğini hesapladı. Açık pencere cam kırıklarından ya da kılıçlarının pencere çerçevesine takılmasından endişe etmesine gerek bırakmayacak kadar genişti ve inişte hedefi şaşırırsa asmakatın tırabzanı aşağı düşmesini engel-leyecekti.

Daha önce buna benzer bir atlayış yapmıştı; dünyasının yıkıldığı o gece. Fakat o gece Sam zaten günler önce ölmüştü ve Celaena, Rourke Farran'ın evinin penceresinden içeri sırf intikam almak için atlamıştı.

Bu kez başarısız olmayacaktı.

Celaena pencereyi kırıp içinden geçerken adamların

hiçbirinin gözü pencerede değildi. Ayakları asmakata değince yerde yuvarlandı ve çömelip göz açıp kapayıncaya kadar iki hançerini fırlattı.

Chaol'un çelikten yansıyan ay ışığının pırıltısını fark etmesinin hemen ardından Celaena ikinci kat penceresini kırıp asmakata indi ve en yakınındaki iki okçuya birer hançer fırlattı. Okçular yıkılırken Celaena ayağa kalktı ve iki okçuya daha birer hançer fırlattı. Celaena asmakatın tirabzanına yapışıp üzerinden atlarken ve çok sayıda ok az önce tirabzana tutunduğu noktaya isabet ederken Chaol adamları mı Celaena'yı mı izlemesi gerektiğini bilemiyordu.

Odadaki adamlar bağırıp çağırıyor, bazıları sütunların arkasına ve çıkışa kaçıyordu; geri kalanlar silahlarını çekip Celaena'nın üzerine yürüdü. Chaol, Celaena'nın –biri kendisine ait olan– iki kılıcı çekişini ve adamların arasına dalışını dehşet ve huşu içinde izledi.

Adamların hiçbir şansı yoktu.

Bedenler birbirine karışırken iki okçu kendilerinden birini vurmaktan korkarak oklarını atmadılar. Chaol bunun Celaena'nın kasıtlı bir hamlesi olduğunu biliyordu. Zincirlerini tekrar tekrar çekiştirdi; bilekleri ağrıdı. Celaena'ya bir ulaşabilse, ikisi birlikte...

Celaena çelikten bir kan hortumu gibi ilerliyordu. Chaol onun adamları bir tarladaki buğday sapları gibi biçerek ilerleyişini izlerken Celaena'nın nasıl olup da o gün Endovier'in duvarına dokunmaya o kadar yaklaştığını anladı. Nihayet –geçen onca ayın ardından– Chaol madenlerde bulmayı umduğu ölümcül avcıyı karşısında görüyordu. Celaena'nın gözlerinde insani hiçbir şey, merhametten eser kalmamıştı. Onun bu hali Chaol'un içini burktı.

Bütün gün Chaol'la alay eden muhafız yanı başında ikiz kılıçlarını çekmiş, Celaena'yı bekliyordu.

Kukuletalı adamlardan biri Celaena'dan yeterince uzaklaşıp "Yeter! Yeter!" diye haykırdı.

Fakat Celaena ona kulak asmadı. Chaol öne kaykılıp zincirleri duvardan sökmeye çalışırken Celaena adamları yarararak ilerledi. Gerisinde inleyen bedenler bırakarak. Chaol'un Celaena hızla üzerine yürürken yerinden kıpırdamayan işkencecisinin hakkını teslim etmesi gerekirdi.

Kukuletalı adam okçularına "Ok atmayın!" diye buyurdu. "Ok atmayın!"

Celaena muhafızın önünde durup kana bulanmış kılıçlarından birini ona doğrulttu. "Çekil yolumdan yoksa seni parçalara ayırırım."

Chaol'un başında nöbet tutan adam, o budala, homurdanarak güldü ve kılıçlarını biraz daha yukarı kaldırdı. "Gel de al onu."

Celaena gülümsedi. Fakat hemen sonra sesi yaşlı çikan adam silahsız olduğunu belli etmek için kollarını iki yana açarak onlara doğru koştu. Adam muhafıza "Yeter!" dedi. "Silahlarınızı bırakın." Muhafız bocalasa da Celaena kendi silahlarını hazır tutuyordu. Yaşlı adam Celaena'ya doğru bir adım attı. "Yeter!" dedi adam. "Zaten yeterince düşmanımız var! Dışarıda yüzleşmemiz gereken daha kötü şeyler var!"

Celaena yavaşça adama doğru döndü; yüzü kan içindeydi ve gözleri parlıyordu. "Hayır, yok," dedi. "Çünkü ben şu an buradayım."

Celaena'nın giysileri, elleri, boynu başkalarının kanıyla kaplıydı ve gözü sadece tepesindeki asmakatta hazır

bekleyen okçuları ve Chaol'la *-Chaol'uyla-* arasında duran düşmanı görüyordu.

"Lütfen," dedi kukuletalı adam. Kukuletasını ve maskesini çıkardığında sesi kadar yaşlı bir yüz ortaya çıktı. Kısa kesilmiş ak saçları, ağzının kenarında gülümseme çizgileri ve yakaran kristal berraklığında, gri gözleri vardı. "Belki yöntemlerimiz yanlıştı ama..."

Celaena bir kılıcını yaşlı adama doğrulturken kendisiyle Chaol arasında duran maskeli muhafız sırtını dikleştirdi. "Kim olduğunuz ya da ne istediğiniz umurumda değil," dedi Celaena. "Şimdi onu götüreceğim."

Yaşlı adam yumuşak bir sesle "Lütfen dinle," dedi.

Celaena karşısında duran kukuletalı muhafızdan taşan öfke ve saldırganlığı hissedebiliyor, adamın ikiz kılıçlarının kabzalarını nasıl sıkıca ve şevkle tuttuğunu görebiliyordu. Celaena da katliama son vermeye hazır değildi. Pes etmeye ise hiç hazır değildi.

Bu yüzden muhafıza dönüp ona ağır ağır sırtıttığında neler olacağını biliyordu.

Muhafız hücum etti. Celaena onun kılıç darbelerini savuşturduğunda dışarıdaki adamlar içeri girdi. Her yerde çeliğin parıltısı vardı. Sonra tek işitilen metalin çınlaması ve Celaena'nın etrafına dökülen yaralıların bağırışları oldu. Celaena adamların arasından süzülüyor, kanında ve kemiklerinde işittiği vahşi şarkının verdiği hazzı yaşıyordu.

Fakat biri ismini haykırıyordu. Chaol'un olmasa da tanıdık bir sestir bu ve Celaena arkasına döndüğünde üzerine gelen çelik uçlu okun parıltısını gördü. Sonra kızıl kahverengi saçları seçti ve...

Archer yere devrildi; Celaena'yı hedefleyen ok onun

omzuna isabet etmişti. Celaena sadece iki harekette kılıçlarından birini bırakıp çizmesinden bir hançer çekti ve hançeri kendisine ok atan muhafıza fırlattı. Dönüp yeniden Archer'a baktığında onun ayağa kalktığını ve kendisiyle adamlardan oluşan duvar arasına girdiğini gördü. Yüzü *Celaena*'ya dönük halde bir kolunu ona doğru uzattı. Adamları koruyordu.

Archer, Celaena'ya nefes nefese "Bu bir yanlış anlama," dedi. Omzundaki yaradan akan kan siyah cüppesinden aşağı akıyordu. *Cüppe*. Adaların giydikleri cübbelerin aynısı.

Archer bu grubun bir parçasıydı; Celaena'yı oyuna getirmişti.

Sonra o öfke, yakalandığı gece yaşananlarla o gece yaşananların birbirine karışmasına ve Chaol'un ve Sam'in yüzlerinin iç içe geçmesine neden olan o öfke Celaena'yı öyle avucuna aldı ki beline bağlı bir başka hançere uzandı.

"*Lütfen*," dedi Archer; Celaena'ya doğru bir adım attı ve bu hareketinin omzundaki okun yerinden oynamasına neden olmasıyla yüzünü buruşturdu. "İzin ver, açıklayayım." Celaena, Archer'ın cüppesinden aşağı akan kanı; gözlerindeki acıyı, korkuyu ve ümitsizliği görünce öfkesi hafifledi.

"Zincirlerini çözün," dedi; sesi son derece sakindi. "Hemen."

Archer gözlerini onunkilerden kaçırmadı. "Önce beni bir dinle."

"*Zincirlerini çözün*."

Archer çenesini aptallık edip Celaena'ya son kez saldıran muhafıza doğru oynattı. Aksayan ama şaşırtıcı bir şekilde hâlâ hayatta ve ikiz kılıçları elinde olan muhafız yavaşça Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'nın zincirlerini çözdü.

Chaol hemen ayağa kalksa da Celaena onun sağa sola yalpaladığını ve yüzündeki acıyı gizlemeye çalıştığını fark etti. Yine de Chaol önünde dikilen kukuletalı muhafıza gözlerini dikebilmişti. Işıldayan gözleri şiddet vaat ediyordu. Muhafız sadece geri adım atıp tekrar kılıçlarına uzandı.

Chaol yanına geldiğinde Celaena, Archer'a "Tek cümleyle seni öldürmemeye beni ikna etmen gerek," dedi. "Bir tek cümle."

Archer başını iki yana sallamaya başladı; korku, öfke ya da yakarıyla değil, sadece hüznle dolu olan gözlerini bir Celaena'ya bir Chaol'a çevirdi.

"Son altı aydır bu insanları yönlendirmek için Nehemia'yla çalışıyorum."

Chaol kaskatı kesilirken Celaena hayretle gözlerini kırıştırdı. Archer'a sınavı geçtiğini bilmek yetmişti. Başını etrafını çeviren adamlara doğru salladı. "Bizi yalnız bırakın," dedi. Sesinde daha önce Celaena'nın hiç tanık olmadığı buyurgan bir ton vardı. Adamlar onu dinlediler ve hâlâ ayakta olanlar yaralı arkadaşlarını sürükleyerek götürdüler. Celaena durup kaçının öldüğüne bakmak istemedi.

Yüzünü Celaena'ya açan yaşlı adam huşu ve inanmazlık içinde gözlerini onun üzerine dikerken Celaena o an adamın gözünde kim bilir nasıl bir canavar olduğunu merak ediyordu. Fakat adam Celaena'nın dikkatinin üzerine çevrildiğini fark edince başıyla onu selamladı ve yanına düşüncesizce hareket eden, atılgan muhafızı da alıp diğerleriyle birlikte oradan ayrıldı.

Yalnız kaldıklarında Celaena kılıcını tekrar Archer'a doğrulttu; Chaol'u arkasında tutarak Archer'a bir adım yaklaştı. Elbette Muhafız Kıtası Yüzbaşısı onun arkasından durmayıp yanına geçti.

Archer “Nehemia ve ben bu hareketi birlikte yönetiyoruz. Buraya geliş nedeni, Terrasen’e girip krala karşı kuvvet toplayacak bir grup kurmamız için bizi örgütlemektir. Ayrıca kralın Erilea’ya yönelik gerçek planlarını ortaya çıkarmaktır.”

Chaol gerilirken Celaena hayretini bastırdı. “Bu imkânsız.”

Archer güldü. “Öyle mi? Neden prenses hep meşgul? Geceleri nereye gittiğini biliyor musun *sen*?”

Donakalan öfkesi tekrar kıpırdandı; sanki dünyayı gitgide yavaşlatıyordu bu öfke.

Sonra hatırladı; Nehemia’nın kendisini nasıl Davis’in ofisinde bulduğu bilmeceyi araştırmamaya ikna ettiğini ve bu konudaki araştırmasında ne denli ağırkanlı ve unutkan olduğunu. Sonra aklına, Dorian’ın Nehemia’yı odasında, hatta şatonun hiçbir yerinde bulamadığı için süitine geldiği geldi. Tartışmalarından önce Nehemia’nın Rifthold’da ilgilenmesi gereken, en az Eyllwe kadar önemli meseleler olduğunu söylediği de...

“O buraya geliyor,” dedi Archer. “Buraya gelip senin kendisiyle paylaştığın bilgileri bize ulaştırıyor.”

“O grubunuzun bir üyesiyse,” diye homurdandı Celaena, “nerede peki?”

Archer susup Chaol’a işaret etti. “Ona sor.”

Celaena’nın içini bir acı kapladı. Chaol’a “Neden bahsediyor?” diye sordu.

Chaol gözlerini Archer’a dikmişti. “Bilmiyorum.”

“Seni pis yalancı,” diye çıkıştı Archer. Sonra ilk kez o çekici görüntüsünü bozan vahşi bir tavırla dişlerini gösterdi. “Bağlantılarım bana bildirdiklerine göre kral bir hafta kadar önce sana birilerinin Nehemia’nın canına

kastedebileceğini söylemiş. Bu konuyu ne zaman başkalarına anlatmayı planlıyordun?” Celaena’ya doğru döndü. “Onu buraya getirdik çünkü Nehemia’yı davranışlarından dolayı sorgulama emri almış. Ne tür sorular sorma emri aldığını öğrenmek istedik. Ayrıca *senin* onun ne tür bir adam olduğunu görmeni de.”

“Bu doğru değil,” diye çıkıştı Chaol. “Lanet bir yalan bu. Bana hiçbir şey sormadınız, lağımda doğmuş pislik.” Yakaran gözlerini Celaena’ya çevirdi. İşittiği, her biri bir öncekinden beter sözcükler yeni yeni zihnine yerleşiyordu. “Kimliği belirsiz birilerinin Nehemia’nın hayatına kastetmeyi planladıklarından haberdardım. Fakat bana onun *kral* tarafından sorgulanacağı söylendi. Benim tarafımdan değil.”

“Biz de bunu fark ettik,” dedi Archer. “Celaena, sen gelmeden hemen önce sorgulamacının yüzbaşı olmadığını fark ettik. Fakat bugün tek yapacakları sorgulama olmayacak, değil mi yüzbaşı?” Chaol yanıt vermezken Celaena bunun sebebini umursamadı.

Celaena kendi bedeninden çekiliyordu sanki. Santim santim. Kıyıdan gerileyen bir gelgit gibi.

Archer “Biraz önce şatoya adamlarımı gönderdim,” dedi. “Belki onlar olacakları engelleyebilirler.”

Celaena “Nehemia nerede?” diye sorduğunda sesi uzak bir yerden kendisine ulaşıyormuş hissine kapıldı.

“Casusumun bu gece keşfettiği buydu. Nehemia şato-
da kalmak için ısrar etti; böylece kendisine ne tür sorular sorulacağını, onların nelerden şüphelendiklerini ve neyi ne kadar bildiklerini öğrenmek...”

“*Nehemia nerede?*”

Archer sadece başını iki yana salladı; yaşaran gözleri

ışıldıyordu. “Onu sorgulamayacaklar Celaena. Sanırım adamlarım oraya vardığında çok geç olacak.”

Çok geç.

Celaena, Chaol’a doğru döndü. Yüzbaşının kireç kesilmiş yüzüne hüzünlü bir ifade çökmüştü.

Archer başını iki yana salladı. “Üzgünüm.”

29. BÖLÜM

Celaena şehrin sokaklarında koşarken bir yandan pelesinini ve üzerindeki ağır silahları atmaya başladı; biraz daha hız kazanmak için ve vaktinde şatoya dönüp onlar Nehemia'yı... Nehemia'yı...

Başkentin bir yerlerinde bir saat çalarken her bir çan sesinin arası Celaena'ya bir ömür gibi uzun geliyordu...

Vakit hayli geç olduğundan sokakların çoğu boştu. Ciğerleri patlayacak gibi olan Celaena'nın karşısına çıkan birkaç kişi de o hızla yanlarından geçerken yolundan çekiliyorlardı. Ciğerlerinin acısını bastırdı ve bacaklarına güç vermeye çalıştı. Bir yandan hâlâ umursadığı bazı tanrılara kendisine hız ve güç aşlamaları için dua ediyordu. Kral başka kimi kullanacaktı? Chaol olmazsa kimi?

Karşısındakinin kral olması umurunda bile değildi. Hepsini ortadan kaldıracaktı. Nehemia'nın hayatını tehdit eden, kimliği belirsiz o kişiler de... O meseleyi de halledecekti.

Giderek yaklaşan cam şatonun kristalimsi kulelerinden soluk, yeşile çalan bir ışık yayılıyordu.

Bir daha olmasın. Bir daha olmasın. Her adımında,

kalbinin her atışında kendi kendisine bunu tekrarlıyordu. *Ne olur.*

Ön kapıdan giremezdi. Orada muhafızlar onu mutlaka durdururlardı ya da kimliği belirsiz suikastçının elini daha çabuk tutmasına neden olacak bir yaygara koparabilirlerdi. Bahçelerden birini çevreleyen yüksek bir taş duvar vardı; o taraf Celaena'ya daha yakın olduğu gibi çok daha az gözetleniyordu.

Celaena arkasından toynaklarının gümbürtüsünün geldiğine yemin edebilirdi ama o an tek düşündüğü kendisiyle Nehemia'yla arasındaki mesafeydi. Bahçeyi çevreleyen taş duvara yaklaşıp koşarak duvarın üzerine sıçradığında kanının kulaklarında gürlediğini işitebiliyordu.

Duvara elinden geldiğince sessizce çarptı. Elleri ve ayakları hemen tutunacak noktalar bulurken parmaklarını duvara öyle gömdü ki tırnakları çatladı. Nöbetçiler onun olduğu tarafa bakmadan duvarı aştı.

Bahçenin çakıl kaplı patikasına elleri üzerinde indi. Zihninin bir köşesinde avuçlarındaki acıyı hissetse de şatoya giden cam kapılara doğru koşmaya başlamıştı bile. Ay ışığının altında kar adacıkları mavi ışıltılar yayıyordu. Celaena önce Nehemia'nın odasına gidecekti. Nehemia'yı güvenli bir yere kapatıp prensesin peşindeki pisliğin ica-bına bakacaktı.

Archer'ın adamlarının cehenneme kadar yolu vardı. Celaena onları göz açıp kapayıncaya kadar dize getirmişti. Nehemia'ya zarar vermek için her kim gönderildiyse *Celaena'nındı* o. Onu lime lime edecekti. Vücudundan geri kalanları da kralın ayaklarına atacaktı.

Celaena cam kapıları ardına kadar açtı. Etrafta gezen muhafızlar olsa da bu girişi seçmesinin nedeni onu,

yüzünü tanımalarıydı. Fakat ummadığı orada Dorian'ı muhafızlarla laflarken bulmaktı. Yanından hızla geçtiği prensin safir gözlerini ancak renkli bir pırıltı olarak seçebildi.

Ardından haykırışlar geldiğini işitse de durmayacaktı, duramazdı. *Bir daha olmasın. Asla.*

Merdiven basamaklarını ikişer üçer çıkarken bacakları titriyordu. Az kalmıştı; Nehemia'nın süiti sadece bir kat yukarıda, iki koridor ötedeydi. Adarlan Suikastçısıydı o; Celaena Sardothien'di. Başarısız olmayacaktı. Tanrılar ona borçluydu. Wyrđ ona borçluydu. Nehemia'yı hüsrana uğratmayacaktı. İkisi son görüşmelerinde birbirlerine öyle kötü sözler etmişken bunu yapmayacaktı.

Celaena en üst basamağa vardı. Ardından gelen haykırışlar arttı; birileri ona sesleniyordu. Kimse onu durdurmazdı.

Tanıdık koridora girdi; ahşap kapıyı gördüğünde öyle rahatladı ki hıçkırarak oldu. Kapı kapalıydı; zorla girildiğine dair hiçbir işaret yoktu.

Kalan iki hançerini çekip Nehemia'ya nasıl ve nerede saklanacağını en çabuk şekilde anlatabileceği cümleleri kurgulamaya başladı. Saldırgan geldiğinde Nehemia'nın tek yapması gereken sessizce gizlenmek olacaktı. Geri kalan her şeyi Celaena halledecekti. Bunu da büyük bir keyifle yapacaktı.

Celaena koşarak omuz attığı kapıyı kilitlerini kırarak açtı.

Sanki tüm dünya kadim, ezeli bir davulun ritmine uyup yavaşlamıştı.

Celaena odaya göz gezdirdi.

Her yerde kan vardı.

Yatağın yanında Nehemia'nın fedaileri boğazları bir kulaktan diğerine kesilmiş, iç organları zemine yayılmış halde yatıyorlardı.

Ve yatağın üzerinde...

Yatakta...

Haykırışların yaklaştığını, odaya ulaştığını işitse de sözcükler boğuk çıkıyordu. Sanki Celaena suyun altındaydı da sesler yüzeyden geliyordu.

Celaena buz gibi yatak odasının ortasında durup yatağa, yatağın üzerinde iki büklüm duran prensesin bedenine baktı.

Nehemia ölmüştü.

İKİNCİ BÖLÜM
KRALİÇENİN OKU

30. BÖLÜM

Celaena cesede bakakaldı.

Maharetle kesip biçilmiş boş bir beden, öyle parçalanmıştı ki yatak neredeyse kandan kapkara olmuştu.

İnsanlar odaya doluşurken Celaena'nın burnuna istifra eden birinin kusmuk kokusu geldi.

Fakat orada öylece kaldı, soğumakta olan üç cesedin durumuna bakmak için koşuşturmalarına seyirci kaldı. O kadim, ezeli davul –kalbinin atışı– kulaklarında gümbürdüyor; tüm sesleri yutuyordu.

Nehemia gitmişti. O canlı, gözüpek, sevecen insan; Eyllwe'nin ışığı diye bilinen prenses; bir ümit ışığına dönüşen o kadın rüzgârda bir mum gibi sönuvermiş, yitip gitmişti.

Kendisine en ihtiyacı olduğu anda ise Celaena yanında olmamıştı.

Nehemia ölmüştü.

Biri ismini mırıldansa da ona dokunmadı.

Celaena'nın karşısında safir gözlerin ışıltısı vardı; yatağın ve üzerindeki parçalanmış cesedin görüntüsünü

kapıyordu. Dorian. Prens Dorian. Yüzünden aşağı yaşlar akıyordu. Celaena gözyaşlarına dokunmak için uzandı. Buz gibi, bir başkasına aitmiş gibi gelen parmaklarında tuhaf bir sıcaklık bırakmıştı gözyaşları. Celaena'nın tırnakları kirli, kanlı, kırıktı; prensin pürüzsüz, beyaz yanağının üzerinde ürkütücü görünüyordular.

Sonra o ses arkasından yine seslendi.

"Celaena."

Bunu onlar yapmıştı.

Celaena'nın kanlı parmakları Dorian'ın yüzünden boynuna kaydı. Dorian aniden donakalarak gözlerini ona öylece dikti.

"Celaena," dedi o tanıdık ses. Bir uyarıydı bu.

Bunu onlar yapmıştı. Ona ihanet etmişlerdi. Nehemia'ya ihanet etmişlerdi. Onu kendisinden koparmışlardı. Tırnakları Dorian'ın çıplak boğazına süründü.

"Celaena," dedi ses.

Celaena yavaşça döndü.

Chaol, eli kılıcında, gözlerini ona dikmişti. Celaena'nın depoya getirdiği, orada bıraktığı kılıç. Archer, Chaol'un onların bunu yapacağını bildiğini söylemişti.

Biliyordu.

Celaena kendisini hepten kaybetti ve Chaol'un üzerine atıldı.

Celaena atılıp bir elini Chaol'un yüzüne doğru sallarken Chaol kılıcını kınından ancak çıkarabildi.

Celaena'nın duvara yapıştırdığı Chaol'un yanağında tırnaklarıyla açtığı dört çizgi acıyla yanıyordu.

Celaena belindeki hançere uzanırken Chaol bileğine yapıştı. Chaol'un yanağından boynuna kan akıyordu.

Muhafızlar haykırarak Celaena'ya doğru koşarken Chaol bir ayağıyla Celaena'ya çelme takıp onu yere düşürdü.

Chaol adamlarına “*Geri durun*” diye emretse de bu yaptığı ona pahalıya mal oldu. Üzerine çıkıp yere yapıştırdığı Celaena çenesine öyle bir yumruk indirdi ki dişleri zonkladı.

Celaena, Chaol'un boynunu kavramaya çalışırken vahşi bir hayvan gibi hırılıyordu. Chaol geri kaçıp onu tekrar mermer zemine fırlattı. “*Dur.*”

Fakat karşısında tanıdığı Celaena yoktu. Eşi olmasını hayal ettiği, son bir haftadır yatağını paylaştığı kızın yerinde yeller esiyordu. Celaena'nın giysileri ve elleri depodaki adamların kurumuş kanıyla kaplıydı. Dizini kırıp Chaol'un bacaklarının arasına öyle bir darbe indirdi ki yüzbaşı onu bırakmak zorunda kaldı. Hemen ardından Celaena onun tepesine çıkıverdi; hançerini çekip göğsüne indirdi...

Chaol bir kez daha Celaena'yı bileğinden tuttu ve hançer kalbinin hemen üzerinde gezerken bileğini sıkarak ezdi. Celaena'nın tüm bedeni sarf ettiği çabadan dolayı titriyor, hançeri birazcık daha aşağı indirmeye çalışıyordu. Celaena diğer hançerine uzansa da Chaol diğer bileğini de tuttu.

“*Dur.*” Az önce Celaena'nın diziyle indirdiği darbeden nefesi kesilen Chaol gözlerini bulandıran acıyı düşünmemeye çalışıyordu. “Celaena, *dur.*”

Adamlarından biri cesaretini toplayıp “Yüzbaşı,” diye bildi.

Chaol tekrar “*Geri durun,*” diye homurdandı.

Celaena tüm ağırlığını elinde tuttuğu hançere verdi ve

Chaol'un göğsüne silahın ucunu bir santim daha yaklaştıracaktı. Chaol'un kolları gerilmişti. Celaena onu öldürecek. Onu gerçekten öldürecek.

Chaol kendisini zorlayarak Celaena'nın gözlerinin içine, öfkeden tanınmayacak kadar çarpılan yüzüne baktı.

Chaol, "Celaena" dedi; Celaena'nın bileklerini öyle sıkıyordu ki bu acının onu –her nereye gitmişse bulup– kendine getirmesini ümit ediyordu. Fakat Celaena hançeri bir türlü bırakmıyordu. "Celaena, ben senin dostunum."

Celaena'nın sıkıldığı dişlerinin arasından aldığı nefesleri giderek hızlandı ve sonunda öyle bir kükredi ki sesi odayı doldurmakla kalmayıp Dorian'ın kanına, benliğine işledi: "*Sen asla dostum olmayacaksın. Hep düşmanım olacaksın.*"

Celaena "düşman" sözcüğünü öyle içten bir nefretle söylemişti ki bu söz Chaol'un üzerinde karnına inen bir yumruk etkisi yaptı. Celaena bir kez daha gücünü verdiğinde Chaol'un Celaena'nın hançerli elini kavrayan eli gevşedi. Hançer aşağı iniverdi.

Ve donakaldı. Odaya aniden buz gibi bir hava çökerken Celaena'nın eli öylece, havada donmuş gibi *duruverdi*. Gözleri Chaol'un yüzünden ayrıldı. Chaol onun kime mırıldandığını göremiyordu. Kısa bir an için ona Celaena görünmez bir güçle mücadele ediyormuş gibi gelse de hemen sonra Celaena'nın arkasında Ress belirdi. Celaena verdiği mücadeleye kendisini fazla kaptırdığından muhafızın kılıcının kabzasını başına indirdiğini fark etmedi.

Celaena, Chaol'un üzerine yığılırken Chaol'un bir parçası da onunla birlikte yıkıldı.

31. BÖLÜM

Chaol, Celaena'yı kanlı odadan çıkarıp hizmetçilerin merdiven boşluğundan şato zindanlarına indirirken Dorian onun içinde bulunduğu durumdan kurtulmak için başka hiçbir seçeneği olmadığını fakındaydı. Chaol, Celaena'yı Kaltain'in hücresinin yanındaki hücreye yatırıp hücre kapısını kilitlerken Dorian kadının meraklı, yarı deli yüzüne bakmamaya çalıştı.

“Bırak ona pelerinimi vereyim,” dedi Dorian. Pelerini çözmek için uzandı.

Chaol sessizce “Yapma,” dedi. Yüzü kanıyordu. Celaena tırnaklarıyla yanağına dört derin yara açmıştı. *Tırnaklarıyla*. Gökteki tanrılar adına.

“Orada elinde samandan başka bir şey olmasını tehlikeli buluyorum.” Chaol çoktan Celaena'nın geri kalan silahlarını –saç örgüsündeki ölümcül olabilecek gibi duran altı tokayı da– almış ve gizlediği diğer silahlar olabilir diye çizmelerine ve tuniğine göz gezdirmişti.

Kaltain, Celaena'ya belli belirsiz gülümsüyordu. Chaol iki kadın parmaklıklardan bir duvarla birbirlerinden ayrılmıyormuş gibi Kaltain'e “Ona dokunma, onunla konuş-

ma ve ona bakma,” dedi. Kaltain sadece oflayıp böğrünün üzerine kıvrıldı. Chaol muhafızlara yiyecek ve su kumanyalarına; nöbetin ne sıklıkta değişeceğine dair emirler yağdırdıktan sonra hızla zindandan çıktı.

Dorian sessizce Chaol’un peşinden gitti. Lafa nereden gireceğini bilmiyordu. Nehemia’nın öldüğü gerçeğini tekrar tekrar fark ettikçe içini dalga dalga hüzün kaplıyordu; üzerinde odada gördüklerinin rahatsızlığı ve dehşeti vardı. Bir de Celaena, Chaol’u bıçaklamadan önce gücünü kullanarak elini havada durdurduğunu bilmesinin verdiği korku ve ferahlık. Yaptığını Celaena’dan başka kimse fark etmemişti.

Sonra Celaena kendisine tısladığında... Dorian onun gözlerinde içini ürpertecek kadar vahşi bir şey görmüştü.

Zindanların kıvrılan taş merdivenlerini yarılacaklarında Chaol aniden bir basamağın üzerine yığılıp başını ellerinin arasına aldı. “Ne yaptım ben?” diye fısıldadı Chaol.

İlişkilerinde yaşadıkları değişime rağmen Dorian, Chaol’dan uzaklaşmıyordu. Hele o gece bunu hiç yapamazdı. Hele kendisi de yanında bir arkadaş ararken. Dorian sessizce “bana neler olduğunu anlat,” dedi ve basamağa, Chaol’un yanına oturup gözlerini merdiven boşluğunun karanlığına dikti.

Chaol da anlattı.

Dorian kaçırılma öyküsünü, Celaena’nın güvenini kazanma için bir asiler grubunun kendisini kullanmaya çalıştığını, Celaena’nın depoyu basıp oradakileri nasıl kolayca kesip biçtiğini dinledi. Kral bir hafta önce Chaol’a kimliği belirsiz birilerinin Nehemia’nın canına kastedeceklerini ve Nehemia’ya göz kulak olmasını emretmişti. Prensesin sorguya çekilmesini isteyen kral Chaol’a o gece

Celaena'yı şatodan uzak tutmasını söylemişti. Sonra Archer –Celaena'nın haftalar önce öldürmesi için emir aldığı adam– bunun Nehemia'ya suikast düzenlenmesi için bir şifre olduğunu açıklamış, Celaena kenar mahallelerden şatoya geri koşmuş ve arkadaşını kurtarmak için çok geç kaldığını öğrenmişti.

Dorian, Chaol'un kendisine anlatmadığı bazı şeyler olduğunu sezse de olanları yeterince anlamıştı.

Dostu titriyordu –bu başlı başına korkunç bir durumdu, ayaklarının altından bir temel daha kayıyordu. “Kimsenin öyle hareket ettiğini görmemiştim,” diye fısıldadı. Chaol. “Kimsenin o kadar hızlı koştuğunu görmemiştim. Dorian, sanki...” Chaol başını iki yana salladı. “Celaena depodan ayrıldıktan *saniyeler* sonra kendime bir at buldum ve *yine de* ona yetişemedim. Bunu yapabilecek kimi tanıyorsun?”

Dorian arkadaşının içindeki korku ve hüzünden dolayı zaman mefhumunu şaşırmış olduğunu düşünerek bu sözleri ciddiye almayabilirdi ama daha kısa bir süre önce kendi damarlarında *büyü* geziniyordu.

“Böyle olacağını bilmiyordum,” dedi Chaol; alnını dizlerine yasladı. “Eğer baban...”

“Bunu babam yapmadı,” dedi Dorian. “Bu gece yemeği annem ve babamla yedim.” Gözlerinde cehennem ateşi olan Celaena yanından ok gibi geçtiğinde Dorian yemekten henüz kalkmıştı. Celaena'nın yüzündeki o bakış Dorian'ı ardında muhafızlarla onun peşinden koşturmaya yetmişti. Ta ki az kalsın çarpışacağı Chaol'la karşılaşana kadar. “Babam Nehemia'yla sonra, yemekten sonra konuşacağını söylemişti. Anladığım kadarıyla bu olay bundan saatler önce olmuş.”

“Peki Nehemia’nın ölmesini isteyen kişi baban değil de kim? Herhangi bir tehdide karşı devriye sayısını artırdım; devriyeye çıkacak adamları bizzat seçtim. Bunu her kim yaptıysa muhafızları kolayca atlatmış. Her kim bunu...”

Dorian cinayet mahallini aklına getirmemeye çalışıyordu. Chaol’un muhafızları üç cesedi görünce kusmuştu. Celaena ise öylece durmuş, benliği bedeninden çekiliyor-muş gibi Nehemia’ya bakakalmıştı.

Chaol “Bunu her kim yaptıysa yaptığından hastalıklı bir haz almış,” diye ekledi Chaol. Cesetler tekrar Dorian’ın gözlerinin önüne geldi: dikkatle ve maharetle yerleştirilmişlerdi.

“Fakat bunun anlamı ne?” Olup bitenleri gerçekten düşünmektense konuşmak daha kolay geliyordu. Celaena’nın Dorian’a bakışı ama onu görmeyişi, parmağıyla onun gözyaşlarını silişi ve ardından parmaklarını boynunda gezdiriş; boynunun altında nabızı atan yaşamın kanını sezebiliyormuş gibi. Sonra Celaena, Chaol’un üzerine atıldığında...

Dorian merdiven basamaklarına bakıp “Onu burada ne kadar tutacaksın?” diye sordu.

Celaena Muhafız Kıtası Yüzbaşısı’na adamlarının önünde saldırmıştı. Sadece saldırmış olmasından beter bir durumdu bu.

Chaol sessizce “Ne kadar gerekiyorsa,” dedi.

“Ne için?”

“Hepimizi öldürmemeye karar vermesi için.”

Celaena daha adamakıllı uyanmadan nerede olduğunu anladı. Umurunda değildi. Aynı öyküyü tekrar tekrar yaşıyordu.

Kaçırıldığı gece de böyle kendisini kaybetmiş ve ortadan kaldırmayı en çok istediği kişiyi öldürmesine *ramak kalmışken* biri onu bayıltmış ve pis kokan bir zindanda uyanmıştı. Gözlerini açtığında yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. Hep aynı hikâye, hem aynı kayıplar.

Bir tabak ekmek ve yumuşak peynirin yanında suyla dolu demir kupa hücrenin diğer ucunda duruyordu. Celaena yattığı yerde doğruldu; başı zonkluyordu ve başının yan tarafındaki şişliği hissetti.

Kaltain yandaki hücreden “Eninde sonunda buraya düşeceğini biliyordum,” dedi. “Majesteleri senden bıktı mı yoksa?”

Celaena tepsiyi kendisine doğru çekip samandan minderin gerisindeki taş duvara yaslandı. “Ben onlardan bıktım,” dedi.

“Hak eden birini öldürdün mü?”

Celaena güldü; kafasındaki zonklama karşısında gözlerini yumdu. “Az kalsın öldürecektim.”

Celaena ellerindeki ve tırnaklarındaki kanın yapışkanlığını hissedebiliyordu. Tırnak yaralarının iz bırakmasını ümit etti. Bir daha onu asla görmemeyi ümit etti. Bir daha görüşürlerse onu öldürecekti. Chaol kralın –dünyadaki en vahşi ve tehlikeli canavarın– Nehemia’yı *sorgulayacağını* biliyordu. Fakat bunu Celaena’ya söylememiş, onu uyarmamıştı.

Fakat cinayeti işleyen kral değildi. Hayır, o yatak odasında geçirdiği kısa sürede bunun kralın işi olmadığını çıkarabilmişti. Yine de Chaol onu isimsiz tehdit konusunda uyarmamıştı ve birilerinin Nehemia’ya zarar vereceğini biliyordu. Fakat bunu Celaena’ya söylememişti.

O aptalca onur anlayışı ve krala sadakati yüzünden

Celaena'nın bunu engelleyecek bir şeyler yapabileceğini düşünmemişti bile.

Celaena'nın verecek bir şeyi kalmamıştı. Sam'i kaybetmesinin ve Endovier'a gönderilmesinin ardından madenlerin kasvetli ortamında kendisini toparlamıştı. Sonra şatoya geldiğinde budalalık edip Chaol'un eksik son parçayı yerine koyduğunu düşünmüştü. Budalalık edip kısa bir süre için de olsa mutluluğu bulabileceğini sanmıştı.

Fakat ölüm onun laneti ve lütfuydu; geçen o uzun, yıllar boyunca ona yarenlik etmişti.

Karanlığa "Nehemia'yı öldürdüler," diye fısıldadı; bir zamanlar göz alıcı bir ışıkla parlayan o ruhun şimdi söndüğünü birilerine, kime olursa duyurma ihtiyacı hissediyordu. Nehemia'nın bir zamanlar orada, o dünyada var olduğunu; iyiliği, cesareti ve muhteşemliği benliğinde topladığını.

Kaltain bir süre sessiz kaldı. Sonra sessizce, bir ıstırabı bir diğeriyle değiş tokuş edermiş gibi "Dük Perrington beş gün sonra Morath'a gidecek ve benim de onunla gitmem bekleniyor. Kral bana ya onunla evleneceğimi ya da hayatımın geri kalanında bu delikte çürüyeceğimi söyledi."

Celaena başını çevirdi; gözlerini açtığında Kaltain'i duvara yaslanmış, dizlerini tutarak oturduğunu gördü. Birkaç hafta öncesine kıyasla daha da pis ve bezgindi. Hâlâ Celaena'nın verdiği pelerine sarınıyordu. "Düke ihanet ettin. Seni neden eş olarak istesin?"

Kaltian sessizce güldü. "Bu insanların ne dolaplar çevirdiğini, akıllarından neler geçtiğini kim bilebilir?" Kirli ellerini yüzüne sürdü. "Baş ağrıların kötüleşti," diye mırıldandı. "Ve şu kanatlar... Durmak bilmiyor sesleri."

Rüyalarım gölgeler ve kanatlar giriyor, demişti Nehemia; Kaltain de aynısını söylüyordu.

“Bu ikisinin birbirleriyle ne gibi bir ilgisi var ki?” diye sordu Celaena. Sözleri sert ve hissizdi.

Kaltain gözlerini kırptı; Celaena’nın ne dediğini hiç anlamamış gibi kaşlarını kaldırdı. “Seni burada ne kadar tutacaklar?” diye sordu.

Muhafız Kıtası Yüzbaşısı’nı öldürmeye çalışmaktan dolayı mı? Belki de sonsuza dek. Fakat Celaena’nın umurunda bile olmazdı bu. İdam etsinlerdi onu.

Onun da hayatını sonlandırırsınılardı.

Nehemia bir krallığın, birçok krallığın ümidiydi. Nehemia’nın hayalini kurduğu divan asla gerçek olmayacaktı. Eyllwe asla özgürlüğüne kavuşmayacaktı. Celaena asla söylediklerinden dolayı üzgün olduğunu söyleyemeyecekti Nehemia’ya. Geriye sadece Nehemia’nın ona söylediği son sözler kalacaktı. Dostunun ona dair son düşüncesi.

Bir korkaktan başka bir şey değilsin.

İkisi de hücrelerinin karanlığına bakarken Kaltain “Seni serbest bırakırlarsa,” dedi, “günün birinde cezalarını çekmelerini sağla. Hepsinin.”

Celaena kendi nefes seslerini dinlerken Chaol’un tırnaklarının arasındaki kanını, üzerinde biçtiği diğer tüm o adamların kanını ve yatağı kandan sırlıklam olmuş Nehemia’nın odasının soğukunu hissediyordu.

Celaena karanlığa doğru “Cezalarını çekecekler,” diye yemin etti.

Verecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Bu hariç.

Endovier’da kalsa, orada ölse daha iyi olurdu.

Yiyecek tepsisini kendisine çekerken bedeni sanki kendisine ait değilmiş gibi geliyordu. Açlık hissetmiyordu bile.

Celaena demir kupaya uzandığında Kaltain “Suya sakinleştirici bir ilaç kattılar,” dedi. “Benim suyuma da yapıyorlar bunu.”

“İyi,” dedi Celaena ve kupadaki suyu dikti.

Üç gün geçti. Getirdikleri her yemeğe o sakinleştirici katılmış oluyordu.

Celaena uyanırken hayallerini, uykusunda rüyalarını dolduran o uçurumun içine bakıyordu. Öte yandaki orman kaybolmuştu ve artık erkek geyik yoktu; artık sadece dört bir yanı saran çorak araziler, ufalanan kayalar ve aynı sözleri durmadan tekrar eden korkunç bir rüzgâr vardı.

Bir korkaktan başka bir şey değilsin.

Bu yüzden Celaena ne zaman getirselers ilaçlı suyu içiyor, ilacın onu kendisinden geçirmesine izin veriyordu.

Ress, Chaol’a “Bir saat kadar önce suyu içti,” dedi. Dördüncü günün sabahıydı.

Chaol başını salladı. Celaena bilinçsiz halde zeminde yatıyordu. Yüzü solgundu. “Yemek yiyor mu?”

“Bir iki ısırık alıyor. Kaçmaya çalışmadı. Bizimle tek kelime konuşmadı da.”

Chaol hücre kapısını açtı; Ress ve diğer muhafızlar gerildi.

Fakat Chaol, Celaena’yı görmeden bir dakika daha geçiremeyecekti. Yan hücrede uyuyan Kaltian, Chaol, Celaena’nın hücrelerine doğru yürürken yerinden bile kıpırdamadı.

Celaena’nın yanında diz çöktü. Celaena’nın üzerinde beklemiş kanın kokusu vardı ve giysileri kandan katılaşmıştı. Chaol’un boğazı düğümlendi.

Şatonun üst katlarında son birkaç gündür kızılca kıyamet kopmuştu. Chaol adamlarına şatoda ve şehirde Nehemia'yı öldüren suikastçıyı aratmıştı. Olanları açıklamak için defalarca kralın huzuruna çıkmıştı. Nasıl kaçırıldığını, nasıl Nehemia'ya göz kulak olmaları için fazladan adamlar görevlendirdiğini ve nasıl birilerinin tüm o adamlara görünmeden geçtiğini anlatmıştı. Kralın kendisini huzurundan kovmamasına ya da daha beter bir şey yapmamasına şaşmıştı.

En kötüsü ise kralın *memnun* görünmesiydi. Bir sorunu çözmek için ellerini kirletmesine gerek kalmamıştı. Canını en çok sıkan şey Eyllwe'de ortaya çıkacağı kesin olan kargaşaydı. Nehemia'nın yasını tutmak için bir dakikasını ayırmadığı gibi biraz olsun üzüntü sergilememişti. Chaol'un emrinde olduğu kralı boğazlamamak için dişini çokça sıkması gerekmişti.

Fakat itaat etmesi ve iyi bir tutum sergilemesi gerekiyordu. Aksi takdirde tehlikeye atacağı sadece kendi kadarı değildi. Chaol, Celaena'nın yaptıklarını krala açıkladığında kral pek de şaşırmamıştı. Sadece onu hizaya sokmasını söylemiş ve konuyu kapatmıştı.

Onu hizaya sokmasını.

Chaol, Celaena'yı nazikçe kucaklayıp hücreden dışarı taşıırken ağırlığı altında ses çıkarmamaya çalıştı. Her ne kadar başka bir seçeneği olmasa da onu bu kokuşmuş hücreye atığı için kendisini asla affetmeyecekti. Gönlü kendi yatağında yatmaya bile razı olmamıştı; onun kokusunun sindiği o yatakta. O gece o yatağa uzanmış ve o sırada Celaena'nın *nerede* yattığını fark edip kanepeye geçmişti. Şu an elinden gelenin en fazlası onu süitine geri götürmek olabilirdi.

Fakat onu nasıl hizaya sokacağını bilmiyordu. Kırılan her şeyi nasıl onaracağını da. Hem Celaena'nın içindekileri hem de ikisinin arasındaki her şeyi.

İki yanında adamlarıyla Celaena'yı süitine getirdi.

Nehemia'nın ölümü peşini bırakmıyor, her adımında onu izliyordu. Cesaret edip de aynaya bakmayalı günler olmuştu. Nehemia'nın öldürülmesini kral emretmemiş olsa da Chaol, Celaena'yı kimliği belirsiz kişilerin tehdidi konusunda uyarsa hiç olmazsa Celaena tetikte olurdu. Bazen aldığı kararın gerçekliği onu öyle bir vuruyordu ki nefes alamıyordu.

Sonra bir de *şu* gerçek vardı; Ress, Celaena'nın süitinin kapısını açarken Chaol'un kollarındaki o gerçek. Süite vardığında Philippa'nın çoktan orada onları beklediğini gördü. Eliyle Chaol'a banyoya gitmesini işaret etti. Chaol'un aklına Celaena'nın yatmadan önce temizlenmesi gerekeceği gelmemiştir bile.

Chaol banyoya yürürken hizmetçinin yüzüne bakamamıştı. Çünkü orada bulacağı gerçeği biliyordu.

Nehemia'nın yatak odasında Celaena kendisine doğru döndüğü an fark etmişti ki...

Onu kaybettiğini.

Ve asla ama asla Celaena'nın bir daha kalbini ona açmayacağını.

32. BÖLÜM

Celaena kendi yatağında uyandı ve o an artık suyuna sakinleştirici konulmayacağını anladı.

Artık ne Nehemia'yla kahvaltı sohbetleri ne de Wyrđ işaretleri dersleri olacaktı. Bir daha onun gibi bir dostu da olmayacaktı.

Bedenine bakmadan birinin kendisini temizlediğini fark etti. Odasındaki güneş ışığının parlaklığı karşısında gözlerini kırptırırken –zindanın karanlığında günlerce kaldıktan sonra ışık başını ağrıtmıştı– Hızlı Ayak'ın yanı başında uyuduğunu fark etti. Köpek başını kaldırıp Celaena'nın kolunu birkaç kez yaladıktan sonra yeniden uykuya daldı; burnunu Celaena'nın dirseğı ve gövdesi arasına sokmuştu. Celaena, Hızlı Ayak'ın da kayıplarının farkında olup olmadığını merak ediyordu. Birçok kere Hızlı Ayak acaba Nehemia'yı kendisinden çok mu seviyor diye düşünmüştü.

Bir korkaktan başka bir şey değilsin.

Celaena Hızlı Ayak'ı bunun için suçlayamazdı. Bu rezil, kokuşmuş sarayın ve krallığın dışında kalan dünya-daki herkes Nehemia'yı sevmişti. Onu sevmemek zordu.

Celaena ilk gördüğü andan beri ona hayrandı; ikisi niha-yet birbirlerini bulan ikiz ruhlar gibiydiler. Bir ruh ikiziy-di o. Ve artık yoktu.

Celaena bir elini göğsüne götürdü. Ne saçmaydı ki –ne saçma ve faydasızdı ki– kendi kalbi hâlâ atarken Nehe-mia'nınki atmıyordu.

Elena'nın gözü sıcaktı; Celaena'yı bir nebze rahatlat-mak istermiş gibi. Celaena elini yatağın üzerine bıraktı.

Philippa dil döküp onu yemek yemeye ikna ettikten ve ona Nehemia'nın cenaze törenini kaçırdığı haberini verdikten sonra Celaena o gün yatağından çıkmaya bile çalışmamıştı. Yatıştırıcılar içip zindanlarda kederinden gizlenmekle öyle meşguldü ki dostunu güneşin ısıttığı Eyllwe'den çok uzaklarda soğuk topraklara gömdüklerin-de törende hazır bulunamamıştı.

Bir korkaktan başka bir şey değilsin.

Böylece Celaena o gün yataktan çıkmadı. Sonraki gün de.

Ve sonraki.

Ve sonraki.

33. BÖLÜM

Calaculla'daki madenler boğucuydu ve köle kız yaz güneşi tepelerinde olduğunda içerideki ortamın daha ne kadar kötüleşeceğini ancak hayal edebiliyordu.

Altı aydır madenlerdeydi; kendisine orada başka kimsenin bu kadar uzun süre hayatta kalamadığı söylenmişti. Annesi, büyükannesi ve küçük kardeşi bir ayı çıkaramamışlardı. Adarlan kasaplarının köydeki diğer asilerle birlikte öldürdüğü babası madenleri bile görememişti. Köyde geri kalan herkesi toplayıp buraya göndermişlerdi.

Etrafında binlerce insan olsa da beş buçuk aydır yapayalnızdı. Gökyüzünü ya da Eyllwe'nin rüzgârda dalgalanan çayırlarını en son ne zaman gördüğünü anımsamıyordu.

Fakat her ikisini de –göğü de, çayırları da– yeniden görecekti. Göreceğini biliyordu çünkü uyuyor olması gereken gecelerde uyanık kalmış; zemin döşemelerindeki çatlaklardan babası ve onun asi arkadaşlarının Adarlan'ı nasıl devireceklerine ve o an başkentte madendekilerin özgürlükleri için çalışan Prenses Nehemia'ya dair sohbetlerine kulak kabartmıştı.

Dişini sıkabilirse, nefes almayı sürdürebilirse Nehemia'nın amacına ulaştığını görebilirdi. O zamana dek dayanacak, sonra ölülerini gömecekti ve matem ayları sona erdiğinde kendisine en yakın asiler grubunu bulup onlara katılacaktı. Ne zaman bir Adarlan askerinin hayatını alsa ölen yakınlarının isimlerini söyleyecekti. Böylece yakınları öte dünyada unutulmadıklarını bileceklerdi.

Kazmasını madenin sert duvarına salladı; nefesi kavru lan boğazına takılıyordu. Gözetmen yakınlardaki bir duvara yaslanmış, tembelce uzanarak matarasındaki suyu çalkalıyor kırbacını çıkarmak için kölelerden birinin yere yığılacağı anı bekliyordu.

Kız başını öne eğdi ve çalışmayı, nefes almayı sürdürdü. Başaracaktı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmese de yer sarsıntısını andıran o dalgalanmanın madenlere adım adım yayıldığını hissetti. İnlemelerin takip ettiği bir sessizlik dalgası.

Dönen her başla ve mırıldanılan her sözcükle dalganın büyüyerek üzerine geldiğini, giderek yaklaştığını hissediyordu.

Sonra haberi işitti; her şeyi değiştiren sözcükleri.

Prenses Nehemia ölmüş. Adarlan tarafından suikasta uğramış.

Sözcükler daha zihnine işlemeden yanından geçip gitti.

Kayaya sürtünen derinin sesi geldi. Gözetmen kırbacını yeniden şaklatmadan önce kölelerin duraksamasını en fazla birkaç saniye hoş görürdü.

Nehemia ölmüş.

Kız ellerinde tuttuğu kazmaya baktı.

Yavaşça döndü; gözetmenin, Adarlan'ın yüzüne bakmak için. Adam bileğini çevirip sivri uçlu kırbacını hazırladı.

Kız daha ağladığını fark etmeden akan, altı ay çektiği pisliğin içinden kayıp giden gözyaşlarını yüzünde hissetti.

Yeter. Sözcük zihninin içinde bir haykırıştı; öyle güçlüydü ki kız titremeye başladığını hissetti.

Sessizce ölülerin isimlerini tekrarlamaya başladı. Gözetmen kırbacını kaldırdığında listenin sonuna kendi ismini de ekledi ve elindeki kazmayı adamın karnına doğru savurdu.

34. BÖLÜM

“Tavrında bir değişiklik var mı?”

“Yataktan çıktı.”

“Ve?”

Cam şatonun üst katlarından birindeki günışığının aydınlattığı bir salonda dikilen Ress’in genellikle neşeli yüzü asıktı. “Şu an ateşin önündeki koltuğunda oturuyor. Dün de aynısını yapmıştı. Yataktan çıkıp bütün gün koltukta oturmuş, güneş batınca yatağa dönmüştü.”

“Hâlâ konuşmuyor mu?”

Ress başını iki yana salladı; yanlarından bir saraylı geçerken sesini alçalttı. “Philippa onun öylece oturup ateşe baktığını söylüyor. Konuşmuyormuş. Yemeğini de adamakıllı yemiyormuş.” Chaol’un yanağındaki iyileşen kesikleri fark eden Ress’in yüzünde daha da temkinli bir ifade belirdi. Kesiklerden ikisi kabuk bağlamıştı ve geride iz bırakmayacaktı fakat hâlâ acıyan uzun ve şaşırtıcı ölçüde derin bir iz vardı. Chaol kesiğin yara izi bırakıp bırakmayacağını merak ediyordu. İz kalırsa da bunu hak etmişti.

“Belki haddimi aşacağım ama bence...”

“O zaman fikrini kendine sakla,” diye homurdandı Chaol. Ress’in ne diyeceğini tam olarak biliyordu: Philippa ve kendisini görüp ona acıyarak bakan diğer herkes ne dıyorsa onu. *Celaena’yla konuşmaya çalışmalısın.*

Celaena’nın onu öldürmeye çalıştığı haberinin nasıl o kadar hızlı yayıldığını bilmiyordu ama görünüşe bakılırsa Celaena’yla arasındaki kırgınlığın ne denli derin olduğunu herkes biliyordu. İkisinin kimseye bir şey söylemediklerinden, Philippa’nın da dedikodu yapmayacak biri olduğundan emindi. Fakat belki de Celaena’ya olan hisleri başından beri yüzünden okunuyordu. Artık Celaena’nın onun için neler hissettiği de... Yüzündeki kesiklere dokunma arzusuna karşı koydu.

Chaol, Ress’e “Nöbetçilerin Celaena’nın kapısını ve pencerelerini gözetlemeye devam etmelerini istiyorum,” diye buyurdu. Onu bekleyen yeni bir toplantı vardı; prensesin ölümünden sonra Eyllwe’de patlak veren olaylarla nasıl baş etmeleri gerektiğine dair bir bağırış çağırış yarışı. “Odasından ayrılırsa onu durdurmayın ama biraz oyalayın.”

Kendisine Celaena’nın nihayet odasından çıktığı haberini yetiştirecek kadar oyalasalar yeterdi onu. Biri Celaena’nın yoluna çıkacaksa, biri Nehemia’ya olanlar hakkında onunla yüzleşecekse bu kişi Chaol olacaktı. O zamana dek Chaol ona ihtiyacı olan yalnızlığı verecekti. Onunla konuşmamak kendisini kahretse de. Celaena hayatının ayrılmaz bir parçası olmuştu –sabah koşularından öğle yemeklerine ve kimsenin ikisine bakmadığı anlarda onu kaçamakça öpüşlerine kadar– ve şimdi onsuz kendisini boş hissediyordu. Fakat onun gözlerine nasıl bakabileceğini de bilmiyordu.

Hep *düşmanım* olacaksın.

Sözleri samimiydi.

Ress başını salladı. “Olmuş bilin.”

Genç muhafız toplantı salonuna yönelen Chaol’ı selamladı. O gün başka toplantılar da olacaktı; bir sürü toplantı. Zira Adarlan’ın Nehemia’nın ölümüne nasıl tepki vermesi gerektiği tartışması giderek kızışıyordu. İtiraf etmek canını sıkırsa da Chaol’un Celaena’nın sonu gelmez mateminden başka endişeleri de vardı.

Kral güney lordlarını ve maiyetlerini Rifthold’a çağır-mıştı.

Chaol’un babasını da.

Dorian çoğu zaman Chaol’un adamlarına aldırış etmezdi. Fakat herhangi bir tehdit için tetikte olan muhafızların sürekli, gece gündüz peşinden gelmesine *aldırı-yordu*. Nehemia’nın ölümü şatonun dışarıdan gelecek tehlikelere karşı tamamen korunaklı olmadığını kanıtlamıştı. Annesi ve Hollin annesinin süitinde tecrit edilmişlerdi ve asillerin çoğu ya şehri terk etmişti ya da ortalıkta görünmemeye özen gösteriyordu.

Roland hariç. Roland’ın annesi prensesin suikasta uğramasının ardından ertesi sabah Meah’e geri kaçmıştı. Roland ise Dorian’ın o aralar desteğine her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğu konusunda ayak diremiş ve şatoda kalmıştı. Haklıydı da. Güney lordlarının da gelmesiyle daha da kalabalıklaşan konseyi toplantılarında Roland, Dorian’ın her önerisine ve her itirazına destek veriyordu. Bir isyan halinde Eyllwe’ye daha fazla birlik gönderilmesi fikrine birlikte itiraz etmişlerdi ve Roland, Dorian’ın Nehemia’nın anne-babasından kızlarının ölümünden dolayı kamuoyunun önünde özür dilenmesi teklifine arka çıkmıştı.

Dorian bu öneriyi getirdiğinde babası küplere binse de prens, Nehemia'nın ebeveynine bir mektup yazarak prensesin ölümünden dolayı hissettiği derin üzüntüyü ifade etmişti. Babası umurunda bile değildi.

Kuledeki odasında oturmuş, ertesi gün güney lordlarıyla yapacağı toplantıdan önce okuması gereken belgeleri karıştıran Dorian bu durumun bir sorun olmaya başladığını fark etti. Çoktan beri büyük bir dikkatle babasına karşı gelmekten sakınsa da körü körüne itaat etmek onu nasıl bir erkek yapardı?

Zeki bir erkek. O kadim gücün kıpırdandığı yanı böyle fısıldıyordu.

En azından Dorian'ın muhafızları süitinin dışında duruyorlardı. Özel kulesi kimsenin balkonuna ulaşamayacağı kadar yüksektydi ve aşağıya inen tek bir merdiven vardı. Kule kolayca savunulabilecek bir konumdaydı. Fakat bu özelliği onu kolayca bir kafese çevirebilirdi de.

Dorian masasındaki cam dolmakaleme baktı. Nehemia'nın öldüğü gece Celaena'nın elini istemsizce havada durdurmuştu. Tek bildiği bir yanlış anlaşılma yüzünden sevdiği kadının en eski dostunu öldürmek üzere olduğuydu. Celaena hançeri indirdiğinde uzanamayacak kadar uzaktaydı fakat sonra... Sanki bedeninden bir hayalet kol çıkmış ve Celaena'nın bileğine yapışmıştı. Dorian, Celaena'nın kurumuş kanla kaplı bedenini onunla fiziksel bir temasta bulunmuşçasına *hissedebilmişti*.

Fakat o an ne yaptığını bilmiyordu da. Sadece içgüdüleriyle, çaresizlikle ve ihtiyaçtan dolayı harekete geçmişti.

Bu gücünü, artık her neyse, kontrol etmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Gücü kontrol edebilirse olmadık zamanlarda ortaya çıkmasını engelleyebilirdi. Mesela o lanet kon-

sey toplantılarında öfkesi kabardığında büyüünün tepki olarak içinde kıpırdanmaya başladığını hissedebiliyordu.

Dorian derin bir nefes alıp kaleme odaklandı. Kalemi yerinden kımıldatmaya çalıştı. Celaena'nın elini havada durdurmuş, bir kitaplık dolusu kitabı havaya savurmuşsa şu dolmakalemi de yerinden oynatabilirdi.

Kalem kımıldamadı.

Dorian neredeyse gözleri şaşı olana dek gözlerini kaleme diktikten sonra homurdanarak sandalyesine yaslandı ve elleriyle gözlerini örttü.

Belki de aklını kaçırmıştı. Belki başından beri olup bitenler hayal gücünün bir ürünüydü.

Nehemia, Dorian'a yardıma ihtiyacı olduğunda yanında olacağı sözünü vermişti. Dorian'ın içinde bir güç uyanığında. Nehemia biliyordu.

Nehemia'nın suikastçısı onu öldürerek Dorian'ın yanıtlara ulaşma ümitlerini de mi ortadan kaldırmıştı?

Celaena sandalyede oturmaya başladıysa bunu sırf önceki gün Philippa gelip kirli yatak örtülerinden şikayet ettiği için yapmıştı. Philippa'ya cehennem olmasını söylemeyi düşünse de yatağı en son kiminle paylaştığını düşünüp aniden örtülerin değiştirilmesinden memnun olmuştu. Chaol'a dair tüm izlerin silinmesini istiyordu.

Güneş tamamen battığında ateşin karşısında oturup hava karardıkça daha da parlayan kurlara baktı.

Zamanın büküldüğü, çarpıldığı hissine kapılıyordu. Bazı günler bir saat, bazıları bir ömür gibi geçiyordu. Sadece bir kez banyo yapmış, onda da ancak saçını yıkamıştı. Celaena banyoda kendisini boğar diye Philippa bir an olsun gözünü onun üzerinden ayırmamıştı.

Celaena parmağını koltuğun kolçağında gezdirdi. Yaşamını sonlandırmaya hiç niyeti yoktu. Yapması gerekenleri yapmadan olmazdı.

Odadaki gölgeler büyürken gözünü ayırmadığı korlar nefes alıyordu sanki. Onunla birlikte nefes alıyorlar, kalbinin her atışında yanıp sönüyorlardı.

Sessizlik ve uykuyla geçen günlerinde bir şeyin farkına varmıştı: Suikastçı sarayın dışından gelmişti.

Belki de Nehemia'yı öldürmeyi planlayan kişiler tutmuşlardı suikastçıyı. Belki de öyle olmamıştı. Fakat bu kişilerin kralla bir bağı yoktu.

Celaena koltuğun kolçaklarına yapıştı; tırnakları cilalı ahşaba geçti. Katil, Arobynn'in suikastçılarından biri de değildi. Celaena Arobynn'in tarzını biliyordu. Onun suikastçılarının cinayetleri o denli canavarca olmazdı. Yatak odasında fark ettiği, artık iyice zihnine kazınan ayrıntıları tekrar gözden geçirdi.

Bu kadar vahşi olabilecek bir tek katil tanıyordu.

Mezar.

Kralın Şampiyonu olmak için mücadele ederken karşı karşıya geldiği Mezar hakkında elinden geldiğince çok şey öğrenmişti. Kurbanlarının cesetlerine neler yaptığını işitmişti.

Dudaklarını içe doğru büzdü.

Mezar sarayı biliyordu; Celaena gibi o da sarayda antrenman yapmıştı. Ayrıca kimi öldürüp parçalara ayırdığını ve bunun Celaena'ya neler hissettireceğini de biliyordu.

Tanıdık, karanlık bir ateş içini sarıp onu sonsuz bir uçuruma çekti.

Celaena Sardothien koltuğundan kalktı.

35. BÖLÜM

Mumların kullanılmayacağı bu gece yarısı avı diğerleri gibi fildişi bir boruyla da başlamayacaktı. Celaena en siyah tuniğini giyip pelerininin cebine düz, siyah bir maske koydu. Süitindeki tüm silahları, hatta saç tokalarını bile almışlardı. Kapının ve pencerelerin gözetlendiğinden emin olmak için gidip bakmasına gerek yoktu. Sorun değildi bu. Zaten ön kapıdan başlamayacak bir avdı onunki.

Celaena yatak odasının kapısını kilitledi ve gizli kapıyı açtığı sırada yatağın altına sinen Hızlı Ayak'a baktı. Celaena geçide girerken köpek sessizce inliyordu.

Celaena'nın pelerini basamaklara değdikçe cılız fısıltılar çıkarıyordu. Giderek daha aşağılara indi.

Hepsine savaş açmıştı. Neyi uyandırdıklarını fark edip korku içinde titreyeceklerdi.

Ay ışığı sahanlığa vuruyor, mezarın açık kapısını ve Mort'un küçük, bronz yüzünü aydınlatıyordu.

Celaena yanına vardığında Mort şaşırtıcı bir kederle "Arkadaşın için üzgünüm," dedi.

Celaena yanıt vermedi. Onun Nehemia'nın ölümünü nasıl haber aldığını da umursamadı. Sadece yürümeye

devam etti. Kapıdan ve lahitlerin arasından geçip arka taraftaki hazine yığınınına vardı.

Hançerler, av bıçakları. Ne bulursa kemerine takıp çizmelerinin içine sokuşturdu. Bir avuç altın ve mücevheri de cebine tıktı.

Mort koridordan “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Celaena, Adarlan’ın ilk kralı Gavin’in kılıcı Damaris’in durduğu standı yaklaştı. Ortası delik, altın kabza ay ışığında ışıldıyordu. Kılıcı stanttan çekip aldı ve sırtına bağladı.

Mort içeriği görebiliyormuşçasına “Bu *kutsal* bir kılıç,” diye tısladı.

Uzun adımlarla kapıya dönüp kukuletasıyla başını örten Celaena’nın yüzünde karanlık bir gülümseme vardı.

“Her nereye gidiyorsan,” diye ekledi Mort, “ne yapmayı planlıyorsan, o kılıcı buradan almakla onun itibarını lekeliyorsun. Tanrıları kızdırmaktan korkmuyor musun?”

Celaena sadece sessizce güldü ve merdivene yöneldi. Kendisini avına yaklaştıran her basamağın, her hareketin tadı çıkararak.

Kanalizasyon ızgarasını kaldırırken kollarındaki yanma ona keyif veriyordu. Üzerinden iğrenç sular damlayan ızgara tamamen kalkana ve şatonun altındaki su dışarıdaki küçük ırmağa özgürce akana dek kadim çarkı çevirdi. Kemerli geçidin ötesindeki ırmağa kırık bir taş parçası atıp muhafızların sesini işitmek için kulak kesildi.

Hiçbir ses gelmedi; ne zırların gıcirtısı ne de bir uyarı fısıltısı.

Bir suikastçı Nehemia’yı öldürmüştü; iğrençlikten hoşlanan ve kötü bir şöhret edinme arzusu olan bir suikastçı.

Mezar'ı bulmak için birkaç soru sorması yetecekti.

Koluna sardığı zincirin gücünü ölçtü ve eliyle yokladığı Damaris'in sıkıca sırtına bağlı olup olmadığına baktı. Ardından şatonun taşlarına tutunup yan yan ilerleyerek duvarın diğer kenarına geçti. Irmağın etrafından dolaşp donmuş zemine atladığında başını kaldırıp şatoya bakmadı.

Sonra gecenin içinde kayboldu.

Karanlığın gizlediği Celaena Rifthold sokaklarını arşınladı. Loş ara sokaklardan geçerken hiç ses çıkarmıyordu.

Aradığı yanıtlara ulaşabileceği bir tek yer vardı.

Kenar mahalle evlerinin her penceresinin altında lağım suyu ve dışkı yığınları vardı. Sokaklardaki kaldırım taşları çetin kışlarda çatlamış ve biçimsizleşmişti. Binalar birbirlerine yaslanıyordu ve bazıları öyle yıkık dökük-tü ki en fakir vatandaşlar bile oralarda yaşamıyordu. Sokakların çoğunda meyhaneler ayyaşlarla, fahişelerle ve sefil hayatlarından geçici bir süre için de olsa uzaklaşmak isteyen insanlarla dolup taşıyordu.

Kaç kişinin onu gördüğünün bir önemi yoktu. O gece kimse umurunda değildi.

Celaena sokaklarda ilerlerken pelerini arkasında şişiyor, kapkara maskesinin altındaki yüzü ifadesizliğini koruyordu. Mahzenler birkaç blok ötedeydi.

Celaena eldivenli ellerini sıktı. Mezar'ın nerede saklandığını bulunca derisini yüzecekti. Aslında daha da beterini yapacaktı.

Sessiz bir ara sokaktaki sıradan bir kapının önünde durdu. Dışarıda fedailer nöbet tutuyordu; onlara gümüş giriş parasını göstermesiyle ona kapıyı açtılar. Aşağıda, yeraltındaki labirenti andıran dehlizlerde caniler, cana-

varlar ve Adarlan'ın lanetlilerini bulmak mümkündü. Tüm pislikler oraya gelip öykülerini birbirlerine anlatır, anlaşmalar yaparlardı. Nehemia'nın suikastçısına dair herhangi bir bilgiye ulaşılabilir en iyi yer orasıydı.

Mezar şüphesiz hizmetleri için büyük bir ücret almıştı ve yüksek ihtimalle kanlı parasını umursamazca harcamakla meşguldü; aşırı harcamaları diğerlerinin gözünden kaçmazdı. Rifthold'dan ayrılmazdı da o, hayır. İnsanların prensesi öldürdüğünü bilemelerini *isterdi*; kendisine yeni Adarlan Suikastçısı unvanının yakıştırılmasını da. Celaena'nın da bunu bilmesini isterdi.

Mahzenler'e inmesiyle biranın ve yıkanmamış bedenlerin ağır kokusu burnuna bir taş gibi çarptı. Uzun zamandır böyle kokuşmuş bir deliğe girmemişti.

Ana oda stratejik bir ışıklandırmayla aydınlatılmıştı: Odanın ortasında bir avize asılı olsa da gözlerden uzak olmak isteyenler için duvarlara çok az ışık kaynağı konmuştu. Celaena masaların arasından geçerken kahkahalar bıçak gibi kesildi. Kızarmış gözler her adımını izlemeye başladı.

Celaena orayı yöneten suç imparatorunun kimliğini bilmediği gibi umursamıyordu da. İşi onunla değildi, en azından o gece. Odanın uzak ucundaki çok sayıdaki dövüş alanlarına bakmamak için kendini tuttu. O alanların etrafına toplanan kalabalık içeride yumruklarla ve tekmelemlerle kavga edenlere tezahürat yapıyordu.

Mahzenler'e daha önce de gelmişti; yakalanmadan önce birkaç kez. Artık Ioan Jayne ve Rourke Farran da öldüğünden anlaşılan mekân el değiştirmiş fakat eski kokuşmuşluğundan hiçbir şey kaybetmemişti.

Celaena dosdoğru barmenin yanına gitti. Adam onu

tanımamıştı; Celaena da tanıyacağını ummamıştı zaten. Geçen onca yıl boyunca kimliğini gizlemeye büyük özen göstermişti.

Barmenin rengi çoktan solmuştu ve son bir buçuk yılda saçları daha da seyrekleşmişti. Barmen barın başında duran Celaena'nın kukuletasının altındaki yüzünü seçmeye çalışsa da maskesi buna engel oluyordu.

Barmen "İçki?" diye sorduğunda alnından aşağı terler süzülüyordu. Bardaki herkes hâlâ gizlice ya da açıkça Celaena'yı izliyordu.

"Hayır," dedi Celaena; sesi maskenin altından farklı ve boğuk geliyordu.

Barmen tezgâhın kenarını tuttu. Daha çok baş ikisine doğru dönerken Celaena'ya "Sen, geri dönmüşsün," dedi. "Kaçmışsın."

Demek onu tanımıştı. Celaena, Ioan Jayne'i öldürdüğü için Mahzenler'in yeni sahiplerinin kendisine kin tutuyor olabileceğini düşündü; bir de orada bir kavga çıkarırlarsa gerisinde kaç ceset bırakması gerekeceğini. O gece yapmayı planladığı şey zaten birçok kuralı ihlal ediyor, birçok sınırı aşıyordu.

Celaena dirseklerini tezgâha yaslayıp kollarını birleştirdi. Barmen alnını tekrar silip Celaena'ya bir kadeh brendi doldurdu. "Şirketten," deyip kadehi ona doğru kaydırды. Celaena içkiyi yakalasa da içmedi. Barmen dudaklarını ıslatıp "Na-nasıl kaçtın?" diye sordu.

Etrafindakiler sandalyelerine yaslanmış, konuşmaları işitmeye çalışıyorlardı. Varsın dedikoduları yaysınlardı. Celaena dedikoduların Arobynn'in kulağına da gitmesini istiyordu. Olanları işitip kendisinden uzak duracağını umuyordu.

“Yakında öğrenirsin,” dedi Celaena. “Fakat şimdi yardımın gerek bana.”

Barmenin kaşları kalktı. “Benim mi?”

“Bir adamın izini sürmek için geldim.” Celaena’nın sesi hırıltılı ve boğuktu. “Yakın zaman önce eline yüklü altın geçen biri. Eyllwe prensesine suikast düzenlemesi karşılığında. Mezar diye tanınıyor. Yerini öğrenmem gerek.”

“Hiçbir bilgim yok.” Barmenin yüzü daha da soluklaşmıştı.

Celaena elini cebine attı, çıkardığında avucu pırıltılı antik mücevherler ve altınlarla doluydu. Şimdi bütün gözler üzerlerine çevrilmişti.

“İzin ver, sorumu tekrarlayayım barmen.”

Kendisine Mezar adını takan suikastçı kaçmaya başladı.

Kızın ne zamandır kendisinin peşinde olduğunu bilmiyordu. Prensesi öldürelî henüz bir haftadan biraz daha fazla olmuştu; o bir hafta boyunca kimse ona yan gözle bakmamıştı. Yakayı sıyırdığını düşünmüş; hatta içinden keşke ceset üzerinde daha yaratıcı işler yapsaydım ya da geride bir kartvizit bıraksaydım diye geçirmeye başlamıştı. Fakat o gece tüm bunlar değişmişti.

En sevdiği meyhanenin tezgâhında içkisini içerken tika basa oda aniden sessizliğe bürünmüştü. Dönüp bakınca onu görmüştü; kapı eşiğinde durmuş ismini söylüyor, insandan çok hayaleti andırıyordu. İsminin odadaki yankılanması bitmeden arka çıkıştan ara sokağa koştu. Ayak sesi işitmese de onun peşinde olduğunu, gölgelere ve sese karıştığını biliyordu.

Ara sokaklara ve tali yollara girdi; duvarların üzerinden atlayıp kenar mahallede zikzaklar çizdi. Ondak kurtulmak, onu yormak için elinden ne gelirse yapıyordu. Son mücadelesini sessiz bir sokakta verecekti. Oraya varınca bedenine bağı silahları çıkarıp yarışmada kendisini aşığılamasının bedelini ödetecekti ona. Kendisine küçümsemeyle gülüşü, burnunu kırıp mendilini göğsüne fırlatışı hâlâ hatırlıdaydı.

Kibirli, aptal kaltak.

Bir köşeyi dönerken yalpaladı; nefesi kesik kesik ve hırıltılı çıkıyordu. Silahları gizlediğı üç hançerden ibaretti. Fakat hepsinin hakkını verecekti. Kız meyhanede ortaya çıktığında omuzlarından birinin üzerinde yükselen kılıcı ve kalçalarına bağı pırıltılı, korku verici hançerleri hemen fark etmişti. Yine de üzerinde birkaç hançer olmasına rağmen ona hesap sorabilirdi.

Mezar kaldırım taşlarıyla kaplı ara sokağı yarılamişken çıkmaz bir sokakta olduğunu ve sokağın diğerk ucunda kalan duvarın tırmanamayacağı kadar yüksek olduğunu fark etti. Öyleyse kızın icabına orada bakacaktı. Birazdan ona aman dıletecek, ardından onu küçük parçalarına ayıracaktı. Hançerlerinden birini çekip gülümsedi ve arkasında kalan açık caddeye baktı.

Mavi sis kendisine doğru yaklaşıırken bir sıçan dar geçitte koşturmaya başladı. Uzakta içki içenlerin şamatası da olmasa hiç ses yoktu. Belki de izini kaybettirmişti. O kraliyet budalaları kendisini değil onu şampiyon yapmakla hayatlarının en büyük hatasını yapmışlardı. Müşterisi Mezar'ı tuttuğunda ona böyle söylemişti.

Mezar bir süre bekleyip ara sokağın bağlandığı caddeanın girişini gözledi. Ardından kendisini daha fazla tut-

mayıp nefes almaya başladı. Bir nebze hayal kırıklığına uğramasına şaşmıştı.

Peşindeki kralın şampiyonuydu ne de olsa. Onu ekmek hiç de zor olmamıştı. Eve gidecek, birkaç gün sonra da yeni bir iş alacaktı. Sonra bir iş daha. Ve bir iş daha. Müşterisi ona yeni tekliflerle geleceği sözünü vermişti. Arobynn Hamel onu Suikastçılar Loncası'ndan avına çok zulmettiği için attıkları güne lanet edecekti.

Mezar kıkırdayarak hançerini elinde çevirdi. Sonra o ortaya çıktı.

Sisin içinde belirdiğinde bir karaltıdan ibaretti. Koşmuyordu; tahammül edilemez bir kurumla yürüyordu sadece. Mezar etraflarını çeviren binalara göz gezdirdi. Taş çok kaygandı ve binalarda pencere yoktu.

Kız adım adım yaklaştı. Mezar ona en az prensese çektiği kadar acı çektirmekten gerçekten, *gerçekten* keyif alacaktı.

Gülümseyen Mezar ara sokağın ucuna gitti; ancak sırtı taş duvara çarptığında durdu. Daha dar bir alanda onu dize getirebilirdi. O unutulmuş sokakta ise ona rahatça her istediğini yapabiliirdi.

Yine de kız üzerine geliyordu ve sırtındaki kılıcı çektiğinde silahtan bir inilti geldi. Ay ışığı kılıcın uzun, keskin yüzünden yansıyor. Muhtemelen âşığı olan şu genç prensin ona hediyesiydi kılıç.

Mezar ikinci hançerini çizmesinden çekti. Asillerin düzenlediği cicili bicili, gülünç bir yarışmada değillerdi. Orada hiçbir kural yoktu.

Kız ona yaklaşırken tek kelime etmedi.

Mezar da hiçbir şey söylemeden onun üzerine atıldı ve iki hançerini başına doğru savurdu.

Kız yana çekilip Mezar'ı çileden çıkartan bir rahatlıkla hamlesinden kaçmıştı. Mezar tekrar hücum etti. Fakat kız, Mezar'ın gözlerinin takip edemeyeceği bir çeviklikle eğilip kılıcıyla bacaklarını kesti.

Mezar daha acıyı hissedemeden yere devrildi. Etrafındaki her şey siyaha, griye ve kızıla çalarken bedeni acıyla yandı. Hâlâ iki hançerinden biri elindeydi. Gerisingeri duvara doğru fırladı. Fakat bacaklarına söz geçiremiyor-du ve kolları onu ıslak ve pis sokakta taşımakta zorlanı-yordu.

“Kaltak,” diye tısladı. “*Kaltak.*” Bacaklarından kan boşanırken duvara çarptı. Kemikleri biçilmişti. Yürümesi imkânsızdı. Yine de ona hesap sormanın bir yolunu bulabilirdi.

Kız, Mezar'ın bir metre kadar ötesinde durup kılıcını kınına soktu. Uzun, üzeri mücevherlerle kaplı bir hançer çıkardı.

Mezar ona küfretti; aklına gelen en okkalı küfürleri sıralayarak.

Kız kıkırdadı ve saldırıya geçen bir engerektan daha hızlı bir hareketle Mezar'ın bir kolunu duvara yasladı. Hançeri parıldıyordu.

Acı Mezar'ın sağ bileğine yürüdü. Sonra da kızın tutup taşa çarptığı sağa bileğine. Mezar kollarının duvara iki hançerle çivilendiğini fark ettiğinde çığlık –saf, katıksız– bir çığlık attı.

Ay ışığında Mezar'ın kanı neredeyse siyah görünüyordu. Debelendi; tekrar tekrar küfretti. Kollarını duvardan koparamazsa kan kaybından ölecekti.

Kız bir hayalet kadar sessizce karşısında çömeldiği Mezar'ın çenesini hançeriyle kaldırdı. Yüzünü yüzüne

yaklaştırdığı Mezar soluk soluğa kalmıştı. Kukuletanın altında hiçbir şey yoktu; bu dünyaya ait hiçbir şey. Yüzü yoktu.

Kız hırıltılı bir sesle “Seni kim tuttu?” diye sordu.

Mezar neredeyse hıçkırarak “Ne için?” diye sordu. Belki onu masum olduğuna inandırabilirdi. Belki konuşarak yakasını sıyrabilir, şu kendini beğenmiş kaltağı olayla hiçbir ilgisi olmadığına inandırıp...

Kız hançeri çevirip Mezar’ın boynuna bastırdı. “Prenses Nehemia’yı öldürmen için.”

“Ki-ki-kimse. Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Sonra kız göz açıp kapayıncaya kadar Mezar’ın varlığını fark etmediği bir başka hançeri onun uyluğuna soktu. Hançer öyle derine gitmişti ki Mezar altındaki kaldırım taşlarına silahın ucunun çarpıp titreştiğini hissetti. Çığlıkları boğazından kopan Mezar acıdan kıvrılırken hançerlerin çivilediği bilekleri yukarı kalktı.

Kız tekrar “Seni kim tuttu?” diye sordu. Sakince, çok sakince.

“Altın,” diye inledi Mezar. “Altınım var.”

Kız bir hançer daha çekip Mezar’ın diğer uyluğuna soktu ve o bacağına da taşa çiviledi. Mezar ciyakladı; imdadına yetişmeyen tanrılara tiz çığlıklarla seslendi. “Seni kim tuttu?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum!”

Hemen ardından kız hançerlerini Mezar’ın bacaklarından çekip aldı. Mezar acıdan ve rahatlama hissinden az kalsın altına kaçıracaktı.

“Sağ ol.” Ağlıyor, o an bile kıza ne ceza vereceğini düşünüyordu. Kız topuklarının üzerine oturup gözlerini ona dikti. Mezar tekrar “Sağ ol,” dedi.

Fakat Celaena başka bir hançer çıkardı; bu seferkinin parlak ucu testere gibiydi. Kız hançeri Mezar'ın elinin üstünde gezdirdi.

“Bir parmak seç,” dedi. Mezar titreyerek başını iki yanına salladı. “*Bir parmak seç.*”

“Lü-lütfen.” Mezar'ın pantolonuna ılık bir ıslaklık yayıldı.

“O zaman başparmak olsun.”

“Ha-hayır. Ben... Her şeyi anlatacağım!” Yine de kız hançeri yaklaştırdı; keskin yüzünü Mezar'ın başparmağının köküne dayadı. “*Yapma!* Her şeyi anlatacağım sana!”

36. BÖLÜM

Kralın konsey salonunun kapısı adına kadar açılıp sırtında kapkara pelerini uçuşan Celaena içeri daldığında Dorian saatler süren tartışmalardan patlamak üzereydi. Masadaki yirmi adamın hepsi sustu; babası da. Kralın gözleri hemen Celaena'nın elinde sallanan şeye gitti. Kapının yanında duran Celaena'ya doğru hareketlenmişti. Fakat o da onun elinde tuttuğu nesneyi görünce durakladı.

Bir baş.

Yüz ifadesi çılgılık atarken donakalan bir erkek başı. Üstelik Celaena'nın elinde tuttuğu acayip yüz hatları ve soluk kahverengi saçları tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Yine de baş Celaena'nın eldivenli parmaklarının arasında sallanırken emin olmak güçtü.

Chaol elini kılıcına attı; beti benzi atmıştı. Odadaki diğer muhafızlar da kılıçlarını çektiler ama hiçbiri yerinden kıpırdamadı. Chaol ya da kral emretmedikçe kımıldamazlardı da.

“Bu da nedir?” diye sordu kral. Konsey üyeleri ve salona toplanan lordlar şaşkınlık içindeydi.

Fakat Celaena masadaki bakanlardan birine gözlerini

dikmiş gülümsüyordu. Dosdoğru adama doğru yürüdü.

Ve kimse, hatta Dorian'ın babası bile Celaena kesik başı bakanın önündeki belgelerin üzerine koyduğunda ses etmedi.

Celaena saçları bırakıp "Sanırım bu şey sana ait," dedi. Baş yan yana devrilip bir küt sesi çıkardı. Sonra Celaena bakanın omzunu sıvazlayıp –omzuna *art arda vurup*– masanın etrafından dolaştı ve diğer uçta kalan boş bir sandalyeye kendisini bırakıp sere serpe oturdu.

Kral ona "Derdin nedir, açıkla," diye homurdandı.

Celaena kollarını kavuşturdu ve önünde duran başa bakarken suratı yeşile çalan bakana gülümsedi.

"Dün Mezar'la Prenses Nehemia hakkında küçük bir sohbetimiz oldu," dedi Celaena. Mezar, yarışmaya katılan suikastçı ve Mullison'ın şampiyonuydu. "Selamlarını gönderdi, bakan. Bir de bunu gönderdi." Celaena uzun masanın üzerine bir şey fırlattı: Üzerine nilüfer çiçekleri işlenmiş küçük, altın bir bilezik. Nehemia'nın takacağı türden bir ziynet eşyası. "Bu size ders olsun, bakan. Bir profesyonelden diğerine bir tavsiye: Geride iz bırakmayın. Ayrıca sizinle kişisel bağları olmayan suikastçıları kiralayın. Bir de kiralama işini hedefinizle herkesin gözleri üzerinde tartışmanızın hemen ardından yapmamaya çalışsanız daha iyi olur."

Mullison krala yalvaran gözlerle bakıyordu. "Ben yapmadım." Kesik baştan uzaklaştı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben asla böyle bir şey yapmam."

Celaena bir şarkı mırıldanırmış gibi "Mezar öyle demedi," dedi. Dorian'ın tek yapabildiği ona bakakalmaktı. Celaena'nın bu hali Nehemia'nın öldüğü gece dönüştüğü vahşi yaratıktan farklıydı. Şu anki hali... Celaena'nın

dengesi pamuk ipliğine bağlı gibiydi. Belli ki hepsinin Wyrd'in yardımına ihtiyacı olacaktı.

Fakat hemen sonra Chaol, Celaena'nın oturduğu sandalyenin başına gidip onu dirseğinden yakaladı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Celaena gözlerini Chaol'a çevirip ona tatlı tatlı gülümsedi. "Öyle görünüyor ki senin işini." Silkinip Chaol'un elinden kurtuldu ve koltuğundan kalkıp masanın etrafından dolaştı. Tuniğinden bir kâğıt çıkarıp kralın önüne attı. Bu hareketindeki küstahlık onu darağacına götürmeye yeterdi ama kral ses etmedi.

Bir eli hâlâ kılıcında olan Chaol, Celaena'nın peşi sıra masanın etrafından dolandı. Dorian ikisi yine birbirine girmesin diye dua etmeye başladı; orada, tekrar bir kavga olmamalıydı. Dövüşmeleri Dorian'ın içindeki büyüü uyandırır ve babası bunu anlarsa... Dorian onca olası düşmanın olduğu bir salonda o gücü *aklına bile getirmeyecekti*. Kendisini öldürtme emrini verecek kişinin tam da yanında oturuyordu.

Babası kâğıdı eline aldı. Dorian oturduğu yerden bir isim listesi görüyordu; en az on beş isim vardı.

"Prensesin talihsiz ölümünden önce," dedi Celaena, "taca ihanet eden bazı kişileri ortadan kaldırma sorumluluğunu üzerime aldım. Hedefim..." Dorian babasının Celaena'nın bununla Archer'ı kastettiğinin farkında olduğunu anladı. "O beni dosdoğru onlara götürdü."

Dorian, Celaena'ya bakamaz oldu. Söyledikleri gerçeğin eksiksiz hali olamazdı. Fakat Celaena o insanların peşine onları öldürmek için değil, Chaol'u kurtarmak için düşmüştü. Öyleyse neden şimdi yalan söylüyordu? Neden onları avlıyormuş izlenimi veriyordu? Ne tür bir oyun oynuyordu?

Dorian masanın öbür yanına baktı. Bakan Mullison hâlâ önünde duran kesik baş yüzünden titriyordu. Bakan oracıkta kussa Dorian şaşırırmazdı. Nehemia'nın canına kastedeceği tehdidini savuran kimliği belirsiz kişi o muydu?

Kısa bir süre sonra Dorian'ın babası başını listeden kaldırıp Celaena'yı süzdü. "Aferin şampiyon. Gerçekten iyi iş çıkardın."

Sonra Celaena ve Adarlan kralı birbirlerine gülümse-diler. Dorian'ın hayatında gördüğü en dehşet verici sahneydi bu.

"Hazinedarıma söyle sana geçen ay için ücretinin iki katını versin," dedi kral. Dorian midesinin kalktığını hissetti. Buna sadece kesik baş ve Celaena'nın kandan kas-katı kesilmiş giysileri değil Celaena'nın yüzünde sevdiği kızı hiçbir şekilde bulamaması neden olmuştu. Chaol'un ifadesine bakınca dostunun da kendisiyle aynı hisler içinde olduğunu anladı.

Celaena abartılı bir hareketle kralın önünde eğilip elini öne doğru salladı. Sonra hiç de sıcak olmayan bir gülümsemeyle gözlerini Chaol'a dikti ve ardında süzülen siyah peleriniyle odadan çıktı.

Sessizlik oldu.

Sonra Dorian'ın dikkati yeniden Bakan Mullison'a çevrildi. Bakan sadece "Lütfen," diye fısıldadı. Kral, Chaol'a onu zindanlara atmasını emretti.

Celaena'nın işi bitmemişti; aslında daha başlamamıştı bile. Belki kan dökme kısmı tamamdı ama yatak odasına dönüp Mezar'ın kanının pis kokusunu üzerinden atmadan önce ziyaret etmesi gereken biri daha vardı.

Celaena, Archer'ın konağına vardığında Archer dinleniyordu ve uşağı Celaena'yı durdurmaya cesaret edemedi. Halıyla örtülmüş ön merdivenden çıkıp ahşap kaplama koridoru hışımla arşınlayan Celaena ancak Archer'ın odası olabilecek odanın çift kanatlı kapısını ardına kadar açtı.

Yatağında yatan Archer irkildi. Bir elini sargılı omzuna götürüp yüzünü buruşturdu. Sonra Celaena'nın beline bağlı hançerleri fark etti. Öylece kalakaldı.

“Üzgünüm,” dedi Archer.

Celaena, Archer'ın yatağının başucunda durup gözlerini ona, solgun yüzüne ve yaralı omzuna dikti. “Sen üzgünsün, Chaol üzgün, lanet olası dünyadaki herkes üzgün. Söyle bana; sen ve şu hareketiniz ne istiyorsunuz? Kralın planlarına dair neler bildiğini anlat.”

Archer nazikçe “Sana yalan söylemek istememiştim,” dedi. “Fakat gerçeği söylemeden önce sana güvenebileceğimi bilmem gerekiyordu. Nehemia...” Celaena Nehemia'nın ismini işittiğinde üzüntüsünü yüzüne aksettirmemeye çalıştı. “O senin güvenilir olduğunu söyledi ama emin olmam gerekiyordu. Senin de bana güvenmen gerekiyordu.”

“Ve Chaol'u kaçırmakla *güvenimi kazanacağımı* düşündün, öyle mi?”

“Onu kaçırdık çünkü o ve kral Nehemia'ya zarar vermeyi planlıyorlardı. Depoya gelmeni ve Westfall'un Nehemia'nın güvenliğine yönelik tehditlerden haberdar olduğunu ve bunlardan sana bahsetmediğini kendi ağzından duymanı; *onun* düşman olduğunu fark etmeni istedim. Öfkeden deliye döneceğini bilsem bunu asla yapmazdım.”

Celaena başını iki yana salladı. “Bana dün gönderdiğin liste; şu depodaki adamlar. Gerçekten öldüler mi?”

“Evet, onları sen öldürdün.”

Celaena’nın içi suçlulukla doldu. “Yaptığımdan dolayı üzgünüm.” Öyleydi de. İsimleri ezberlemiş, yüzleri anımsamaya çalışmıştı. O insanların ölümünün yükünü sonsuza dek sırtında taşıyacaktı. Hatta Mezar’ın ölümünü, ona o ara sokakta yaptıkları da. Bunu da asla unutmayacaktı. “İsimlerini krala verdim. Böylece bir süre daha dikkati senden uzaklaşacaktır. En fazla beş gün kadar.”

Archer başını salladı. Tekrar yastıklarına gömüldü.

“Nehemia gerçekten seninle çalışıyor muydu?”

“Rifthold’a bunun için geldi. Amacı kuzeyde bir kuvvet organize etmek için neler yapabileceğini görmektir. Ayrıca bize doğrudan şatodan bilgi aktarmak.” Tam da Celaena’nın hep şüphelendiği şeydi bu. “Kaybı...” Archer gözlerini yumdu. “Yerine kimseyi koyamayız.”

Celaena yutkundu.

Archer gözlerini yeniden Celaena’ya çevirip “Fakat sen bunu yapabilirsin,” dedi. “Terrasen’den geldiğini biliyorum. Bu yüzden bir yanın Terrasen’in *mutlaka* özgürlüğüne kavuşması gerektiğinin bilincinde olmalı.”

Bir korkaktan başka bir şey değilsin.

Celaena hiç renk vermedi.

Archer “Şatodaki gözümüz, kulağımız ol,” diye fısıldadı. “Bize yardım et. Bize yardım et ki herkesi –*seni*– kurtarmanın bir yolunu bulabilelim. Kralın neler tasarladığını bilmiyoruz; tek bildiğimiz onun *büyük* dışında bir güç kaynağı keşfettiği ve muhtemelen o gücü kendi canavarca emelleri için kullandığı. Fakat nihai amacının ne olduğunu bilmiyoruz. Nehemia’nın keşfetmeye çalıştığı da buydu ve ancak bilgiye ulaşmak hepimizi kurtarabilir.”

Celaena bunların üzerine sonra kafa yoracaktı; epey

sonra. O an için gözlerini Archer'a dikti ve başını eğip kandan katılaşmış giysilerine baktı. "Nehemia'yı öldüren adamı buldum."

Archer'ın gözleri kocaman açıldı. "Ve?"

Celaena odadan çıkmak için arkasına döndü. "Ve hesap kapandı. Bakan Mullison o suikastçıyı başındaki belayı defetmek için tutmuş. Çünkü Nehemia konsey toplantılarında defalarca Mullison'ın önünü kesmişti. Şimdi bakan zindanda, yargılanmayı bekliyor."

Celaena mahkemenin ve sonrasındaki idamın bir dakikasını bile kaçırmayacaktı.

Celaena elini kapı tokmağına götürdüğünde Archer iç çekti.

Celaena omzunun üzerinden Archer'a, yüzündeki korku ve hüzne baktı. Celaena sargılara bakıp sessizce "Beni kurtarmak için okun önüne atladın," dedi.

"Yol açtığım karmaşadan sonra elimden ancak bu kadarı geldi."

Celaena dudağını ısırp kapıyı açtı. "Kralın seni öldürmem için tanıdığı sürenin dolmasına beş gün var. Sen ve yandaşların hazırlanın."

"Fakat..."

Celaena "Fakat yok," diyerek onun sözünü kesti. "Giriştiğin kahramanlıktan ötürü boğazını kesmediğim için kendini şanslı say. Okun önüne geçsen de geçmesen de, Chaol'la ilişkim bir yana dursun, bana yalan söyledin. Arkadaşımı kaçırdın. Öyle olmasa –sen olmasan– o geceyi şatoda geçirecektim." Celaena gözlerini Archer'a dikti. "Seninle işim bitti. Getireceğin bilgileri istemiyorum, sana bilgi *sağlayacağım* ve bu şehirden ayrıldıktan sonra başına ne geleceği umurumda değil. Yeter ki seni bir daha asla görmeyeyim."

Celaena koridora doğru bir adım attı.

“Celaena?”

Celaena omzunun üzerinden Archer’a baktı.

“Üzgünüm. Nehemia’nın sana ne kadar değer verdiği-
ni biliyorum, senin de ona.”

Mezarı avlamaya çıktığından beri kendisine unuttur-
duğu o müthiş ağırlık aniden Celaena’nın üzerine çöktü.
Omuzları düştü. Çok bitkindi. Artık Mezar ölmüş, Bakan
Mullison zindana atılmıştı ve Celaena’nın zarar vereceği,
cezalandıracağı kimse kalmamıştı. Çok, *çok* yorgundu.

“Beş gün; beş gün sonra geri döneceğim. Rifthold’dan
ayrılmaya hazır olmazsan seni ölmüş gibi göstermekle
uğraşmayacağım. Daha sen odana girdiğimi anlamadan
seni öldürmüş olacağım.”

Babası kendisini süzerken Chaol hiç renk vermedi ve
omuzlarını dik tuttu. Babasının süitindeki kahvaltı odası
bolca güneşli alyordu ve sessizdi; hatta insanı kendisine
çeken bir yanı da vardı. Fakat on yıldır ilk kez babasına
bakan Chaol kapı eşiğinden öteye geçmiyordu.

Anielle lordu neredeyse hiç değişmemişti; saçları biraz
ağarsa da sert hatlı yüzü hâlâ yakışıklıydı. Yüzü Chaol’un
yüzünü çok andırıyordu.

“Kahvaltı soğuyor,” dedi babası; kolunu karşısındaki
boş sandalyeye doğru salladı. İlk sözleri bu olmuştu.

Işıklı odaya girip sandalyeye kurulan Chaol çenesi-
ni öyle sıktı ki canı acıdı. Babası kendisi için bir bardak
meyve suyu doldurdu ve Chaol’un yüzüne bakmadan “En
azından üniforman üzerine yakışmış,” dedi. “Annenin ta-
rafı sağ olsun; kardeşinin kolları ve bacakları sırik gibi,
hatları biçimsiz.”

Babasının “annenin tarafı,” dediği Chaol’un tüylerini diken diken etmişti. Yine de kendisine bir fincan çay doldurup bir dilim ekmeğe yağ sürdü.

“Böyle susacak mısın yoksa bir şeyler diyecek misin?”

“Sana ne diyebilirim ki?”

Babası ona cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Nazik bir oğul ailesinin halini hatırlar.”

“On yıldır oğlun değildim. Şimdi neden bir oğul gibi davranmaya başlamam gerektiğini anlamıyorum.”

Babasının gözleri Chaol’un yanından sarkan kılıca kaydı; inceliyor, yargılıyor, tartıyordu. Chaol odadan çıkıp gitme arzusunu bastırdı. Babasının davetini kabul etmekle hata etmişti. Dün gece eline geçen notu yakması gerekirdi. Fakat Bakan Mullison’ı zindana kapattıktan sonra kralın Celaena’nın onu ve muhafızlarını gülünç duruma düşürdüğüne dair azarları muhakemesini bulan-dırmıştı.

Celaena’ya gelince... Chaol’un aklına onun süitinden nasıl çıktığına dair bir fikir gelmiyordu. Tek bir fikir bile. Muhafızlar sürekli tetikteydiler ve hiçbir gürültü işitmediklerini bildirmişlerdi. Pencereleler açılmamıştı. Süitin ön kapısı da. Chaol, Philippa’ya bir şeyler bilip bilmediğini sorduğunda hizmetçi kadın sadece yatak odası kapısının bütün gece kilitli olduğunu söylemişti.

Celaena yine sırlarını gizliyordu. Krala Chaol’u kurtarmak için depoda öldürdüğü adamlar hakkında yalan söylemişti. Üstelik şimdi Celaena’nın etrafında başka gizemler de vardı; Chaol onun gazabından kurtulabileceğini bilse bu gizemleri çözmeye soyunacaktı. Adamlarının o ara sokakta buldukları cesetle ilgili raporları...

“Anlat bana, neler yapıyorsun.”

Chaol ne ekmegine ne de çayına dokunuyordu. “Ne bilmek istersin?” diye sordu.

Babası sandalyesine yaslandı; bir zamanlar Chaol’un soğuk terler dökmesine neden olan bir hareketti bu. Çoğu zaman bunun anlamı, babasının tüm dikkatini onun üzerine çevirdiği ve Chaol’un sergilediği herhangi bir zayıflık ya da yaptığı bir yanlış için ne ceza vereceğini tarttığıydı. Fakat Chaol artık yetişkin bir erkekti ve ancak kralına hesap verirdi.

“Uğruna soy isminden feragat ettiğin mevkiden keyif alıyor musun bari?”

“Evet.”

“Sanırım Rifthold’a çekilmemi sana borçluyum. Eyllwe’de bir isyan çıkarsa sanırım o zaman hepimiz sana minnettar kalacağız.”

İradesini son damlasına kadar kullanması gerekse de Chaol ekmeginden bir ısırık alıp gözlerini babasına dikti.

Babasının gözlerinde takdiri andıran bir ifade belirip kayboldu. O da ekmeginden bir ısırık aldı ve “En azından bir kadının vardır herhalde?”

Chaol renk vermemek için büyük bir çaba sarfetti. “Hayır.”

Babası ağır ağır gülümsedi. “Hep korkunç bir yalancı olmuştundur zaten.”

Chaol pencereye, baharın gelişinin ilk işaretlerini veren bulutsuz güne baktı.

“İyiliğin için en azından kızın asil bir kan taşıdığını ümit ediyorum.”

“İyiliğim için mi?”

“Soyunu küçük düşürsen de sen hâlâ bir Westfall’sun ve bizler bulaşıkhanede çalışan hizmetçilerle evlenmeyiz.”

Chaol başını iki yana sallayarak güldü. “Kimle istersem evlenirim; ister bulaşık yıkayan bir hizmetçi, ister bir prenses, ister köle olsun.”

Babası ellerini önünde kavuşturdu. Uzun bir sessizliğin ardından sessizce “Annen seni özledi,” dedi. “Eve dönmeni istiyor.”

Nefesi Chaol’un ciğerlerinden kaçırverdi. Fakat renk vermedi ve sakın bir ses tonuyla “Ya sen baba?” dedi.

Babası delici bir bakışla dosdoğru Chaol’un gözlerinin içine baktı. “Eyllwe misilleme yapmak için isyan ederse kendimizi bir savaşın içinde bulacağız. O zaman Anielle’in güçlü bir varise ihtiyacı olacak.”

“Terrin’i varisiniz olarak yetiştirdiyseniz iyi bir iş çıkaracağından eminim.”

“Terrin bir akademisyen, savaşçı değil. Doğası bu. Eyllwe ayaklanırsa Beyaz Diş Dağları’ndaki vahşiler de ayaklanır. Uzun zamandır intikam hayalleri kuruyorlardı.”

Chaol bunun babasının gururunu ne denli incittiğini merak ediyordu ve bir yanı bu yüzden ona acı vermek istiyordu.

Fakat yeterince acı çekmiş, nefretten payını yeterince almıştı. Üstelik Celaena ona gözlerinde sevgiyle bakmaktansa kızgın korlar üzerinde yeğleyeceğini açıkça belli ettiğinden içinde kimseyle mücadele edecek güç kalmamıştı. Celaena hayatından çıkmıştı. Bu yüzden sadece “İşim burada,” dedi. “Hayatım burada.”

“Memleketindekilerin sana ihtiyacı var. Sana ihtiyaçları *olacak*. Onlara sırt çevirecek kadar bencil olabilecek misin?”

“Babamın bana sırt çevirdiği gibi mi?”

Babası tekrar gülümsedi; zalimce, soğuk bir gülüm-

semeydi bu. “Unvanından vazgeçtiğin gün aileni küçük düşürdün. Beni küçük düşürdün. Fakat geçen yıllarda faydalı işler yaptın; veliaht prensin güvenini kazandın. Dorian kral olduğunda seni bu güveninden dolayı ödüllenedirecek, değil mi? Anielle’i bir dükalık yapıp sana Perrington’ın Morath’daki arazileriyle yarışacak genişlikte topraklar bahşedebilir.”

“Gerçekte istediğin nedir baba? Halkını korumak mı yoksa Dorian’la dostluğumu kendi çıkarların için kullanmak mı?”

“Her ikisi de desem beni zindana mı atarsın? Bugünlerde seni kızdıranlara böyle yaptığın kulağıma geldi.” Ardından gözlerinde bir ışıltı belirdi ve o an Chaol babasının birçok şeyi çoktan haber aldığını anladı. “Belki beni zindana atarsan kadınınla ben zindandaki şartlar üzerine tartışabiliriz.”

“Anielle’e dönmemi istiyorsan beni ikna etmekte iyi bir iş çıkardığın söylenemez.”

“Seni ikna etmem *gerekiyor* mu? Prensesi korumayı başaramadın ve bu durum bir savaş olasılığı doğurdu. Yatağını ısıtan suikastçının şimdi en büyük isteği bağırsaklarını dökmek. Burada utançtan başka ne kaldı sana?”

Chaol ellerini masaya vurdu. Kahvaltılı takımları şangırdadı. “*Yeter.*”

Babasının Celaena ya da kırık kalbinden geri kalan parçalara dair hiçbir şey bilmemesini istiyordu. Hizmetçilerine yatak örtülerini değiştirtmiyordu çünkü o örtülerde onun kokusu vardı ve onun yanında uzandığını hayal ederek uyuyordu.

“Bu konuma gelmek için on yıl çalıştım ve beni Anielle’e döndürmek için senin birkaç alaycı sözünden fazlası gere-

kecek. Terrin'in zayıf olduğunu düşünüyorsan onu eğitmem için bana gönder. Belki burada gerçek erkeklerin tavırları hakkında fikir edinir."

Chaol sandalyesini masasından uzaklaştırıp tabak çanağı bir kez daha şangırdattı ve hışımla kapıya gitti. Beş dakika. Beş dakika anca dayanabilmişti.

Kapı eşiğinde durup tekrar babasına baktı. Babası olacak o adam ona hafifçe gülümsüyordu, hâlâ onu süzüyor, hâlâ ondan ne koparacağının hesabını yapıyordu. "Onunla konuşursan hatta ona bakarsan," dedi Chaol, "babam bile olsan seni bu şatoya adım attığına pişman ederim."

Babasının vereceği karşılığı beklemese de Chaol bir şekilde tam da babasının tuzacağına düştüğüne dair endişe verici bir hisse kapıldı.

37. BÖLÜM

Kraliyet mezarlığına defnedilen Nehemia'nın cesedini almaya gelecek olan Eyllwe askerleri ve büyükelçileri hâlâ yolda oldukları için bu görevi yerine getirmek ona kalmıştı. Celaena son geldiğinde kan ve acı kokan odanın kapısını açtığında birinin tüm vahşet izlerini temizleyip ortadan kaldırdığını fark etti. Döşek gitmişti; Celaena kapı aralığında durup bazanın iskeletini inceledi. Belki de Nehemia'nın eşyalarını onu Eyllwe'ye geri götürmek için gelecek olan insanlara bırakmak en iyisiydi.

Fakat gelenler Nehemia'nın dostları mı olacaktı? Yabancıların onun eşyalarına dokunması, onları sıradan nesneler gibi paketlemeleri düşüncesinin verdiği keder ve öfke Celaena'yı çılgına çeviriyordu.

O günün erken saatlerinde kendi soyunma odasına girip tüm giysilerini askılardan alıp tüm ayakkabıları, tunikleri, tüm kurdeleleri ve pelerinleri dolaplardan çıkardıp koridora fırlattığında olduğu kadar zıvanadan çıkmış bir haldeydi.

Kendisine Nehemia'yı en çok hatırlatan, derslerinde ve şatonun etrafındaki yürüyüşlerinde giydikleri elbise-

leri yakmıştı. Ancak Philippa gelip de ortalığı dumana boğduğu için kendisini azarladığında insafa gelmiş ve geri kalan giysileri alıp ihtiyacı olanlara dağıtmasına izin vermişti.

Soyunma odası boşaldığında Celaena, Philippa'nın eline bir altın kesesi tutuşturup kendisine yeni giysiler satın almasını istemişti. Philippa ona kederli bir bakış atıp –Celaena'nın canını sıkan şeylerden biri de bu olmuştu– yola koyulmuştu.

Celaena'nın giysilerini ve mücevherlerini özenle paketlemek Celaena'nın bir saatini almış, her parçaya eşlik eden anıları aklına çok da getirmemeye çalışmıştı. Prensesin tüm eşyalarına sinen nilüfer çiçeği kokusunu da.

Celaena tüm sandıkları kapatıp prensesin kısa süreligine odasından ayrılmış gibi hâlâ kâğıtlar ve kitaplarla kaplı olan masasına gitti. İlk kâğıda uzandığında gözleri sağ elindeki yay şeklindeki yara izlerine kaydı; Ridderak'ın diş izleri.

Kâğıtların üzerine Eyllwe dilinde sözcükler ve Wyrđ işaretleri karalanmıştı.

Sayısız Wyrđ işareti vardı; bazıları uzun çizgiler halindeyken bazıları aylar önce Nehemia'nın Celaena'nın yatağının altına çizdiği sembollere benziyordu. Kralın casusları bu kâğıtları nasıl almamıştı? Yoksa kral Nehemia'nın odasını aratmaya bile gerek görmemiş miydi? Celaena kâğıtları üst üste dizmeye başladı. Belki işaretlerden bir şey öğrenebilirdi; her ne kadar Nehemia...

Ölmüş olsa da. Bunu düşünmek için kendisini zorladı. *Nehemia öldü.*

Celaena gözlerini yeniden elindeki yara izlerine çevirdi ve tam masanın başından ayrılacağı sırada kâğıtların

arasına üstünkörü sıkıştırılmış tanıdık görünümlü bir kitap fark etti.

Davis'in ofisindeki kitaptı bu.

Kitabın bu nüshası daha eski, daha yıpranmış olsa da aynı kitaptı. İç kapağında Wyrđ işaretleriyle yazılmış bir cümle vardı. İşaretler Celaena'nın bile anlamını çözebileceği kadar temel bir düzeydeydi.

Güvenme...

Sondaki sembol ise bir gizemdi. Bir ejdere benziyordu; kraliyet arması gibi. Tabii ki güvenmemesi gereken kişi Adarlan Kralı olmalıydı.

Celaena herhangi bir bilgiye ulaşma ümidiyle kitabın sayfalarını karıştırdı. Hiçbir şey bulamadı.

Sonra arka kapağı çevirdi. Oraya Nehemia o cümleyi yazmıştı...

Bir kişi ancak gözle doğru dürüst görebilir.

Aynı cümle ortak dilde, Eyllwe dilinde ve Celaena'nın aşına olmadığı bazı başka dillerde yazılmıştı. Herhalde Nehemia başka dillerde farklı anlamlar çıkıp çıkmadığını görmek için cümleyi başka dillere çevirmişti. Aynı kitap, aynı bilmece ve arka kapağında o aynı yazı.

İşsiz güçsüz bir lordun saçmalaması. Böyle demişti Nehemia.

Fakat Nehemia... Nehemia ve Archer, Davis'in üyesi olduğu o gruba önderlik ediyorlardı. Nehemia, Davis'i *tanıyordu*; onu tanımasına rağmen bu konuda, bilmece hakkında yalan söylemişti ve...

Nehemia söz vermişti. Söz vermiş ve Celaena'yı kandırmıştı.

Celaena masanın üzerindeki, odadaki diğer tüm kâğıtları gözden geçirirken çılgık atmamak için kendini tuttu. Hiçbir şey bulamadı.

Nehemia ona başka ne yalanlar söylemişti.

Ancak gözle...

Celaena kolyesine dokundu. Nehemia mezarın varlığını öğrenmişti. Bu gruba bilgi sağlıyorsa ve Celaena'yı duvara oyulmuş o göz üzerine düşünmeye teşvik ettiyse... O halde Nehemia da göze kafa yormuştu. Fakat düellodan sonra Elena'nın gözünü Celaena'ya geri vermişti; ihtiyacı olsa Nehemia kolyeyi saklardı. Archer da bu konuyla ilgili bir şeyler bildiğinden bahsetmemişti.

Tabii bilmecede bahsi geçen göz Elena'nın gözü değilse.

Çünkü...

Celaena "Wyrđ adına," diye mırıldanıp hızla odadan çıktı.

Celaena mezarın kapısında belirdiğinde Mort tısladı. "Bu gece başka kutsal nesnelere saygısızlık etmeyi mi planlıyorsun?"

Elinde süitinden aldığı, içi kâğıtlar ve kitaplarla dolu bir çanta taşıyan Celaena yanından geçtiği Mort'un başına hafifçe vurmakla yetindi. Mort'un bronz dişleri onu ısırarak istiyormuşçasına metalik bir sesle birbirine çarptı.

Mezar Celaena'nın etrafını görebileceği kadar ay ışığı alıyordu. İşte orada, duvardaki gözün tam karşısındaki mezarda altından, ışıltılı bir başka göz vardı.

Damaris. Damaris'ti bu; doğruluğun kılıcı. Gavin doğruluktan başka bir şey görmüyordu...

Bir kişi ancak gözle doğru dürüst görebilir.

“Bu kadar mı körmüşüm?” Celaena’nın deri çantasını yere atmasıyla kitaplar ve kâğıtlar taşların üzerine yığıldı.

Mort şarkı söylemiş gibi “Öyle görünüyor!” dedi. Göz şeklindeki kılıç kabzası tam da uygun ebattaydı.

Celaena kılıcı kaidesinden çekip aldı ve kınından çıkardı. Kılıcın keskin yüzündeki Wyrđ işaretleri dalgalanır gibi oldu. Celaena hemen duvara döndü.

“Fark etmediysen diye söyleyeyim,” diye seslendi Mort, “gözü duvardaki deliğe doğru tutup içinden bakman gerekiyor.”

“*Bunu biliyorum,*” diye çıkıştı Celaena.

Böylece tüm bu olanlar esnasında nefes bile almaya cesaret edemeyen Celaena kılıcı kaldırıp kabzayı her iki gözünü tam olarak hizaladı. Parmak uçlarında yükselip delikten içeri baktı... Homurdandı.

Gördüğü şey bir şiirdi.

Uzunca bir şiir.

Celaena cebine tıktığı boş parşömen tomarını ve karakalemi çıkarıp sözcükleri kopyalamaya başladı; şiiri okuyup ezberledikten sonra emin olmak için tekrar bakıp kâğıda dökerken gözlerini bir duvardaki deliğe bir önündeki kâğıda çeviriyordu. Nihayet son kıtayı da bitirince şiiri yüksek sesle okudu.

Valg adına, bu üçünün malzemesi,

Wyrđ’in kapısındaki

Obsidiyendi ki o, tanrıların yasakladığı

Çok korktukları taşı.

*Ve yastayken o, bunlardan birini
Çok sevdiği kadının tacına gizledi,
Yattığı yerde sevdiğiyle kalsın diye,
O yıldızlı hücrede.*

*İkincisi saklandı,
Bir ateş dağıydı yeni mekânı,
Orası yasaktı insanlara,
İnadına onların büyük arzularına.*

*Üçüncüsünün yeri
Asla söylenmeyecek
Ne sesle ne dille
Ne de altınlar karşılığında*

Celaena başını salladı. Yine karşısına saçma sapan bir şeyler çıkmıştı. Şiirin son kıtasının kafiyesiz oluşu da bir garipti.

Celaena, Mort'a "Madem *besbelli ki* bilmeceyi çözmek için kılıcın kullanılacağını biliyordun," dedi, "neden beni gereksiz bir zahmetten kurtarıp bunun ne anlama geldiğini söylemiyorsun?"

Mort burnunu çekti. "*Bana* öyle geliyor ki bu bilmece üç güçlü nesnenin yerini söylüyor."

Celaena şiiri tekrar okudu. "Fakat üç *neyin*? Anlaşılan ikinci nesne bir... volkanda gizliymiş, öyle mi? Ve birinciyle ikinci..." Celaena dişlerini sıktı. "Wyrd'in kapısındaki taş... Bu bilmecenin amacı ne? Ayrıca neden burada?"

Celaena mezarın diğer ucunda ortalığa dağıttığı kâğıtların ve kitapların yanına dönerken Mort "Bin yılın sorusu *bu* değil mi şimdi?" diye ciyakladı. "Buraya geti-

rip ortalığa yaydığın ıvır zıvırı toplasan iyi olur. Yoksa tanrılardan peşine amansız bir canavar takmalarını isterim.”

“O dediğin zaten oldu; Cain senden aylar önce yapmıştı bunu.” Celaena, Damaris’i standına geri koydu. “Ridderak içeri daldığında seni ıskalayıp kapıdan sökmemesi ne yazık olmuş.” Sonra bir şey kafasına dank etti ve önündeki duvara baktı; uzun zaman önce canını kurtarmak için kendisini önüne attığı o duvara. “Ridderak’ın leşini kim kaldırdı?”

“Tabii ki Prens Nehemia.”

Celaena kapı aralığına bakmak için döndü. “Nehemia mı?”

Mort boğulurmuş gibi bir ses çıkardı ve gevşek diline lanet okudu.

“Nehemia... Nehemia *buraya mı gelmişti?* Fakat ben onu mezara ilk kez...” Mort’un bronz yüzü Celaena’nın kapının önüne bıraktığı mumun ışığında parlıyordu. “Bana Nehemia’nın buraya Ridderak’ın saldırısından hemen sonra geldiğini mi söylüyorsun? Demek başından beri bu yerden haberdardı, öyle mi? Ve bunu bana *şimdi* mi söylüyorsun?”

Mort gözlerini yumdu. “Bu konu beni ilgilendirmez.”

Bir yalan, bir gizem daha.

“Cain buraya inebildiyse herhalde başka girişler de olmalı.”

Mort, Celaena’nın zihnini okurmuş gibi “Bana o girişlerin yerini sorma,” dedi. “Ben bu kapıdan asla ayrılmadım.” Celaena’nın içinden bir his bunun bir başka yalan olduğunu söylüyordu. Ne zaman Celaena elini sürmemesi gereken şeylere dokunsa Mort’un onu azarlamasına bakılırsa kapı tokmağı Mezar’ın planını biliyor olmalıydı.

“Öyleyse ne işe yararsın ki sen? Brannon seni insanların canını sıkman için mi var etti?”

“Onun böyle bir *espri anlayışı vardı.*”

Mort’un kadim Fey kralını bizzat tanıdığı düşüncesi Celaena’nın içini titretiyordu. “Senin *güçlerin* olduğunu sanıyordum. Şu saçma sözlerin ne demek olduğunu söyle sen, bilmecenin anlamını bana açıklasan olmaz mı?”

“Tabii ki olmaz. Yolculuğun kendisi sonucundan daha önemli değil midir?”

Celaena “Hayır,” diye kestirip attı. Günyüzü görmemiş küfürler savurarak kâğıdı cebine attı. Bu bilmeceyi iyice incelemesi gerekecekti.

Bu üç nesne Nehemia’nın aradığı, sır olarak saklamak için uğruna yalan söylediği nesnelerse... O zaman Celaena, Archer’ın ve arkadaşlarının iyilik peşinde olduklarını kabul edebilirdi fakat onlara bilmecede bahsedilen türde güçlü nesneleri emanet edecek kadar güvenmiyordu. Onlar da nesneleri arıyorlarsa herkesten önce bunları kendisinin bulması yararına olacaktı. Nehemia göz bilmecesinin Damaris’ten bahsettiğini anlamamıştı ama üç nesnenin neler olduğunu biliyor muydu? Belki kraldan önce o üç nesneyi bulmaya çalıştığı için göz bilmecesini çözmenin peşindeydi.

Kralın planları... Amacı bu nesneleri bulmak mıydı?

Celaena mumu alıp odadan hızla çıktı.

“Araştırma ruhun nihayet canlandı mı?”

Celaena, Mort’un yanından geçerken “Henüz hayır,” dedi. Üç nesnenin neler olduğunu bulduğunda bunların peşinden gitmek için bir yol düşünürdü belki. Bildiği yanardağlar Çöl Yarımadası’ndakilerden ibaretti ve kral Celaena’nın öyle uzun bir yolculuğa çıkması kesinlikle izin vermezdi.

Mort “Bu kapıya bağlı olmam ne yazık,” dedi. “Bilmeceyi çözmeye çalışırken ne kadar zorlanacağını bir düşün!”

Mort haklıydı; Celaena sarmal merdivenlerden yukarı çıkarken Mort’un gezinebilmesini ne kadar istediğini fark etti. Öyle olsa en azından yanında bilmeceyi tartışabileceği biri olurdu. O nesneleri –artık her neyseler– bulup çıkaracaksa yanına kimseyi almayacaktı. Gerçeği bilen kimse yoktu.

Gerçek.

Celaena kendi kendine güldü. Ortada ne gerçek vardı ki? Konuşacak kimsesi olmaması mı? Nehemia’nın birçok konuda ona gözü kapalı yalan söylemesi mi? Kralın dünyayı yerinden oynatacak bir gücün kaynağını aradığı mı? Hatta elinde halihazırda bu tür bir gücün olabileceği mi? Archer büyüünün *dışında* bir güç kaynağından bahsetmişti; bu nesneler bu tür bir şeyler miydi? Nehemia mutlaka biliyordu ki...

Celaena yavaşladı ve mum ışığı merdiven boşluğuna yayılan nemli bir esintinin etkisiyle titrerken kendisini bir basamağa bırakıp kollarını dizlerine doladı.

Karanlığa “Başka ne gizliyordun Nehemia?” diye fısıldadı.

Göz ucuyla gümüş ve parıltılı bir şeyi seçen Celaena’nın arkasında kimin oturduğundan emin olmak için dönüp bakmasına gerek yoktu.

Adarlan’ın ilk kraliçesine “Buraya gelemeyecek kadar bitkin olduğunuzu sanıyordum,” dedi

“Çok kısa bir süre burada kalabilirim,” dedi Elena. Celaena’nın oturduğu basamağın birkaç basamak üzerine yerleşen kraliçenin elbisesi hışırdadı. Merdivene oturmak Celaena’ya hiç de kraliçelere yakışır türden bir iş

gibi gelmemiştii.

Birlikte merdiven boşluğunun karanlığına bakarlar-ken çıkan tek ses Celaena'nın nefes alıp verişiydi. Celaena, Elena'nın herhalde nefes almaya ihtiyacı olmadığını düşündü. İstemediği sürece hiç ses çıkarmıyordu o.

Celaena dizlerini tuttu. Sessizce "Nasıl bir şeydi?" diye sordu.

Elena ona aynı derecede sessizce "Acısız," dedi. "Acısız ve kolay."

"Korkmuş muydun?"

"Çok yaşlı bir kadındım; etrafımda çocuklarım, torunlarım ve torunlarımın çocukları vardı. Zamanı geldiğinde korkman için hiçbir sebep yoktur."

"Nereye gittin?"

Elena nazık bir kahkaha attı. "Sana bunu söyleyemem."

Celaena'nın dudakları titredi. "Yatağında, yaşlanarak ölmedi o."

"Evet, öyle ölmedi. Fakat ruhu bedeninden ayrıldığında artık acı yoktu; korku da. O şimdi güvende."

Celaena başını salladı. Elena'nın elbisesi tekrar hışırdadı. Hemen ardından Celaena'nın oturduğu basamağa geçip kolunu onun omuzlarına attı. Celaena Elena'nın sıcaklığını yanı başında hissedince ne kadar üşüdüğünü fark etti.

Celaena elleriyle yüzünü kapatıp nihayet ağlarken kraliçe tek kelime etmedi.

Celaena'nın yapması gereken son bir iş vardı. Muhtemelen Nehemia öldüğünden beri yaptığı en zor, en berbat iş olacaktı bu.

Ay tepedeydi; dünyayı gümüş rengiyle kaplıyordu. Üzerindeki kıyafetlerle onu tanımasalar da kraliyet mozolesindeki gece nöbetçileri şato bahçesinin arka tarafındaki demir kapıdan geçen Celaena'yı durdurmamışlardı. Nehemia beyaz, mermer binanın içine gömülmemiş olmalıydı; orası kraliyet ailesine özeldi.

Celaena kubbeli binanın çevresinden dolaştı; binanın yanına oyulmuş ejder figürleri yanlarından geçerken ona bakıyordu sanki.

O saatte hâlâ ayakta olan birkaç kişi Celaena yanlarına yaklaştığında hızla gözlerini kaçırdı. Celaena onları suçlayamazdı. Siyah bir elbise ve ince, uçuşan, siyah bir peçe matemini yeterince belli ediyor ve oradaki herkesi kendisinden uzak tutuyordu. Kederi bir vebaymış gibi.

Fakat diğerlerinin ne düşündüğü umurunda bile değildi; matem giysilerini onlar için giymemişti. Mozolenin arkasına dolaşıp oradaki çakıl kaplı bahçede dizili mezarlara, ay ışığının aydınlattığı soluk ve yıpranmış taşlara baktı. Yas tutan tanrılardan dans eden bakirelere dek birçok şeyi tasvir eden heykeller oraların saygın asillerin son istirahat yerleri olduğunu gösteriyordu. Heykellerden bazıları öyle gerçekçiydi ki taşa dönmüş insanları andırıyorlardı.

Nehemia öldürüldüğünden beri kar yağmadığından Celaena'nın mezarın hemen önündeki tersyüz edilmiş toprağı fark etmesi kolay oldu.

Ne çiçek ne de mezar taşı vardı. Sadece yeni kazılmış toprak ve toprağın içine saplanmış bir kılıç. Nehemia'nın ölen muhafızlarından birine ait olan kıvrık uçlu kılıçlardan biriydi bu. Anlaşılan naaşı nasıl olsa Eyllwe'ye götürülecek diye zahmet edip mezara bu kılıçtan fazlasını koymamışlardı.

Celaena koyu renkli, işlenmiş toprağa gözlerini dikti; soğuk bir rüzgâr peçesini hışırdattı.

Göğsüne bir ağrı oturdu ama yapması gereken son işti bu; dostuna saygısını son kez gösterecekti.

Celaena başını göğ'e çevirdi; gözlerini yumup şarkısını söylemeye başladı.

Chaol başta Celaena'yı sadece kendisine ya da bir başkasına zarar vermesin diye takip ettiğini düşünse de Celaena'nın kraliyet mozolesine yönelmesiyle artık onu farklı nedenlerden ötürü izliyordu.

Gece kendisini gizlemesini kolaylaştırsa da ay parlak olduğundan Celaena'yı epey geriden, kendisine yaklaştığını göremeyeceği ya da işitemeyeceği bir mesafeden takip etmesi gerekiyordu. Fakat sonra Celaena'nın durduğunu gördü ve orada olmaya hakkının olmadığını fark etti. Tam geri dönmeye hazırlandığı sırada Celaena yüzünü aya çevirip şarkı söylemeye başladı.

Şarkı bilmediği bir dile aitti. Ortak dil, Eyllwe dili ya da Fenharrow'da, Melisande'de veya kıtanın bir başka yerinde konuşulan bir dil değildi bu.

Bu dil kadimdi; her sözcüğü güçle, öfkeyle ve acıyla doluydu.

Celaena'nın öyle güzel bir sesi yoktu. Sözlerinin çoğu hıçkırık gibi çıkıyordu; sesli harfler kederle uzarken, sessizler öfkeyle sertleşiyordu. Celaena şarkının ritmine uygun şekilde göğsünü dövüyordu; üzerindeki siyah elbise ve yüzündeki peçeyle çokça çelişen vahşi bir zarafeti vardı. O doğaüstü ve yabancı ağıt Celaena'nın dudaklarından dökülürken Chaol'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Taş şatodan bile eski bir matem şarkısıydı bu.

Sonra şarkı kesildi. Nehemia'nın ölümü kadar vahşi ve ani bir sonla.

Celaena kısa bir süre orada dikildi. Sessizce ve kıpırdamadan.

Celaena hafifçe bulunduğu yere doğru döndüğünde Chaol oradan ayrılmak üzereydi.

Celaena'nın gümüş tacı ay ışığında parılıyordu. Altındaki peçe yüzünü o kadar kapatıyordu ki Celaena'yı sadece Chaol tanımıştı.

Bir rüzgâr yanlarından esip geçerken ağaçlarını dallarını gıcırdattı ve Celaena'nın peçesini, eteklerini yana savurdu.

Chaol "Celaena," diye yakardı. Celaena yerinden kıpırdamadı; sessizliği Chaol'u işittiğinin tek işaretiydi. Onunla konuşmaya niyetli olmadığını da.

Chaol aralarını düzeltecek ne söyleyebilirdi ki? Bildiklerini Celaena'dan saklamıştı. Nehemia'nın ölümünden doğrudan sorumlu olmasa da iki kız da daha tetikte olsalar kendilerini savunmak için hazırlık yapabilirlerdi. Kaybının Celaena'nın yüreğinde açtığı boşluk, onu öyle kıpırdamadan izlemesi... Bunlar hep Chaol'un suçuydu.

Celaena bunun cezasını vermek istiyorsa Chaol o ceza-ya göğüs gerecekti.

Böylece Chaol oradan uzaklaştı; Celaena'nın ağıtı hâlâ gecenin içinde yankılanıyor, rüzgârda uzak çan sesleri gibi taşınyordu.

38. BÖLÜM

Celaena oyun parkının o tanıdık sahasında, eldivenli ellerinden sarkan uzun bir sopayla dikilirken şafak soğuk ve griydi. Hızlı Ayak önünde oturuyor, tazının kuyruğu arta kalan karın içinden fırlayan uzun, kurumuş çimleri yahyordu. Fakat Hızlı Ayak Celaena elindeki sopayı atsın diye inlemiyor, havlamıyordu.

Hayır. Tazı sadece orada öylece oturmuş, epey arkalarında kalan sarayı izliyordu. Hızlı Ayak asla gelmeyecek olan birisini bekliyordu.

Celaena kıraç sahaya bakıp iç çeken çimlerin sesini dinledi. Önceki gece kimse süitinden çıkmasına engel olmamıştı; o günün sabahı da. Yine de başında artık nöbetçiler olmasa da son zamanlarda Ress *tesadüfen* onunla karşılaşmak gibi tuhaf bir alışkanlık edinmişti.

Celaena neler yaptığını Ress'in Chaol'a yetiştirmesini umursamıyordu. Geçen gece Nehemia'nın mezarına gittiğinde Chaol'un gizlice kendisini gözetlemesini de. Şarkısı için ne düşünürse düşünsündü.

Sesli bir nefes alıp sopayı elinden geldiğince uzağa, bulutlu sabah göğüne karışacak kadar uzağa fırlattı. Sopanın yere inişini işitmedi.

Hızlı Ayak dönüp Celaena'ya baktı; altın rengi gözlerinde soran bir bakış vardı. Celaena tazının sıcak başını, uzun kulaklarını ve ince uzun burnunu okşamak için uzandı. Fakat o soran ifade kaybolmadı.

Celaena "O asla geri gelmeyecek," dedi.

Köpek beklemeye devam etti.

Dorian gecenin yarısını kütüphanede geçirmiş; büyü hakkında herhangi bir kitap bulabilmek için unutulmuş kuytulara, her karanlık ve gizli saklı köşeye göz atmıştı. Büyüyle ilgili bir tek kitap bile yoktu. Bunun şaşırtıcı bir yanı olmasa da kütüphanedeki kitap sayısı düşünüldüğünde işe yarar *hiçbir şeyin* çıkmaması Dorian'ı bir nebze hayal kırıklığına uğratmıştı.

O tür bir kitabı bulursa onunla *ne yapacağını* bile bilmiyordu. Kitabı süitine götüremezdi çünkü orada hizmetçilerinin bulması gayet olasıydı. Muhtemelen kitabı nerede gizliyse oraya geri koyar ve fırsat buldukça gelip okurdu.

Ayak seslerini işittiğinde taş bir nişin içine kurulu bir kitaplığa göz gezdiriyordu. Hemen, bu tür durumlarda yapmayı planladığı gibi, ceketinin içine tıktığı kitabı çıkardı ve duvara yaslanıp rastgele bir sayfa açtı.

Bir kadın sesi "Okumak için biraz karanlık," dedi. Sesi çok normal, son derece normal çıkıyordu. Dorian şaşkınlığından az kalsın kitabı düşürecekti.

Celaena kollarını kavuşturmuş, Dorian'ın bir iki metre ilerisinde dikiliyordu. Pıtır pıtır ayak sesleri zeminde yankılandı ve hemen ardından Hızlı Ayak'ın üzerine sıçradığı Dorian dengesini korumak için duvara yaslandı. Hızlı Ayak kuyruğunu sallayıp Dorian'ı bolca öptü. Dori-

an köpeğe “Tanrılar adına, ne de irisin,” dedi. Hızlı Ayak, Dorian’ın yanağını son kez yalayıp koridora doğru fırladı. Dorian kaşlarını kaldırıp tazının ardından baktı. “Her ne yapmak niyetindeyse bunun kütüphanecileri mutlu etmeyeceğinden gayet eminim.”

“Favorisi şiir ve matematik kitapları.”

Celaena’nın yüzü ciddi ve soluk olsa da gözlerinde cılız bir neşe vardı. Üzerinde Dorian’ın daha önce görmediği koyu mavi, altın rengi nakışları olan bir tunik vardı. Aslında tüm giysileri yeni gibiydi.

Aralarına çöken sessizlikten huzursuz olan Dorian dikildiği yerde sağa sola kıpırdandı. Ona ne diyebilirdi ki? En son bu kadar yakın olduklarında Celaena tırnaklarını boynuna geçirmişti. Dorian uykusunda o ana dair kâbuslar görmüştü.

Dorian ona “Aradığın bir şey varsa bulmana yardım etmemi ister misin?” diye sordu. Normal bir şekilde, havadan sudan konuşmaya çalışıyordu.

“Veliaht prens ve kraliyet kütüphanecisi, ha?”

Dorian “*Gayriresmi* kraliyet kütüphanecisi,” diye yanıt verdi. “Yıllarca sıkıcı toplantılardan, annemden ve... eh, geri kalan hemen her şeyden burada saklanarak dişimle tırnağımla edindiğim bir unvan.”

“Ben de senin küçük kulende saklandığını sanıyordum.”

Dorian nazıkçe güldü ama nasılsa çıkan ses Celaena’nın gözlerindeki neşe ışığını söndürdü. Neşenin sesi Nehemia’nın ölümünün bıraktığı acı karşısında çok kaba kalıyormuş gibi. *Havadan sudan konuş.* Dorian kendisine bunu hatırlatıp “E?” dedi. “Bulmana yardımcı olabileceğim bir kitap var mı? Elindeki kitap listesiye katalogda arayabilirim o kitapları.”

“Hayır,” dedi Celaena; kâğıtları ikiye katladı. “Hayır, kitap ismi yok burada. Sadece yürüyüşe çıkmak istemiştin.”

Dorian da kitap okumak için kütüphanenin karanlık bir köşesine gelmişti.

Fakat Dorian konunun üstüne gitmedi. Özellikle de Celaena ona soru sormaya başlayabileceği için. Tabii kendisi Chaol’a saldırdığında neler olduğunu anımsıyorsa. Dorian onun olanları hatırlamıyor olmasını diledi.

Kütüphanenin bir yerlerinden boğuk bir ciyaklama geldi; sesi küfür gibi havlamalar ve taşın üzerindeki o tanıdık pıtırtilar izledi. Hemen ardından Hızlı Ayak ağzında bir parşömenle ikisinin yanına koştu.

Adamın biri “Hain canavar!” diye bağıırıyordu. “Hemen buraya gel!”

Hızlı Ayak ikisinin yanından geçtiğinde onu ancak altın rengi bir karaltı olarak seçebildiler.

Hemen sonra, ufak tefek kütüphaneci badi badi yürüyerek yanlarına geldi ve bir köpek görüp görmediklerini sordu. Celaena başını iki yana salladı ve –ters yöne işaret ederek– bir şeyler *işittiğini* söyledi. Ardından adama sesini alçaltmasını çünkü bir *kütüphanede* olduklarını söyledi.

Adam ona ters ters baktı; oflayıp puflayarak uzaklaşırken haykırıışları biraz daha alçak perdeden çıkıyordu.

Adam gidince Dorian, Celaena’ya döndü. Kaşları kalkmıştı. “O parşömen tomarı paha biçilmez olabilirdi.”

Celaena omuz silkti. “Adamın biraz egzersize ihtiyacı varmış gibi geldi bana.”

Sonra Celaena gülümsedi. Başta tereddütle, sonra başını iki yana salladı ve gülümsemesi dişlerini gösterecek kadar yayvanlaştı.

Dorian ancak gözlerini yeniden Celaena’ya çevirdiğin-

de onun bir süredir kendisini izlediğini fark etti. Sonra bu gülümsemesiyle Mezar'ın kafasını konsey masasına koyduğunda babasına gülümseyişiyle aradaki farkı çıkarmaya çalıştı.

Celaena onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi "Son zamanlardaki davranışlarım için özür dilerim," dedi. "Ben...kendimde değildim."

Ya da o günkü Celaena sadece çoğu zaman güzelce gemlediği yarısını sergilemişti. Böyle düşünse de Dorian "Anlıyorum," demekle yetindi.

Celaena'nın gözlerinin yumuşamasına baktığında Dorian doğru sözü söylemiş olduğunu anladı.

Chaol babasından gizlenmiyordu. Celaena'dan gizlenmiyordu. Gülünç bir şekilde *kendisine* göz kulak olma ihtiyacı duyan adamlarından da.

Fakat kütüphane ona kafasını dinleyip yalnız kalacağı bir köşe sağlayabilirdi.

Belki bazı yanıtlara ulaşmasını da.

Baş kütüphaneci kütüphanenin duvarlarından birine oyulmuş küçük ofisinde değildi. Bu yüzden Chaol sorusunu bir çırağa yöneltti. Aval aval bakan genç parmağıyla işaret ederek ona belli belirsiz yön tarif etti ve iyi şanslar diledi.

Chaol oğlanın tarifine uyarak siyah mermerden, geniş bir merdivenden çıkıp asma katın tırabzanı boyunca ilerledi. Kitaplıkların oluşturduğu koridorlardan birine sapacakken ikisinin konuşmalarını işitti.

Aslında ilk kulağına gelen Hızlı Ayak'ın hoplayıp zıplarken çıkardığı sesler olnuştı. Mermer tırabzandan aşağı baktığında Celaena ve Dorian'ın yüksek ana kapıya

doğru yürüdüklerini gördü. Hareketleri rahattı ve aralarında olağan bir mesafe ama... Celaena konuşuyordu. Omuzları gergin değildi ve rahat bir tavırla yürüyordu. Bu haliyle Chaol'un geçen gün gördüğü, gölgelerle ve karanlıkla bütünleşen o kadından çok farklıydı.

İkisi orada –birlikte– ne yapıyorlardı?

Chaol'u ilgilendirmezdi bu. İşin aslı Celaena *birisiyle* konuştuğu için ve giysilerini yakıp başıboş suikastçıları kesip biçmediği için minnettardı. Yine de onun yanında Dorian'ı görünce yüreği burkulmuştu.

Fakat konuşuyordu.

Böylece Chaol çabucak balkon tırabzanından uzaklaşıp kütüphanenin derinlerine yürüdü. Görüntüyü zihninden atmaya çalışıyordu. Kütüphanenin ana yollarından birinde oflayıp puflayarak yürüyen baş kütüphaneci Harlan Sensel'i buldu. Adam elinde parçalanmış kâğıtları sallıyordu.

Sensel küfretmeye öyle dalmıştı ki Chaol'un yoluna çıktığını güçbelâ fark etti. Kütüphanecinin onun yüzüne bakmak için başını geriye atması gerekti. Sensel onu görünce kaşlarını çattı.

"İyi ki buradasınız," dedi Sensel ve yürümeye devam etti. "Herhalde Higgins size haber verdi."

Chaol, Sensel'in neden bahsettiğini bilmiyordu. "Yardım almanızı gerektiren bir sorun mu var?"

"Sorun!" Sensel parçalanmış kâğıtları salladı. "Kütüphanemde koşuşturan vahşi hayvanlar var! Şu... Şu yarattığı buraya kim soktu? Cezalarını çeksinler istiyorum!"

Chaol'un içinden bir his Celaena'nın bu işin içinde olduğunu söylüyordu. Sensel ofise varmadan Celaena ve Hızlı Ayak'ın kütüphaneden çıkıp gitmiş olmalarını diledi.

“Ne tür bir parşömen hasar gördü? Söylerim, yenilerler.”

Sensel tükürükler saçarak “Yenilemek mi?” dedi. “*Bunu mu yenileyeceksiniz?*”

“Tam olarak nedir bu?”

“Bir mektup! *Çok* yakın bir dostumdan bir mektup!”

Chaol öfkesini bastırdı. “Sadece bir mektupsa hayvanın sahibinin ödeme yapabileceğini sanmam. Belki birkaç kitap bağışlamaktan memnuniyet...”

“Onları zindana atın! Kütüphanem sirke döndü! Pelerinli birinin geceleri kitaplıkların arasında hırsız gibi dolandığını biliyor muydunuz? Belki o korkunç canavarı kütüphaneye salan da *odur*! Bu yüzden bunu yapanların izini sürün ve...”

Chaol yalan söylemeyi seçti. “Zindanlar dolu. Fakat konuyla ilgileneceğim.” Sensel mektubu geri almak için verdiği gerçekten yorucu mücadeleyi ateş püskürerek anlatmayı sürdürürken Chaol oradan ayrılırsa iyi olacağını düşündü.

Fakat soracak soruları vardı ve asmakata vardıklarında Celaena, Hızlı Ayak ve Dorian’ın kütüphaneden ayrıldıklarından emin oldu. “Size bir sorum var efendim,” dedi.

Sensel bu saygı ifadesi karşısında kendisine çekidüzen verirken Chaol rahat bir tavır takınmaya çalıştı.

“Başka krallıklardan mersiyeleri –ağıtları– araştırarak olsam bu işe başlayabileceğim en iyi yer neresi olurdu?”

Sensel ona şaşkınca bakıp “Ne korkunç bir konu,” dedi.

Chaol omuz silkip karanlığa doğru bir bakış attı. “Adamlarımdan biri Terrasen’li ve kısa süre önce annesi öldü. Ben de onların şarkılarından birini öğrenip onu onurlandırmak istiyorum.”

“Kral size bu yüzden mi para ödüyor? Hüzünlü şarkılar öğrenip adamlarınıza serenat yapmanız için mi?”

Chaol adamalarına serenat yapma fikrine gülmemek için kendisini tuttu ve tekrar omuz silkti. “İçlerinde bu şarkıların olduğu kitaplar var mı?”

Aradan bir gün geçmesine rağmen Chaol şarkıyı unutamıyor, şarkının sözleri zihninde yankılandığında içini saran ürpertiye durduramıyordu. Sonra başka sözler de vardı; her şeyi değiştiren sözler: *Hep düşmanım olacaksın.*

Celaena bir şeyler gizliyordu; bu öyle iyi gizlediği bir sırdı ki o gece yaşadığı dehşet ve yıkıcı kayıp olmasa kendisini tutar, dengesini öyle kaybetmezdi. Onun hakkında ne kadar fazla şey keşfederse bu sır gün yüzüne çıktığında Chaol hazırlıklı olma şansını o kadar artırabilirdi.

“Hım,” dedi kütüphaneci; ana merdivenden aşağı yürüdü. “Eh, şarkıların çoğu hiç kaleme alınmamıştır. Hem neden alınsınlar ki?”

“Eminim Terrasen’deki akademisyenler bunların bir kısmını kayda geçirmişlerdir. Bir zamanlar Orynth’de Erilea’nın en büyük kütüphanesi vardı.”

“Vardı,” dedi Sensel; sözlerinde hüzünlü bir ton seziyordu. “Fakat kimsenin zahmet edip de ağıtları kaleme aldığını sanmam. En azından bu kütüphanedeki kitaplar arasında yer bulacak bir şekilde.”

“Ya diğer diller? Terrasen’ki muhafızım bir keresinde bir başka dilde söylenen bir ağıt işittiğini söylemişti... Fakat hangi dilde olduğunu asla öğrenememiş.”

Kütüphaneci gümüşü sakalını sıvazladı. “Başka bir dil mi? Terrasen’de herkes ortak dilde konuşur. Bin yıldır orada kimse farklı bir dilde konuşmadı.”

Ofise yaklaşıyorlardı ve Chaol oraya vardıklarında

muhtemelen –Chaol, Hızlı Ayak’ı adaletin karşısına çıkaran dek– o bodur hergelenin sorularına yanıt vermeyi bırakacağını biliyordu. Chaol bastırdı. “Demek Terrasen’de farklı dillerde söylenen ağıtlar yok?”

Sensel bir yandan düşünürken sözcüğü uzatarak “Hayır,” dedi. “Fakat bir keresinde Terrasen divanında asiller öldüğünde ağıtlarını Fey dilinde söylediklerini işitmiştim.”

Chaol’un kanı dondu ve az kalsın yere kapaklanacaktı. Fakat dengesini toplayıp konuşabildi: “Bu şarkıların sadece asillerce değil, herkesçe bilinmesi mümkün mü?”

Artık aklından hangi öykü geçiyorsa; Sensel, Chaol’u yarım yamalak dinliyordu. “Yo, hayır,” dedi. “Bu şarkılar divana özeldi. Sadece asil kan taşıyanlar bu şarkıları öğrenip söylerlerdi. Bunlar gizlice öğretilir ve söylenir, ölümlere ay ışığı altında, kimsenin şarkıları işitemeyeceği saatlerde okunurdu. En azından söylencelere göre. Şu marazi merakım yok mu? İtiraf etmeliyim ki on yıl önce bu şarkıları işitmeyi ummuştum ama katliam sona erdiğinde soylu ailelerden bu şarkıları söyleyecek kimse kalmamıştı.”

Kimse, biri hariç...

Hep düşmanım olacaksın.

“Teşekkür ederim.” Chaol ofisten çıktı ve hızla dönüp kütüphanenin çıkışına yöneldi. Sensel arkasından seslenerek ondan köpeği bulup cezalandırması için söz istedi. Fakat Chaol adama yanıt vermedi.

Celaena hangi ailedendi? Ebeveyni basit bir cinayete kurban gitmemişti; kral tarafından infaz edilen asillerdendiler.

Katledilen.

Ailesi öldürüldükten sonra Celaena yatağında bulunmuştu. Herhalde sonrasında bir Terrasen asilzadesinin

gizlenebileceği bir yer bulana dek kaçmıştı: Suikastçılar Hisarı. Orada kendisini güvende tutacak becerileri edinmişti. Ölümden kaçmak için, ölümün kendisine dönüşmüştü.

Ebeveyni hangi topraklara hükmederse hükmetisin, Celaena kaybettiği unvanı geri alırsa ve Terrasen yeniden doğrulursa...

O zaman Celaena bir güç odağı olabilirdi; Adarlan'a kafa tutabilecek kadar güçlü bir odak. Bu da Celaena'yı Chaol'un düşmanından fazlası yapıyordu.

Bu onu Chaol'un o güne dek karşılaştığı en büyük tehdit yapıyordu.

39. BÖLÜM

Küçük, güzel bir konağın bacasının gölgesi altında çömelen Celaena yandaki evin kapısını izledi. Son otuz dakikadır insanlar içeri akın ediyordu. Hepsi de pelerinli ve kukuletalıydı. Dışarıdan bakıldığında gecenin buz gibi soğuğundan kaçmaya hevesli, üşümüş müşteriler gibi görünüyorlardı.

Celaena, Archer'a ne onunla ne de liderlik ettiği hareketle hiçbir işi kalmadığını söylediğinde samimiydi. Bir yanı da samimiyetle hepsini öldürüp başlarını kralın ayaklarına atsa nasıl olur diye düşünüyordu. Fakat Nehemia bir zamanlar o grubun bir parçasıydı. Prenses o insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranırsa da... Yine de bu insanlar onun dostlarıydı. Celaena, Archer'a ona fazladan birkaç gün kazandırdığını söylediğinde bu bir yalan değildi; konsey üyesi Mullison'ı teslim ettiği kral hiç tereddüt etmeden erkek fahişeyi öldürmesi için ona biraz daha zaman tanımayı kabul etmişti.

Rüzgârın karı havaya kaldırmasıyla Celaena, Archer'ın konağının ön kapısını göremez oldu. Bir başkası oraya onca insanın toplanmasını Archer'ın müşterileri için ye-

mekli bir parti verdiğine yorardı. Celaena basamakları hızla tırmanan yüzlerin –ve bedenlerin– sadece birkaçını tanıyordu; krallıktan kaçmayan ya da o cehennemi gecede Celaena'nın öldürmediği insanlardı bunlar.

İsimlerini bilmediği daha birçokları vardı. Depoda Chaol'la aralarına giren kendisiyle dövüşmeye çok hevesli olan muhafızı seçti. O gün maskeli olan adamı yüzünden değil yürüyüşünden ve sırtında asılı olan ikiz kılıçlardan tanımıştı. Başında yine kukuleta olsa da adamın kukuletasının altında parıldayan omuz hizasındaki, siyah saçlarını ve gençliğini belli eden bronz cildini görebiliyordu.

Adam en alt basamakta durup döndü ve iki yanındaki iki kukuletalı adama sessizce emirler verdi. İki adam başlarını sallayıp gecenin içinde kayboldu.

Celaena adamların peşine düşmeyi düşündü. Fakat oraya geliş sebebi sadece Archer'ı gözlemek, neyin peşinde olduğunu görmektir. Archer o gemiye binip uzaklara gidene dek onu gözlemeyi planlıyordu. O gidip de Celaena, Archer'ın sahte cesedini krala teslim ettiğinde... Celaena sonrasında ne yapacağını bilmiyordu.

Muhafızlardan birinin herhangi bir sorun olmadığından emin olmak için evlerin çatılarına göz gezdirmesi üzerine Celaena tuğla bacanın arkasına iyice sindi. Ardından nöbetçi –Celaena'nın tahminince sokağın diğer ucunu gözlemek için– uzaklaştı.

Celaena birkaç saat gölgelerin arasında kaldıktan sonra evin önünü daha iyi gözleyebilmek için sokağın karşısındaki evin çatısına geçti. Ta ki konuklar birer birer evden ayrılmaya başlayana dek. Hepsi de içkiyi fazla kaçırmış sefa düşkünleri gibi görünüyordu. Celaena onları sayıp hangi yönlerde gittiklerini ve kimin kimle

gittiğini aklına kazıdı. Fakat ikiz kılıçlı genç adam görünmedi.

Yabancıнын iki muhafızı geri gelip içeri girmese Celaena onun Archer'ın bir başka müşterisi, hatta âşığı olduğuna inanacaktı.

Ön kapının açılmasıyla Celaena kısa bir an için uzun boylu, geniş omuzlu gen. Adamın fuayede Archer'la tartıştığını gördü. Sırtı kapıya dönük olsa da kukuletası inikti; gerçekten tepeden tırnağa silahlıydı ve gece karası, omuz hizasına inen saçları vardı. Muhafızları hemen gencin etrafını sardıkları için Celaena kapı tekrar kapanana dek adama daha dikkatli bakamadı.

Çok dikkatli değildi; dikkat çekmemek için çok da çaba harcamıyordu.

Hemen sonra genç adam hışımla konaktan çıktı; kafasında yine kukuletasıyla örtülmüştü. Archer açık kapının eşiğinde dikilmişti; yüzü solgundu ve kollarını kavuşturmuştu. Genç adam merdivenin en alt basamağında durup döndü ve Archer'a epeyce kaba bir hareket yaptı.

O uzaklıktan bile Celaena, Archer'ın adama karşılık olarak gülümsediğini seçebiliyordu. Fakat gülümsemesinde iyi niyetten eser yoktu.

Celaena konuşmalarını daha yakından dinleyebilse, meseleyi anlayabilse ne iyi olurdu.

Eskiden olsa yanıtlara ulaşmak için genç yabancıнын peşine takılırdı.

Fakat eskidendi bu. Artık... Artık hiçbir şeye o kadar aldırış ettiği yoktu.

Şatoya dönerken olayları önemsemekte ne denli zorlandığını fark etti. Çevrenizde umursayacak kimse kalmadığında olanlara aldırış etmek inanılmaz ölçüde güçtü.

Celaena o kapının başında ne yaptığını bilmiyordu. Kulenin dibindeki muhafızlar silahlı olmadığından emin olmak için üzerini tepende tırnağa aradıktan sonra geçmesine izin verseler de yaptığının Chaol'un kulağına gideceğinden hiç şüphesi yoktu.

Merak ediyordu; acaba Chaol onu durdurmaya cüret eder miydi? Geçen gece, ay ışığının aydınlattığı mezarlıkta, aralarında onca mesafe olmasına rağmen Chaol'un yanağındaki henüz tam olarak iyileşmemiş yaraları görmüştü. Celaena izlerin kendisini memnun mu ettiğinden yoksa suçlu mu hissettirdiğinden emin değildi.

İnsanlarla en küçük etkileşim bile onu çok yoruyordu. O gecenin ardından kim bilir ne kadar bitkin düşecekti?

Celaena iç çekip ahşap kapıyı çaldı. Beş dakika gecikmişti; o dakikalarda Dorian'ın süitinde birlikte yemek yeme teklifini gerçekten kabul etmek isteyip istemediğini tartmıştı. Rifthold'da yemek yemiş kadar olmuştu.

Başta kapıyı açan olmadı. Bu yüzden Celaena dönüp gidecek oldu; sahanlıkta nöbet tutan muhafızlara bakmama çalıştı. Zaten oraya gelmekle aptallık etmişti.

Helezoni merdivenden bir basamak aşağı indiğinde kapı açıldı.

Dorian "Sanırım küçük kuleme bu ilk gelişin," dedi.

Ayağı havada kalan Celaena toparlanıp omzunun üzerinden veliaht prense baktı.

Celaena kapıya geri yürüyüp "Daha kasvetli bir yer bekliyordum," dedi. "Buranın epey sıcak bir havası var."

Dorian kapıyı açık tutarken muhafızlarına başını salladı. Celaena prensin süitine girerken Dorian muhafızlara "Endişe etmenize gerek yok," dedi.

Celaena şatafatlı, lüks bir yer beklerken Dorian'ın ku-

lesi... Eh, “sıcak” kuleyi tanımlamak için iyi bir sözcüktü. Biraz da bakımsız. Rengi solmuş bir duvar halısı, kurum lekeli bir şömine, orta büyüklükteki dört direkli bir kar-yola, pencere kenarında üzeri kâğıt yığınlarıyla dolu bir masa ve kitaplar. Dizi dizi, yığınlarca kitap. Her yüzey, duvarlar arasındaki her boşluk kitaplarla kaplanmıştı.

Celaena “Sanırım sana özel bir kütüphaneci gerek,” diye mırıldanınca Dorian güldü.

O an Celaena o sesi ne de özlediğini fark etti. Tabii sadece Dorian’ın kahkahasını değil; kendi kahkahasını ve hatta herhangi bir kahkahayı. O aralar gülmek kendisine yanlış gelse kahkaha sesini özlemişti.

“Hizmetçilerime kalsa bu kitapların hepsi dosdoğru kütüphaneye giderdi. Toz alma işini epey zorlaştırıyor bunlar.” Dorian eğilip yerde bıraktığı bazı giysilere baktı.

“Dağınıklığa bakıyorum da hizmetçilerin *olduğuna* bile şaşıyorum.”

Dorian giysi yığınına bir kapıya doğru taşırken bir kahkaha daha attı. Kapı ancak ötesindeki, hemen hemen Celaena’nınki kadar geniş bir soyunma odası seçilebilecek kadar aralandı. Fakat Celaena başka ayrıntıları görmeden Dorian giysileri odanın içine atıp kapıyı örttü. Odanın diğer ucundaki başka bir kapı banyoya açılıyor olmalıydı. “Onlara kulemden gitmelerini söylemek bende bir alışkanlık oldu.”

“Neden?” Celaena şöminenin önündeki yıpranmış, kırmızı kanepeye gidip üzerine yığılmış kitapları aşağı iteledi.

“Çünkü *ben* bu odada neyin nerede olduğunu gayet iyi biliyorum. Tüm kitapları, kâğıtları ve ne zaman temizlik yapacak olsalar tüm bunlar ümitsizce düzenleniyor ve bir

yerlere tıklıyor. Ben de bir daha asla bulamıyorum.” Dorian yatak örtüsünün kırmızı kumaşını düzeltiyordu. Kumaşın kırışıklığına bakılırsa Celaena kapıyı çalana dek Dorian yatakta uzanıyordu.

“Seni giydiren birileri yok mu?” diye sordu Celaena. “En azından Roland’ın sadık hizmetkârın olacağını düşünürdüm.”

Dorian güldü; yastıklarını şişirdi “Roland bunu denedi. Neyse ki son zamanlarda feci baş ağrıları çekiyor da vazgeçti.” Bunu işitmek iyiydi; yani iyi sayılırdı. Dorian’ın yanına son geldiğinde Meah Lordu, Dorian’a epey yaklaşmış, hatta onunla arkadaş olmuştu. “Ve,” diye ekledi Dorian, “annemi en kızdıran şey kendime bir gelin bulmayı reddetmemden çok gözüme girmek için beni giydirmek isteyen lordları reddetmem.”

Bu durum Celaena’yı şaşırtmıştı. Dorian her zaman öyle iyi giyimliydi ki Celaena hep onun kılık kıyafetinden sorumlu birilerinin olacağını düşünmüştü.

Dorian kapıya gidip muhafızlara akşam yemeğini getirmelerini söyledi. Sonra pencerenin başına gitti. Orada bir şişe ve iki kadeh duruyordu. “Şarap?” diye sordu.

Celaena başını iki yana salladı; nerede yemek yiyeceklerini merak ediyordu. Çalışma masasında olmazdı; şöminenin önündeki masa da küçük bir kütüphaneye dönmüştü. Dorian, Celaena’yı işitmişçesine masanın üzerindeki indirmeye başladı. Mahcup bir sesle “Özür dilerim,” dedi. “Sen gelmeden yemek yiyebileceğimiz kadar bir yer açacaktım ama okumaya dalmışım.”

Celaena başını salladı. Sonra odaya bir sessizlik çöktü. Dorian’ın taşıdığı kitapların tıkırtıları ve hışırtıları olmasa çıt çıkmıyordu.

“E?” dedi Dorian sessizce. “Neden yemekte bana eşlik etmeye karar verdiğini sorabilir miyim? Benimle vakit geçirmek istemediğini açıkça ifade etmiştin ve bu gece yapacak işlerin olduğunu sanıyordum.”

Aslında Celaena ona basbayağı kötü davranmıştı. Fakat Dorian sorusu çok da önemli değilmiş gibi sırtı Celaena’ya dönük durmaya devam etti.

Celaena sözcüklerin dudaklarından nasıl döküldüğünü anlamasa da ona gerçeği söyledi. “Çünkü gidecek başka bir yerim yok.”

Sessiz odasında oturmak ancak acısını artırıyor, meza gitmek onu ancak hayal kırıklığına uğrattıyor ve Chaol’u düşünmek öyle canını yakıyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordu. Her sabah Hızlı Ayak’ı yalnız başına yürüyüşe çıkarıyor ve ardından oyun parkında tek başına koşuyordu. Bir zamanlar bahçedeki patikada sıraya dizilip Chaol’un yollarını gözleyen kızlar bile artık etrafta görünmüyorlardı.

Dorian başını salladı. Celaena’ya onun tahammül edemediği bir iyilikle dolu bir bakış attı. “O zaman burası hep gelebileceğin bir yer olacak.”

Yemek sessiz geçse de hüzünlü bir havada geçmemişti. Fakat Dorian yine de Celaena’daki değişimi; nasıl tereddütle ve temkinli konuştuğunu, kendisine bakmadığını düşündüğü anlarda gözlerinin nasıl sonsuz bir kederle dolduğunu görebiliyordu. Yine de Dorian’la konuşuyor, onun tüm sorularını yanıtlıyordu.

Çünkü gidecek başka bir yerim yok.

Bu bir hakaret değildi; Celaena’nın bu sözleri söyleyişinden belliydi. Şimdi Celaena, Dorian’ın kanepesinde

uyuklarken ve saat ikiyi vururken Dorian onu kendi süiti-ne dönmekten neyin alıkoyduğunu merak ediyordu. Belli ki Celaena yalnız kalmak istemiyordu ve belki de aklına Nehemia'nın gelmeyeceği bir yerde olmaya ihtiyacı vardı.

Celaena'nın bedeni yara izleriyle yamalanmış gibiydi; Dorian o bedeni bizzat görmüştü. Fakat yeni açılan yara izleri daha derin olabilirdi: Nehemia'yı kaybetmesinin acısı ve belki bundan farklı da olsa Chaol'u kaybetmesinin verdiği o aynı derecede büyük acı.

Dorian'ın kötü yanı Celaena, Chaol'dan ayrıldığı için mutluydu. Dorian bundan dolayı kendisinden nefret ediyordu.

Ertesi gün, öğleden sonra Celaena mezarda gezinerek Mort'a "Burada daha fazlası olmalı," dedi.

Önceki gün gözleri ağrıyana dek bilmeceyi okumuştı. Yine de içinde nesnelerin neler olabileceğine, tam olarak nereye saklandıklarına ya da bilmecenin neden mezarda özenle gizlendiğine dair hiçbir ipucu bulamamıştı. "Bir tür ipucu. Bilmeceyi isyan hareketine, Nehemia'ya, Elena'ya ve geri kalan her şeye bağlayan bir şey olmalı." İki lahdin arasında durdu. Güneş ışığı içeri sızıyor, toz zerreciklerini parlatıyordu. "Biliyorum, gözümün önünde aslında."

"Üzgünüm ki sana yardımcı olamayacağım." Mort burnunu çekti. "Çabuk bir yanıt istiyorsan bir falcı ya da kâhin bulmalısın."

Celaena volta atmayı bıraktı. "Sence bunu geleceği görme yeteneği olan birine gösterirsem o kişi...benim kacırdığım bir anlamı yakalayabilir mi?"

"Belki. Yine de benim bildiğim kadarıyla büyü ortadan

kaybolunca görüş yeteneğine sahip olanlar da bu yeteneklerini kaybettiler.”

“Fakat *sen* hâlâ buradasın.”

“Yani?”

Celaena taş tavana ötesini, ta tepedeki süitinin zeminine dek görebiliyormuş gibi baktı. “Yani yeteneklerini koruyan başka kadim varlıklar da olabilir.”

“Aklında her ne varsa, seni temin ederim ki kötü bir fikir.”

Celaena, Mort’a karanlık bir gülümsemeyle baktı. “Haklı olduğundan gayet eminim.”

40. BÖLÜM

Celaena karavanların karşısında dikilmiş, çadırların sökülüşünü izliyordu. Neyse ki yetişmişti.

Elini toplamadığı saçında gezdirip kahverengi tuniğini düzeltti. Şık görünmesi çok fazla dikkat çekerd. Ayrıca sadece bir saatliğine de olsa tanınmamanın verdiği hissin, giysilerine belki yüz krallığın tozu bulaşan karnaval çalışanlarının arasına karışmanın tadını çıkarmak istiyordu. Böylesi bir özgürlüğe sahip olmak, dünyanın köşelerini bir bir görmek, üzerinden geçilmedik yol bırakmamak... Göğsünün sıkıştığını hissetti.

Çevresinden bir sürü insan akıp geçiyor, siyah karavana yönelen Celaena'ya durup bakacak zamanları bile olmuyordu. Yaptığı bir çılgınlıktı belki. Fakat soru sormaktan ne çıkardı ki? Sarıbacak gerçekten bir cadıysa, belki görüş yeteneğine sahip olabilirdi. Belki mezardaki bilmecenin anlamını çözebilirdi.

Celaena karavana vardığında neyse ki orada bir tek müşteri bile yoktu. Nana Sarıbacak merdivenin en üst basamağında oturmuş; ucu çıgılık atan bir ağız şeklindeki –aman ne hoştu!– uzun bir kemik pipo tütürüyordu.

Sarıbacak “Aynalara bakmaya mı geldin?” diye sordu; yıpranmış dudaklarının arasından duman çıkıyordu. “Nihayet kaderden kaçmayı bıraktın mı?”

“Sana bazı sorularım var.”

Cadının ikisinin arasındaki havayı koklamasıyla Celaena geri adım atmamak için kendisini zorladı. “Gerçekten üzerinde soruların –ve Geyikboynuzu Dağları’nın– kötü kokusu var. Terrasen’lisin değil mi? Adın ne?”

Celaena ellerini ceplerine iyice soktu. “Lillian Gordanian.”

Cadı yere tükürdü. “*Gerçek* adın ne, Lillian?” Celaena kaskatı kesildi. Sarıbacak karga gaklamasını andıran bir kahkaha attı. “Gel,” diye gakladı, “falını dinlemek istiyor musun? Sana kiminle evleneceğini, kaç çocuğun olacağını, ne zaman öleceğini söyleyebilirim...”

“Bu işte iddia ettiğin kadar iyiysen bunlarla ilgilenmediğimi bilirsin. Seninle konuşmayı tercih ederim.” Celaena avucundaki üç altın sikkeyi gösterdi.

“Ucuzcu keçi seni!” dedi Sarıbacak; piposundan uzun bir nefes daha aldı. “Yeteneklerimin senin için değeri bu mu?”

Belki de Celaena vaktini boşa harcamış olacaktı. Parasını da. Gururunu da.

Celaena kaşlarını çatı; ellerini simsiyah pelerininin ceplerine sokup gitmek için arkasına döndü.

“Bekle,” dedi Sarıbacak.

Celaena yürümeye devam etti.

“Prens bana dört sikke verdi.”

Celaena durup omzunun üzerinden kocakarıya baktı. Soğuk, pençeli bir el kalbini kavradı.

Sarıbacak ona gülümsedi. “Onun da ilginç soruları

vardı. Kendisini tanımadığımı sansa da Havilliard kanının kokusunu bir mil öteden alırım. Yedi altın sikke ver, sorularını yanıtlayayım; üstüne sana onun neler sorduğunu söyleyeyim.”

Dorian’ın sorularını para karşılığı ona –kime olursa– satacak mıydı? Celaena’nın üzerine o tanıdık dinginlik çöktü. “Yalan söylemediğini nereden bileceğim?”

Sarıbacak’ın demir dişleri meşalelerin ışığında parladı. “Adımın yalancıya çıkması mesleğim açısından hayırlı olmaz. Yumuşak kalpli tanrılarından birinin üzerine yemin etsem için biraz daha rahatlar mı? Ya da benim tanrılarımdan birinin üzerine?”

Celaena siyah karavanı incelerken hızla saçını arkadan topladı. Tek bir kapı vardı. Arka çıkış yoktu. Gizlenmiş panellere dair herhangi bir iz de. Dışarı çıkmamanın bir yolu olmadığı gibi içeri gireceklere yönelik bir sürü uyarı vardı. Celaena silahlarını yokladı; iki uzun hançer, çizmesinde bir bıçak ve Philippa’nın ölümcül saç tokalarından dördü. Bunlar yeter de artardı.

Celaena sakın bir sesle “Şunu altı sikke yapalım,” dedi, “ben de karşılığında prensin sırlarını satışa çıkardığını muhafızlara bildirmeyeyim.”

“Muhafızların o sırlarla ilgilenmeyeceği ne malum? Krallığın prensinin gerçek meraklarını ne kadar çok insanın öğrenmek istediğine şaşarsın.”

Celaena altı altın sikkeyi ufak tefek kocakarının oturduğu basamağa çarptı. “Üç sikke benim sorularım için,” deyip yüzünü elinden geldiğince Sarıbacak’ın yüzüne yaklaştırdı. Kadının ağzından çıkan pis koku çürük et ve bozuk tütün dumanı karışmış gibiydi. “Üçü de presten kimseye bahsetmemen için.”

Sarıbacak'ın gözleri ışıldadı; sikkeleri almak için uzandığında demir tırnakları birbirine çarpıp tangırdadı. "Karavana gir." Celaena'nın ardındaki kapı hiç ses çıkarmadan açıldı. Karavanın karanlık içini yer yer ışık huzmeleri aydınlatıyordu. Sarıbacak kemik piposunu üfledi.

Celaena böyle olmasını istemişti; karavana girmeyi ve böylelikle başkalarının kendisini Sarıbacak'la görmemesini.

Yaşlı kadın homurdanarak, bir eli dizinde ayaklandı. "Artık bana ismini lütfedecek misin?"

Karavanın içinden soğuk bir rüzgâr Celaena'nın boynunu yalayıp geçti. Celaena "Soruları ben soracağım," deyip karavanın basamaklarından çıktı.

İçeride birkaç küçük mum vardı; ışıkları yan yana ve üst üste sıralanmış çok sayıda aynada titriyordu. Her şekilde, her ebatla ayna; bir kısmı duvarlara, bir kısmı eski dostlar gibi birbirlerine yaslanmıştı ve kırık olanlar çerçevelerine tutunmaya çalışıyordu.

Ve her yerde, nerede ufacık bir boşluk varsa orada kâğıtlar, parşömen tomarları, içleri bitkilerle ya da sıvılarla dolu kavanozlar, süpürgeler vardı... Türlü ıvır zıvır.

Loş ışıkta karavan mümkün olamayacak kadar geniş ve uzunmuş gibi geliyordu. Aynaların arasında kıvrımlı bir yol oluşturulmuştu; karanlığa doğru giden o an Sarıbacak'ın içinden geçtiği bir yol. Sanki o tuhaf yerde insan alabildiğine ilerleyebilecekmış gibi.

Gerçek olamaz bu, aynaların illüzyonu olmalı.

Celaena tam da dönüp karavanın kapısına baktığında kilitlendiğini gördü. Daha sesin karavanın içindeki yankılanması bitmeden hançerini çekmişti. Hemen ötesinde Sarıbacak elinde bir mumla kıkırdıyordu. Mumun şam-

danı uzunca bir kemiğe oturtulmuş bir kurukafa şeklindeydi.

Ucuz ve bayağı karnaval numaraları. Celaena kendisine bunu tekrar tekrar hatırlatırken karavanın içindeki soğuk havada ağzından buharlar çıkıyordu. Bunların hiçbirisi gerçek değildi. Fakat Sarıbacak –ve vaat ettiği bilgiler– gerçektir.

“Benimle gel, kızım. Gel de konuşabileceğimiz bir yere oturalım.”

Celaena devrilmiş bir aynanın önünden dikkatle geçerken gözünü, sağa sola oynayan kurukafa fenerden, kapıdan, olası çıkışlardan (çevresinde bu tür bir çıkış göremese de zeminde bir kapak olabilirdi) ve kadının hareketlerinden ayırmıyordu.

Kadının atikliği karşısında şaşırان Celaena, Sarıbacak’a yetişmek için adımlarını sıklaştırdı. Aynalar ormanının içinden geçerken yansıması sürekli yer değiştiriyordu. Bir yansıması tıknaz görünürken bir başkası uzun boylu ve inanılmaz derecede zayıf görünüyordu. Bir başka aynada tepetaklak dururken, bir diğerinde yan yan yürüyordu. Görüntülerden başı ağrıdı.

“Aval aval bakmayı bitirdin mi?” diye sordu Sarıbacak. Celaena onu duymazlıktan gelse de kadının peşinden loş, önünde parmaklıklar olan bir fırına giderken hançerini kınına soktu. Silahını açığa çıkarmasına sebep yoktu; ne de olsa Sarıbacak’ın kendisine gönüllü bir şekilde yardımcı olması gerekiyordu.

Kadının bahsettiği oturma alanı ıvır zıvır ve ayna yığınları kenara kaldırılarak açılan, yarım yamalak bir daireydi. Konuklara şirin görünsün diye dairenin içine yerleştirilen eşyalar bir halı ve birkaç sandalyeden iba-

retti. Sarıbacak zeminden yüksekte kalan ocağın üzerine eğilip kenardaki küçük yığından birkaç odun çekti. Celaena yıpranmış, kırmızı halının kenarından ayrılmadan Sarıbacak'ın demir ızgarasını kaldırdığı ocağın içine odun atıp ızgaralı kapağı tekrar kapayışını izledi. Saniyeler içinde ocağın yaymaya başladığı ışık çevredeki aynaların etkisiyle daha da parlaklaştı.

Ocağın kara taşlarının oluşturduğu kavisli duvarı bir ev hayvanı sever gibi sıvazlayan Sarıbacak "Bu ocağın taşları," dedi, "Crochan başkentinin harabelerinden geldi. Bu karavanın ahşabı onların kutsal okullarının duvarlarından söküldü. Karavanımın içinin... alışagelmedik olmasının sebebi budur."

Celaena tek söz etmedi. Söylediklerini müşterisini etkilemeye çalışan bir karnaval cadısının sözleri diye geçiştirmek kolay olurdu. Fakat karavanın içindeki görüntüye bizzat şahit olmuştu.

"E," dedi Sarıbacak; etraflarındaki eskimiş sandalyelere karşın ayakta dikilmeye devam ediyordu. "Sorular."

Karavanın içi hâlâ serin olsa da ocağın ateşi nasılsa bir anda içeriyi ısıtmıştı; öyle ki içerisi Celaena'nın kat kat giysilerinde rahat edemeyeceği kadar sıcak olmuştu. Zamanında bir öykü dinlemişti; Kızıl Çöl'de sıcak bir yaz gecesinde uzun zaman önce ortadan kaybolan Demir Diş cadılarından birinin genç bir kıza yaptıkları ve o kızıdan geri kalanlar hakkında.

Işıltılı beyaz kemikler. Geriye başka bir şey kalmamıştı.

Celaena tekrar ocağa bakıp kapıya yakın bir noktaya geçti. Küçük oturma alanının karşısında, karanlığın içinde başka aynalar vardı. Sanki ateşin ışığı bile o aynalara ulaşamıyor gibiydi.

Sarıbacak eğilip ocağın ızgarasına biraz daha yaklaştı; parmakları yamru yumru ellerini ızgaranın önünde ovuşturdu. Ateşin ışığı demir çivilerin içinden dışarı taştı. “Ne soracaksan sor, kızım.”

Dorian’ın o kadar çok öğrenmek istediği neydi? Bu tuhaf, boğucu yere girmiş miydi? En azından hayatta kalmıştı. Bunu Sarıbacak’ın ondan aldığı bilgiden –artık her neyse– faydalanmak istemesine borçluydu. Ah aptal, aptal adam.

Peki kendisinin Dorian’dan bir farkı var mıydı?

Celaena’nın edinmesi gereken bilgiye ulaşması için tek şansı olabilirdi bu. Riske ve sonrasında ortaya çıkabilecek karışık ve çetrefilli sonuçlara rağmen.

Celaena elinden geldiğince renk vermemeye çalışarak “Bir bilmece buldum ve haftalardır arkadaşlarımla yanıtının ne olabileceğini tartışıyoruz,” dedi. “Hatta bu konuda bahse bile girdik. O kadar zeki ve bilgiliysen yanıtı sen ver. Doğru yanıtı verirsen fazladan bir altın sikke vereceğim.”

“Arsız çocuklar. Bu saçmalıklarla vaktimi boşa harcıyorsunuz.” Sarıbacak şimdi aynaları izliyor, sanki orada Celaena’nın göremediği bir şeyler görüyordu.

Ya da şimdiden sıkıldı.

Göğsündeki darlık kısmen azalan Celaena bilmeceyi cebinden çıkarıp yüksek sesle okudu.

Okumayı bitirdiğinde Sarıbacak başını yavaşça Celaena’ya çevirdi. Boğuk ve hırıltılı bir sesle “Bunu nereden buldun?” diye sordu.

Celaena omuz silkti. “Bana yanıtı verirsen sana söyleyebilirim. Bu bilmecede ne tür nesneler tarif ediliyor?”

“Wyrd anahtarları,” diye fısıldadı Sarıbacak. Gözleri parlamıştı. “Wyrd Kapısı’nı açacak üç anahtar tarif ediyor.

Celaena omurgasından aşağı bir ürperti yürüse de hissetmediği bir cesaretle “Bana nerede olduklarını söyle; Wyrđ anahtarlarının ve Wyrđ kapısının. Bilmecenin cevabı hakkında pekâlâ yalan söylüyor olabilirsin. Aptal yerine konmak istemem.”

“Bu bilgi ölümlülerin boş oyunlar oynaması için değil,” diye çıkıştı Sarıbacak.

Celaena avucundaki parlak altını gösterdi. “Ücretinin adını koy.”

Kadın onu tepeden tırnağa süzüp burnunu çekti. “Ücretimin bir adı yok,” dedi Sarıbacak. “Fakat şimdilik altın idare eder.”

Celaena fazladan beş altın sikkeyi ocağın üzerine bıraktı. Alevlerin sıcağı yüzünü alazladı. O küçücük ateş bile şimdiden ter içinde kalmasına yetmişti.

Cadı Celaena’yı “Bunu bir kez öğrendiğinde geri dönüşü yoktur,” diye uyardı. Sarıbacak’ın gözlerindeki ışıltıya bakması Celaena’nın kadının bahis yalanına kanmadığını anlamasına yetti.

Celaena, Sarıbacak’a bir adım yaklaştı. “Söyle bana.”

Sarıbacak bir başka aynaya baktı. “Wyrđ bu dünyanın temelini yönetir ve şekillendirir. Sadece Erilea’yı değil, *tüm* yaşamı. Bildiklerinin ötesinde dünyalar vardır; bir biri üzerine kurulu olan ama bunun bilincinde olmayan dünyalar. Şu an bir başka dünyadaki bir okyanusun dibinde dikiliyor olabilirsin. Wyrđ bu diyarları birbirinden ayırır.”

Sarıbacak ortada aksayarak gezinmeye başladı. Kendi sözlerine dalmıştı.

“Kapılar var; yaşayanların bir dünyadan diğerine geçmesine imkân veren siyah bölgeler. Erilea’ya açılan Wyrđ kapıları var. Çok çok uzun zaman önce o kapılardan türlü

türlü varlıklar geçti. Zararsız varlıklardı bunlar. Fakat tanrılar gözlerini kapılardan çevirdiklerinde ölümler ve kötü yaratıklar da o kapılardan içeri süzüldü.”

Sarıbacak bir aynanın ardında kayboldu. Düzensiz adımları yankılanıyordu. “Fakat uzun zaman önce, bu sefil dünyanın yönetimi insanlarda değilken kapılardan farklı bir tür kötülük geçti: Valgler. Bir başka diyarın iblisleri; amaçları arkalarındaki sonsuz ordunun gücünü kullanarak Erilea’yı fethetmekti. Wendlyn’de Feyler’e karşı savaştılar. Ölümsüz çocuklar ne kadar çabalasalar da onları yenemediler.

Sonra Feyler Valgler’in affedilemez bir şey yaptığını öğrendiler. Karanlık büyülerini kullanarak Wyrđ Kapısı’nın bir parçasını koparıp üç parçaya ayırmışlardı; üç *anahtara*. Krallarının her biri için bir anahtar. Üç anahtarı bir arada kullandıklarında Valg kralları Wyrđ kapısını dilediklerinde açabiliyor, güçlerini artırmak için kapın gücünü yönlendirebiliyor ve sonsuz sayıda askeri dünyaya akıtabiliyorlardı. Feyler buna engel olmaları gerektiğini biliyorlardı.”

Celaena ateşe, aynalara ve etrafını saran karanlığa baktı. Sıcak boğucu bir hal almıştı.

“Böylece Feylerden oluşan küçük bir grup anahtarları Valg krallarından çalmak için yola koyuldu,” dedi Sarıbacak. Sesi tekrar Celaena’ya yaklaşmıştı.

“Bu imkânsız bir görevdi; o aptalların çoğu geri dönemedi. Fakat Wyrđ anahtarları bir şekilde ele geçirildi ve Fey Kraliçesi Maeve, Valgleri kendi diyarlarına sürdü. Fakat tüm bilgeliğine rağmen Maeve anahtarları yeniden kapıyla nasıl birleştireceğini bulamadı ve hiçbir ateş, hiçbir çelik, hiçbir ağırlık anahtarları imha edemiyordu. Böylece Maeve bu güce hiç kimsenin sahip olmaması gerektiğini

düşünerek anahtarları deniz yoluyla Terrasen'in ilk kralı Brannon Galathynius'a gönderdi. Kendi kıtasında gizlemesi için. Böylece Wyrd kapısı korunmuş, gücü kullanılmamış olacaktı."

Sessizlik çöktü. Sarıbacak'ın aksak adımları bile yavaşladı.

"Yani bilmece... anahtarların nerede saklandığını gösteren bir harita mı?" diye sordu Celaena. Nehemia'nın ve diğerlerinin nasıl bir gücün peşinde olduklarını anlamış, titriyordu. Daha da beteri, *kral* da aynı gücün peşinde olabilirdi.

"Evet."

Celaena dudaklarını yaladı. "Wyrd anahtarlarıyla ne-ler yapabilir?"

"Üç Wyrd anahtarını da elinde tutanlar kırık Wyrd kapısının –ve tüm Erilea'nın– üzerinde hâkimiyet kurar. Ne zaman isterlerse kapıyı açıp kapayabilirler. Yeni dünyalar fethedebilir ya da amaçlarını gerçekleştirmek için farklı canlıları bu dünyaya sokabilirler. Öte yandan, tek bir anahtar bile bir kişiyi son derece tehlikeli kılabilir. Anahtarlar saf güçtür; sahiplerinin istediği gibi şekillendirecekleri bir güç. Baştan çıkartıcı, değil mi?"

Sözcükler Celaena'nın kafasının içinde yankılanıyor, onlara Elena'nın kötülüğün kaynağını bulup ortadan kaldırması emri karışıyordu. *Kötülük*. On yıl önce bir kıta kendisini aniden bir adamın insafına kalmış halde bulduğunda yükselen kötülük. Bir şekilde durdurulamaz olan bir adam.

Büyünün dışında var olan bir güç. "Olamaz."

Sarıbacak'ın ağzından sadece Celaena'yı onaylayan bir kıkırtı çıktı.

Celaena başını sallamaya devam ediyordu; kalbi öyle

hızlı çarpıyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordu. “Wyrđ anahtarlarından bazıları kralın elinde mi? Kıtayı bu yüzden mi öyle kolayca fethedebildi?” Fakat kral bunu zaten yaptıysa, daha başka ne planları vardı?

“Belki,” dedi Sarıbacak. “Zor kazandığım altın üzerine bahse girecek olsam en az bir anahtarın onda olduğunu söyledim.”

Celaena karanlığa, aynalara göz gezdirse de tek gördüğü kendisine bakan farklı yansımaları oldu. Kulağına sadece ocaktaki ateşin çıtırtıları ve kendi düzensiz nefesleri geliyordu.

Sarıbacak yürümeyi kesti.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu Celaena.

Yaşlı kadın yanıt vermedi.

“Demek paramı alıp kaçacaksın?” Celaena aynalar arasındaki kıvrımlı yola doğru hareketlendi. O an kapı gözüne imkânsız derecede uzak göründü. “Ya başka sorularım da varsa?” Aynalardaki kendi hareketleri sinirlerini gerse de tetikte ve dikkatli olmaya devam etti. Kendisine yapmak zorunda olduğu işi anımsattı. Her iki hançerini çekti.

Yaşlı kadının sesi aynaları bir bir yaladı. Ta ki nereden geldiği belirsizleşene kadar. “Çelik canımı yakabilir mi sanıyorsun?”

“Ben de birlikte harika zaman geçirdiğimizi düşünmüştüm,” dedi Celaena. Bir adım daha attı.

“Hah! Kim misafiri onu öldürmeyi planlarken harika zaman geçirir ki?”

Celaena gülümsedi.

“Kapıya doğru yürümenin sebebi bu değil mi?” diye ekledi Sarıbacak. “Kaçmak için değil; *benim* senin kurnaz, uğursuz hançerlerinin yanından sıyrılıp kaçmamı engellemek.

Öyle değil mi?”

“Prensin sorularını başka kime sattığını söyle, seni bırakayım.” Daha az önce Celaena dönüp gidecekken –oradan ayrılmak üzereyken– Sarıbacak’ın Dorian’dan bahsetmesiyle olduğu yere çakılmıştı. Artık –Dorian’ı korumak adına– yapması gereken belliydi ve seçme şansı yoktu. Önceki gece bunu fark etmişti; geride kalan biri –bir dostu– vardı. Onun emniyeti için de yapmayacağı yoktu.

“Ya kimseye söylemedim dersem?”

“Sana inanmam.” Celaena nihayet kapıya göz gezdirdi. Cadıdan hiçbir işaret yoktu. Celaena durdu; aşağı yukarı karavanın ortasında. Oradan kadını yakalamak, işi çabuk ve temiz bir şekilde halletmek daha kolay olurdu.

“Yazık,” dedi Sarıbacak; Celaena bedensiz sese doğru döndü. Bir yerlerde gizli bir çıkış *olmalıydı*. Fakat nerede? Sarıbacak dışarı çıkarsa, Dorian’ın sorularını (artık her neyseler) bir başkasına söylerse, bir başkasına *kendisinin* sorularını söylerse...

Celaena’nın etrafında yansımaları yer değiştiriyor, bir görünüp bir kayboluyordu. Çabuk ve temiz; sonra kadın ölmüş olacaktı.

Celaena göz ucuyla kambur figürün eğri büğrü ellerinin arasından sarkan zincirleri fark etti. Kocakarıya doğru döndü; hançerini savurmuştu bile. Etkisiz hale getirmek, kadını hemen yere yıkmak için...

Sarıbacak’ın dikildiği yerde bir ayna tuzla buz oldu.

Celaena’nın arkasından önce bir şakırtı sonra da galamayı andıran bir kahkaha geldi.

Aldığı onca eğitime rağmen Celaena şakağına inen ağır zincirden eğilip kaçacak kadar hızlı davranamadı ve yüzüstü yere yığıldı.

41. BÖLÜM

Chaol ve Dorian bir balkonda dikilmiş, sirk çadırlarının birer birer sökülüşünü izliyorlardı. Ertesi sabah sirk şato arazisinden ayrılacak ve nihayet Chaol ve adamları yeniden faydalı işler yapmaya başlayabileceklerdi. Başka suikastçıların şatoya girmelerini önlemek gibi.

Fakat Chaol'un en acil sorunu Celaena'ydı. Önceki gece kraliyet kütüphanecisi uyuduktan sonra Chaol kütüphaneye dönüp soyağacı kayıtlarını bulmuştu. Biri bilgileri birbirine karıştırdığından doğru olanı bulması epey vaktini almış fakat nihayet Terrasen'in soylu ailelerinin listesine ulaşmıştı.

İçlerinde Sardothien ailesi olmasa da bu bir sürpriz değildi. Chaol zaten hep bunun Celaena'nın gerçek soyadı olmayacağını bilincindeydi. Bu yüzden muhtemel ailelerin bir listesini –şimdi cebinde duran ve cebinden çıkma-ya can atan liste– çıkarmıştı. Terrasen'in fethi sırasında çocukları olan soylu ailelerdi bunlar. Hayatta kalan en az altı aile vardı... Fakat Celaena kendisi hariç tüm fertleri katledilen bir aileden geliyorsa ne olacaktı? Chaol isimleri yazmayı bitirdiğinde Celaena'nın gerçekte kim oldu-

ğunu bulmaya listeyi çıkarmaya başladığı andan beri bir adım bile yaklaşmamıştı.

“E?” dedi Dorian. “Beni buraya neyi sormak için getirdiğini söyleyecek misin yoksa gecenin geri kalanında kışımın donmasının keyfini mi çıkaracağım?”

Chaol bir kaşını kaldırdı. Dorian ona hafifçe gülümsedi.

“O nasıl?” diye sordu Chaol. Chaol, Dorian ve Celaena’nın beraber yemek yediklerini ve gecenin bir yarısına dek Celaena’nın onun odasından ayrılmadığını işitmişti. Celaena bunu kasten mi yapmıştı? Chaol’a inat, onun canını daha fazla yakmak için mi?”

“Mücadele ediyor,” dedi Dorian. “Elinden geldikince. Ayrıca, sormayacak kadar gururlu olduğunu bildiğimden ben söyleyeyim... Hayır, senden bahsetmedi. Bahsedeceğini de sanmam.”

Chaol uzun bir nefes aldı. Dorian’ı Celaena’dan uzak durmaya nasıl ikna edebilirdi? Kıskançlığından değil ama Celaena, Dorian’ın hayal bile edemeyeceği kadar tehlikeli olabileceği için. Ancak gerçeği açıkça söylerse bunu başarabilirdi. Fakat...

“Baban seni merak ediyor,” dedi Dorian. “Konsey toplantılarından sonra bana hep seni soruyor. Sanırım Anielle’e dönmeni istiyor.”

“Biliyorum.”

“Onunla gidecek misin?”

“Gitmemi ister misin?”

“Bu kararı ben veremem.”

Chaol dişlerini sıktı. Hiçbir yere gitmeyecekti. Celaena oradayken bunu yapmazdı. Celaena’nın gerçek kimliği de bir engeldi buna. “Anielle Lordu olmak umurumda değil.”

“Anielle’in sağlayacağı güç için adam bile öldürenler çıkar.”

“Bunu asla istemedim.”

“Hayır.” Dorian iki eliyle balkon tırabzanına yapıştı. “Hayır, kendin için hiçbir şey istemedin. Şu anki konumun ve Celaena hariç.”

Caol ağzını açtı. Dilinin ucuna şimdiden türlü bahaneler geliyordu.

“Kör müyüm sandın?” diye sordu Dorian. Gözlerinde buz gibiydi, buz mavisi. “Yulemas balosunda ona niye yaklaştığımı biliyor musun? Sadece onu dansa kaldırmak için değil, ikinizin birbirinize nasıl baktığınızı gördüğüm için de. Daha o zamanlarda bile ona karşı hislerini biliyordum.”

“Biliyordun ve yine de ona dans teklifi götürdün.” Chaol ellerini sıkıp yumruk yaptı.

“O kendi kararlarını verebilir. Verdi de.” Dorian, Chaol’a yüzünde buruk bir gülümsemeyle baktı. “İkimiz için de kararını verdi.”

Chaol sakinleşmek için bir nefes aldı ve parlayan öfkesini yatıştırdı. “Hislerin buysa neden onun babana zincirlenmesine göz yumuyorsun? Neden sözleşmesini iptal etmenin bir yolunu bulmuyor musun? Yoksa onu özgür bırakırsan bir daha asla sana dönmeyeceğinden mi korkuyorsun?”

Dorian yumuşak bir sesle “Yerinde olsam sözlerime dikkat ederdin,” dedi.

Fakat Chaol’un söyledikleri doğrudu. Chaol, Celaena’sız bir dünyayı hayal bile edemese de onu şatodan kurtarması gerektiğini biliyordu. Yine de bunun daha çok Adarlan’ın mı yoksa Celaena’nın mı hayrına olacağını bilemiyordu.

“Babamın sağı solu hiç belli değil, bu konuyu açmaya çalışırsam beni –ve onu– cezalandırabilir. Seninle aynı fikirdeyim, gerçekten: Onu burada tutmak doğru değil. Yine de sözlerine dikkat etmelisin.” Adarlan’ın veliaht prensi gözlerini Chaol’a dikti. “Ve gerçekte kime sadık kalmaya ant içtiğini düşünmelisin.”

Eskiden olsa Chaol, Dorian’la tartışabilirdi. Eskiden olsa ona en değerli varlığının taca olan sadakati olduğunu söyleyerek itiraz ederdi. Fakat o körlemesine sadakat ve itaat başlatmıştı bu çöküşü.

Ve her şeyi mahvetmişti.

Celaena sadece birkaç saniye kendinden geçtiğini biliyordu. Fakat bu süre Sarıbacak’ın kollarını arkasına çekip zinciri bileklerine dolamasına yetmişti. Baş zonk-luyor, boynunun yanından aşağı akan kan tuniğinin içine sızıyordu. Öyle ciddi bir şeyi yoktu; çok daha kötü yaralar almıştı. Fakat silahları gitmiş, karavanda bir yere atılmıştı. Saçlarındakiler ve giysisindekiler bile. Çizmesindekiler de. Zeki kadındı Sarıbacak.

Bu yüzden Celaena kendine geldiğini cadıya kısacık bir an için bile fark ettirmedi. Aniden omuzlarını kaldırıp başını elinden geldiğince hızla geriye attı.

Kemiğin kırılma sesine Sarıbacak’ın acıyla uluması eklendi. Celaena göz açıp kapayıncaya dek arkasına dönüp bacakları üzerinde doğruldu. Sarıbacak bir engerek kadar çevik hareketlerle zincirin diğer ucuna uzanmaya çalıştı. Celaena ikisinin arasında kalan zincirin üzerine basıp diğer ayağıyla Sarıbacak’ın yüzüne bir tekme savurdu.

Kadın rüzgârda uçan tozlar gibi geriye savrulup aynaların arasındaki gölgelerin arasına devrildi.

Sessizce küfreden Celaena'nın soğuk demirin sardığı bilekleri ağrıyordu. Fakat daha beter durumlardan kendisini nasıl kurtaracağını eğitimi görmüştü. Arobynn ona kendisini nasıl bağlardan kurtaracağını öğretmek için tepeden tırnağa bağlardı. Kurtulana dek iki gün yerde kendi pisliği içinde yüzükoyun yatması veya kurtulmak için omzunu çıkarması gerekse bile. Bu yüzden kendisinden bekleneni yapıp saniyeler içinde zincirlerden kurtuldu.

Celaena cebinden çıkardığı mendille uzun bir ayna kırığını eline aldı. Cama uygun açıyı vererek Sarıbacak'ın savrulduğu taraftaki gölgelerin içine baktı. Hiçbir şey yoktu. Sadece simsiyah bir kan lekesi.

“Geçen beş yüz yılda burada kaç genç kadını hapsedtiğimi biliyor musun?” Sarıbacak'ın sesi aynı anda her yerden ve hiçbir yerden geliyordu. “Kaç Crochan cadısını ortadan kaldırdığı mı? Onlar da birer savaşçıydı; öylesine yetenekli ve güzel savaşçılardı ki. Tatları yaz çimenleri ve soğuk su gibiydi.”

Celaena, Sarıbacak'ın kanı mavi bir Demir Diş cadısı olduğunu teyit etmenin hiçbir şeyi değiştirmedini düşündü. Sadece artık daha etkili bir silah bulması gerektiğini biliyordu. Celaena karavana göz gezdirdi; cadıyı, kayıp hançerlerini, kocakarıya karşı kullanabileceği herhangi bir nesne aradı. Gözleri yakınındaki duvarın üzerindeki raflara çevrildi. Kitaplar, kristal küreler, kâğıt, kavanozlar içinde ölü yaratıklar...

Celaena bir an için gözünü kırpsa nesneyi gözünden kaçırabilirdi. Kir pas içinde olsa da uzaktaki ocağın ışığında hâlâ hafifçe parıldıyordu. Bir odun yığınının yaslanmış olduğu duvara bir balta asılmıştı.

Celaena baltayı duvardan çekip alırken belli belirsiz gülümsedi. Her yanında Sarıbacak'ın görüntüsü aynalar içinde dans esiyordu; ayakta Celaena'yı izleyen, bekleyen cadı o an herhangi bir yerde olabilirdi.

Celaena baltayı en yakınındaki aynaya salladı. Sonra diğerine. Ve diğerine.

Bir cadıyı öldürmenin tek yolu başını kesmektir. Bunu bir dostundan işitmişti.

Celaena aralarından dolaştığı aynaları kırarak ilerliyordu; kocakarının yansımaları bir bir yok oldu. Ta ki gerçek cadı ellerinde zincirle Celaena ve ocak arasındaki dar yolda dikilene kadar.

Celaena baltayı omzuna attı. "Bir şans daha," dedi. "Bana ve Dorian'a dair tek kelime etmeyeceğine söz verirsен buradan çıkar giderim."

"Yalanlarının tadını alıyorum," dedi Sarıbacak. Olaksız bir hızla Celaena'nın üzerine yürüyen cadı bir örümcek gibi hızla hareket ediyor, zincir parmaklarından sallanıyordu.

Celaena savrulan zincirin ilk saldırısından kaçtı. İkinci saldırıyı göremeden sesini işitti. Fakat zincir onu ıskalayıp aynalardan birine çarptı. Cam parçaları her yere yayıldı. Celaena'nın elinden gözlerini siper etmekten, kısacık bir an için de olsa gözlerini kaçırmaktan başka bir şey gelmedi.

Bu kadarı da yetmişti.

Zincir ayak bileğine dolandı. Tenine batıyor, etini eziyordu. Cadının çektiği zincir gerildi.

Sarıbacak'ın Celaena'nın ayaklarını yerden kesmesiyle her şey tepetaklak oldu. Celaena yere yığıldı. Sarıbacak üzerine atılınca Celaena ayna kırıkları üzerinde yuvarlandı. Zincir bedenine dolanırken bir eliyle baltayı sıkıca

tutuyordu. Yüzü ocağın önündeki kadim halının sert liflerine sürtene dek yuvarlanmaya devam etti.

Zincirin sertçe çekildiğini hissetti; sonra yine kamçıyı andıran o ses geldi. Metal, Celaena'nın önkoluna indi; darbe öyle sertti ki baltayı tutan eli gevşedi. Bedeni hâlâ şeytani zincire sarılı halde sırtüstü döndüğünde Nana Sarıbacak'ın tepesinde dikildiğini gördü. Cadı hızla Celaena'yı halının üzerine çiviledi.

Cadının yere yapıştırdığı Celaena'nın omuzlarını kavrayan demir tırnaklar derisine gömülüyor, kanını akıtıyordu. "Kıpırdama seni aptal kız," diye tısladı Sarıbacak. Hemen yanında, yerde duran zinciri kavradı.

Yere düşen, sadece birkaç santim ötesindeki baltaya uzanan Celaena'nın parmakları halıya sürtündü. Kolu, ayak bileği amansız bir acıyla zonkladı. Baltaya bir ulaşabilseydi... Sarıbacak, Celaena'nın üzerine çullandı. Dişlerini birbirine vurdu.

Celaena yana yatıp demir dişlerden ucu ucuna kurtuldu ve nihayet baltayı kaptı. Baltayı öyle hızlı savurdu ki kör ucu yaşlı kadının yüzüne saplandı.

Sarıbacak geriye sendeleyip kahverengi giysilerden oluşan bir yığının üzerine düştü. Celaena gerileyip silahını ona doğrulttu.

Elleri ve dizlerinin üzerinde doğrulan Sarıbacak eski halının üzerine koyu renkli *-mavi* kan- tükürdü. Gözleri alev alevdi. "Seni doğduğuna pişman edeceğim. Seni de prensi de." Sonra Sarıbacak hızla Celaena'nın üzerine atıldı. Öyle ki Celaena onun uçuşuna yemin edebilirdi.

Fakat ancak Celaena'nın ayaklarına ulaşabildi.

Celaena baltayı indirdi; tüm gücünü kollarına vererek. Mavi kan etrafa saçıldı.

Nana Sarıbacak'ın yerde yuvarlandıktan sonra bir küt sesiyle duran kesik başının yüzünde bir gülümseme vardı.

Sessizlik çöktü. Hâlâ harıl harıl yanan, Celaena'yı terletecek kadar sıcak ateş bile susmuştu sanki. Celaena yutkundu. Bir kez. İki kez.

Dorian'ın bu olanları öğrenmemesi gerekiyordu. Celaena onu Sarıbacak'a kadının başkalarına satmaya değer bulduğu sorular sorduğu için paylamak istese de orada yaşananları bilmemesi gerekiyordu. Kimse bilmemeliydi.

Nihayet kendini çözecek gücü bulduğunda pantolonunun ve çizmelerinin mavi-siyah bir renge boyandığını gördü. Yakacak bir giysi daha çıkmıştı. Cesede ve lekeli, ıslak halıya göz attı. Cadının işini umduğu gibi çabuk bitiremese de hâlâ temiz bir iş çıkarma şansı vardı. Başsız bir cesettense, cadının ortadan kaybolması yeğdi.

Celaena gözlerini büyük ocağın ızgarasına çevirdi.

42. BÖLÜM

Celaena mezarın kapısından sendeleyerek geçerken Mort kıkırdadı. “Seni gidi cadı katili. Repertuarına ekleyeceğin hoş bir unvan daha.”

Celaena mumu bırakıp “Bunu nasıl öğrendin?” diye sordu. Kan bulaşmış giysilerini çoktan yakmıştı. Giysiler yanarken kötü bir koku yaymıştı; Sarıbacak’ın üzerine sinen o aynı, çürümüş et kokusu. Hızlı Ayak şömineye doğru hırlamış ve bedenini Celaena’nın bacaklarına yaslayarak onu uzaklaştırmaya çalışmıştı.

“Hah, üzerine sinen kokusunu alıyorum ki,” dedi Mort. “Öfkesinin ve kötülüğünün kokusunu.”

Celaena tuniğinin yakasını sıyrıp Sarıbacak’ın tırnaklarının bıraktığı, köprücük kemiğinin hemen üzerindeki yara izlerini gösterdi. Yaraları temizlemişti ama içinden bir his geride kolyeyi andıran izler kalacağını söylüyordu. “Bunlara ne dersin?”

Mort yüzünü ekşitti. “Görünce bronzdan yapıldığıma şükrettim.”

“Bana bir zararları olur mu?”

“Bir cadı öldürdün ve artık bir cadı tarafından işaretlendin. Sıradan bir yara olmayacak.” Mort gözlerini kıstı. “Muhtemelen büyük bir belanın içine düştüğünü anlıyorsundur.”

Celaena homurdandı.

“Nana Sarıbacak bir liderdi; klanının kraliçesi. Crochan ailesini ortadan kaldırdıklarında Siyah Gagalılar ve Mavi Kanlılar’la birleşip Demir Diş İttifakı’nı oluşturdu- lar. Hâlâ o zaman içtikleri yeminlere sadıktır.”

“Fakat ben cadıların yok olduğunu, rüzgârlara karışıp gittiklerini sanıyordum.”

“Gitmek mi? Crochan ailesi ve onların takipçileri nesillerdir gizleniyorlar. Fakat Demir Diş İttifakı’na dâhil olan klanlar hâlâ oradan oraya seyahat ediyor. Tabii, çoğu dünyanın yıkık ve karanlık köşelerinde kötülüklerinden memnun halde yaşıyor. Fakat Sarıbacaklar ana- larının öldüğünü haber alırlarsa Siyah Gagalılar ve Mavi Kanlılar’ı yanlarına alıp kraldan bazı yanıtlar isteyeceklerdir. Süpürgeleri üzerinde gelip seni de bu işe bulaştırmazlarsa şanslısın demektir.”

Celaena yüzünü buruşturdu. “Umarım yanılıyorsunuzdur.”

Mort’ın kaşları hafifçe indi. “Ben de yanılıyor olmayı diliyorum.”

Celaena mezarda bir saat geçirdi. Duvardaki bilmeceyi okuyup Sarıbacak’ın sözlerini çözmeye çalıştı. Wyrđ anahtarları, Wyrđ kapıları... Tüm bunlar öyle tuhaf, öyle anlaşılmaz ve korku vericiydi ki. Ayrıca, anahtarlar kraldaysa, *biri* bile onun elindeyse...

Celaena titredi.

Bilmeceye gözlerini dikerek yanıtlara ulaşamayınca

o çok ihtiyaç duyduğu şekerlemeyi yapmak için bitkince süitine yürüdü.

Nihayet kralın gücünün olası kaynaklarından birini keşfetmişti. Fakat hâlâ daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu. Asıl soru ise şuydu: Kral anahtarlarla hâlâ yapmadığı neyi yapmayı planlıyordu?

Sorunun yanıtını bilmek istediğinden şüpheliydi.

Kütüphanenin mahzenlerinde bu en korkunç sorunun yanıtı olabilirdi. Bu yanıtı ulaşabilmek için kullanabileceği bir kitap vardı. İçinde aradığı kilit açma büyüsünü bulabileceği bir kitap. *Yürüyen Ölüler*'i aramaya başlamasıyla kitabın onu bulacağını biliyordu.

Süitine giden yolu yarıladığında şekerleme planları suya düştü. Dönüp Damaris'i ve üzerinde taşıyabileceği tüm kadim silahları almaya gitti.

Orada olmaması gerekirdi. Yaptığına ancak bela – şatonun altını üstüne getirecek bir başka kavga– aramak denirdi. Chaol, Celaena tekrar kendisine saldırırsa onun kendisini öldürmesine izin vereceğinden emindi. Celaena'nın istediği gerçekten buysa.

Ona ne diyeceğini bilmiyordu. Fakat bir şeyler söylemeliydi de; hiç olmazsa geceleri onu uyutmayan ve görevlerine odaklanmaktan alıkoyan sessizliği ve gerilimi sonlandırmak için.

Celaena süitinde değildi. Yine de Chaol içeri girip onun masasının başına gitti. Masa Dorian'ınki kadar dağınıktı. Üzeri kâğıtlarla ve kitaplarla kaplıydı. Her şeyin üzerine o tuhaf sembollerin yazılı olduğunu görmese dönüp gidebilirdi. Düelloda Celaena'nın alnında beliren işareti andıran sembollerdi bunlar. Nasılsa geçen aylarda işaret

aklından çıkmıştı. Yoksa... Yoksa işaret geçmişiyse ilintili bir şey miydi?

Omzunun üzerinden bakıp Philippa veya Celaena'nın gelip gelmediğini işitmek için kulak kesilen Chaol belgeleri karıştırmaya başladı. Kâğıtlarda sadece karalamalar, sembol çizimleri ve rastgele altı çizili sözcükler vardı. Chaol bunların dalgınlıkla karalanmış şekiller olduğuna inanmak istiyordu.

Süitten ayrılacakken bir kitap yığının arasındaki belgeyi seçti. Özenli bir kaligrafiyle yazılmış, çok sayıda insan tarafından imzalanmıştı.

Belgeyi kitapların arasından çıkaran Chaol kalın kâğıdı eline alıp üzerinde yazanları okudu.

Sanki tüm dünya ayaklarının altından kayıp gitti.

Celaena'nın vasiyetiydi bu. Nehemia'nın ölümünden iki gün önce imzalanmıştı.

Ve her şeyi –son kurusuna kadar– Chaol'a bırakmıştı.

Boğazı düğümlenen Chaol paranın miktarına ve içlerinde kenar mahallede bir dairenin de olduğu mal varlığına baktı.

Ve her şeyi onun üzerine bırakmıştı. Tek bir şartı vardı: Chaol'un paranın bir kısmını Philippa'ya vermesi.

“Orada yazılanları değiştirmeyeceğim.”

Chaol sesi işitir işitmez döndü ve kollarını kavuşturmuş, kapı çerçevesine yaslanan Celaena'yı gördü. Chaol onun bu duruşuna çok aşina olsa da Celaena'nın yüzü soğuk, hissizdi. Chaol belgeyi elinden bırakıverdi.

Cebindeki, soylu ailelerin listesi kurşun gibi ağırlaştı. Peşin hükümlü yargılara varıyorsa ne olacaktı? Belki de şarkı bir Terrasen ağıtı değildi. Belki daha önce işitmediği bir dilleydi.

Celaena bir kedi gibi Chaol'u izliyordu. "Değişiklik yapmak çok zahmetli olacaktı," diye ekledi. Üzerinde muhteşem, kadim görünümlü bir kılıç ve Chaol'un daha önce hiç görmediği birkaç hançer vardı. Celaena bu silahları nereden almıştı?

Chaol'un diline kadar gelen ama bir türlü söyleyemediği öyle çok şey vardı ki. Tüm o para; Celaena her şeyini ona bırakmıştı. Ona karşı hissettiklerinden dolayı... Dorian bile başından beri bu durumu fark etmişti.

"En azından şimdilik," dedi Celaena. Kapı çerçevesinden ayrılıp yüzünü çevirdi. "Kral işini berbat yaptığın için seni kapının önüne koyduğunda bir dayanağın olur."

Chaol nefes alamıyordu. Celaena bunu sırf cömertliğinden dolayı yapmamıştı. Sebep Celaena'nın Chaol'un mevkisini kaybetmesi halinde Anielle'e gidip babasının parasına sığınacağını ve bunu yapmasının kendisini kahredeceğini biliyordu.

Fakat Chaol o paraya ancak Celaena öldüğünde ulaşacaktı. Resmi olarak öldüğünde ve krallık tarafından hain damgası yemezse. Bir hain olarak ölürse tüm mal varlığı kralın olacaktı.

Ve ancak Celaena, Chaol'un korktuğu şeyi yaparsa bir hain olarak ölürdü: Gizli organizasyonla ittifak yaparsa, Aelin Galathynius'u bulursa ve Terrasen'e dönerse. Vasiyeti de böyle bir şey yapmaya hiç niyeti olmadığını ipucunu veriyordu. Celaena'nın kaybettiği unvanını geri almak gibi bir planı yoktu ve Adarlan ya da Dorian için bir tehdit değildi. Chaol yanılmıştı. Yine yanılmıştı.

Celaena fuayeden "Süitimden çık," dedi. Ardından oyun odasına geçip kapıyı çarparak kapattı.

Chaol, Nehemia öldüğünde gözyaşı dökmemişti.

Celaena'yı zindana attığında da. Hatta Celaena elinde Mezar'ın başıyla, Chaol'un tutkulu bir aşkla sevdiği kadından tamamen farklı biri olarak döndüğünde bile.

Fakat Chaol süitten çıktı. O lanet vasiyeti arkasında bırakarak. Kendi odasına varamadı bile. Hıçkırıklara boğulduğunda boş bir süpürge dolabına kendisini güçbelâ atabildi.

43. BÖLÜM

Celaena oyun odasında dikiliyordu. Chaol'un aceleyle süitten çıktığını işittiğinde bir süredir gözlerini piyanoya dikmişti. Haftalardır piyanoyu çalmamıştı.

Aslında sebep sadece buna vakit bulamamasıydı. Hep Archer'la, Elena'nın mezarıyla ve Chaol'la meşgul olmasıydı. Sonra Nehemia ölmüştü. O zamandan beri bir kez olsun bu odaya girmemiş; enstrümanı görmek, müzik dinlemek ve çalmak istememişti.

Chaol'la karşılaşmasını kafasından atan Celaena piyanonun kapağını kaldırdı ve fildişi tuşlara dokundu.

Fakat bir türlü tuşlara basıp ses çıkaramadı. Nehemia orada olmalıydı; Sarıbacak ve bilmece konusunda ona akıl vermeli, Chaol hakkında tavsiyelerde bulunmalı, Celaena ona hoş bir şeyler çaldığında gülümsemeliydi.

Nehemia gitmişti. Ve dünya... Onsuz da dönüyordu.

Sam öldüğünde Celaena onu yüreğine gömmüştü; ölen, isimlerini kendisi bile unutacak kadar bir sır gibi sakladığı diğer sevdiklerinin yanına. Fakat Nehemia... O oraya sığmamıştı bir türlü. Sanki Celaena'nın yüreği ölümlerle, zamansızca yitip gidenlerle dolup taşmıştı.

Nehemia'yı ise öyle mühürleyemiyordu yüreğine. Kanla kaplı o yatak ve birbirlerine söyledikleri çirkin sözler her adımda, her nefesinde aklına gelirken bunu yapamıyordu.

Böylece Celaena piyanonun başında durup parmaklarını tuşların üzerinde gezdirdi ve sessizliğin kendisini yutmasına izin verdi.

Bir saat sonra Celaena antik kayıtların bulunduğu unutulmuş yeraltı salonunun tuhaf, ikinci merdiveninin başında dikiliyordu. Yukarısında kalan kütüphanenin uzak bir köşesinde bir saat çaldı. Yeşillikler içindeki Feyleri tasvir eden resimler meşalelerle aydınlanan; döne döne aşağı, bilinmez derinlere inen merdiven boşluğunda dans ediyordu. Celaena kitaplıkların arasındaki ıssız bir masaya bırakılmış *Yürüyen Ölüler*i eliyle koymuş gibi bulmuştu. Sanki kitap onu bekliyordu. Dakikalar içinde her kapıyı açacağı iddia edilen büyüü buldu. Büyülü sözleri çabucak ezberleyip kilitli bir dolabın üzerinde birkaç deneme yaptı.

İlk denemede –belki de ikincide– kilidin bir çıt sesiyle açıldığını işittiğinde çığlık atmamak için kendisini zor tuttu.

Nehemia'nın ve ailesinin bu tür bir gücü sır olarak saklamasına şaşmamalıydı. Kral Adarlan'ın bu gücü elde etmeye çalışmasına da.

Merdiven boşluğuna gözlerini diken Celaena, Damaris'e dokundu. Ardından kemerinden sarkan, mücevherlerle kalplı iki hançeri çıkardı. Bir şeyi yoktu. Endişelenmesi için bir sebep yoktu. Kütüphane gibi bir yerde ne tür bir kötülükle karşılaşmayı umuyordu ki?

Şüphesiz kralın karanlık işlerini gizlemek için daha iyi yerleri vardı. En iyi ihtimalle demir kapının ardında kralın elinde Wyrđ anahtarlarının olup olmadığına ve anahtarları nerede sakladığına dair bir takım ipuçları bulabilirdi. En kötü ihtimalle ise...o gece kütüphanenin çıkışında gördüğü pelerinli kişiyle karşılaşrdı. Fakat kapının diğer yanında gördüğü parlak gözler bir tür kemirgene aitti, hepsi bu. Öte yandan, yanılıyorsa... Eh, oradaki her ne ise Ridderak'ı alt ettikten sonra *bu şeyi* alt etmek o kadar da zor olmazdı, değil mi?

Olmazdı. Celaena ileri doğru bir adım attı ve sahanlıkta duraksadı.

Hiçbir şey. Henüz korku verici, bu dünyadan olmayan tehlikeler yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Bir adım daha attı. Sonra bir adım daha. Merdivenden artık yukarısını göremeyeceğı kadar inerken nefesini tuttu. Duvardaki gravürlerin çevresinde döndüğüne ve yanından geçtiğı güzel, yabani Feylerin yüzlerinin dönüp kendisine baktığına yemin edebilirdi.

Çok geçmeden mühürlü, demir kapıya vardı. Kendisine planını tekrar gözden geçirme fırsatı tanımadan tebeşirini çıkarıp kapının üzerine iki Wyrđ işareti çizdi. İşaretleri çizirken bir yandan da gerekli sözcükleri fısıldadı. Sözcükler dilini yaksa da konuşması bittiğinde bir *tak* sesi eşliğinde kapının üzerinde bir şeyin kayarak açıldığını işitti.

Sessizce küfretti. Büyülü sözler gerçekten işe yaramıştı. Bunun ne anlama geldiğini, sözlerin nasıl güya büyüden etkilenmeyen tek element olan demirin üzerinde işe yaradığını düşünmek bile istemiyordu. Üstelik *Yürüyen Ölüler*'de daha bir sürü korkunç büyü vardı; iblisleri çağırmak, ölüleri ayağı kaldırmak, insanlara ölmek için

yalvarana dek işkence etmek gibi...

Sertçe çekerek kapıyı açtı. Kapının gri, taş zeminde çıkardığı gıcırtı karşısında yüzünü buruşturdu. Çürük kokan, soğuk bir esinti saçlarını dalgalandırdı. Celaena, Damaris'i çıkardı.

İçeride kilitli kalmayacağından emin olmak için kapıyı tekrar tekrar gözden geçirdikten sonra eşikten geçti.

Meşalesi yaklaşık on basamaklık küçük bir merdiveni aydınlattı. Merdiven bir başka uzun ve dar geçide açılıyordu. Celaena'nın duraksamasına neden olan örümcek ağları ve tozların her yanını kapladığı geçidin ihmal edilmiş hali değildi.

Kapıları görünce duraklamıştı. Koridorun her iki yanı boyunca uzanan onlarca kapı. Tıpkı arkasında kalan kapı gibi hiçbirinin üzerinde öteki yanlarında ne olduğunu gösterecek bir yazı, bir işaret yoktu. Koridorun diğer ucunda bir başka kapı meşalenin loş ışığı altında parılıyordu.

Neresiydi burası?

Merdivenlerden indi. İçerisi çok sessizdi. Hava bile nefesini tutuyordu sanki.

Bir elinde Damaris'le meşalesini havaya kaldırdı ve ilk demir kapıya yaklaştı. Kapının tokmağı yoktu ve yüzeyinde sadece tek bir çizgi vardı. Karşısındaki kapıda ise iki çizgi. Bir ve iki. Sol tarafta tek, sağ tarafta çift sayılar. Yürümeye devam etti; yolu üzerindeki meşaleleri birbiri ardına yakıyor, örümcek ağlarının oluşturduğu perdeleri aralıyordu. Koridorun derinlerine indikçe kapıların üzerindeki rakamlar büyüdü.

Bir tür zindan mı burası?

Fakat zeminde kan izi, kemik ve silah kalıntıları yoktu. Ayrıca içerisi bir zindan kadar kötü kokmuyordu. Sa-

dece toz kokusu vardı. Kapılardan birini açmayı denese de kilitli olduğunu gördü. İçinden bir ses ona kilitleri açmaya çabalamamasını salık verdi.

Başı zonkladı. Gelen bir baş ağrısının habercisiydi bu.

Koridor uzadıkça uzadı. Ta ki Celaena en uçtaki kapıya ulaşana dek. İki yanındaki hücrelerin birinin kapısında doksan dekiz diğerinde doksan dokuz sayısı vardı.

Onların ötesinde ise son, üzerinde hiçbir işaret olmayan bir kapı vardı. Meşalesini son kapının yanındaki meşale yuvasına yerleştirip kapıyı açmak için üzerindeki halkayı kavradı. Bu kapı ilk kapıya kıyasla biraz daha hafif olsa da diğeri gibi kilitliydi. Ayrıca koridorun iki yanındaki kapıların aksine bu kapı sanki ondan kilidini açmasını *istiyordu*; açılması gerekiyormuş gibi. Böylece Celaena bir kez daha kilit açma büyüsü için gereken şekilleri çiziktirdi. Kadim metalin üzerindeki tebeşir kemik beyazıydı. Kapı ses çıkarmadan yol verdi.

Belki burası Gavin'in zindanıydı. Brannon'ın zamanından kalma. Yukarıdaki Fey tasvirlerini de açıklardı bu. Belki de bu demir kapılı hücreleri Erawan'ın ordusunun iblis askerlerini hapsetmek için kullanmıştı. Ya da Gavin ve savaşçılarının ele geçirdiği kötü varlıkları...

İkinci kapıdan geçip yolu üzerindeki meşaleleri yak-tı. Bir kez daha ışık koridora inen kısa bir merdiveni aydınlattı. Fakat bu defaki sağa kıvrılıyordu ve diğerinden epeyce kısaydı. Gölgelelerin arasında hiçbir şey yoktu; sadece iki yanda uzanan başka kilitli, demir kapılar. Etraf çok ama çok sessizdi...

Celaena koridorun diğer ucundaki kapıya varana dek yürüdü. Bu kez altmış altı hücre vardı. Hepsi de kilitliydi. Wyrd işaretlerini kullanarak sondaki kapının kilidini açtı.

Üçüncü bir geçide girdi. Bu geçitte de sağa doğru keskin bir dönüş vardı. Başındaki hafif zonklama iyice şiddetlense de artık süitinden çok uzaktaydı ve oraya kadar gelmişti bir kere...

Celaena dördüncü son kapının önünde durdu.

Bu bir spiral. Bir labirent. Giderek dibe, yeraltına iniyor...

Celaena dudağını ısırarak kapının kilidini açtı. On bir hücre. Adımlarını sıklaştırarak çabucak beşinci ana kapıya vardı. Dokuz hücre.

Altıncı ana kapıya yaklaşıncaya durdu.

Altıncı ana kapıya baktığında farklı bir ürperti hissetti.

Spiralin merkezi mi bu?

Tebeşir Wyrđ işaretlerini çizmek için demir kapıyla buluştuğunda zihninin bir köşesindeki ses ona kaçmasını söyledi. Bu sese kulak vermeyi istese de kapıyı açtı.

Meşalesi perişan haldeki koridoru aydınlattı. Duvarların üzerinde yer yer göçükler vardı ve yıpranmış ahşap kirişlerin üzerleri kıymıklarla kaplıydı. Kırık ahşap kolların arasında örümcek ağları uzanıyor; taşların ve kirişlerin ucundaki yırtık pırtık bez parçaları hafif esintide sallanıyordu.

Ölüm buraya uğramıştı. Öyle uzun zaman önce de değil. Bu yer Gavin'in ve Brannon'ın zamanından kalacak kadar eski olsa bez parçalarının çoğu şimdiye kadar toza dönerdi.

Kısa koridorun iki yanındaki üç hücreye baktı. Koridorun ucunda bir kapı daha vardı. Tek menteşesiyle duvara tutunan kapı biçimsizce sallanıyordu. Ötesindeki boşlukta karanlık vardı.

Fakat Celaena'nın ilgisini çeken üçüncü hücre oldu.

Üçüncü hücrenin demir kapısı paralanmış, yüzeyinde delik açılan kapı kendi içine doğru katlanmıştı. Fakat dışa doğru.

Celaena, Damaris'i kaldırıp yüzünü açık hücreye çevirdi.

Zamanında içeride her kim varsa artık dışarıdaydı.

Celaena meşalesini eşğin üzerinde şöyle bir gezdirse de kemiklerden başka bir şey göremedi. Çoğu parçalanıp tanınmaz hale gelen kemikler.

Celaena dikkatini tekrar koridora çevirdi. Orada hareket eden hiçbir şey yoktu.

Temkinli bir şekilde hücrenin içine adım attı.

Duvarlardan demir zincirler sarkıyordu. Muhtemelen kopuk uçları zamanında kelepçelere bağlıydı. Koyu renkli taşın üzeri beyaz izlerle kaplıydı; dörderli, derin ve uzun oyuklar. *Tırnak izleri.*

Celaena dönüp kırık hücre kapısına baktı. Kapının üzerinde sayısız iz vardı.

Biri demirin, taşın üzerinde böyle izler bırakabilir mi?

Geriye, geldiği yöne baktı. Yaktığı meşaleler o tarafı aydınlatıyordu. İlerideki karanlık, açık alanı da.

Spiralin merkezine yakınsın. Neymiş, bir gör... Orada yanıtlarını bulup bulamayacağına bir bak. Elena ipuçları aramamı söylemişti...

Celaena, Damaris'i elinde birkaç kez salladı. Bunu sadece bileğini gevşetmek için yapmıştı. Boynunu çevirip karanlığın içine daldı.

Burada hiç meşale yuvası yoktu. Yedinci ana kapının ardında sadece kısa bir geçit ve tek bir kapı vardı. Sekizinci kapı.

Sekizinci kapının her iki yanındaki duvarlar hasar görmüştü ve üzerlerinde pençe izleri vardı. Celaena'nın başında müthiş bir zonklama olsa da kapıya yaklaşmasıyla ağrı dindi.

Ana kapının ötesinde yukarıya uzanan bir merdiven boşluğu vardı. Merdiven öyle yükseğe çıkıyordu ki en yukarıyı göremiyordu. Karanlığın içine doğru bir çıkış.

Fakat nereye?

Merdivende berbat bir koku vardı. Celaena, Damaris'i ile-ri doğrultup basamakları tırmanmaya başladı. Zemine da-ğılmış olan kopuk taşlardan sakınmaya özen gösteriyordu.

Giderek yukarı çıkarken aldığı eğitimden dolayı min-nettardı. Baş ağrısı şiddetlense de en yukarı vardığında yorgunluğunu da ağrısını da unuttu.

Meşaleyi havaya kaldırdı. Çevresinde pırıltılı, kapka-ra duvarlar vardı. Öyle yüksektir ki tavanı göremiyor-du. Bir kulenin en altında, bir tür odadaydı.

Tuhaf taş duvarların yüzeyinde birbirine dolanan yeşi-limsi damarlar meşalenin ışığında parıldıyordu. Bu mad-deyi görmemişti. Bu...

Kralın yüzüğü. Perrington'ın parmağındaki yüzük. Ve Cain'in parmağındaki...

Taşa dokunmasıyla bedenine bir şok dalgası yayıldı; başı öyle zonkladı ki ögürdü. Elena'nın gözü kısa bir an için mavi bir ışık yaysa da ışık hemen söndü; taş ışığı ken-disine çekip yutmuş gibi.

Celaena sendeleyerek merdivene doğru yürüdü.

Gökteki tanrılar adına. Nedir bu?

Sanki sorusuna yanıt verirmiş gibi, bir patlama sesi kulede çınladı. Ses öyle yüksekti ki Celaena irkildi. Ses tekrar tekrar yankılanarak metalik bir hal aldı.

Celaena gözlerini tepesindeki karanlığa çevirdi.

Ses kesildiğinde "Nerede olduğumu biliyorum," diye fısıldadı.

Saat kulesi.

44. BÖLÜM

Dorian tuhaf, spiral merdivene baktı. Celaena kütüphanenin altındaki efsanevi mahzenleri bulmuştu. Tabii ki bulacaktı. Erilea'da böyle bir şeyi bulabilecek biri varsa o da Celaena'ydı. Dorian öğle yemeğine gitmek üzereyken Celaena'nın sırtında bir kılıçla kütüphaneye girdiğini görmüştü. Celaena saçını örmemiş olsa Dorian onun işine burnunu sokmayabilirdi. Fakat Celaena bir kavgaya girmeyecekse *asla* saçını arkadan bağlamazdı. Ya da ortalığı karıştırmayacaksa.

Dorian'ın yaptığına gözetlemek denemezdi. Gizli kapaklı iş çevirmek de değildi bu. Sadece merakı uyanmıştı. Unutulmuş koridorlarda ve odalarda Celaena'nın peşinden gitti; yıllar önce Chaol ve Brullo'dan öğrendiği gibi adımlarını sessizce atarak. Celaena'yı omzunun üzerinden kuşkucu bir bakış atıp merdiven boşluğunda gözden kaybolana dek takip etti.

Evet, Celaena bir şeylerin peşindeydi. Bu yüzden Dorian beklemişti. Bir dakika. Beş dakika. On dakika sonra onu izlemeye başladı. Böylece karşı karşıya gelirlerse bunu bir tesadüf gibi gösterebilecekti.

Peki karşısına ne çıkmıştı? Sadece ıvır zıvır. Etrafa saçılmış eski parşömenler ve kitaplar. Hemen ötede, spiral şeklinde ikinci bir merdiven boşluğu vardı; ilkinе benzer bir şekilde aydınlatılmıştı.

Dorian ürperdi. Burnuna kötü bir koku geliyordu. Celaena'nın orada ne işi vardı.

Sanki kendisine yanıt verirmişçesine içindeki büyü çırpınıyor, ondan ters yöne gitmesi –yardım istemesini– istiyordu. Fakat ana kütüphane epey uzakta kalmıştı ve Dorian oraya gidip gelene kadar bir şeyler olabilirdi. Belki olmuştu da...

Dorian hızla merdivenden indi ve loş bir koridora çıktı. Koridordaki kapılardan biri aralık bırakılmış, üzerine tebeşirle iki işaret yazılmıştı. Dorian kapının ardındaki iki yanına hücreler sıralanmış koridoru görünce donakaldı. Nedense demir midesini bulandıran pis bir koku yayıyordu.

Koridora doğru “Celaena?” diye seslendi. Yanıt gelmedi. “Celaena?” Çıt çıkmadı.

Dorian ona oradan çıkmasını söylemeliydi. Orası her nereyse, ikisinin de orada olmamaları gerekiyordu. Kanında dolaşan güç haykırmasa da Dorian bunu sezebilirdi. Celaena'yı oradan çıkarmalıydı.

Merdivenlerden inmeye başladı.

Celaena koşarak ve sıçrayarak ilerliyor, saat kulesinin içinden elinden geldiğince çabuk bir şekilde uzaklaşıyordu. Cain'le yaptığı düelloda ölümlerle karşılaşmasının üzerinden aylar geçse de kulenin kapkara duvarına çarpıldığı anın hatırası hâlâ taptazeydi. Ölümlerin kendisine sırtışı gözlerinin önüne geliyor, Samhuinn'de Elena'nın

saat kulesindeki sekiz bekçiden ve onlardan uzak durması gerektiğini söylediğini anımsadı.

Başı öyle feci ağrıyordu ki yürümeye zor odaklanabiliyordu.

Orada ne vardı? Bunların Gavin'le ya da Brannon'la bir ilgisi yoktu. Belki zindan o dönemde inşa edilmişti ama bunun –tüm bunların– kralla bir ilgisi olmalıydı. Saat kulesini o inşa etmişti ve kulenin inşasında kullandığı taş...

*Obsidiyendi ki o, tanrıların yasakladığı
Çok korktukları taşı.*

Fakat... Anahtarların küçük olması gerekiyordu. Saat kulesi gibi devasa değil.

Celaena saat kulesinin merdiveninden indiğinde hasar görmüş hücreyi de kapsayan geçidi görüp donakaldı.

Meşaleler sönmüştü. Gerisine, saat kulesine baktı. Sanki karanlık genişliyor, ona doğru uzanıyordu. Celaena yalnız değildi.

Elindeki meşalesini sıkıca kavrayarak nefeslerini düzene soktu ve harap geçide girdi. Geçitte hiçbir şey yoktu... Ne bir ses ne de bir başka insanın varlığına dair bir işaret. Fakat...

Geçidi yarılادığında tekrar durup meşaleyi yere bıraktı. Tüm dönüşleri kafasına kazımış, oraya varana kadar attığı adımları saymıştı. Karanlıkta yön bulmaya alışık ve geldiği yoldan gözü kapalı dönebilirdi. Orada yalnız değilse meşalesi yerini bir fener gibi belli ederdi. Celaena'nın da hedef olacak hali yoktu. Meşaleyi topuğuyla ezerek söndürdü.

Zifiri karanlık.

Damaris'i biraz daha havaya kaldırıp gözlerini karanlığa alıştırdı. Fakat büsbütün karanlıkta kalmamıştı. Muskasından cılız bir parıltı yayılıyor, parıltı sayesinde nesneleri belli belirsiz seçebiliyordu. Sanki karanlık Elena'nın Gözü için fazla güçlü kalıyordu. Celaena'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Daha önce muskanın öyle parladığını gördüğünde... Diğer eliyle duvarı yoklarken etrafında dönmeye cesaret edemeden kütüphaneye geri yürümeye başladı.

Taşa sürten tırnakların sesi geldi. Sonra da nefes sesleri.

Kendi nefesinin sesi değildi bu.

Yaratık hücrenin gölgeleri arasından bakıyor, pençeli elleri pelerinini tutuyordu. Yiyecek. Aylardır ilk kez. Dişi insan sıcak yayıyordu, bedeni hayat doluydu. Kör karanlıkta kaçan dişi yanından geçtiğinde yaratık hücreden dışarı fırladı.

Kendisini oraya çürümeye terk ettiklerinden, onunla oynamaktan bıktıklarından beri birçok şeyi unutmuştu. Fakat artık daha faydalı şeyler biliyordu; daha iyi şeyler. Nasıl avlanacağını, karnını nasıl doyuracağını, o işaretleri kapıları açmak ve kapamak için nasıl kullanacağını. Geçen uzun yıllarda dikkat kesilmiş, onların işaretleri nasıl yaptıklarını izlemişti.

Ve onlar gittikten sonra bir daha geri gelmeyeceklerinden emin olana dek beklemişti. *O erkek* dikkatini başka yere çevirene ve pılını pırtısını toplayıp gidene dek. Sonra bir biri ardına kapıları açmaya başlamıştı. Bir yanı hep o kapıları kilitli tutacak, oraya dönüp kapıları yeniden

kilitleyen işaretleri oluşturacak ve inzivasını sürdürecektedir kadar ölümlü kalmıştı.

Fakat o dişi oraya gelmişti. İşaretleri öğrenmişti. Demek ki biliyordu... Demek ki biliyor olmalıydı; kendisine vaktiyle neler yapıldığını. Kırıp parçalanışında ve gaddarca tekrar birleştirilişinde o dişinin parmağı olmalıydı. Hem buraya geldiğine göre...

Yaratık bir başka gölgenin içine sinip avının pençelerine yaklaşmasını bekledi.

Nefes sesleri kesilince Celaena koşmayı bıraktı. Sessizlik.

Celaena'dan yayılan mavi ışık giderek parlaklaştı.

Celaena elini göğsüne götürdü.

Muska alev gibiydi.

Yaratık yukarıda yaşayan küçük insanları haftalardır sessizce izliyor, tatlarını hayal ediyordu. Fakat etraflarında hep o lanet ışık vardı; hassas gözlerini yakan o ışık. Hep taşın emniyeti için geri kaçmasına sebep olan bir şeyler çıkıyordu.

Sıçanlar ve sürünen yaratıklar ne zamandır tek yiyeceğiydi; kanları ve kemikleri ince ve tatsızdı. Fakat bu dişi... Onu daha önce iki kez görmüştü. İlk gördüğünde boğazında o aynı cılız, mavi ışık vardı; ikincisinde ise onu gözüyle görmemiş, daha çok demir kapının öteki yanından *kokusunu almıştı*.

Yukarı katta mavi ışık –gücün tadını aldığı o ışık– onu uzak tutmaya yetmişti. Fakat burada, aşağıda; siyah, nefes alıp veren taşın gölgesinde o ışık azalmıştı. Burada, artık onun yaktığı meşaleleri de söndürdüğü için hiçbir

şey kendisini durduramayacak, kimse o dişi insanı işite-
meyecekti.

Yaratık unutmamıştı; o taş masanın üzerinde kendisi-
ne yapılanlar hafızasının dehlizleri karman çorman olsa
da hâlâ hatırlıyordu.

Sular akan ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Elena'nın Gözü ateş gibi parlarken Celaena'nın kula-
ğına bir tıslama geldi.

Döndü; arkasındaki pelerinli figüre adamakıllı baka-
madan hamlesini yaptı. Damaris'i yaratığın göğsüne sap-
ladığında yaratığın pörsümüş derisini ve keskin, tıknaz
dişlerini ancak kısa bir an için seçebildi.

Yaratık çığlık attı; yıpranmış kumaş yırtılırken
Celaena'nın daha önce hiç işitmediği türden bir çığlıktı bu
ve yara izleriyle dolu kemikli, şekilsiz göğsü ortaya çık-
tı. Düşerken pençesini Celaena'nın yüzüne çarptı; gözleri
muskanın ışığında parıldıyordu. Karanlıkta görebilen bir
hayvanın gözleriydi bunlar.

Celaena'nın koridorda gördüğü kişi: yaratık. Kapının
diğer yanındaki. Celaena yere düşerken yaratığı neresin-
den yaraladığını görmemişti bile. Burnundan boşanan
kan ağzına doldu. Sendeledi ve kütüphaneye geri koşma-
ya başladı.

Devrilmiş kirişlerin ve taş yığınlarının üzerinden at-
lıyor, Elena'nın Gözü'yle yolunu aydınlatıyor ve ayakları
kemiklerin üzerinde kayarken güçlkle ilerliyordu. Yara-
tık peşine düştü, engelleri tül perdelermişçesine kolayca
aşıyordu. İnsan gibi ayakta dursa da insan değildi. Ha-
yır, o yüz bir kâbustan çıkmaydı. Gücü ise devrik kirişleri
buğday sapları gibi bir kenara atacak kadar büyüktü...

Demir kapılar bu şeyi içeride tutmak içindi.

Celaena ise tüm o kapıların kilitlerini açmıştı.

Kısa merdivenden hızla çıkıp ilk eşikten geçti. Sola saptığında yaratık onu tuniğinin arkasından yakaladı. Kumaş yırtıldı. Celaena karşı duvara çarptı ve hemen arkasından yaratığın üzerine atılmasıyla eğildi.

Damaris şarkısını söylerken yaratık kükreyip geriledi. Karnı boyunca açılan yaradan siyah kan fişkırıyordu. Fakat kılıç yeterince derine inmemişti.

Celaena ayağa kalktı; yaratığın pençelerinin deldiği sırtından aşağı kan akıyordu. Diğer eliyle bir hançer çekti.

Yaratığın başındaki kapüşon düştü ve insan yüzünü –insan yüzüne benzeyen ama artık bir insan yüzü olmayan– andıran bir şekil ortaya çıktı. Saçları seyrek, parlayan kafasından küme küme sicimler gibi sarkıyordu ve dudakları... Ağzının etrafı yara izleriyle kaplıydı; biri ağzını yırtarak açmış, sonra dikip yeniden yırtmış gibi.

Yaratık yamru yumru elini karnına bastırdı; kahverengi, kırık dişlerinin arasından hızlı hızlı soluyarak Celaena'ya baktı; ona öyle bir nefretle baktı ki Celaena yerinden kımıldayamadı. Çok insani bir ifadeydi bu...

“Nesin sen?” Celaena Damaris'i sallayarak bir adım daha geriledi.

Fakat aniden yaratık kendisini pençelemeye, siyah giysilerini yırtmaya, saçını çekiştirmeye ve kafatasının içine uzanıp bir şey çıkaracakmış gibi ellerini kafasına bastırmaya başladı. Attığı o çığlıklar, o öfke ve ümitsizlik...

Yaratık şatonun koridorundaydı.

Demek ki...

Bu şey, bu kişi... O da Wyrd işaretlerini nasıl kullanacağını biliyordu. Bu doğaüstü gücüyle onu durdurabilecek, ölümlülerin elinden çıkma bir engel de yoktu.

Yaratık başını geriye attı; hayvan gözleri tekrar Celaena'ya çevrildi. Gözleri sabitlendi. Avının tadını merak eden bir yırtıcı gibi.

Celaena dönüp deli gibi koşmaya başladı.

Dorian üçüncü kapıyı geçmişken insan çığlığına benzemeyen bir çığlık işitti. Gümlerler geçidin içini kapladı. Her güm sesinde tiz çığlık bir anlığına kesiliyordu.

Dorian gürültünün geldiği tarafa doğru "Celaena?" diye bağırdı.

Bir güm sesi daha geldi.

"Celaena!"

Sonra... "*Dorian, kaç!*"

Celaena'nın haykırışını izleyen tiz çığlık duvarları sarstı. Meşaleler cızırdadı.

Yüzünden kanlar akan Celaena uçarcasına merdivenden yukarı çıkarken Dorian ince kılıcını çekti. Celaena içinden geçtiği demir kapıyı çarparak kapattı. Bir elinde bir kılıç, diğer elinde bir hançerle Dorian'a doğru koştu. Boynundaki muska mavi pırıltılar saçıyordu, en sıcak ateşler gibi.

Celaena bir saniyede Dorian'ın yanına vardı. Arkalarında kalan demir kapı bir gümbürtüyle yarılarak açıldı ve...

İçeri giren şey bu dünyadan değildi; olamazdı. Bir zamanlar insan olan bir şeyi andırıyordu fakat bedeninden fırlayan her kemiğin üzerinde açlık ve delilik yazan yaratık yamru yumru olmuş, kurumuş ve çökmüştü. *Tanrılar*

adına. Ah, tanrılar! Celaena'nın uykusundan uyandırdığı da neydi?

İkisi koridorda koşarken Dorian bir sonraki kapının merdiven basamaklarına bakarak küfretti. Onlar merdivenden çıkana kadar...

Fakat Celaena hızlıydı. Aylarca eğitim görmek onu güçlendirmişti de. Merdivenden indiklerinde Dorian'ı çokça utandıran bir şey oldu. Celaena prensin tuniğinin yakasına yapışıp onu neredeyse havaya kaldırarak basamaklardan çıkardı ve kapı eşiğinin ötesinde kalan koridora fırlattı.

Arkalarından yaratığın tiz çılgılığı geldi. Dorian arkasına dönüp baktığında basamaklardan yukarı sıçrayan yaratığın parıldayan dişlerini gördü. Celaena şimşek hızıyla demir kapıyı yaratığın yüzüne kapattı.

Tek bir kapı kalmıştı. Dorian ilk koridora uzanan sahanlığı gözünün önüne getirebiliyordu; onun ardında spiral merdiven boşluğu ve ikinci merdiven boşluğu vardı ve...

Ya sonra, ana kütüphaneye vardıklarında ne olacaktı? O yaratığa karşı ne yapabilirlerdi?

Dorian, Celaena'nın yüzündeki katıksız dehşeti görünce onun da aklında aynı sorunun olduğunu anladı.

Celaena, Dorian'ı koridora attıktan sonra hemen geriye atıldı; yaratığın inini kütüphanenin geri kalanından ayıran son demir kapıyı çarptı. Ağırlığını kapıya verdi ve yaratık kapının diğer yanına sertçe yüklendiğinde yıldızları saydı. Tanrılar adına, yaratık güçlüydü; güçlü, vahşi ve inatçı...

Kısa bir an için Celaena geriye sendeledi ve yaratık kapıyı aralamaya çalıştı. Fakat Celaena ileri atılıp sırtını kapıya yasladı.

Eli kapının arasına sıkışan yaratık acıyla inledi ve pençesini durmaksızın kapıyı iten Celaena'nın omzuna geçirdi. Celaena'nın burnundan akan kan omuzlarından aşağı süzülen kanla karıştı. Pençeler daha da derine gömüldü.

Dorian kapıya koşup sırtını kapıya yasladı. Soluk soluğa, şaşkın gözlerle Celaena'ya baktı.

Kapıyı kilitlemeleri gerekiyordu. Bu yaratık Wyrd işaretlerini bilecek kadar zeki de olsa ikisinin zaman kazanması gerekiyordu. Celaena'nın Dorian'a kaçacak zaman kazandırması gerekiyordu. Yakında güçleri tükenecek, yaratık kapıyı kırıp geçecek ve onlarla birlikte önüne çıkan herkesi öldürecekti.

Bir yerlerde bir kilit olmalıydı; yaratığı içeride tutmanın, kısa süreliğine de olsa yavaşlatmanın bir yolu olmalıydı...

Celaena, Dorian'a "*Kapıyı it,*" diye fısıldadı. Yaratık biraz ilerlese de Celaena tüm gücüyle, bacaklarından güç alarak kapıyı itti. Yaratık tekrar kükredi. Öyle güçlü bir ses çıkarmıştı ki Celaena kulaklarının kanayacağını sandı. Dorian bir öncekinden daha okkalı bir küfür savurdu.

Celaena, Dorian'a baktı; tenine giren pençelerin verdiği acıyı hissetmiyordu bile. Dorian'ın alnından aşağı terler süzülürken birden... Birden...

Kapının kenarındaki metal ısınmaya, kıpkırmızı yanmaya ve cızırtılar çıkarmaya başladı...

Büyü oradaydı, iş başındaydı ve yaratığın içeri girmesini önlemek için kapıyı mühürlemeye çalışıyordu. Fakat büyü orada Celaena için bulunmuyordu.

Konsantre olan Dorian'ın gözleri kısılmıştı ve beti benzi atmıştı.

Celaena yanılmamıştı. Dorian'da *gerçekten* büyü gücü

vardı. Sarıbacak'ın en çok parayı verene, kralın kendisine satmak istediği bilgi buydu. *Her şeyi değiştirebilecek olan bilgi buydu. Dünyayı değiştirebilecek olan.*

Dorian'ın damarlarında büyü dolaşıyordu.

Ve durmazsa tutuşacak, demir kapıya yapışıp kalacaktı.

Kapı Dorian'ı boğuyordu. Bir tabutun içindeydi, havasız bir tabut. Büyüsü nefes alamıyordu. *Dorian* nefes alamıyordu.

Yaratığın kapıyı biraz daha aralamasıyla Celaena küfretti. Ne yaptığığın farkında bile olmayan Dorian'ın tek bildiği kapıyı mühürlemesi *gerektiği*ydi. Bunu yapmak için gerekli yöntemi büyü gücü belirlemişti. Dorian bacaklarıyla, sırtıyla itiyor, kapıyı lehimlemeye çalışırken büyüsünü kırılma noktasına dek zorluyordu. Her şey dönüyor, sıcak artıyor, boğulacak gibi oluyordu...

Büyü bedeninden kayıp gitti.

Yaratık kapıyı büyük bir güçle itti ve Dorian'ı geriye doğru sendeletti. Fakat Dorian dengesini geri kazanmaya çalışırken Celaena ağırlığını kapıya daha da çok verdi.

Celaena'nın kılıcı bir iki metre ötedeydi ama bir kılıç neye yarayacaktı ki?

Kaçıp canlarını kurtarma ümitleri kalmamıştı.

Celaena, Dorian'la göz göze geldi. Kanla kaplı yüzünde o bariz soru vardı:

Ben ne yaptım?

Dorian aniden Damaris'e doğru atılırken yaratığın hâlâ pençeleriyle kavradığı Celaena yerinden kıpırdamıyordu bile. Yaratık bir kez daha kapıya sıkışan kolunu kurtarmaya çalışırken prens kılıcı savurup yaratığın bile-

ğine indirdi. Yaratıktan çıkan çığlık Celaena'nın kemiklerine işlese de kapıyı tamamen kapatmayı başarmışlardı. Celaena tökezledi. Canavarın kopuk eli saplandığı omzunda duruyordu. Çok geçmeden Celaena'nın yaratığın tekrar hamle yaptığı kapıya yeniden dayanması gerekti.

“Neyin nesi bu?” diye bağırdı Dorian. Tüm ağırlığını yeniden demir kapıya verdi.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Celaena. Çevrede bir şifacı olmadığından Celaena haykırmamak için kendisini tutarak iğrenç eli omzundan söküp çıkardı. Nefes nefese “Aşağıdaydı,” dedi. Kapının arkasından bir güm sesi daha geldi. “O kapıyı büyüyle mühürleyemezsin. Bir başka... Başka bir yol bulmamız gerek.” Ayrıca bu yaratık her ne kilit açma büyüleri biliyorsa onlara üstün gelecek bir şeyler de bulmalıydılar; onun dışarı çıkmasını önleyecek bir yol. Burnundan ağzına akan kan Celaena'yı öksürttü. Kanı yere tükürdü. “Bir kitap var. *Yürüyen Ölüler*. Aradığımız yanıtı orada bulabiliriz”

Gözleri buluştu. Sanki o an ikisi arasında gergin bir ip uzandı; bir güven anıydı bu. Bakışlarıyla birbirlerine dair sorularını yanıtlayacaklarına dair bir yemindi.

Dorian “Kitap nerede?” diye sordu.

“Kütüphanede. Kitap seni bulacaktır. Bunu ancak birkaç dakika daha tutabilirim.”

Celaena'nın sözünün anlamına kafa yorma ihtiyacı duymayan Dorian hızla yukarı kata koştu. Kitaplıkların arasında ilerlerken parmaklarını kitap isimleri üzerinde gezdiriyordu. Geçen her saniyenin Celaena'nın gücünü tükettiğini bildiğinden giderek hızlanıyordu. Hayal kırıklığı içinde haykıracakken üzerinde büyük, siyah bir kitabın durduğu bir masanın yanından geçti.

Yürüyen Ölüler

Celaena haklıydı. Neden tuhaf bir şekilde hep haklı çıkıyordu ki? Kitabı kaptığı gibi gizli odaya koştu. Celaena gözlerini yummuştu ve sıktağı dişleri kendi kanıyla kıpkırmızı olmuştu.

“Getirdim,” dedi Dorian. Celaena’ya sorma gereğı duymadan kapıyı itmeye koyuldu. Celaena yere yığılıp kitabı eline aldı. Sayfaları art arda çevirirken elleri titriyordu. Kanı yazıların üzerine damladı.

Celaena yüksek sesle okudu. “Bağlamak ya da hapsedmek için.” Dorian sayfadaki düzinelerce sembole baktı. “İşe yarayacak mı bu?” diye sordu.

Celaena hırıltılı bir sesle “Umarım,” dedi. Çoktan harekete geçmişti bile. Bir eliyle açık kitabı tutuyordu. “Büyük bir kez yapıldığında o eşikten geçmesi bile onu canını alabileceğimiz kadar uzun süre olduğu yerde tutacak.” Celaena parmaklarını göğsündeki yaralara götürdü; yaralı bedenini bir mürekkep hokkası gibi kullanarak kapının etrafına ilk ve ikinci işaretleri çizerken Dorian’ın tek yapabildiği onu şaşkınlıkla izlemek oldu.

Dorian nefes nefese “Fakat eşikten geçmesi için,” dedi, “bizim...”

Celaena, Dorian’ın lafının gerisini onun yerine getirerek başını salladı. “Kapıyı açmamız gerek.”

Dorian başının üzerinde kalan duvara da Celaena’nın işaretler çizebilmesi için çekildi.

Celaena uzun bir nefes vererek son işareti çizdi ve aniden işaretler cılız, mavi bir ışıkla parladı. Dorian demirin kaskatı kesildiğini hissettiğinde bile kapıya dayanmaya devam etti.

Celaena kılıcı doğrultarak “Artık bırakabilirsin,” diye

fısıldadı. “Bırak ve geç arkama.”

En azından Dorian’a oradan kaçmasını söyleyerek hakaret etmemişti.

Dorian son bir nefes alarak kendisini kapıdan uzağa attı.

Yaratık sertçe çarptığı kapıyı savurarak açtı.

Ardından tam da Celaena’nın dediği gibi eşikte donakaldı. Başını koridora doğru uzatırken hayvansı gözleri fırl fırladı. Sonra bir sessizlik oldu ve o anda Dorian, Celaena ve yaratığın birbirlerine baktıklarına yemin edebildi. Yaratığın yabaniliği bir an için de olsa yatışmıştı. Sadece bir an için... Ardından Celaena harekete geçti.

Kılıç meşalenin ışığında parladı; yarılan etin, kırılan kemiğin sesleri geldi. Boyun tek darbeye kesilemeyecek kadar kalındı. Bu yüzden Dorian bir nefes daha alamadan Celaena ikinci darbeyi indirdi.

Baş bir küt sesiyle yere çarparken kesik boyundan – kapı eşiğinde felce uğrayan bedenden – kan püskürüyordu.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Dorian. “Kahretsin.”

Celaena tekrar hareketlendi; kılıcını başın üzerine indirdi. Yaratığın hâlâ kendisini ısırabileceğini düşünüyor muş gibi başı kılıca geçirdi.

Celaena kapının etrafındaki kanlı işaretlere uzanıp parmağını işaretlerden birinin arasından geçirdiğinde Dorian küfürler sıralamaya devam ediyordu.

Yaratığın başsız bedeni yere yığıldı; sabitleme büyüsü bozulmuştu.

Beden yere düşer düşmez Celaena dört darbe daha indirdi; üç darbe zayıf gövdeyi parçalarken dördüncü darbeye kılıç yaratığın kalbinin olması gereken noktaya sap-

landı. Celaena kılıcını beşinci kez indirip yaratığın göğüs boşluğunu açtığında Dorian'ın midesi bir kez daha kalktı.

Fakat Celaena her ne gördüyse yüzü Dorian'ınkinden beter solmuştu. Dorian yaratığa bakmak istemedi.

Celaena bütün gücüyle tekmelediği epey insansı başı kapı eşiğinin ötesine, yaratığın parçalanmış bedeninin yanına gönderdi. Ardından demir kapıyı kapatıp parmağıyla birkaç yeni işaret çizdi. İşaretler bir kez parlayıp söndü.

Celaena yüzünü Dorian'a çevirse de prens gözlerini yeniden –şimdi kapalı olan– kapıya çevirmişti.

“Ne kadar dayanır bu... Bu *büyük*?” Dorian sözcüğü çıkarırken neredeyse boğulacak olmuştu.

“Bilmiyorum,” dedi Celaena. Başını iki yana salladı. “Sanırım ben işaretleri silene kadar.”

Dorian sözcükleri dikkatle seçerek “Bence kimseye bu konudan bahsedemeyiz,” dedi.

Celaena bir nebze yabani kaçan kahkaha attı. Diğerlerine, hatta Chaol'a bile, bu olanlardan bahsetmek güç sorulara yanıt verecekleri anlamına geliyordu. İkisi de başlarını celladın baltasının altında bulabilirlerdi.

“E,” dedi Celaena, ağzındaki kanı taşların üzerine tükürdü, “önce sen mi açıklama yapacaksın, ben mi?”

İlk açıklama yapan Celaena oldu çünkü Dorian derhal kir içinde kalan tuniğini değiştirme gereği duymuştu ve o soyunma odasındaiken konuşmak iyi bir fikir gibi gelmişti. Celaena, Dorian'ın yatağına oturdu. Onun da hali Dorian'dan iyi değildi; bu yüzden de prensin kulesine hizmetçilerin kullandığı karanlık geçitlerden gitmişlerdi.

Celaena elinden geldiğince sessizce “Kütüphanenin al-

tında kadim bir zindan var,” dedi. “Sanırım...” Soyunma odasının hafifçe aralanmış kapısından altın rengi tenin ışıltısını seçince gözlerini kaçırdı. “Sanırım biri o yarattığı hücrelerinden kaçana dek orada tuttu. O zamandan beri de yaratık kütüphanede yaşıyordu.”

Celaena’nın Dorian’a yarattığı kralın *yarattığına* dair şüphelerinden bahsetmesine gerek yoktu. Saat kulesi bizzat kral tarafından inşa ettirildiğinden Dorian bunun ne anlama geleceğini biliyor olmalıydı. Yaratık göğsünün içinde bir insan kalbi taşıdığından Celaena onun bir şekilde üretildiğinden emindi. Celaena kralın hem kuleyi hem de canavarı üretmek için en azından bir Wyrđ anah-tarı kullandığına dair bahse girebilirdi.

Dorian soyunma odasından “Anlamadığım şu...” dedi. “Neden bu yaratık şimdi demir kapıları kırıp geçebiliyor-ken bunu daha önce yapmadı?”

“Ben aptallık edip kapılardaki büyüyü tek tek bozdu-ğum için,” dedi Celaena.

Bu bir yalandı; yani yalan sayılırdı. Fakat Celaena yaratığın neden daha önce dışarı kaçamadığını ve o za-mana dek neden kimseye zarar vermediğini açıklamadı, *açıklayamadı*. Yaratığın o gece neden koridorda görünüp kaybolduğunu ve aynı gece kütüphanecilerin neden zarar görmediklerini de.

Fakat yaratığın bir zamanlar olduğu insan... Belki o insan tamamen kaybolmamıştı. Şimdi ortada bir sürü soru, yanıtsız kalan birçok şey vardı.

“Peki kapıya yaptığın o son büyü. Sonsuza dek etkisini koruyacak mı?” Dorian üzerinde yeni bir tunikle ve pan-tonlonla belirdi. Hâlâ çıplak olan ayaklarının görüntüsü Celaena’da tuhaf bir mahremiyet hissi uyandırmıştı.

Celaena omuz silkti. Kanlı ve pis yüzünü silme arzuna gem vurdu. Dorian'ın banyosunda yıkanma teklifini geri çevirmişti. *Bu* ona bir hayli mahrem gelmişti.

“Kitapta kalıcı bir bağlama büyüğü olduğu yazılmış, bu yüzden bizden başka birinin oradan geçebileceğini sanmam.”

Tabii kral içeri girmek istemez ve Wyrđ anahtarlarından birini kullanmazsa.

Dorian elini saçında gezdirdi; ardından yatağa, Celaena'nın yanına oturdu. “Yaratık nereden geldi?”

Celaena yalan söylemeyi seçti. “Bilmiyorum.” Kralın yüzüğü gözlerinin önüne geldi. Fakat yüzük Wyrđ anahtarı olamazdı; Sarıbacak anahtarların siyah kayanın parçaları olduğunu söylemişti; şekil verildiklerini söylememişti. Fakat kral anahtarı kullanarak yüzüğü yapabilirdi. Celaena artık Archer'ın ve çevresindekilerin neden anahtara hem gıpta ettiklerini hem de yok etmek istediklerini anlıyordu. Kral anahtarı yaratıklar *üretmek* için kullanırsa...

Daha çok yaratık üretirse...

Bir sürü kapı vardı. İki yüzün üzerinde bir sürü kapı. Ayrıca hem Kaltain hem de Nehemia kanatlardan bahsetmişti; rüyalarındaki kanatlardan, Ferian Geçidi'nin üzerinde çırpılan kanatlardan. Kral orada ne işler çeviriyordu?

Dorian “Anlat bana,” diye bastırdı.

Celaena bir kez daha yalan söylemeyi seçti ve bunu yaptığı için kendisinden nefret etti. “Bilmiyorum.” Dorian'ın sevdiği her şeyi tuzla buz edebilecek gerçeği anlamasını nasıl sağlayabilirdi?

“Şu kitap,” dedi Dorian. “Onun faydası olabileceğini nereden biliyordun.”

“Kitabı bir ara kütüphanede bulmuştum. Sanki... peşimden geliyordu. Bir keresinde yanıma almamama rağmen süitimde buldum kitabı, sonra yine kütüphanede ortaya çıktı. İçi bu tür büyülerle doluydu.”

“Fakat bu büyü değil,” dedi Dorian. Rengi atmıştı.

“Senin sahip olduğun gibi bir büyü değil. Bu farklı. Bu büyüün işe yarayacağından bile emin değilim. Konu açılmışken...” Celaena gözlerini Dorian’ın gözlerine dikti. “Sende... büyü gücü var.”

Dorian, Celaena’nın yüzünü süzdü. Celaena eğilip bükülmemek için kendisini zorladı.

“Ne diyeyim istiyorsun?”

“Nasıl büyü gücün olduğunu söyle bana,” diye fısıldadı Celaena. “Bana *sende* büyü varken dünyanın geri kalanında olmadığını söyle. Bana büyüünü nasıl keşfettiğini ve bunun ne tür bir büyü olduğunu anlat. Her şeyi anlat bana.” Dorian başını iki yana sallasa da Celaena öne eğildi. “Babanın yasalarını en azından on kez çiğnediğime şahit oldun. Sen beni kolayca mahvedebilecekken seni ona ispiyonlayacağımı mı sanıyorsun?”

Dorian iç geçirdi. Kısa bir süre sonra “Birkaç hafta önce ben... bir öfke patlaması yaşadım. Bir konsey toplantısında o kadar öfkelendim ki hışım ile dışarı çıkıp bir duvarı yumrukladım. Nasılsa taş çatladı ve yakınımıdaki pencere parçalandı. O andan beri gücün kaynağını, tam olarak nasıl bir güç olduğunu anlamaya çalışıyorum. Nasıl kontrol edileceğini de. Fakat... kendiliğinden oluveriyor işte. Tıpkı...”

“Tıpkı Chaol’u öldürmeme engel olmak için gücünü kullandığında olduğu gibi.”

Seslice yutkunan Dorian’ın gırtlak ağısı aşağı yukarı hareket etti.

Celaena, Dorian'ın gözlerine bakamadan "Bunun için sana teşekkür ederim," dedi. "Beni durdurmasaydın ben..." Chaol'la arasında neler yaşanmış olursa olsun, artık ona karşı ne hissederse hissetsin o gece onu orada öldürseydi bunun geri dönüşü, telafisi olmayacaktı. Bir açıdan... Bir açıdan bunu yapması Celaena'yı kütüphane-deki o yaratıktan farksız kılacaktı. Bunu düşünmek bile Celaena'yı hasta ediyordu. "Sendeki büyüünün ne tür bir büyü olduğu önemli değil. O güç o gece sırf Chaol'un değil, birçok insanın hayatını kurtardı."

Dorian huzursuzca kıpırdandı. "Hâlâ bu gücü nasıl kontrol edeceğimi öğrenmem gerek Yoksa herhangi bir yerde ortaya çıkabilir. Herkesin gözleri önünde. Şu ana dek şanslıydım ama şansımın hep böyle yaver gideceğini sanmıyorum."

"Başka bilen var mı? Chaol? Roland?"

"Hayır. Chaol bilmiyor, Roland da kısa süre önce Dük Perrington'la birlikte şatodan ayrıldı. Birkaç aylığına Morath'a gidiyorlar... Eyllwe'deki durumu gözlemek için."

Tüm bunların birbiriyle bağlantılı olması gerekiyordu: Kral, büyü, Dorian'ın gücü, Wyrd işaretleri ve hatta yaratık. Prens yatağına gidip şilteyi kaldırdı. Şiltenin altından bir kitap çıktı. Bir şeyler gizlemek için iyi bir yer olmasa da yiğitçe bir çabaydı bu. "Adarlan'ın soylu ailelerin soy ağaçlarını inceledim. Birkaç nesildir bizden büyü gücü olan birileri çıkmamış."

Celaena'nın ona anlatabileceği birçok şey vardı. Fakat bunu yaparsa yanıtlaması gereken birçok soru olacaktı. Bu yüzden sadece Dorian'ın gösterdiği, art arda çevirdiği sayfaları incelemekle yetindi.

"Dur biraz," dedi Celaena. Kitaba doğru uzanmasıyla

omzunda açılan yaralar ona büyük bir acı verdi. Dorian'ın durduğu sayfaya göz gezdirdi. Kalbi krala ve planlarına dair bir başka ipucu bulmasının heyecanıyla küt küt atıyordu. Sonra Dorian'ın sayfaları çevirmeye devam etmesini istedi.

Dorian kitabı kapatıp "Gördün mü?" diye sordu. "Gücün nereden geldiğinden pek de emin değilim."

Dorian hâlâ temkinli gözlerle Celaena'yı izliyordu. Celaena gözlerini Dorian'ın kollarıyla buluşturdu ve sessizce "On yıl önce, sevdiğim... sevdiğim insanların çoğu büyük güçleri olduğu için idam edildi," dedi. Dorian'ın gözlerinde beliren acıya ve suçluluğa rağmen Celaena konuşmasına devam etti. "Bu yüzden başka kimsenin, hatta o idamların emrini veren adamın oğlunun bile bu güç yüzünden ölmesini görmeyi hiç de arzu etmediğimi söylersem beni anlarsın."

Dorian "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Karnımızı tika basa dolduracağız, bir şifacıya gideceğiz ve banyo yapacağız. Sırasıyla yapacaklarımız bunlar."

Dorian güldü ve şakacıktan diziyle Celaena'yı dürttü.

Celaena öne eğilip ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdı. "Bekleyeceğiz. Kimse içeri girmeye çalışmasın diye o kapıya göz kulak alacağız ve... adım adım ilerleyeceğiz."

Dorian, Celaena'nın elini tutup pencereye baktı. "Adım adım."

45. BÖLÜM

Celaena yemek yememiş, banyo yapmamış ve omzunu bir şifacıya göstermemişti.

Bunları yapmak yerine zindana koşmuş, yanından geçtiği muhafızlara dönüp bakmamıştı bile. Bitkinlik iyice üzerine çökse de içindeki korku bacaklarına güç veriyor, merdivenleri koşarcasına iniyordu.

Beni kullanmak istiyorlar. Beni oyuna getirdiler. Böyle demişti Kaltain. Dorian'ın gösterdiği, içinde Adarlan asillerinin soyağacı olan o kitapta Rompier ailesi fertlerinde güya iki nesil önce kaybolan büyüünün sıkça görüldüğü ailelerinin arasında gösterilmişti.

Ne demişti Kaltain? *Bazen beni buraya Perrington'la evleneyim diye değil, başka bir amaç için getirdiklerini düşünüyorum.*

Kaltain şatoya Cain gibi getirilmişti. Cain'in memleketi kabilelere güçlü şamanların hükmettiği Beyaz Diş Dağları'ydı.

Zindanın koridorunda Kaltain'in hücreesine doğru ilerleyen Celaena'nın ağzı kurudu. Hücrenin önünde durup parmaklıkların arasından baktı.

Hücre boştu.

İçeride sadece Celaena'nın dağılmış samanların arasına fırlatılıp atılmış pelerini vardı. Sanki Kaltain kendisini götürmek için gelenlere direnmişti.

Hemen sonra Celaena muhafızların odasına gidip parmağıyla koridora işaret etti. "Kaltain nerede?" Daha bu sözlerin ağzından çıkmasıyla zindanlarda günlerce uyuşturulmasının etkisiyle buğulanan bir anı berraklaşmaya başladı.

Muhafızlar önce birbirlerine sonra da Celaena'nın yırtık, kanlı giysilerine baktılar. Sonra içlerinden biri "Dük onu götürdü... Morath'a," dedi. "Karısı yapmak için."

Celaena hızla zindandan çıkıp süitinin yolunu tuttu.

Kaltain'in fısıldadığı sözleri anımsadı: *Bir şey geliyor. Ben de onu karşılayacağım.*

Baş ağrılarım her geçen gün kötüleşiyor ve kafamın içi şu kanat sesleriyle dolu.

Celaena az kalsın basamakta tökezleyecekti. Dorian'ın birkaç gün önce söylediği bir şeyi anımsadı. *Roland son zamanlarda feci baş ağrıları çekiyor.* Dorian'ın Havilliard kanını taşıyan Roland da Morath'a gitmişti.

Gitmiş miydi yoksa götürülmüş müydü?

Celaena omzuna dokundu ve parmaklarının altındaki açık, kanlı yaraları hissetti. Yaratık acı çekiyormuş gibi kendi kafasını pençelemişti. Kapıdan içeri daldığında ise, birkaç saniyeliğine olduğu yere mihlandığında Celaena onun çarpılmış gözlerinde insani bir şey –Celaena'nın ona bahsettiği ölüm karşısında rahatladığını, minnettar kaldığını belli eden bir şey– görmüştü.

Celaena aklında kütüphanenin altındaki yaratığın insan kalbi ve insanımsı bedeniyle "Kimdin sen?" diye fısıldadı. "Ve sana ne yaptılar?"

Fakat içinden bir his yanıtı zaten bildiğini söylüyordu.

Çünkü Wyrđ anahtarlarının yapabildiklerinden biri de buydu, Wyrđ işaretlerinin kontrol ettiği diğer güç: Hayat.

Ferian Geçidi'nde kanat sesleri işitiyorlar. Nehemia böyle demişti. *İzcilerimiz geri gelmiyor.*

Kral ölümlü insanlardan çok daha kötü işler çeviriyordu. Çok ama çok daha kötü. Fakat onlarla ne yapmayı planlıyordu? Yaratıklarla ve Roland gibi Kaltain gibi insanlarla?

Celaena'nın kralın Wyrđ işaretlerinin kaçını bulduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Geri kalanların nerede olabileceğini de.

Ertesi gece Celaena kütüphane mahzenlerine açılan kapıyı inceledi; kapının diğer yanından herhangi bir ses işitebilmek için kulak kesildi.

Çıt çıkmıyordu.

Kanla yazılmış Wyrđ işaretleri benek benek olup kura da tortunun altında her işaretin koyu hatları metale lehimlenmiş gibi seçiliyordu.

Yükseklerden saat kulesinin boğuk böğürtüsü geldi. Saat sabahın ikisiydi. Nasıl oluyordu da kimse kralın özel gizli bölmesi vazifesini gören kadim bir zindanın üzerine dikildiğini bilmiyordu?

Celaena önündeki kapıya dik dik baktı. Sebep kimse- nin buna olasılık vermemesi olamaz mıydı?

Uyuması gerektiğini bilse de haftalardır uyuyamıyordu ve artık uyumaya çalışmak ona anlamsız geliyordu. Buraya geliş nedeni buydu: karman çorman düşünceleri arasında işe yarar bir şeyler yapmak.

Hançeri sağ elinde çevirip uygun açığa getirdi ve kapıyı hafifçe, tereddütle çekti.

Kapı yerinden oynamadı. Durup tekrar hayat belirtisi olacak seslere kulak kesildi ve kapıyı daha kuvvetli çekti.

Kapı kımıldamadı.

Celaena kapıyı birkaç kez daha çekti; bir ayağını duvara yaslayarak bile çekse de kapı geçit vermedi. Nihayet kapıdan *hiçbir şeyin* –her iki yöne doğru– geçemeyeceğinden emin olduktan sonra Celaena derin bir nefes verdi.

Bu yerden bahsedeceği kimse ona inanmazdı; tıpkı kimsenin Wyrd anahtarlarıyla ilgili çılgınca, hayli olanak dışı öyküsüne inanmayacağı gibi.

Wyrd anahtarlarını bulmak için önce bilmeceyi çözme-
liydi. Ardından kralı birkaç aylığına şatodan uzaklaşma-
ya ikna etmesi gerekecekti. Belki birkaç yıl. Bunu yapma-
sı için kralı çok dikkatli bir şekilde işlemeliydi. Hele hele
anahtarlardan birinin onda olma ihtimali varken. Fakat
hangisi?

Kanat sesleri işitiyorlar...

Sarıbacak ancak üç anahtar birleştirildiğinde Wyrd Kapısı'nın açılacağını ama her bir anahtarın tek başına büyük bir gücü olduğunu söylemişti. Kral daha ne tür korkunç şeyler yaratabilirdi? Üç Wyrd anahtarını da ele geçirirse Erilea'ya kendisine hizmet edecek ne tür bir bela getirebilirdi? Kıtada işler zaten karışıktı; huzursuzluk giderek büyüyordu. Celaena'nın içinden bir ses kralın bu duruma çok da uzun süre göz yummayacağını söylüyordu. Hayır, yaratmak için uğraştığı her neyse bunu insanların üzerine salması ve direnişi sonsuza dek ortadan kaldırması an meselesiydi.

Geçit vermeyen kapıya bakan Celaena'nın midesi kalktı. Kapının dibinde yarı kurumuş bir kan gölü vardı. Kan öyle karaydı ki petrolü andırıyordu. Celaena çömelip

birikintide parmağını gezdirdi. Sıvıyı kokladığında kötü kokudan öğürecek oldu. Ardından parmağını başparmağına sürttü. Dokunduğunda da sıvı görüldüğü kadar petrolümsüydü.

Celaena ayağa kalktı. Elini cebine atıp parmaklarını silecek bir şey aradı. Elini çıkardığında avucunda kâğıtlar, daha doğrusu kâğıt parçaları vardı. Boş zamanlarında çalışmak için sürekli yanında gezdirdiği şeylerdi bunlar. Kaşlarını çatıp parçalara göz gezdirerek hangisini mendil yerine kullanabileceğine baktı.

Kâğıtlardan biri sadece bir ayakkabı faturasıydı, herhalde makbuzu o sabah kazara cebine atmıştı. Bir kâğıt daha vardı... Celaena kâğıdı gözlerine yaklaştırdı. Kâğıtta “*Ah! Zamanın Akışı!*” yazıyordu. Celaena bunu göz bilmeceğini çözmeye çalışırken karalamıştı. Mezardaki her şeyin ona büyük bir sır, büyük bir ipucu gibi geldiği zamanlarda.

Ne de faydası olmuştu ama bunun ona! Bir başka çıkmaz sokaktı işte. Bir küfür mırıldanarak kâğıdı parmağındaki kiri silmek için kullandı. Mezardan hâlâ bir anlam çıkarabildiği de yoktu. Tavandaki ağaçların ve zemindeki yıldızların bilmeceyle ne ilgisi vardı? Yıldızlar gizli bir deliğe çıkmalıydı ama pekâlâ tavanda olabilirlerdi. Neden her şey ters yapılmıştı?

Brannon tüm yanıtları tek bir yere koyacak kadar aptal olabilir miydi?

Yaratığın yağlı kanıyla lekelenen, buruşturduğu kâğıt parçasını yeniden açtı. *Ah! Zamanın Akışı!*

Gavin’in ayakucunda hiçbir yazı yoktu. Sadece Elena’nın ayakucunda vardı. O sözcüklerden de pek bir anlam çıkmıyordu.

... Fakat bu sözcüklerin anlamlı olmaması da mümkün

değil miydi? Bir şeyi ima edecek kadar mantıklıyken aslında başka bir anlama geliyor olamaz mıydı?

Mezarda her şey tersineydi, doğal düzen terse doğru yeniden düzenlenmişti. Her şeyin allak bullak, yanlış bir düzende olduğunu ima etmek için. Öyleyse gizlenen bir şey apaçık ortada olmalıydı. Fakat diğer her şey gibi onun da anlamı çarpılmıştı.

Ve ona haklı olup olmadığını söyleyebilecek bir tek kişi –bir tek varlık– vardı.

46. BÖLÜM

Celaena mezara vardığında soluk soluğa “Bu bir anagram,” dedi.

Mort bir gözünü açtı. “Akıllıca değil mi? Yanıtı herkesin görebileceği bir yere gizlemek?”

Celaena kapıyı ancak içeri girebileceği kadar araladı. Ay ışığı kuvvetliydi ve ışığın tam olarak nereye düştüğünü gördüğünde nefesi kesildi. Titreyerek lahdin dibinde durdu ve parmaklarını taş harflerin üzerinde gezdirdi. “Bana bunun ne anlama geldiğini söyle.”

Mort duraksadı; Celaena’nın ona bağırmak için bir nefes alacağı kadar uzun bir süre için. Neden sonra “Ah zamanın akışı... Harflerin yerini değiştir... Hanımınız naaşı,” dedi.

Bu onay Celaena’ya yetmişti.

Bu cümle üç Wyrđ anahtarının ilkinin yerini gösteriyordu.* Celaena taş bedeninin etrafında döndü. Gözleri

* Bahsi geçen cümle “Ah! Time’s Rift” serinin ilk kitabında geçtiğinden ve ilk kitapta bu cümlelerin bu kitapta geçen, yukarıdaki bilmecenin çözümünde kullanılacağına dair herhangi bir ipucu bulunmadığından cümlelerin ilk kitaptaki çevirisinin (Ah! Zamanın Akışı) korunması gerekmiştir. “Ah! Zamanın akışı” cümlesinden elde edilen en iyi anagram “Hanımınız naaşı” olmuştur. Anagram, kitabın İngilizce aslında “I am the first” (ben birinciyim, ben ilkim) cümlesini vermektedir. Ancak “Ah! Zamanın Akışı” cümlesinin bu ikinci kitapta korunması zorunluluğu “Ben birinciyim” ya da bağlama uygun olacak şekilde “İlk taş bende”, “Birinci taş burada” gibi cümlelere karşılık gelecek bir anagram kurgulamayı imkânsız kılmıştır (ç.n.)

Elena'nın uyuyan yüzündeydi. O ince hatlara bakarken sözcükleri fısıldadı.

*Ve yastayken o, bunlardan birini
Çok sevdiği kadının tacına gizledi,
Yattığı yerde sevdiğiyle kalsın diye,
O yıldızlı hücrede.*

Celaena titreyen parmaklarını tacın ortasındaki mavi mücevhere götürdü. Bu gerçekten Wyrđ anahtarıysa... Anahtarla ne yapacaktı? Anahtarı yok etmek zorunda mı kalacaktı? Anahtarı kimse bulamayacak şekilde nereye saklayabilirdi? Sorular birbiri ardına zihnini dolduruyordu; bu güç sorular onu süitine geri kaçmaya itse de cesaretini topladı. Daha sonra her şeyi ayrıntılı bir şekilde düşünürdü. *Korkmayacağım.*

Taçtaki mücevher ay ışığında parlıyordu. Celaena temkinlice mücevheri yana doğru itti. Taş yerinden kılmıdamadı.

Tekrar itti; yana daha yakın dururken tırnağını mücevherle taş yuvanın arasında kalan ince çizgiye soktu. Mücevherin yerinden oynamasıyla altındaki küçük bölme ortaya çıktı. Bölmenin büyüklüğü bir sikke kadar ve derinliği ise ancak küçük bir çakıl taşının sığacağı kadardı.

Celaena deliğe baktı. Ay ışığında sadece gri taş seçiliyordu. Bir parmağını bölmeye sokup yüzeyde gezdirdi.

Bölmede hiçbir şey yoktu. Kırık bir taş parçası bile.

Omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Demek gerçekten onda," diye fısıldadı. "Anahtarı benden önce bulmuş. Gücünü de kendi amaçları için kullanıyor."

Mort sessizce "Anahtarı bulduğunda daha yirmi yaşın-

daydı,” dedi. “Tuhaf, aksi bir gençti! İstenmediği, unutulmuş köşelerde dolandır; onun yaşındaki birinin –hatta yaşı kaç olursa olsun hiç kimsenin– okumayacağı kitaplar okurdu! Fakat bu özellikleri bana tanıdığım birini *epeyce* hatırlatıyor.”

“Ve şu ana dek bunu bana söylemeyi *unuttun*, öyle mi?”

“O zamanlar bunun ne olduğunu bilemiyordum; sadece önemsiz bir şeyi aldığını sanmıştım. Sen bilmeceyi okuyana dek şüphelenmedim.”

Neyse ki Mort bronzdan yapılmıştı. Yoksa Celaena onun suratını darmadağın ederdi. “Anahtarla neler yapmış olabileceğine dair bazı şüphelerin var mı?” İçini saran korkuyla mücadele eden Celaena mücevheri yuvasına oturttu.

“Nereden bilebilirim. Bana hiçbir şey söylemedi ki. Tabii onunla konuşmaya tenezzül etmediğimi de söylemeliyim. Kral olduğunda geri geldi ama sadece birkaç dakika burada gezindikten sonra gitti. Sanırım diğer iki anahtarı arıyordu.”

“Anahtarın burada olduğunu nasıl anladı?” diye sordu Celaena; mermer figürden uzaklaştı.

“Senin gibi ama daha çabuk. Sanırım bu durumda o senden daha zeki.”

“Sence diğer iki anahtar onda mı?” diye sordu Celaena. Uzaktaki duvara baktı; Damaris’in standına. Ailesinin en önemli yadigârlarından biri olan Damaris’i neden almamıştı?

“Diğer anahtarlar ondaysa, sence şimdiye kadar sonumuz gelmez miydi?”

“Demek tüm anahtarların onda olmadığını düşünüyorsun?” diye sordu Celaena. İçerideki soğuğa rağmen terlemeye başlamıştı.

“Eh, Brannon bana bir keresinde üç anahtarı da ele geçiren kişinin Wyrd Kapısı’nı kontrol edebileceğini söylemişti. Sanırım şimdiki kral üç anahtarı da ele geçirseydi bir başka diyarı fethetmek için şansını dener ya da bizim diyarımızın geri kalanını fethetmek için çeşitli yaratıkları kölesi yapardı.”

“Böyle bir şey olursa Wyrd bizi esirgesin.”

“Wyrd mi?” Mort güldü. “Yanlış güce yakarıyorsun. Kral Wyrd’i kontrol ederse kendini kurtarmanın başka yollarını bulman gerekecek. Sence de fetihlerine büyü etkisiz hale gelir gelmez başlaması büyük bir tesadüf değil mi?”

Büyünün etkisiz hale gelişi... Celaena “Wyrd anahtarlarını büyüü engellemek, bastırmak için kullandı. Tüm büyüü... Kendisinininki hariç.”

Babasından dolayı Dorian’ın büyüü de etkilenmişti.

Celaena küfrü basıp “Sence onda ikinci Wyrd anahtarı da olabilir mi?” diye sordu.

“Bence biri tek anahtarla büyüü *ortadan kaldıramaz*. Fakat yanılıyor da olabilirim. Kimse anahtarların neler yapabileceğini tam olarak bilmiyor.”

Celaena ellerinin ayalarını gözlerine bastırdı. “Tanrılar adına. Elena’nın benden öğrenmemi istediği buydu. Peki şimdi ne yapmam gerek? Üçüncü anahtarı mı bulmalıyım? Diğer ikisini kraldan çalmalı mıyım?”

Nehemia... Nehemia, mutlaka biliyordun. Bir planın olmalıydı. Fakat ne yapacaktın?

Celaena’nın artık iyice aşına olduğu, içindeki o boşluk giderek genişledi. Ucu bucağı yoktu, sızı veren bir boşluk hissi. Kesinlikle sonu olmayan. Tanrılar ona kulak vermeye tenezzül etseler Nehemia için hayatını verirdi. Bu alması zor bir karar değildi. Çünkü dünyanın korkak

yürekli bir suikastçıya ihtiyacı yoktu. Nehemia gibi biri , gerekiyordu dünyaya.

Fakat artık pazarlık edecek tanrılar kalmamıştı. Nehemia'yla bir kez daha yan yana gelmek; onunla bir kez daha konuşma, sesini işitme şansını elde etmek için ruhunu teklif edebileceği kimsecikler yoktu.

Yine de... Belki de Nehemia'yla konuşmak için tanrılara ihtiyacı yoktu.

Cain büyüyle Ridderak'ı bir başka diyardan çağırmıştı ve elinde kesinlikle bir Wyrd anahtarı yoktu. Hayır, Nehemia geçici bir kapı açacak büyüler olduğunu söylemişti, içinden herhangi bir şeyin geçeceği kadar uzunca bir süre için. Cain bunu yapabildiyse ve Celaena mahzen yaratışını dondurmak ve bir kapıyı kalıcı olarak mühürlemek için işaretleri kullanabildiyse işaretler pekâlâ *bir başka* diyara bir kapı açamaz mıydı?

Celaena'nın göğsü sıkıştı. Başka diyarlar –ölülerin azap ya da huzur içinde yaşadıkları diyarlar– varsa Nehemia'yla konuşamayacağı ne malumdu? Bunu yapabiliirdi. Bedeli her ne olursa olsun kısa bir an için konuşacaktı onunla, kralın anahtarları nerede tuttuğunu soracak ya da üçüncü anahtarı nasıl bulacağını ve başka neler bildiğini sormasına yetecek kadar bir süre.

Bunu yapabiliirdi.

Nehemia'ya söylemesi gereken başka şeyler de vardı. Söylemesi gereken sözler, itiraf etmesi gereken gerçekler. Bir de veda sözcükleri... Fırsat bulamadığı o son veda.

Celaena, Damaris'i tekrar standından aldı. "Mort, sen-ce bir kapı ne kadar açık kalabilir?"

"Her ne düşünüyorsan, şu an ne yapacaksan *unut onu*."

Fakat Celaena mezardan dışarı çıkmak için hareket-

lenmişti bile. Mort anlamıyordu; anlayamazdı. Celaena defalarca sevdiklerini kaybetmiş, sayısız vedadan mahrum kalmıştı. Fakat bu kez öyle olmayacaktı. Birkaç dakikalığına da olsa bu durumu değiştirebilecekken ne gerekiyorsa yapacaktı. Bu kez farklı olacaktı.

Yürüyen Ölüler'e bir iki hançere, mumlara ve boş bir alana –mezarda bulamayacağı kadar geniş bir alan– ihtiyacı olacaktı. Cain'in çizimleri neredeyse bir oda dolusuydu. Gizli tünellerde bir kat yukarıda geniş bir koridor vardı. Uzun bir koridor ve Celaena'nın asla açmaya cesaret edemediği bir dizi kapı. Koridor genişti ve tavanı yüksekti. Orada büyüü yapabileceği kadar alan vardı.

Öte diyara bir kapı açabileceği kadar.

Dorian rüya gördüğünün farkındaydı. Daha önce hiç görmediği kadim, taştan bir odada dikiliyor; uzun boylu, başında tacı olan bir savaşçıyla karşı karşıya duruyordu. Taç nedense ona tanıdık gelse de Dorian'ı olduğu yere mıhlayan adamın gözleriydi. Bu gözler kendi gözleriydi; safir mavisi ve ışıltılı. Fakat benzerlikler bununla sınırlıydı; adamın omuzlarına düşen, koyu kahverengi saçları vardı ve boyu Dorian'dan bir karış daha uzundu. Ve hareketleri...bir kral gibiydi.

“Prens,” diyordu adam. Altın tacı ışıldıyordu. Gözlerinde yabani bir bakış vardı; kral bu mermer duvarların arasında gezinmekten çok yabanda dolaşmaya alışıkmiş gibi. “Uyanmalısın.”

“Neden?” diye sordu Dorian. Sesi hiç de bir prens gibi çıkmamıştı. Gri taşların üzerinde Celaena'nın kütüphanede çizdiklerine benzeyen tuhaf, yeşil semboller parılıyordu. Neresiydi burası?

“Çünkü asla aşılmaması gereken bir sınır aşıldı. Bu durum tüm şatoyu tehlikeye atıyor, dostunun hayatını da.” Adamın sesi sert çıkmasa da Dorian’ın içinden bir ses kralın üzerine varılırsa sesinin sertleşebileceğini söylüyordu. Kralın gözlerindeki o kadim yabaniliğe, kibre ve meydan okumaya bakılırsa bu çok da kolay olurdu.

Dorian “Neden bahsediyorsun? Kimsin sen?” diye sordu.

“Anlamsız sorularla boşa zaman harcama.” Evet, kral kibar sözlerin adamı değildi. “Kızın süitine gitmelisin. Bir duvar halısının ardında gizlenmiş bir kapı var. Sağdan üçüncü geçide gir. *Hemen* git prens, yoksa onu sonsuza dek kaybedersin.”

Ve nasılsa Dorian’ın uyandığında kendisiyle konuşanın Adarlan’ın ilk kralı Gavin olduğundan şüphesi yoktu. Hızla giyinip kılıç kemerini kaptı ve koşarak kulesinden çıktı.

47. BÖLÜM

Celaena kolundaki kesik zonklasa da elini kıpırdatmadan parmağını bir kez daha kendi kanına batırdı ve duvarın üzerindeki Wyrđ işaretinin üzerinden geçerek mükemmel bir şaşmazlıkla kitaptaki sembolleri kopyaladı. Semboller bir kemer oluştıuruyordu –bir kapı– ve Celaena’nın kanı yanında getirdiğı mumların ışığında parlıyordu.

Mükemmel olmalıydı; her sembol kusursuzca çizilmezse büyü işe yaramazdı. Yara pıhtılaşmasın diye elini üzerine bastırıyordu. Herkes bu işaretleri kullanamazdı, hayır; *Yürüyen Ölüler*’de bunu yapmak için kanda güç olması gerektiğı yazıyordu. Belli ki Cain’de bir miktar güç vardı. Kralın Kaltain ve Roland’ı yanına alma nedeni bu olmalıydı. Wyrđ anahtarlarını büyüü bastırmak için kullanmış olsa da bir başkasının kanındaki büyü gücünden faydalanabiliyordu ve Wyrđ işaretleri bu güce erişebiliyor olmalıydı.

Celaena bir başka sembol çizdi; kemerli kapıyı neredeyse bitirmek üzereydi.

Sembollerin gücü canlı, cansız varlıkları çarpıtabiliyordu. Cain’i de bambaşka bir hale çevirmişlerdi. Fakat

aynı zamanda bu semboller onun Ridderak'ı çağırmasını ve kendisini *daha* da güçlendirmesini sağlamıştı.

Wyrd'e şükürler olsun ki Cain ölmüştü.

Çizmesi gereken bir tek işaret kalmıştı; kısacık bir an için de olsa ümitsizce görüşme ihtiyacı duyduğu kişiyi ona getirecek olan işaret. Bu işaret düğüm gibi çemberlerin ve köşeli çizgilerin iç içe geçtiği karmaşık bir şekildi. Celaena tebeşirini çıkarıp şekli düzgün bir şekilde çizmeyi becerene dek zeminin üzerinde pratik yaptı. Ardından sembolü kanıyla duvara çizdi. Nehemia'nın Wyrd işaretleriyle ifade edilen ismiydi bu.

Celaena çizdiği kapıyı inceleyip ayağa kalktı. Temiz elinde kitabı tutuyordu.

Boğazını temizleyip sayfanın üzerindeki sözcükleri okumaya başladı.

Kitaptaki dili bilmiyordu. Boğazı yanıyor ve daralıyordu; sanki seslerle mücadele ediyormuş gibi soluk soluğa kalmıştı. Sözcükler soğuktan çıkıp da sıcak bir şey içmiş gibi dişlerini sızlatıyordu.

Nihayet dudaklarından son sözcükler de çıktığında gözleri sulanmıştı.

Bu tür gücün gözden düşmesine şaşmamalı.

Kanla yazılmış semboller birbiri ardına yeşil bir parıltı yaymaya başladı. Ta ki tüm kemerin içi bir ışık çizgisine dönüşene kadar. Sınırları içindeki taşlar gittikçe karardıktan sonra yok oldu.

Yeşil kemerli kapının içindeki karanlık Celaena'ya uzanır gibiydi.

İşe yaramıştı. Tanrılar aşkına! İşe yaramıştı.

Öldüğünde Celaena'yı bekleyen bu muydu? Nehemia *oraya* mı gitmişti?

“Nehemia?” diye fısıldadı Celaena. Büyülü sözlerin yaktığı boğazı acıyordu.

Hiçbir şey yoktu. Orası bomboştu; bir boşluktan ibaretti.

Celaena önce kitaba sonra duvara ve çizdiği sembollere baktı. Yazısında bir hata yoktu. Büyü doğruydu. O sonsuz karanlığa doğru “Nehemia?” diye fısıldadı.

Yanıt gelmedi.

Belki de zaman geçmesi gerekiyordu. Kitapta büyü-
nün etkisini ne kadar zamanda göstereceği belirtilmemişti; belki de Nehemia’nın bu diyar her nasıl bir yerse orada yolculuk etmesi gerekiyordu.

Bu yüzden Celaena bekledi.

Sonsuz boşluğa ne kadar uzun süre gözlerini dikerse boşluk da ona aynı şekilde karşılık veriyordu sanki. Tıpkı rüyasındaki, o uçurumun dibinde dikildiği o rüyadaki gibi.

Bir korkaktan başka bir şey değilsin.

Celaena karanlığa fısıldadı: “Lütfen.”

Birden uzaktan bir viyaklama geldi. Celaena koridorun sonundaki merdivene doğru döndü. Hemen sonra Hızlı Ayak akıl almaz bir hızla basamaklardan inip Celaena’ya doğru koştu.

Fakat Celaena kuyruğunu sallayan, hızlı hızlı nefes alıp veren ve sadece neşeye yorulabilecek viyaklamalar çıkaran köpeğin kendisine koşmadığını fark etti. Ona koşmuyordu çünkü...

Hızlı Ayak zeminde kayarak durduğunda Celaena gözlerini büyü-
lü kapıya çevirdi.

Sonra kapının diğer yanında dikilen pırıltılı figürü görmesiyle sanki dünya duruverdi.

Hızlı Ayak yerde yatıyor, kuyruğunu hâlâ sallayarak sessizce inliyordu. Nehemia'nın bedeninin konturları dalgalı ve bulanık gözüküyor, bir tür iç ışığın etkisiyle belirsizleşiyordu. Fakat yüzü net bir şekilde seçiliyordu... Yüzü... kendi yüzüydü. Celaena dizlerinin üzerine çöktü.

Ağladığını ancak gözyaşlarının sıcaklığını hissettiğinde fark etti. Tek diyebildiği “Üzgünüm,” oldu. “Çok üzgünüm.”

Fakat Nehemia kapının diğer yanında kaldı. Hızlı Ayak tekrar inledi. Nehemia nazikçe köpeğe “Bu sınırı geçemem,” dedi. “Siz de geçemezsiniz.” Ses tonu değişmişti ve Celaena şimdi onun kendisine baktığını hissetti. “Seni daha zeki bilirdim.”

Celaena gözlerini Nehemia'ya çevirdi. Prensesten yayılan ışık parlayan geçidin diğer yanına ulaşmıyordu; sanki gerçekten arada bir tür çizgi, nihai bir sınır varmış gibi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Celaena. “Tek istediğim...”

“Bana söylemek istediklerini söylemen için zaman yok. Buraya geldim çünkü uyarılman gerekiyor. Bu kapıyı bir daha *sakın* açma. Bir dahaki sefere çağrına yanıt veren ben olmayacağım. Ayrıca bu ikinci karşılaşmadan sağ çıkmayacaksın. *Kimsenin* bu diyarın kapısını açma hakkı yoktur; kederleri ne denli büyük olursa olsun.”

Celaena bilmiyordu, onun kötü bir niyeti...

Hızlı Ayak kapıyı pençeledi. Nehemia köpeğe “Elveda sevgili dostum,” dedi ve karanlığın içine yürümeye başladı.

Celaena orada öylece dikiliyor, ne kımıldayabiliyor ne de düşünebiliyordu. Boğazı bastırdığı, şimdi içinden yaşamı çekip alan sözlerle yanıyordu.

“Elentiya.” Nehemia durup ona baktı. Boşluk sanki bir girdap gibi dönüyor, onu parça parça yutuyordu. “Henüz belki anlamıyorsun ama... Bunun benim kaderim olacağını biliyordum ve o kadere kucakladım. Ona doğru koştum. Çünkü bir şeylerin değişmesinin, değişimi başlatmanın tek yolu buydu. Fakat neler yapmış olursam olayım, Elentiya, şunu bilmeni istiyorum ki son on yılın karanlığı içinde parlak ışıklarımın biriydin sen. O ışığın sönmesine izin verme.”

Celaena yanıt veremeden prenses gitmişti.

Karanlıkta hiçbir şey yoktu. Nehemia asla var olmamış gibi. Bunların hepsi hayal gücünün bir ürünüymüş gibi.

“Geri gel,” diye fısıldadı. “Lütfen... Geri gel.” Fakat karanlık aynı kaldı. Nehemia gitmişti.

Ayak seslerinin hışırtısı geldi; fakat sesler kapıdan çıkmamıştı. Soldan geliyordu.

Orada ağzı açık dikilen Archer’dan. “Buna inanmıyorum,” diye fısıldadı Archer.

48. BÖLÜM

Celaena, Damaris'i çekip göz açıp kapayıncaya kadar Archer'a doğrulttu. Celaena'nın bir adım gerisinde kalan Hızlı Ayak Archer'a hırlasa da geri duruyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” Archer'ın orada olmasının mantıklı bir açıklaması yoktu. İçeri nasıl girmişti?

“Haftalardır senin peşindeyim,” dedi Archer; gözlerini köpeğe çevirdi. “Nehemia bana geçitlerden bahsetti ve giriş yolunu gösterdi. O öldükten beri hemen her gece buraya indim.”

Celaena geçide baktı. Nehemia onu kapıyı açmaması için uyardıysa dostu Archer'ın da kapıyı görmesini istemeyeceğinden emindi. Duvara doğru hareketlendi; karanlıktan uzak dururken bir yandan eliyle yeşil işaretleri silmeye çalıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Archer.

Celaena, Damaris'i ona doğrulttu. Bir yandan hararetle işaretleri siliyordu. İşaretler bir türlü yok olmuyordu. Bu nasıl bir büyüye kütüphane kapısını mühürlemek için kullandığından çok daha karmaşıktı. Büyü işaretleri silivermekle bozulacak gibi değildi. Fakat Archer şimdi

Celaena ve Celaena'nın kapıyı kapatmak için gereken büyü'nün olduğu sayfasını işaretlediği kitap arasında duruyordu. Celaena sembolleri daha da kuvvetlice ovuşturdu. Bir şeyler çok ters gidiyordu.

"Dur!" Archer öne atılıp doğal olmayan bir kıvraklıkla Celaena'yı gafil avlayarak onu bileğinden kavradı. Hızlı Ayak vahşice havlayarak saldırganı uyarsa da Celaena'nın tiz ıslığını işitip olduğu yerde kaldı.

Celaena, Archer'a döndü; çoktan kendisini kavrayan kolu yerinden çıkarmak için harekete geçmişti. Fakat o an bir şey fark etti. Archer'ın kapının yeşil ışığıyla aydınlanan tuniğinin yeni sıyrılmış, bileğinin iç kısmı ortaya çıkmıştı.

Bileğinde yılanı andıran bir yaratığın dövmesi vardı.

Bu sembolü daha önce de görmüştü. Bunu gördüğü yer...

Celaena gözlerini Archer'ın yüzüne çevirdi.

Güvenme...

Nehemia'nın çizdiği sembolün pek de iyi çizilmemiş kraliyet arması olduğunu sanmıştı. Fakat aslında o çizimdeki yaratık buydu. Archer'ın dövmesinde resmedilen.

Nehemia ona Archer'a güvenmemesini söylüyordu.

Celaena, Archer'ı itip hançerlerinden birini çıkardı. Hem Damaris'i hem de hançeri ona doğrulttu. Nehemia, Archer'dan ve onun bağlantılarından bildiklerinin ne kadarını dizlemişti? Onlara güvenmiyorsa neden onlara yaptığı her işten bahsetmişti?

"Bunu nereden öğrendiğini söyle bana," diye fısıldadı Archer. Gözleri yeniden kapıya ve kapının ötesindeki karanlığa çevrildi. "Lütfen. Wyrd anahtarlarını mı buldun? Bu sayede mi yaptın?"

Celaena'nın ağzından "Wyrd anahtarları hakkında ne biliyorsun?" sorusu çıktı.

"Neredeler? Onları nereden buldun?"

"Anahtarlar bende değil."

Archer soluk soluğa "Fakat bilmeceyi buldun," dedi. "Davis'in ofisine gizlediğim bilmeceyi bulmana izin verdim. O bilmeceyi bulmak beş yılımızı aldı ve onu sen çözebildin. Bilmeceyi ancak senin çözeceğini biliyordum. Nehemia da bunu biliyordu."

Celaena başını iki yana salladı. Archer'ın –anahtarların yerini söyleyen– ikinci bir bilmece olduğundan haberi yoktu. "Kralın elinde en azından bir anahtar var. Fakat diğer ikisinin nerede olduğunu bilmiyorum."

Archer'ın yüzünde karamsar bir ifade belirdi. "O kaddarından biz de şüpheleniyorduk. Nehemia'nın buraya geliş nedeni buydu. Kralın anahtarları çalıp çalmadığını ve çaldıysa kaçını çaldığını öğrenmek."

Celaena, Nehemia'nın bu yüzden şatodan ayrılmadığını fark etti. Eyllwe'ye dönmek yerine neden burada kalmayı seçtiğini. Ülkesinin kaderinden daha önemli olan tek şey için savaşmak adına: Dünyanın kaderi. Diğer dünyaların da.

"Yarın bir gemiye binmek zorunda değilim," diye fısıldadı Archer. "Herkes bunu söyleriz. Herkes anahtarların onda olduğunu söyleriz ve..."

"Hayır. Gerçeği ifşa edersek kral anahtarları hayal bile edemeyeceğin zararlar vermek için kullanır. O zaman kalan anahtarları bulmak için gizlice hareket de edemeyiz artık."

Archer, Celaena'ya doğru bir adım attı. Hızlı Ayak hırslayarak onu uyarsa da mesafesini korudu. "O zaman

anahtarı nerede sakladığını bulacağız. Diğerlerini de. Sonra anahtarları onu devirmek için kullanacağız. Ardından kendimize göre bir dünya kuracağız.”

Archer’ın sesi giderek coşkulu çıkıyor, her sözcüğü bir öncekinden daha sert vurguluyordu.

Celaena başını iki yana salladı. “Anahtarların gücünü kullanmaktansa onları yok etmeyi tercih ederim.”

Archer kıkırdadı. “Nehemia da öyle demişti. Anahtarların yok edilmesi ya da bir yolunu bulabilirsek tekrar kapağıya yerleştirilmeleri gerektiğini söylemişti. Fakat krala karşı kullanmayacaksak anahtarları bulmamızın anlamı ne? Ona *acı çektirmek* mi?”

Celaena’nın midesi kalktı. Archer’ın söylemediği, bildiği başka şeyler vardı. Böylece iç çekip başını iki yana salladı ve bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Celaena gezinirken Archer sessiz kaldı; Celaena aniden bir şeyi anlamış gibi durduğunda da. Celaena sesini yükseltti. “Olabildiğince uzun süre *acı çekmeli*. Bizi mahveden, olduğumuz kişilere çevirenler de öyle: Arobynn, Clarisse...” Celaena dudaklarını ısırırdı. “Nehemia bunu asla anlayamadı. Anlamaya çalışmadı da. Sen... Sen haklısın. Anahtarların kullanılması gerek.”

Archer kendisine yaklaşan Celaena’yı ihtiyatla süzdü. Celaena –Archer’ın sözlerinin, *Archer’ın kendisinin* üzerine düşünerek– başını yana eğdi.

Archer oltaya gelmişti. “Nehemia bu yüzden hareketten ayrıldı. Ölmeden bir hafta önce. Krala gidip bizi ele vermesinin, bildiklerini kral, Eyllwe’ye merhamet etsin diye kullanarak aynı zamanda bizi ortadan kaldırtmasının an meselesi olduğunu biliyorduk. Bir tek güçlü zorbayı bir düzinesine tercih ettiğini söylemişti.”

Celaena son derece sakince “Amaçlarınızı baltalayacaktı. Az kalsın benim amaçlarımı da. Bana Wyrd anahtarlarından uzak durmamı söyledi. Bilmeceyi çözmeme engel olmaya çalıştı.”

“Çünkü bu bilgiyi kendisine saklamak, kendi çıkarları için kullanmak istiyordu.”

Celaena dünyanın ayaklarının altından kaydığını hissetmesine rağmen gülümsedi. Neden ve nasıl şüphelendiğini kendisi de bilmemesine rağmen Archer’ın ağzından bir itiraf alması gerekiyordu. Ağzından “Sen ve ben sahip olduğumuz *her şey* için çalıştık...” sözleri döküldü. “Biz... Bizim de elimizdeki her şey alındı ve bize karşı kullanıldı. Diğer insanlar bizim neler yapmaya zorlandığımızı anlayamazlar bile. Sanırım... Sanırım küçükken sana delicesine âşık olmamın nedeni buydu. O zaman bile senin anladığını biliyordum. Arobynn ve Clarisse gibi insanlar tarafından büyütülüp sonra da *satılmanın* ne demek olduğunu. Daha o zamanlarda beni anlıyordun.” Celaena gözleri buğulansın, sesi titresin diye kendisini zorladı. Hararetle gözlerini kırıştıtırarak “Fakat nihayet ben de seni anlıyorum,” diye mırıldandı.

Celaena bir elini uzatsa da hemen sonra indirdi. Yüzüne kırılğan, yumuşak ve buruk bir ifade verdi. “Neden bana daha evvel söylemedin? Haftalardır bu amaç için çalışıyor olabilirdik. Bilmeceyi birlikte çözmeye çalışabilirdik. Nehemia’nın ne yapacağını, bana nasıl tekrar tekrar yalan söyleyebileceğini bilseydim... O bana ihanet etti. Her şekilde, Archer. Yüzüme karşı yalan söyleyip beni inandırdı...” Celaena’nın omuzları çöktü. Uzunca bir duraksamanın ardından Archer’a doğru bir adım attı. “Nihayetinde Nehemia’nın Arobynn veya Clarisse’den bir

farkı yokmuş. Archer bana anlatman gerekirdi. Her şeyi. Mullison'ın yapmadığını biliyordum; o kadar zeki değildi o. Bana söyleseydin ben icabına bakardım.” Celaena bir risk alıyor, nasıl sonuçlanacağını bilmediği bir oyun oynuyordu. “Senin için... *Bizim* için icabına bakardım.”

Fakat Archer ona tereddütle gülümsedi. “Nehemia durmadan konsey üyesi Mullison'dan şikâyet ettiğinden suçun en kolay yıkılabileceği kişinin o olacağını düşündüm. Ayrıca yarışma sayesinde Mezar'la arasında bir bağ da vardı.”

Celaena elinden geldiğince sakın bir sesle “Mezar senin Mullison olmadığını fark etmedi mi?” diye sordu.

“İnsanların görmek istedikleri şeyi ne kadar kolayca gördüklerine şaşarsın. Bir pelerin, bir maske ve güzel kıyafetler giydim ve bir an olsun şüphe etmedi.”

Ah, tanrılar adına. Tanrılar adına.

Celaena meraklı bir suç ortağı gibi davranarak bir kaşını kaldırdı ve “Peki o gece depoda,” diye ekledi, “Chaol'u neden kaçırdın?”

“Seni Nehemia'dan uzak tutmam gerekiyordu. Uğruna ok yediğimde bana güveneceğini biliyordum. Sadece o geceliğine olsa da. Yöntemlerim... sertti ve bu yüzden özür dilerim. Korkarım mesleğin bir gereği bu.”

Celaena Archer'a güvenecek, Nehemia'yı ve Chaol'u kaybedecekti. Archer, Celaena'nın Roland'a yaptığından şüphelendiği şeyi yaparak onu dostlarından soyutlamıştı.

Celaena dudaklarını büzerek “Ya kralın Nehemia'nın hayatına kastedileceği haber alması?” dedi. “O tehdit senden gelmişti, değil mi? Bana gerçek dostlarımı, kimlere güvenebileceğimi göstermek için yaptın bunu.”

“Bir kumardı. Şu anki gibi bir kumar oynuyordum.

Yüzbaşının seni uyarıp uyarmayacağından emin değilim. Belli ki haklı çıktım.”

“Neden ben? Gururum okşandı ama... Sen zeki birisin. Neden bilmeceyi kendi başına çözemedin.”

Archer başını eğdi. “Çünkü senin ne olduğunu biliyorum Celaena. Arobynn senin Endovier’a gittiğin o gece söylemişti bana.” Celaena içindeki samimi acıyı ve kandırılmışlık hissini bastırdı; bu hisler düşüncelerini bulandırmayacak kadar zayıflayana dek. “Ve davamızın başarıya ulaşması için sana *ihtiyacımız var*,” diye ekledi Archer. “Sana *ihtiyacım* var. Hareketin bazı üyeleri şimdiden benimle mücadele ediyor, liderliğimi sorguluyorlar. Yöntemlerimi çok sert buluyorlar.” Celaena şimdi Archer’la o genç adamın neden tartıştığını anlıyordu. Archer ona doğru bir adım attı. “Fakat sen... Tanrılar adına, seni o gece Willows’un önünde gördüğümünden beri birlikte ne kadar harika bir çift olacağımızı biliyordum. Başaracağımız işler...”

“Biliyorum,” dedi Celaena; kapıdan yayılan, aynı renkte ışıkların altında parlayan o yeşil gözlerin içine baktı. “Biliyorum, Archer.”

Archer üzerine gelen hançeri ancak bedenine saplandığında fark edebildi.

Fakat Archer çevikti –hem de çok– ve tam zamanında dönmesiyle hançer kalbine değil omzuna isabet etmişti.

Büyük bir hızla geriye kaçan Archer, Celaena’nın hançerini o kadar çevik bir hareketle tutup çekti ki hançerin kabzası elinden kayan Celaena tökezlememek için elini büyülü kapının kemer kısmına yaslamak zorunda kaldı. Kanlı avucu taşlara çarptığında avucunun içinde yeşilimsi bir ışık parladı. Bir Wyrd işareti yanıp söndü.

Celaena durup ne yaptığına bakmakla oyalanmadan

kükreyerek Archer'ın üzerine atıldı ve Damaris'i atıp ellerine iki yeni hançer aldı. Archer bir anda kendi silahını çıkarmış, hançerlerini üzerine savuran Celaena'nın darbelerinden kıvrak adımlarla sakınmaya başlamıştı.

Celaena, Archer'ın etrafında dönerek "Seni lime lime edeceğim," diye tısladı.

Fakat hemen sonra yer sarsıldı ve boşluğun içinden bir şeyin sesi geldi. Boğuk bir homurtu.

Hızlı Ayak pes, uyarı mahiyetinde bir inilti çıkardı. Celaena'nın yanına koşup bacaklarına yaslanıp onu merdivene doğru sürüklemeye çalıştı.

Boşukta bir dalgalanma oldu, şimdi içinde bir sis girdap gibi dönüyordu. Sis in ortası bir an için açıldı ve gerisindeki taşlı, küllü zemin göründü. Sonra sis in içinden bir figür çıktı.

Celaena "Nehemia?" diye fısıldadı. Nehemia geri gelmişti; yardım etmek, her şeyi açıklamak için.

Fakat geçiş kapısından içeri adımını atan Nehemia değildi.

Chaol uyuyamıyordu. Gözlerini yatağının sayvanına dikmiş, Celaena'nın masasında gördüğü vasiyetnameyi düşünüyordu. Bu konuyu aklından atamıyordu. Celaena'ya bu vasiyetin kendisi için anlamını söyleyemeden onun kendisini süitinden kovmasına göz yummuştu. Belki de onun nefretini hak ediyordu. Fakat parayı istemediğini Celaena'nın *bilmesi gerekiyordu*.

Chaol onunla görüşmek zorundaydı. Açıklama yapmasına yetecek kadar kısa bir süre yeterdi.

Parmağını yanağındaki kabuk bağlamış yaranın üzerinde gezdirdi.

Koridordan aceleci ayak sesleri geldi. Biri kapısını yumrukladığında Chaol yatağından çıkmış ve giysilerinin yarısını üzerine geçirmişti bile. Chaol arkasına gizlediği bir hançerle kapıyı ardına kadar açtı.

Dorian'ın terden parlayan yüzünü görür görmez hançerini indirse de kınına sokmadı. Çünkü prensin gözlerindeki katıksız paniği ve sıkıdığı parmakları arasından sallanan kılıç kemerini görmüştü.

Chaol içgüdülerine güvenirdi. İnsanların ters giden bir şeyler olduğunu anlama becerisi geliştirmeden o kadar uzun süre hayatta kalmış olamayacaklarını düşünürdü. Büyü değildi bu... Sadece... sezgiydi.

Ve daha Dorian ağzını açmadan sezgileri Chaol'a prensin kimin için telaşlandığını söyledi.

Chaol tek bir sözcük söyledi: "Nerede?"

"Yatak odasında," dedi Dorian.

Chaol "Bana her şeyi anlat," diye buyurdu; alelacele odasına döndü.

"Bilmiyorum, sa-sanırım başı dertte."

Chaol üzerine bir gömlek ve tunik geçirmişti bile; ardından ayaklarını çizmelerinin içine sokup kılıcını kaptı. "Ne tür bir dert?"

"Muhafızlardan önce sana gelmeme neden olacak türde."

Dorian'ın bu sözleri her anlama gelebilirdi ama Chaol onun son derece zeki olduğunu, ağzından çıkan sözlere şatoda nasıl kolayca kulak misafiri olunabileceğinin farkındaydı. Chaol koşmaya hazırlanan Dorian'ın bedeninin nasıl gerildiğini hissetti ve onu tuniğinin arkasından tuttu. Ona sessizce "Koşmak," dedi, "dikkat çeker."

Dorian, Chaol'a "Zaten yanına geleyim derken çok zaman kaybettim," diye çıkışsa da Chaol'un hızlı ama sa-

kin yürüyüşüne ayak uydurdu. Bu tempoda yürürlerse Celaena'nın odasına varmaları beş dakika alırdı. Tabii karşılarına ikisini yollarından alıkoyacak birileri çıkmazsa.

Chaol sessizce "Biri yaralandı mı?" diye sordu. Düzenli nefesler alıp vermeye, kafasını toplamaya çalışıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Dorian.

Chaol "Bana bundan daha fazlasını anlatmalısın," diye çıkıştı. Öfkesini zapteden tasmanın kayışı her adımıyla daha da geriliyordu.

Dorian sadece Chaol'un işitebileceği kadar alçak sesle "Bir rüya gördüm," dedi. "Onun tehlikede olduğu, kendisini tehlikeye attığı uyarısını aldım."

Chaol neredeyse duracaktı ama Dorian sözlerini büyük bir inançla söylemişti.

Dorian, Chaol'a bakmadan "Ortada büyük bir tehlike olmasa gelip seni almak için vakit harcar mıydım sanıyorsun?"

Chaol yanıt vermese de adımlarını elinden geldiğince, hizmetçilerin ve görevleri başında olan muhafızların dikkatlerini fazla çekmeyecek kadar hızlandırdı. Celaena'nın süitinin kapısına vardıklarında kalbinin atışını bedeninin her noktasında hisseder olmuştu. Peşinde Dorian'la içeri öyle bir daldı ki çalmaya yeltenmediği kapıyı neredeyse menteşelerinden sökecekti.

Göz açıp kapayıncaya kadar Celaena'nın yatak odasına ulaşan Chaol bu odanın kapısını da çalmakla uğraşmadı. Fakat tokmak kımıldamıyordu. Kapı kilitliydi. Chaol tekrar kapıya yüklendi.

"Celaena?" Celaena'nın ismi ağzından bir homurtu gibi çıkıyordu. Yanıt gelmedi. Hançerini çekip herhangi bir tehlikeye işaret edecek seslere kulak kesilirken bile

giderek artan paniğini bastırmaya çalışıyordu. “*Celaena.*”

Yanıt yoktu.

Chaol sadece bir saniye bekleyip kapıya omuz attı. Bir kez. İki kez. Kilidin dili yuvasından ayrıldı. Ardına kadar açılan kapının gerisinde Celaena’nın boş yatak odası belirdi.

“Tanrılar adına,” diye fısıldadı Dorian.

Arkaya doğru katlanmış halının gerisinde bir kapı vardı; karanlık bir geçide açılan gizli, taş bir kapı.

Demek Celaena, Mezar’ı öldürmek için bu yolu kullanarak dışarı çıkmıştı. Dorian kılıcını kılıfından çıkardı. “Rüyamda bana bu kapıyı bulacağım söylenmişti.”

Prens öne doğru bir adım atsa da Chaol onu koluyla durdurdu. Dorian’ın ve onun kehanetlerle dolu rüyalarının üzerine sonra, çok sonra düşünecekti. “Oraya inmeyeceksin.”

Dorian’ın gözleri parladı. “Öyle bir ineceğim ki.”

İçeriden ona yanıt verirmiş gibi boğuk, gür bir homurtu geldi. Ardından bir çığlık –bir insan çığlığı– ve tiz havlama sesleri.

Chaol hiç düşünmeden geçide koştu.

İçerisi zifiri karanlıktı ve Chaol az kalsın merdivenden aşağı yuvarlanacaktı. Fakat hemen arkasından gelen Dorian bir mum kaptı.

Chaol bir yandan aşağı inerken “*Yukarıda kal!*” diye buyurdu. Zaman olsa veliaht prensi tehlikeye sokmak yerine onu bir dolaba kilitlerdi ama... Bu homurtu da neyin nesiydi böyle? Havlama tanıdıktı; Hızlı Ayak’tı bu. Hızlı Ayak aşağıdaysa...

Dorian, Chaol’un peşini bırakmadı. “Ben buraya gönderildim,” dedi. Chaol basamakları ikişer üçer iniyor, prensin söylediklerini güçbelâ işitiyordu. O çığlık

Celaena'dan mı gelmişti? Erkek sesi gibiydi. Fakat aşağıda, Celaena'nın yanında başka kim olabilirdi ki?

Merdivenin en alt basamaklarına mavi bir ışık vuruyordu. *Bu* da neydi böyle?

Kadim taşlar bir kükremeye sarsıldı. İnsan sesi değildi *bu*. Hızlı Ayak'ın sesi de değildi. Peki neydi?

Yarışma boyunca şampiyonları öldüren yaratığı hiç bulamamışlardı. Sonra cinayetler aniden kesilivermişti. Fakat o yaratığın cesetler üzerindeki tahribatı... Hayır, Celaena hayatta olmalıydı.

Lütfen... Chaol kendisini dinleyecek tüm tanrılara yalvardı.

Chaol sahanlığa sıçradığında üç kapı aralığıyla karşılaştı. Sağdakinden mavi ışık geliyordu. Koştular.

Odalarla dolu, öyle devasa bir mağara nasıl unutulmuştu? Peki ya Celaena bu yeraltı odalarından ne zamandan beri haberdardı?

Chaol sarmal bir merdivenden aşağı uçarcasına indi. Ardından yeni, yeşilimsi bir ışığın kararlı parıltısı geldi. Chaol dönüp sahanlıklardan birine baktığında gördükleri...

Gözlerini nereye çevireceğini şaşırdı... Uzun koridorun duvarlarından birinde parıldayan kemer şeklindeki yeşil sembollere mi yoksa... kemerin ötesinde sisler ve taşlardan kurulu *dünyaya* mı?

Karşı duvarın dibine sinmiş, elindeki kitaptan tuhaf sözcükler okuyan Archer'a mı?

Yüzükoyun yerde yatan Celaena'ya mı?

Ya da canavara mı? Uzun boylu, kuvvetli ve kesinlikle insan olmayan o yaratığa mı? Doğal olmayan uzunluktaki pençemsi parmakları, buruşturulmuş kâğıdı andıran beyaz teni, balık dişlerini andıran dişlerin dizili olduğu

çıkık çenesiyle ve maviye çalan soluk beyaz gözleriyle insandan çok uzaktı.

Hızlı Ayak da oradaydı işte. Boynundaki tüyleri havaya kalkmıştı; hâlâ yavru olan köpek dişlerini gösteriyor ve aksamasına, arka bacağındaki yaradan kan boşanmasına rağmen dişlerini göstererek iblisi Celaena'ya yaklaştırmamaya çalışıyordu.

Chaol kısacık bir an için canavarı gözleriyle tarttı, her ayrıntıyı ve çevresini zihnine kazıdı. Dorian'a "*Haydi,*" diye bağırarak yaratığın üzerine atıldı.

49. BÖLÜM

Celaena kılıcını ilk iki savuruşundan sonra olanları anımsamıyordu; tek hatırladığı Hızlı Ayak'ın aniden yaratığın üzerine sıçradığını gördüğü andı. Köpeğe bakan Celaena'nın dikkatinin dağıldığı o kısacık an yaratığın onun savunmasını aşmasına ve uzun, beyaz parmaklarıyla onu saçından kavrayıp başını duvara çalmasına yetmişti.

Sonrası karanlıktı.

Celaena başını zonklatan bir ağrıyla gözlerini açtığında ölüp cehennemde uyanmış olabileceğini düşündü. Soluk renkli iblisin etrafında daireler çizen Chaol'u gördü. İkisinin de bedenlerinden kan damlıyordu. Ardından başında ve boynunda soğuk eller hissetti ve Dorian onun önünde çömelip "Celaena," dedi.

Celaena doğruldu; baş ağrısı daha da artmıştı. Chaol'a yardım etmesi gerekiyordu. Hemen...

Kulaklarına yırtılan kumaşın sesi ve acı dolu bir haykırış ulaştı. Dönüp baktığında Chaol'u o iğrenç, sivri tırnakların omzunda açtığı yarayı tutarken gördü. Yaratık kükredi; upuzun çenesi salyalarıyla parlıyordu. Yeniden yüzbaşının üzerine atıldı.

Celaena ona doğru gitmeye çalışsa da yeterince hızlı davranamadı.

Fakat Dorian hızlı davranmıştı.

Görünmez bir şey yaratığa çarparak onu duvara gönderdi. Bir çatırtı sesi geldi. *Tanrılar adına*. Dorian da büyü gücü olması bir yana onda *ham büyü gücü* vardı. En nadir ve en ölümcül olan tür. Katıksız, seyrelmemiş, kendisine sahip olan kişinin istediği şekilde biçimlenen bir güç.

Yaratık düşse de hemen ayağa kalkıp Celaena'ya ve Dorian'a doğru koştu. Prens bir elini öne uzatmış öylece dikiliyordu.

Soluk mavi gözlerde şimdi aç bir bakış vardı.

Celaena büyülü kapının diğer yanından başka çıplak ve soluk ayakların taşlı toprak üzerinde çıkardığı çıtırtıları işitti. Archer büyülü sözleri daha da yüksek sesle okumaya başladı.

Chaol yaratığa tekrar saldırdı. Kılıcı incekken yaratık onun üzerine atıldı ve uzun parmaklarını savurarak yüzbaşıyı geriye kaçırmaya zorladı.

Celaena, Dorian'ı tuttu. "Kapamamız gerek. Kapı eninde sonunda kendi kendine kapanmalı ama... ne kadar uzun süre açık kalırsa içinden bu tarafa bir şeylerin geçmesi tehlikesi o kadar artar."

"Nasıl yapacağız?"

"Bi-bilmiyorum, ben..." Celaena'nın başı o kadar dönüyordu ki dizleri titredi. Yine de koridorun diğer tarafında duran ve Archer'a doğru döndü. Yaratık onlarla Archer arasında duruyordu. Celaena ona "Kitabı bana ver," dedi.

Chaol kararlı ve ustaca bir darbe indirerek iblisi karından yaralasa da bu bile yaratığı yavaşlatmadı. Cela-

ena koyu renkli kanın kötü kokusunu metrelerce öteden alabiliyordu.

Celaena, mantığını gölgeleyen bir panik içindeki Archer'ın fal taşı gibi açılmış gözlerle çevresine bakışını izledi. Hemen ardından Archer elinde kitapla koridorda koşmaya başladı. Kitapla birlikte kapıyı kapatma ümitlerini de götürmüştü.

Dorian yakışıklı adamın elinde kitapla kaçmasını engelleyebilecek kadar hızlı hareket edememiş, aralarında o iblis varken buna cesaret edememişti. Alnı kanayan Celaena adamın üzerine atılsa da adam çok çevikti. Celaena'nın gözleri sık sık *yaratığı* oyalayan Chaol'a çevriliyordu. Dorian'ın Celaena'nın yüzbaşından ayrılmak istemediğini anlaması için bunu ondan işitmesi gerekmiyordu.

Dorian "Ben gidip..." diye söze girdi.

Celaena prensin sözünü yarıda keserek soluk soluğa "Hayır," dedi. "O tehlikeli biri ve bu tüneller labirentten farksız." Chaol ve yaratık birbirlerinin etrafında dönüyor, yaratık yavaş yavaş geçit kapısının girişine doğru geriliyordu. Celaena "Kitap olmadan kapıyı kapatamam," diye sızlandı. "Yukarı katta başka kitaplar var ama ben..."

"O zaman kaçacağız," diye fısıldadı Dorian. Celaena'yı dirseğinden tuttu. "Kaçıp o kitaplara ulaşmaya çalışacağız."

Dorian, Celaena'yı beraberinde sürüklerken gözlerini Chaol'dan ya da yaratıktan alamıyordu. Dorian'ın koluna yapıştığı Celaena iki yana sallandı. Başından aldığı yara dışarıdan götürdüğü kadar kötü olmalıydı. Celaena'nın boğazında bir şey parlıyordu. Dorian'a "ucuz bir taklit" olduğunu söylediği muska mavi bir yıldız gibi ışıldıyordu.

Chaol önünde duran yaratığa gözlerini dikerek onlara “Gidin,” dedi. *“Hemen.”*

Celaena tökezledi; Chaol’a doğru hareketlense de Dorian onu geri çekti.

Ağzından ancak *“Hayır,”* sözcüğü çıkabildi. Başındaki yaranın etkisiyle Dorian’ın kollarına yığıldı. Chaol’a ayak bağı olacağını fark etmiş gibi kendisini merdivene doğru sürükleyen Dorian’la mücadele etmeyi bıraktı.

Chaol bu dövüşü kazanamayacağını biliyordu. En iyi seçeneği Celaena ve Dorian’la birlikte kaçmak, epey yukarıda kalan o taş kapıya kadar kendilerini savunup yaratığı burada, aşağıda hapsedmektir. Fakat merdivene kadar ulaşabileceğinden bile şüpheliydi. Yaratığın sanki olağanüstü bir zekâsı vardı; Chaol’un saldırılarını kolayca savuşturuyordu.

En azından Celaena ve Dorian merdivene varmıştı. En azından kaçabildilerse Chaol kendi sonunu daha kolay kabullenebilir, karanlık etrafını sardığında onu kucaklayabilirdi.

Yaratığın kısa bir süre duraksaması Chaol’a bir iki metre ilerleme şansı verdi. Merdivenin en alt basamağına doğru geriledi.

Fakat hemen sonra bağırışlar duydu; Dorian, Celaena’yı çekiştirerek merdivenlerden çıkarmaya çalışırken tekrar tekrar aynı sözcük cınladı.

Hızlı Ayak.

Chaol dönüp baktı. Duvarın dibindeki karanlık gölgelerin arasında, bacağı koşmasına engel olacak kadar yaralı Hızlı Ayak yatıyordu.

Yaratık da köpeğe baktı.

Ve sonrasında Chaol'un yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yaratık dönüp Hızlı Ayak'ı yaralı arka bacağından tuttu ve geçit kapısından içeri sürükledi.

Chaol elinden hiçbir şey gelmeyeceğini fark etti. Kaçmak dışında.

Celaena'nın çığlığı hâlâ koridorda yankılanırken Chaol basamaklardan aşağı sıçradı ve Hızlı Ayak'ın peşi sıra sisli kapıdan geçti.

Celaena korku ve acının ne olduğunu bildiğini sansa da geçmişte yaşadıkları Chaol'un Hızlı Ayak'ın peşinden kapının diğer tarafına geçtiğinde hissettikleriyle kıyaslanamazdı bile.

Dorian daha neler olduğunu anlayamadan Celaena onun elinden kurtuldu ve dönüp prensin başını onu basamaklara serecek kadar sert bir şekilde taş duvara çarptı.

Fakat şimdi Celaena'nın Dorian için endişelenecek hali yoktu. Basamakları inip koridorun diğer yanına koşarken aklında sadece Hızlı Ayak ve Chaol vardı. Onları çıkarmalı, kapı sonsuza dek kapanmadan önce geri getirmeliydi.

Göz açıp kapayıncaya kadar kapıdan geçti.

Ve kılıcı tepelerinde dikilen yaratık tarafından ikiye ayrılmış olan Chaol'un Hızlı Ayak'ı çıplak elleriyle korumaya çalıştığını gördüğünde Celaena hiç düşünmeden kendi içindeki canavarın dizginlerini bıraktı.

Chaol göz ucuyla Celaena'nın geldiğini fark etmişti. Kadim kılıç elindeydi ve yüzünde vahşi bir öfke vardı.

Celaena'nın kapıdan içeri dalmasıyla bir şeyler değişmişti. Sanki Celaena'nın yüzündeki sis perdesi dağılmış, yüz

hatları keskinleşmiş ve adımları daha uzun, daha zarif olmuştu. Ardından kulakları... Kulaklarının uçları nazikçe sivrilmişti.

Avını kaybedeceğini sezen yaratık Chaol'un üzerine son bir kez atıldı.

Mavi bir alev topu onu geriye savurdu.

Ateş kaybolduğunda yapıştığı zeminde debelenen yaratık görüldü. Yuvarlanarak ayağa kalkan yaratık Celaena'nın üzerine atladı.

Şimdi Celaena kılıcını kaldırmış, aralarında duruyordu. Kükremesiyle uzun köpek dişleri ortaya çıktı. Chaol böyle bir sesi ilk kez işitiyordu. Sesin hiçbir insani yanı yoktu.

Chaol bunun nedeninin Celaena'nın insan olmaması olduğunu fark etti. Hâlâ Hızlı Ayak'ın başında çömelirken hayretle Celaena'ya baktı.

Hayır... Celaena kesinlikle insan değildi.

O bir Fey'di.

50. BÖLÜM

Celaena değişim geçirdiğini canının yanmasından anlamıştı. Yüz hatlarını gizleyen bağın çözülmesiyle kör edici bir acı duymuştu. İblisin üzerine atıldığı Celaena içinde büyüyen güç selinin taşıdığını hissetti.

Vahşi ve amansız bir büyü gücü Celaena'nın içinden taşarak yaratığı vurdu. Yaratık gücün darbesiyle savruldu. Alev... Yıllar önce gücü kendisini hep alev formunda gösterirdi.

Celaena her şeyin kokusunu alabiliyor, her şeyi görebiliyordu. Keskinleşen sezgileri dört bir yandan uyarılar alıyor, ona bu dünyanın *çarpık* bir yer olduğunu ve *hemen* oradan çıkması gerektiğini söylüyordu.

Fakat Celaena bunu yapmayacaktı; Chaol ve Hızlı Ayak'ı tehlikeden uzaklaştırana dek.

Yaratık yuvarlanması kesildiğinde aniden ayağa kalktı. Celaena yaratık ve Chaol'un arasına geçti. İblis, Celaena'yı kokladı ve kalçalarının üzerine oturdu.

Celaena Damaris'i kaldırdı ve haykırarak yaratığın meydan okumasına karşılık verdi.

Sisin içinde, uzaklarda bir yerden Celaena'nın kükre-

melerine karşılık geldi. Seslerden biri karşısındaki yaratıktan çıkmıştı.

Celaena hâlâ Hızlı Ayak'ın başında çömelen Chaol'a baktı ve dişlerini gösterdi. Köpek dişleri gri ışığın altında parlıyordu.

Chaol gözlerini Celaena'nın üzerine dikmişti. Celaena onun korkusunun ve şaşkınlığının kokusunu alabiliyordu. Kanının kokusunu da; son derece insani ve sıradan bir kokuydu bu. Büyü giderek birikiyordu; kontrol edilemez, kadim ve yakıcıydı.

"Kaç," diye hırladı Celaena; bu bir ricadan çok emirdi çünkü büyü yaşayan bir varlıktı ve *çıkmaq* istiyordu. Celaena'nın yaratık kadar Chaol'u da incitmesi olasıydı. Çünkü kapı her an kapanıp onları sonsuza dek oraya hapsedebilirdi.

Celaena, Chaol'un ne yaptığına bakmakla vakit harcamadı. Yaratık Celaena'nın üzerine koştu; ancak bir karaltı olarak seçilebilen pörsük, beyaz bir et yığını. Celaena yaratığın üzerine atılıp ölümsüzlere has gücünü görünmez bir yumruk gibi ona doğru saldı. Yaratık mavi bir ateş topu formunda fırlayan güçten kaçtı. Sonraki ve ondan sonraki saldırılardan da.

Celaena'nın Damaris'i savurmasıyla yaratık eğilip birkaç adım geriledi. Kükremeler giderek yaklaşıyordu.

Celaena'nın arkasından ezilen taşların çıtırtıları geldi. Chaol'un kapıya doğru gittiğini fark etti.

İblis sağa sola yürümeye başladı. Sonra çıtırtılar kesildi. Bunun anlamı Chaol'un tekrar koridora ulaştığıydı; Hızlı Ayak'ı da oraya taşımış olmalıydı. Güvendeydi. Güvende.

Yaratık çok zeki, çok hızlı ve uzun ince kollarına ve bacaklarına rağmen çok da güçlüydü.

Ve onun gibi başkaları da geliyorsa ve onlar kapı kapanmadan diğer yana geçerlerse...

Celaena'nın içindeki büyü yeniden birikmeye başladı; bu sefer gücün kaynağı daha da derinlere uzanıyordu. Celaena kapıya doğru gerilerken aralarındaki mesafeyi ölçtü.

Gücü üzerinde çok az kontrolü olsa da elinde bir kılıç vardı. Feyler tarafından yapılmış, büyüye dayanıklı bir kılıç. Bir kanal.

Bunların üzerine uzun uzadıya düşünecek kadar beklemeden tüm ham gücünü altın kılıca aktardı. Kılıcın keskin yüzü kıpkırmızı parladı ve kenarlarından çıtırtılar çıkaran küçük şimşekler saçıldı.

Yaratık gerildi; kılıcı başının üzerine kaldıran Celaena'nın ne yapacağını sezmiş gibiydi. Celaena sisleri yaran bir savaş çığlığı atarak Damaris'i toprağa sapladı.

Kılıcın açtığı çatlak iblise doğru uzandı; yarıklar alev alev yanan, örümcek ağını andıran çizgiler oluşturdu.

Sonra Celaena ve yaratığın arasında kalan zemin adım adım çökmeye başladı; ta ki yaratık koşarak uzaklaşmaya başlayana dek. Çok geçmeden Celaena'nın etrafında sadece küçük bir toprak parçası kalmıştı; arkasında açık kapı, önünde ise giderek büyüyen bir uçurum vardı.

Celaena Damaris'i çatlayan topraktan çekti. O dünyadan *-hemen-* çıkması gerektiğini biliyordu. Fakat daha Celaena kapıya doğru hareketlenemedi büyüde bir dalgalanma oldu; dalgalanma o kadar şiddetliydi ki dizlerinin üzerine yığıldı. Acı içinde hantal ve kırılğan ölümlü bedenine döndü.

Sonra omuzlarında güçlü eller hissetti; iyi tanıdığı bu eller bedenini kapıdan içeri sürükleyerek onu Erilea'ya

geri götürdü. Oraya vardıklarında Celaena'nın büyüü bir mum gibi sönuverdi.

Dorian geri geldiğinde Chaol'un Celaena'yı kapıdan içeri taşıdığını gördü. Celaena'nın bilinci yerinde olsa da yüzbaşı onu yerde sürüklerken bir külçe gibi hareketsizdi. Sınırın diğeri yanına geçtiklerinde Chaol, Celaena'yı ateşten yapılmış gibi bıraktı. Celaena taşların üzerinde hızlı hızlı soludu.

Neler olmuştu? Kapının ötesinde taşlık bir alan vardı. Şimdi ise... Şimdi sadece küçük bir çıkıntı ve devasa bir krater vardı. Soluk benizli yaratık gitmişti.

Celaena dirsekleri üzerinde doğruldu; bacakları titriyordu. Dorian başındaki ağrıya rağmen onların yanına gidebildi. Dışarı sürüklediği Celaena aniden onu bayıltmıştı. Peki neden?

Chaol, Celaena'ya "Kapat şu kapıyı," dedi. Yüzü öyle kireç kesilmişti ki üzerine sıçrayan kan daha da fazla göze çarpıyordu. "Kapat şunu."

"Yapamıyorum," dedi Celaena. Dorian başındaki ağrıdan dizlerinin üzerine çökmek için duvara tutundu. Diğerlerinin yanına, kapının önüne ulaştı. Hızlı Ayak burnunu Celaena'ya sürtüyordu.

Chaol soluk soluğa "Bu kapıdan geçmeye devam edecekler," dedi. Dorian bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Chaol ona dokunmuyor, Celaena'nın ayağa kalkmasına yardım etmiyordu.

Kapıdan seçilen kraterin ötesinde kükremeler giderek şiddetleniyordu. O yaratıkların eninde sonunda içeri girmenin bir yolunu bulacaklarından şüphe yoktu.

"Bitkin düştüm; bu kapıyı kapayacak gücüm kal-

madı...” Celaena yüzünü buruşturdu. Sonra gözlerini Dorian’a çevirdi. “Fakat bunu sen yapabilirsin.”

Celaena göz ucuyla Chaol’un dönüp yüzünü Dorian’a çevirdiğini seçti. Sonra güçlkle doğruldu. Hızlı Ayak yeniden Celaena ve kapının arasına geçmiş, alçak sesle hırıliyordu. Celaena prene “Bana yardım et,” diye fısıldadı; enerjisini biraz olsun geri kazanmıştı.

Dorian, Chaol’a bakmadı. Öne çıktı. “Ne yapmam gerek?”

“Kanına ihtiyacım var. Geri kalanı ben halledebilirim. En azından halledebileceğimi umuyorum.” Chaol itiraz edecek olsa da Celaena ona cılız, buruk bir gülümsemeye karşılık verdi. “Meraklanma. Kolunda küçük bir kesik açsak yeter.”

Dorian kılıcını kınına soktu ve gömleğinin yenini sıyrıp hançerini çıkardı. Parlak kan açtığı kesikten hızlıca aktı.

Chaol “Bir geçit kapısı açmayı nereden öğrendin?” diye homurdandı.

“Bir kitap buldum,” dedi Celaena. Gerçek buydu. “Nehemia’yla konuşmak istedim.”

Sessizlik çöktü; acıma dolu, korkutucu bir sessizlik.

Sonra Celaena “Be-ben sanırım bir sembolü değiştirdim,” diye ekledi. Parmağıyla elinin sürttüğü, sıralamadaki yeri değişen Wyrd işaretini gösterdi. “Sembol yanlış yere geçti. Fakat bu yapacağımız kapıyı kapatabilir; şanslıysak.”

Onlara söylemediği yapacaklarının işe yaramamasının da hayli olası olduğuydu. Fakat Celaena’nın süitinde başka bir büyü kitabı olmadığı ve Archer *Yürüyen Ölüler*’i yanında götürdüğü için Celaena’nın elinde sadece kütüp-

hanede kullandığı mühürleme büyüğü vardı. Ayrıca bu kapıyı açık bırakması ya da içlerinden birini kapıya bekçilik etsin diye bırakması –asla– söz konusu olamazdı. Kapı eninde sonunda kendi kendisine kapanacaktı ama Celaena bunun ne zaman olacağını bilmiyordu. Her an içeri o yaratıklardan bazıları girebilirdi. Bu yüzden Celaena mühürleme büyüünü deneyecekti. Başka seçeneği yoktu. İşe yaramazsa başka bir yol bulurdu.

Kendisini teskin etmeye çalıştı: *İşe yarayacak.*

Celaena parmaklarını Dorian'ın kanına bularken prens ona güven vermek için sıcak elini sırtına yasladı. Celaena ellerinin nasıl da soğuk olduğunu ancak Dorian'ın kanının sıcaklığını parmak uçlarında hissettiğinde fark etmişti. Mühürleme için gereken işaretleri teker teker yeşil parıltılar yayan sembollerin üzerine çizdi. Dorian onu hiç bırakmıyor, arada sırada Celaena yalpalarsa ona biraz daha yaklaşıyordu. Chaol tek kelime etmedi.

Dizlerinin titremesine rağmen Celaena sembollerin üzerini Dorian'ın kanıyla örtmeyi başardı. Son sembolün ışığı da parladığında lanetli dünyadan gelen uzun bir kükreme içeride yankılandı. Sis, kayalar ve vadi kararıp silikleşti ve az önce oldukları yerde yeniden duvarın sıradan taşları belirdi.

Celaena nefesini kontrol altında tutuyor, tüm dikkatini buna odaklıyordu. Nefes almaya devam ederse ayakta kalabilirdi.

Dorian kolunu indirip iç çekti ve nihayet Celaena'yı bıraktı.

“Gidelim,” diye buyurdu Chaol. Hızlı Ayak'ı kucağına almasıyla canı yanan köpek acı içinde inledi ve Chaol'u hırlayarak uyardı.

Dorian sessizce “Sanırım hepimizin bir içkiye ihtiyacı var,” dedi. “Ve bir açıklamaya.”

Fakat Celaena’nın gözleri koridorda, Archer’ın kaçarken çıktığı merdivenlerdeydi. Olayın üzerinden sadece dakikalar mı geçmişti? Ona bir ömür gibi uzun gelmişti.

Eğer aradan sadece dakikalar geçtiyse... Nefesi ke-sildi. Celaena’nın şatodan çıkmak için bildiği bir tek yol vardı ve Archer’ın nereye gittiğinden emindi. Nehemia’ya yaptıklarından ve kitabı kaçırp onları yaratıkla baş başa bırakmasından sonra... Bitkinliğinin yerini o tanıdık öfke aldı; tıpkı Archer’ın sevdiği her şeyi yok ettiği gibi her şeyi yakıp kavuran o öfke.

Chaol, Celaena’nın önünü kesti. “Aklından bile geçir-me...”

Hızlı hızlı soluyan Celaena, Damaris’i kınını soktu. “*Archer benim.*”

Chaol onu tutamadan Celaena merdivenden aşağı koşmaya başladı.

51. BÖLÜM

Celaena'nın Fey sezgileri sönmüş olsa da kanalizasyon tüneline doğru giderken Archer'ın kolonyasını ve üzerine sinen kan kokusunu hâlâ alabildiğine yemin edebilirdi.

Archer *her şeyi* mahvetmişti. Nehemia'yı öldürtmüş, hem kendisini hem de onu istediği şekilde yönlendirmiş ve Chaol'la arasını bozmak için Nehemia'nın ölümünü kullanmıştı. Tüm bunları da güç ve intikam adına yapmıştı.

Celaena onun işini bitirecekti. Ağır ağır.

Senin ne olduğunu biliyorum. Archer ona böyle demişti. Celaena soyuyla ilgili olarak Arobynn'in Archer'a neler anlattığını bilmesine de Archer'ın Celaena'nın içinde nasıl bir karanlığın kaynadığı ya da işleri yoluna koymak için ne tür bir canavara dönüşmeye gönüllü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

İleriden voğuk küfürlerin ve metale inen darbelerin sesini işitebiliyordu. Kanalizasyon tüneline varır varmaz neler olduğunu anlamıştı. Izgara kapanmış, Archer ızgarayı açmak için ne yaparsa yapsın işe yaramamıştı. Belki de tanrılar bazen insanlara kulak veriyorlardı. Celaena

gölümseyerek her iki hançerini çekti.

Celaena kemerli kapıdan geçtiğinde koridordaki küçük ırmağın her iki yanının da boş olduğunu fark etti. Yürüme yoluna girip suyun içine baktı. Archer ızgaranın altından geçecek kadar derinden yüzmeye çalışmış olabilir miydi?

Archer arkasından saldırdığında Celaena onun varlığını hemen sezmişti.

Her iki hançerini başının üzerine kaldırarak Archer'ın kılıcını durdurdu ve durumu değerlendirecek kadar süre kazanmak için hızla geri çekildi. Archer suikastçılardan eğitim almıştı ve kılıcını kullanışına, Celaena'nın üzerine arka arkaya yaptığı hamlelere bakılırsa derslerinden hiç geri kalmamıştı.

Celaena bitkindi. Kuvveti yerinde olan Archer'ın darbeleri kollarını titretiyordu.

Archer kılıcını Celaena'nın boğazına doğru sallasa da Celaena eğilip hançerini onun böğrüne doğru savurdu. Şimşek gibi hızlı hareket eden Archer sıçrayarak hamleden sıyrıldı.

Celaena, Archer'ın zayıf bir noktasını, bir açığını ararken beriki soluk soluğa "Onu *bizim* iyiliğimiz için öldürdüm," dedi. "Bizi mahvedecekti. Şimdi sen anahtarlar olmadan geçit kapıları açabiliyorken birlikte neler yapabileceğimizi bir düşün. *Düşün* Celaena. Nehemia'nın ölümü davamızı yok etmemesi için verilen kıymetli bir ödündü. Krala karşı *ayaklanmalıyız*."

Celaena soldan saldırıracakmış gibi yapıp hançerini savursa da Archer darbeyi karşıladı. Celaena homurdanarak "Senin gibi adamların hükmettiği bir dünyada yaşamaktansa kralın gölgesinde yaşamayı yeğlerim," dedi.

“Seninle işim bittiğinde tüm dostlarını bulup verdikleri ödünün karşılığını vereceğim onlara.”

“Onların hiçbir şey bildiği yok; benim bildiklerimi bilmiyorlar,” dedi Archer. Çıldırtıcı bir rahatlıkla Celaena’nın hamlelerini savuşturuyordu. “Nehemia’nın senin hakkındaki gizlediği bir şey daha vardı. Senin bu işlere bulaşmanı istemiyordu ve ben bunun tek nedeninin seni bizimle paylaşmak istememesi olduğunu düşünmüştüm. Fakat şimdi bunun sebebinden emin değilim. Nehemia daha başka neler biliyordu?”

Celaena hafifçe güldü. “Sana yardım edeceğimi sanıyorsan budalanın tekisin.”

“Ya? Adamlarımın eline geçtiğinde kısa sürede fikrini değiştireceksin. Rourke Farran müşterilerimden biriydi. Öldürülmeden önce. Farran’ı hatırlıyorsun, değil mi? Acıya özel bir ilgi duyardı. Bana hayatında hiç Sam Cortland’e işkence yaptığındaki kadar eğlenmediğini söylemişti.”

O an Celaena’nın içi öyle bir kana susamışlıkla doldu ki kendi ismini bile unutacak oldu.

Archer, Celaena duvara dönsün diye ırmağa doğru hareketlenirmiş gibi yaptı; duvara vardığında kılıcını ona saplayacaktı. Fakat Celaena bu hamleye aşinaydı. Hamleyi bilmesinin nedeni yıllar önce Archer’a bizzat kendisinin öğretmesiydi. Bu yüzden Archer hamlesini yaptığında gardını kırıp hançerinin kabzasıyla çenesine vurdu.

Archer bir taş gibi düştü ve yere çarpan kılıcı tıngırdadı. Daha o tamamen yıkılmadan Celaena üzerine çöküp hançerini boğazına dayadı.

Archer hırıltılı bir sesle “Lütfen,” diye fısıldadı.

Celaena hançerin keskin kenarını Archer’ın tenine

bastırırken adamın sonunu çabuk getirmemek için neler yapabileceğini düşünüyordu.

“*Lütfen,*” diye yalvardı Archer; göğsü inip kalkıyordu. “Bunu özgürlüğümüz için yapıyorum. Bizim özgürlüğümüz. Nihayetinde ikimiz aynı taraftayız.”

Celaena bileğinin bir tek hareketiyle Archer’ın boğazını kesebilirdi. Ya da Mezar’a yaptığı gibi onu etkisiz hale getirebilirdi. Mezar’ın Nehemia’nın bedeninde açtığı yaralar gibi yaralar da açabilirdi. Gülümsedi.

“Sen bir katil değilsin,” diye fısıldadı Archer.

“Ya? Pekâlâ katilim,” diye mırladı Celaena; Archer’a ne yapacağını düşünürken meşale ışığı hançerinin üzerinde dans ediyordu.

“Nehemia bunu istemezdi. Bunu yapmanı istemezdi.”

Celaena ona kulak asmamasını gerektiğini bilse de sözleri bam teline basmıştı.

O ışığın sönmesine izin verme.

Celaena’nın ruhunda büyüyen karanlık geride hiç ışık bırakmamıştı. Her gün giderek küçülen ufacak, cılız bir kıvılcım hariç. O an Nehemia her neredeyse alevin nedenli küçüldüğü biliyordu.

O ışığın sönmesine izin verme.

Celaena bedenindeki gerilimin kaybolduğunu sezse de ayağa kalkana dek hançerini Archer’ın boğazından ayırmadı.

Archer’a “Bu gece Rifthold’dan gideceksin,” dedi. “Sen ve tüm dostların.”

“Sağ ol,” diye fısıldadı Archer. “Ayağa kalktı.”

Celaena sırtını ona dönüp tünelin merdivenine doğru yürürken “Şafakta hâlâ şehirde olduğunu öğrenirsem,” dedi, “seni öldürürüm.” Yeterdi. Bu kadarı yeterdi.

Archer tekrar “Sağ ol,” dedi.

Celaena yürümeye devam etti. Arkasından gelebilecek bir saldırıyı işitmek için kulak kesilmişti.

“İyi bir kadın olduğunu biliyordum,” dedi Archer.

Celaena durdu. Arkasına döndü.

Archer’ın gözlerindeki muzaffer ifadeyi sezdi. Archer kazandığını düşünüyordu. Bir kez daha Celaena’yı işlemeyi başardığını. Celaena tek tek adımlarla, bir yırtıcının sakin tavrıyla Archer’ın yanına döndü.

Onu öpecek kadar yaklaşınca durdu. Archer yüzünde temkinli bir gülümsemeyle ona baktı.

“Hayır, değilim dedi.” Ardından hareketlendi; Archer’a şans vermeyecek kadar hızla.

Celaena’nın hançerini kalbine sapladığı Archer’ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Archer, Celaena’nın kollarına yığıldı. Celaena dudaklarını kulağına yaklaştırdı, bir eliyle Archer’ı ayakta tutarken diğer eliyle hançeri çevirerek “Fakat Nehemia iyiydi,” diye fısıldadı.

52. BÖLÜM

Celaena'nın bıraktığı Chaol taş zemine yığılırken Chaol adamın dudaklarının arasından sızan kanlı köpükleri gördü. Chaol gözlerini cesede diken Celaena'nın Archer'a söylediği son sözleri işittiğinde zaten buz kesen bedeninde soğuk bir pençenin gezindiğini hissetti. Celaena gözlerini yumdu ve uzun bir nefes alarak başını geriye attı. Karşısında duran ölümü ve öcünün bedeli olarak ölümün ruhunda bıraktığı lekeyi kucaklıyordu sanki.

Chaol oraya vardığında Archer, Celaena hayatını bağışlasın diye yalvarıyordu ve o sözleri söylemekle son hatasını yapmıştı. Chaol, Celaena geldiğini anlasın diye çizmesini merdiven basamağına sürttü. İnsan formundayken Fey sezgileri ne kadar çalışıyordu acaba?

Archer'ın kanı koyu renkli taşlara yayılırken Celaena gözlerini açıp yavaşça Chaol'a doğru döndü. Uçlarına kan bulaşmış saçları parlak kırmızıya dönmüştü. Ve gözleri... Gözlerinin içinde hiçbir his yoktu; Celaena'nın içi boşaltılmış gibi. Bir an için Chaol Celaena kendisini de öldürür mü diye düşündü; sırf orada olduğu ve içindeki karanlık gerçeği gördüğü için.

Celaena gözlerini kırıştırdı. Gözlerindeki cinai dinginlik kaybolurken yerini derin bir bitkinlik ve hüzn aldı. Omuzları Chaol'un hayal bile edemeyeceği, görünmez bir yükün altında çöktü. Archer'ın ıslak taşların üzerine düşürdüğü kara kaplı kitabı eline alsa da pis bir bezmiş gibi parmaklarının ucunda tutuyordu.

Ağzından sadece "Sana bir açıklama borçluyum," sözleri çıktı.

Celaena, Hızlı Ayak'ın bacağı tedavi görene dek şifacının kendisiyle ilgilenmesine izin vermedi. Köpeğin bacağına sadece uzun bir sıyrık da olsa bu sıyrık bir hayli derindi. Debelenen Hızlı Ayak içine sakinleştirici bir ilacın karıştırıldığı suyu yutmaya zorlanırken Celaena tazının başını kollarının arasına aldı. Şifacı, Celaena'nın yemek masasının üzerinde bilinçsiz halde yatan köpeğini tedavi ederken Dorian da elinden geldiğince ona yardım ediyordu. Chaol kollarını kavuşturmuş duvara yaslanıyordu. Birlikte koridora indiklerinden beri Dorian'la tek kelime konuşmamıştı.

Genç, kahverengi saçlı şifacı da hiç soru sormuyordu. Tedavisi biten Hızlı Ayak Celaena'nın yatağına taşınınca Dorian, Celaena'ya başına baktırması için ısrar etti. Fakat Celaena ona itiraz edip şifacıya önce prensi muayene etmezse onu krala rapor edeceğini söyledi. Dorian kaşlarını çattı ve genç kadının Celaena'nın kendisini bayılttığından oluşan şakağındaki küçük yarayı temizlemesine izin verdi. Her ne kadar başı ağrıdan zonklasa da Celaena'nın ve Chaol'un kan içinde oldukları düşünüldüğünde kendisini düpedüz gülünç hissediyordu.

Şifacı, Dorian'la işini bitirdiğinde ona utangaçça ve bi-

raz da endişeyle gülümsedi. Tedavi sırasının kimde olduğu tartışması gelip çatığında Chaol ve Celaena arasında görülmeye değer bir kaş çatma yarışı başladı.

Nihayet Chaol başını iki yana sallayıp kendisini az önce Dorian'dan boşalan sandalyeye çöktü. Her yanı kan içindeydi ve şifacının küçük yaralarını temizleyebilmesi için tuniğini ve gömleğini sıyırması gerekti. Sıyrıklara ve kesiklere, ellerindeki ve dizlerindeki çürüklere rağmen şifacı hâlâ tek bir soru sormuyordu. Güzel yüzünde okunmaz, profesyonel bir maske vardı.

Celaena, Dorian'a döndü ve alçak sesle "Burada işim bitince süitine geleceğim," dedi.

Dorian göz ucuyla Chaol'un kaskatı kesildiğini hissetti Dorian odadan gitmesinin istendiğini fark ettiğinde içine dolan kıskançlığı bastırdı. Yüzbaşı kasten Dorian'a ve Celaena'ya bakmıyordu. Dorian bayıldığında neler olmuştu? Ya Celaena, Archer'ı öldürmeye gittiğinde neler olmuştu?

"Peki," dedi Dorian. Şifacıya yardımlarından dolayı teşekkür etti.

En azından şimdi kendisini toplamak, son birkaç saatte olanları gözden geçirmek için zamanı vardı. Bir de içindeki büyü gücünü Chaol'a nasıl açıklayabileceğini düşünmek için.

Fakat yemek odasından çıkarken bile bir yanı büyü-sünün -*Chaol'un*- üçünün en önemsiz endişesi olduğunu biliyordu. Çünkü Endovier'daki o ilk günden beri mesele hep *onlar* olmuştu.

Celaena'nın başını bir şifacıya göstermesine gerek yoktu. Büyü bedenine hâkim olduğunda nasılsa tüm ya-

ralarını iyileştirmişti. Yaralarından geri kalan sadece kan lekeleri ve yırtık giysilerdi. Bir de bitkinlik... Mutlak bir bitkinlik.

Celaena hâlâ şifacının yaralarıyla ilgilendiği, gömleksiz oturan Chaol'a "Banyo yapacağım," dedi.

Üzerine bulaşan Archer'ın kanını temizlemesi gerekiyordu.

Giysilerini çıkarıp banyo yaptı; derisi acıyana kadar bedenini ovdu ve saçını iki kez yıkadı. Banyodan çıktığında üzerine temiz bir tunik ve pantolon geçirdi ve tam sular damlayan saçını taramayı bitirdiği sırada Chaol yatak odasına girip masasının karşısındaki bir sandalyeye oturdu. Şifacı gitmiş, Chaol gömleğini giymişti. Celaena koyu renkli giysilerindeki yırtıkların altındaki beyaz sarılgıları seçebiliyordu.

Celaena hâlâ yatakta bilinçsiz halde yatan Hızlı Ayak'ın durumuna baktıktan sonra balkon kapısına gitti. Bir süre gece göğüne bakıp tanıdık bir takımyıldız aradı; Erkek Geyik, Kuzeyin Lordu. Uzun bir nefes aldı.

"Büyük-büyükannem bir Fey'di," dedi. "Annem Feyler gibi hayvan formuna geçemese de nasılsa şekil değiştirme, Fey formumdan insan formuma geçme yeteneği bana miras kalmış."

"Peki artık şekil değiştiremiyor musun?"

Celaena omzunun üzerinden ona baktı. "On yıl önce büyü ortadan kaybolduğunda becerimi yitirdim. Sanırım bu benim hayatımı kurtardı. Çocukken korktuğumda, canım bir şeye sıkıldığında ya da hiddetlendiğimde değişimi kontrol edemiyordum. Değişime hâkim olmayı öğrensem de eninde sonunda beni ele verecekti."

"Fakat orada, o diğer dünyada bunu yapabildin..."

Celaena, Chaol'a doğru dönünce gözlerindeki tedirgin bakışı gördü. "Evet. O dünyada büyü ya da ona benzer bir şey hâlâ var ve büyü hatırladığım kadar berbat ve boğucu." Celaena yatağının kenarına oturdu; ikisinin arasındaki mesafe fersahlarcaymış gibi geliyordu ona. "Hiç kontrol edemedim; değişimi, büyüü ve kendimi. O yaratığa zarar verirken pekâlâ seni de yaralayabilirdim." Gözlerini yumdu; elleri biraz titriyordu.

"Demek bir başka dünyaya *gerçekten* bir kapı açtın. Nasıl?"

"Wyrd işaretleri hakkında okuduğum onca kitap; içlerinde geçici geçit kapıları açmak için büyüler vardı." Ardından Samhuinn'de mezara açılan geçidi nasıl bulduğunu, Elena'nın ona yarışmanın şampiyonu olmasını emrettiğini, Cain'in neler yaptığını, onu nasıl öldürdüğünü ve o gece Nehemia'yla görüşmek için dünyalar arası kapıyı nasıl açtığını anlattı. Wyrd işaretlerinden, kraldan ve onun Kaltain ve Roland'a neler yapıyor olabileceğinden bahsetmeden.

Sözlerini bitirdiğinde Chaol "O yaratığın kanı üzerinde olmasa ve o dünyaya ben de gitmesem delirdiğini söyledim."

Celaena bitkince "Birileri öğrenirse; sadece geçit kapıları açan büyüleri değil benim ne olduğumu öğrenirlerse," dedi, "idam edileceğimi biliyorsun."

Chaol'un gözleri parladı. "Kimseye söylemeyeceğim. Yemin ederim."

Celaena dudağını ısırды; başını sallayıp tekrar pencerenin yanına gitti. "Archer bana Nehemia'yı kendisinin öldürttüğünü söyledi. Sebep onu grubun üzerindeki kontrolü için bir tehdit olarak görmesiymiş. Konsey üyesi

Mullison'ı taklit edip suikast için Mezar'ı tutmuş. Beni şatodan uzak tutmak için de seni kaçırmış. Nehemia'ya isimsiz ölüm tehdidini gönderen de oymuş. Onun ölümünden dolayı seni suçlamamı istemiş."

Chaol küfretti. Celaena ise pencereden dışarı, o takım-yıldızına bakmaya devam ediyordu.

Alçak sesle Chaol'a "Fakat ölümünden senin sorumlu olmadığını bilsem, de..." dedi, "ben hâlâ..." Chaol'un kerderli yüzüne baktı.

Chaol onun cümlesini "Hâlâ bana güvenemiyorsun," diye tamamladı.

Celaena başını salladı. Archer'ın bu konuda zafer kazandığını biliyor ve bu yüzden ondan nefret ediyordu. "Sana baktığımda," diye fısıldadı Celaena, "tek yapmak istediğim sana dokunmak. Fakat o gece olanlar... O geceyi unutabileceğimden emin değilim." Chaol'un yanağındaki en derin yara kabuk tutmuştu ve Celaena geride iz kalacağını biliyordu. "Kendi adıma sana yaptıklarım için özür dilerim."

Chaol yaralarının verdiği acıdan yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve Celaena'nın yanına gitti. Celaena'nın kalbini tekleten bir sesle "İkimiz de hatalar yaptık," dedi.

Celaena kendisinde dönüp Chaol'un yüzüne bakacak cesareti buldu. "Gerçekte ne olduğumu bile bile nasıl bana hâlâ öyle bakabiliyorsun?"

Chaol'un parmakları Celaena'nın yanağını okşayıp soğuk tenini ısıttı. "Fey, suikastçı, her ne olursa olsun ben..."

"Hayır." Celaena geriledi. "Söyleme."

Celaena geriye dönemezdi, şimdi olmazdı. Bunu yapması ikisine de haksızlık olurdu. Chaol'u kralı Nehemia'ya tercih ettiği için affedebilse de Wyrđ anahtarlarını bulmak

için yapacağı yolculuk uzaklara gitmesini gerektirecekti; Chaol'dan kendisiyle gelmesini isteyemeyeceği yerlere.

Celaena sadece "Archer'ın cesedini krala teslim etmeye hazırlanmalıyım," diyebildi. Chaol yanıt veremeden kapının yanına bıraktığı Damaris'i alıp duvar halısının ardındaki kapıdan içeri girdi.

Celaena geçitte epeyce ilerleyene kadar bekledikten sonra gözyaşlarını serbest bıraktı.

Chaol, Celaena'nın ardından baktı ve kadim karanlıkta peşinden gitmeyi düşündü. Fakat Celaena'nın kendisine anlattığı her şeyi, verdiği tüm sırları düşündüğünde bunların üzerine etraflıca düşünmesi için zamana ihtiyacı olduğunu fark etti.

Celaena'nın öyküsünde eksik bıraktığı bazı noktalar olduğunu anlamıştı. Kendisine sadece en muğlak ayrıntıları anlatmıştı ve bir de Fey soyundan gelişi konusu vardı. Chaol kimsenin böyle kalıtımsal bir şekilde güç miras aldığını işitmemiş olsa da artık çevrede Feylerden kimse bahsetmiyordu. Bu durum Celaena'nın kadim ağıtları nasıl öğrendiğini açıklıyordu.

Hızlı Ayak'ın başını hafifçe okşayarak odadan çıktı. Koridorlar boş ve sessizdi.

Ve Dorian... Celaena onun da güçleri varmış gibi davranmıştı. Bir an yaratık görünmez bir duvara çarparak savrulmuştu... Fakat Dorian'da büyü gücü olması imkânsızdı. Celaena'nın kendi *büyüsü* bu dünyaya döner dönmez yok olduysa Dorian da büyü gücü nasıl olabilirdi?

Celaena bir Fey'di ve kontrol edemediği bir gücün varisiydi. Şekil değiştiremese de birileri onun ne olduğunu keşfederse...

Bu durum kraldan neden o kadar korktuğunu, neden asla geldiği yerden ya da yaşadıklarından bahsetmediğini açıklıyordu. Ve *burada* yaşamak... şato onun –herhangi bir Fey’in– bulunması en tehlikeli yeri.

Biri Celaena’nın kim olduğunu bulursa bu bilgiyi ona karşı kullanabilirler ya da onu öldürtebilirlerdi. O zaman Chaol onu kurtarmak için hiçbir şey yapamazdı. Söyleyeceği hiçbir yalan, araya sokacağı nüfuzlu kişiler kâr etmezdi. Birileri eninde sonunda Celaena’nın geçmişini deşemeyecek miydi? Günün birinde birileri Arobynn Hamel’a işkence yaparak ondan gerçekleri öğrenemez miydi?

Daha Chaol kararını verip, bir plan yapmadan ayakları onu taşımaya başlamıştı bile. Dakikalar sonra kendisini ahşap kapıyı çalarken buldu.

Babası onu görünce uykulu gözleri kısıldı. “Saatten haberin var mı senin?”

Yoktu, umurunda da değildi saat. Chaol omzuyla yüklenerek odaya daldı ve kapıyı kapattı; gözlerini loş odada içeride başkalarının olup olmadığına baktı. “Senden bir iyilik isteyeceğim ama önce hiç soru sormayacağına söz vereceksin.”

Babası ona şaşkınca bir bakış atıp kollarını kavuşturdu. “Soru yok. Ne istediğini söyle.”

Pencerenin öte yanında gök aydınlanıyor, siyahın yumuşak bir tonuna dönüyordu. “Bence Kralın Şampiyonu’nu kraliyet ailesini ortadan kaldırması için Wendlyn’e göndermeliyiz.”

Babasının kaşları kalktı. Chaol konuşmaya devam etti. “İki yıldır onlarla savaş halindeyiz ve hâlâ deniz savunmalarını aşamadık. Fakat kral ve oğlu ortadan kaldırılırsa ortaya çıkan kargaşada savunmalarını aşma şan-

sımız olabilir. Özellikle kralın şampiyonu onların deniz savunması planlarını ele geçirirse.” Derin bir nefes aldı ve sesindeki yansız tonu korudu. “Bu sabah bu fikri krala sunmak istiyorum. Senden isteğim beni desteklemen.”

Çünkü, Celaena’nın gerçekte ne olduğunu bilmeyen Dorian bu plana asla onay vermezdi. Chaol ise Celaena’nın bir Fey olduğunu Dorian dahil, kimseye söylemeyecekti. Fakat böyle uç bir fikri kabul ettirmek için alabileceği her siyasi desteğe ihtiyacı vardı.

“İddialı, acımazsıca bir plan.” Babası gülümsedi. “Peki bu fikri destekler ve konseydeki müttefiklerimi de ikna edip desteklemesini sağlarsam karşılığında ne bekleyebilirim?”

“O zaman seninle Anielle’e dönerim,” dedi Chaol. “Yüzbaşılık mevkiimden ayrılır... eve dönerim.”

Artık orası evi değildi ama bu taviz Celaena’yı ülkeden çıkarabilmesini sağlayacaksa... Wendlyn Feylerin son kalesi, Erilea’da Celaena’nın güvende olacağı tek yerdi.

Chaol’un içinde Celaena’yla birlikte bir gelecek kurabileceklerine dair son ümit kırıntısı da yitip gitmişti. Celaena ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini itiraf etse de bir daha asla Chaol’a güvenmeyecekti. Yaptığından dolayı ondan hep nefret edecekti.

Fakat Chaol onun için bunu yapabilirdi. Celaena’yı bir daha asla görmese de, Celaena artık Kralın Şampiyonu olmayıp sonsuza dek Wendlyn’de Feylerle birlikte kalsa da Chaol’a onun güvende olduğunu, kimsenin ona zarar veremeyeceğini bilmek yeterdi... Bu uğurda ruhunu bir değil, çok kez satardı.

Babasının gözlerinde muzaffer bir pırıltı belirdi. “Oldu bil bu işi.”

53. BÖLÜM

Celaena, Dorian’a Chaol’a anlattığı öyküyü –biraz daha kısaltılmış haliyle– anlatmayı bitirdiğinde Dorian uzun bir iç çekip yatağına çöktü. Gözlerini tavana dikip “Bir kitaptan çıkmış gibi,” dedi. Celaena yatağın diğer yanına oturdu.

“İnan bana, bir ara delirdiğimi sanmıştım.”

“Demek gerçekten bir başka dünyaya bir kapı açtın? Wyrd işaretlerini kullanarak, öyle mi?”

Celaena başını salladı. “*Sen de o yarattığı yaprak gibi savurdun.*” Yo, Celaena bunu unutmamıştı. Dorian’ın öyle saf bir büyü gücüne sahip olmasının ne anlama geldiği bir an olsun Celaena’nın aklından çıkmamıştı.

“Acemi şanslıydı,” dedi Dorian. Celaena iyi yürekli, zeki prensini süzdü. Dorian “Hâlâ gücü kontrol edemiyorum,” diye ekledi.

“Mezarda,” dedi Celaena, “biri var... sana gücü kontrol etmen için tavsiyelerde bulunabilecek biri. Miras aldığın türde güce dair bilgisi olabilecek biri.” Celaena o an Mort’u Dorian’a nasıl açıklayacağını bilemediğinden “Bir ara seninle aşağı inip onunla görüşebiliriz.”

“O kişi...”

“Oraya gittiğimizde görürsün. Tabii lütfedip de seninle konuşursa. Senden hoşlanıp hoşlanmadığına karar vermesi biraz zaman alabilir.”

Hemen sonra Dorian uzanıp Celaena’nın elini eline aldı ve dudaklarına götürüp kısa bir öpücük kondurdu. Öyle romantik bir öpücük değildi bu... Bir teşekkür jestiydi. “Artık aramızdaki ilişki farklı olsa da sen Cain’le düello yaptıktan sonra söylediklerimde samimiydim. Hayatıma girdiğin için hep minnettar olacağım.”

Celaena’nın boğazı düğümlendi. Dorian’ın elini sıktı.

Nehemia hep dünyayı değiştirecek bir divanın hayalini kurmuştu, kör itaat ve güçten çok sadakate ve onura kıymet verilen bir divan. Nehemia’nın öldüğü gün Celaena o divan hayalinin sonsuza dek kaybolduğunu düşünmüştü.

Fakat kendisine gülümseyen Dorian’a; o zeki, düşünceli, iyi yürekli, kendisine hizmet eden Chaol gibi adamlara ilham veren prenze baktığında...

Celaena, Nehemia’nın imkânsız, ümitsiz hayalinin gerçekleşebileceğini düşünüyordu.

Asıl soru babasının oğlunun kendisi için nasıl bir tehdit olduğunu bilip bilmediğiydi.

Adarlan Kralı yüzbaşının hakkını teslim etmeliydi. Planı acımasızca ve cesurcaydı; sadece Wendlyn’e değil tüm düşmanlarına gözdağı verecekti. Ülkeleri arasındaki ambargodan dolayı Wendlyn Adarlan vatandaşlarını sınırlarından içeri sokmuyordu. Fakat iltica etmek isteyen kadınlar ve çocuklar ülkeye girebiliyorlardı. Bu sayede şampiyonunu Wendlyn’e gönderebilirdi...

Kral konsey masasına, kararını bekleyen yüzbaşıya baktı. Westfall’un babası ve dört kişi hemen fikre destek

çıkılmışlardı. Yüzbaşı yine kendisinden ummadığı bir kurnazlık sergilemiş, toplantıya müttefiklerini getirmişti.

Öte yandan, Dorian yüzbaşıya pek de gizlemediği bir şaşkınlıkla bakıyordu. Belli ki Westfall kararının Dorian tarafından desteklenmeyeceğini düşünmüştü. Ne vardı varisi Westfall olsaydı? Yüzbaşı keskin bir savaşçı zekâsına sahipti ve yapılması gerekeni yapmaktan kaçınmazdı. Prens böylesi insafsızlığı hâlâ öğrenememişti.

Suikastçıyı oğlundan uzak tutması beklenmedik bir fayda sağlayacaktı. Kıza kirli işlerini yaptırıyor ama onun oğlunun etrafında dolaşmasını istemiyordu.

O sabah kız ona Archer Finn'in başını getirmişti; söz verdiği tarihi bir gün bile aşmamış ve keşfettiklerini ona açıklamıştı: Nehemia'ya Archer'ın suikast düzenlediğini ve bunu ikisinin de üyesi olduğu o hain örgütteki güç kavgası yüzünden yaptığını. Kral, Nehemia'nın örgüte dâhil olmasına şaşmamıştı.

Fakat suikastçı bu gezi için ne diyecekti?

"Şampiyonumu çağırın," dedi kral. Takip eden sessizlikte konsey üyeleri fısıldaştılar ve oğlu, Westfall'la göz göze gelmeye çalıştı. Fakat yüzbaşı gözlerini prensten kaçırıyordu.

Kral hafifçe gülümseyerek parmağındaki siyah yüzüğü çevirdi. Ne yazık ki Perrington orada olup bu tabloyu görmemişti. Calaculla'daki köle isyanıyla ilgilenmek için gitmişti; isyanla ilgili haberler öyle gizli tutulmuştu ki ulakların canları alınmıştı. Dük o günkü beklenmedik gelişmelere şahit olsa epey keyiflenirdi. Fakat kral başka nedenlerden ötürü de Perrington'ın orada olmasını istiyordu; geçen gece kimin bir geçit kapısı açtığını bulmasına yardım etmesi için.

Kapının açıldığını uykusunda sezmişti; dünyada ani bir değişim olmuştu. Kapı birisi tarafından kapatılmadan önce birkaç dakikalığına açık kalmıştı. Cain ölmüştü; şatoda bu tür bir bilgiye, kanında öyle bir güce sahip olan başka kim olabilirdi? Nana Sarıbacak'ı öldüren de aynı kişi miydi?

Kral elini kılıcı Nothung'a götürdü.

Ortada bir ceset olmasa da Sarıbacak'ın kaybolmadığından bir an bile şüphe etmemişti. Cadının kayboluşunu takip eden sabahta kral karnaval yerine gidip harap haldeki karavanı bizzat incelemiş, ahşap zemindeki koyu kan izlerini görmüştü.

Sarıbacak kendi halkının, beş yüz yıl önce Crochan ailesini ortadan kaldıran üç acımasız hizipten birinin kraliçesiydi. Klanı bin yıl boyunca adaletle hüküm süren Crochan kadınlarının bilgi birikimini büyük ölçüde ortadan kaldırmaktan haz duymuşlardı. Kral karnaval fikrini sırf Sarıbacak'la görüşmek için ortaya atmıştı; birkaç ayna satın almak ve bir zamanlar Cadılar Krallığı'na kan kusturacak kadar güçlü olan Demir Diş İttifakı'ndan geriye ne kaldığını öğrenmek için.

Fakat ondan işe yarar herhangi bir bilgi alamadan ölmüştü cadı. Ölümünün sebebini henüz öğrenememesi kralın canını sıkıyordu. Cadının kanı şatoda dökülmüştü; diğerleri yanıtlar ve öç almak için gelebilirdi. Gelirlerse kral hazır olacaktı.

Çünkü kral Ferian Geçidi'nin gölgeleri arasında topladığı orduları için yeni binekler üretiyordu. Ayrıca ejderleri için hâlâ sürücülere ihtiyacı vardı.

Konsej salonunun kapıları açıldı. Suikastçi içeri girdi; omuzları o kibirli tavrıyla dimdikti. Soğukkanlı bir şekilde

salonun ayrıntılarını zihnine kazıdı ve masanın bir iki metre ötesinde durup yerlere kadar eğildi. “Majesteleri beni mi çağırttılar?”

Genellikle yaptığı gibi gözlerini kaçırıyordu. Sadece içeri girip neredeyse Mullison’ı korkudan öldüreceği o mutlu günde bunu yapmamıştı. Kral ağlayıp sızlanan koney üyesini zindandan çıkarmak zorunda kalmasa ne de iyi olurdu.

“Dostun Yüzbaşı Westfall epey... sıra dışı bir fikirle geldi bana,” dedi kral. Ardından eliyle Chaol’a işaret etti. “Neden ona fikrini açıklamıyorsun yüzbaşı?”

Yüzbaşı sandalyesinde döndü ve ayağa kalkıp yüzünü Celaena’ya çevirdi. “Kralı ve varisini ortadan kaldırmak için Wendlyn’e gönderilmeni önerdim. Oradayken Wendlyn donanmasının ve ordusunun savunma planlarını da ele geçireceksin; böylece ülkede kargaşa başladığında aşılması güç savunma duvarlarını geçip ülkeyi ele geçirebileceğiz.”

Suikastçı uzunca bir süre Chaol’a bakarken kral oğlunun donakaldığını fark etti. Sonra Celaena gülümsedi; acımasız, çarpık bir gülümsemeydi bu. “Taca bu şekilde hizmet etmek benim için onurdur.”

Kral düello sırasında suikastçının başının üzerinde parlayan işaret hakkında hiçbir şey öğrenememişti. O Wyrđ işaretini çözmek imkânsızdı. “İsimsiz”, “isim verilmemiş” ya da “meçhul” gibi bir anlama geliyor olabilirdi. Fakat kız tanrılar tarafından kutsanmış olsa da olmasa da yüzündeki o hınzırca gülümsemeyi gören kral onun vazifesinden keyif alacağını anlamıştı.

Kral kendi kendine “Belki biraz eğlenebiliriz de,” dedi. Wendlyn’de birkaç ay sonra gündönümü balosu düzenlenecekti. Kendi divanlarının burunlarının dibinde, zafer

günlerinde ölümle buluşan kral ve oğlu kim bilir neler hissedecekti?

Yüzbaşı planlardaki bu ani değişiklik karşısında dikildiği yerde huzursuzca kıpırdansa da suikastçı ona bir kez daha gülümsedi; karanlık neşesi yüzünden okunuyordu. Nasıl bir cehennem deliğinden çıkıp gelmişti de bu tür şeylerden mutlu olabiliyordu? “Parlak bir fikir, majesteleri.”

“Tamam o zaman,” dedi kral. Herkes gözlerini ona çevirdi. “Yarın yola çıkıyorsun.”

Oğlu “Fakat,” diye araya girdi, “Wendlyn ve oradaki düzen hakkında bilgi edinmesi için biraz zaman gerek. Ayrıca...”

“Gemiyle iki haftalık mesafede,” dedi kral. “Sonra balya yetişecek şekilde şatoya sızması gerekecek. Yanına istediği kitapları ve belgeleri alıp yolculuk boyunca bunları inceleyebilir.”

Suikastçı kaşlarını hafifçe kaldırsa da başını eğdi. Yüzbaşı alışılmadık bir şekilde gergin gergin dikiliyordu. Oğlu ise öfkeyle bakıyordu; ona ve yüzbaşıya. Öyle kızgındı ki kral onun her an kendisini kaybedebileceğini düşündü. Kral derhal süvarilerini Ferian Geçidi’ne ve Ölü Adalar’a göndermeli; General Narrok’a birliğini hazırlatmalıydı. Wendln’e karşı tek şansını kullanırken hata yapmaya niyeti yoktu.

Hem yıllardır gizlice ürettiği birkaç silahı denemesi için de mükemmel bir fırsat olacaktı bu.

Ertesi gün.

Celaena *ertesi gün* yola çıkacaktı.

Ve bu fikir *Chaol*’un aklından çıkmıştı, öyle mi? Fakat neden? Celaena yanıtlar almak, bu planı kurgularken

Chaol'un aklından neler geçtiğini öğrenmek istiyordu. Celaena ona kralın tehditlerinden –bir görevden dönmezse ya da başarısız olursa Chaol'u idam ettireceğini söylediğinden– hiç bahsetmemişti. Ayrıca önemsiz lordları ve taccirleri ölmüş gibi gösterebilirdi ama söz konusu Wendlyn kralı ve veliaht prensi olduğunda bunu yapması mümkün değildi. Bu işten sıyrılmasının hiçbir yolu yoktu.

Bir aşağı bir yukarı yürürken Chaol'un henüz süitine dönemeyeceğini biliyordu ve sırf boş durmamak için mezara indi.

Mort'un dünyalar arası kapı konusunda kendisine bir nutuk çekmesini beklese de Elena'nın mezarda kendisini bekleyeceği hiç aklına gelmemişti. “*Şimdi* bana görünecek kadar gücün var ama dün gece geçit kapısını kapatmama yardım edecek kadar gücün yoktu demek?”

Celaena kraliçenin çatık kaşlarına bir kez bakıp volta-sına devam etti.

“Yapamadım,” dedi Elena. “Şu an bile bu ziyaretim gücümü normalden hızlı tüketiyor.”

Celaena kraliçeye kaşlarını çattı. “Wendlyn'e gidemem. Ben... Bunu *yapamam*. Chaol senin için ne yaptığımı *biliyor*... O halde neden beni oraya gitmek zorunda bırakıyor?”

Elena yumuşak bir sesle “Soluklan biraz,” dedi.

Celaena ona öfkeli bir bakış attı. “Bu *senin* planlarını da bozar. Wendlyn'e gidersem Wyrđ anahtarlarıyla ve kralla uğraşamam. Oraya gidiyormuş gibi yapıp kıtada bir arayışa çıksam bile kral gitmem gereken yerde olmadığımı kısa zamanda anlar.”

Elena kollarını kavuşturdu. “Wendlyn'de olursan Doranelle'e de yakın olursun. Sanırım yüzbaşı bu yüzden gitmeni istiyor.”

Celaena sesli bir kahkaha attı. Chaol onu nasıl da çetrefilli bir işe bulaştırmıştı! “Gidip Feylerin yanında saklanmamı ve bir daha asla Adarlan’a dönmememi mi istiyor? Bu mümkün değil. Hem Chaol *öldürülür* hem de Wyrd anahtarları...”

“Yarın gemiyle Wendlyn’e gideceksin.” Elena’nın gözlerinde bir ışıltı vardı. “Şimdilik Wyrd anahtarlarını ve kralı bir kenara bırak. Wendlyn’e git ve yapılması gerekeni yap.”

“Bu fikri bir şekilde sen mi onun aklına soktun?”

“Hayır. Yüzbaşı seni akıl edebildiği tek yöntemle kurtarmaya çalışıyor.”

Celaena başını iki yana salladı; yukarıdaki menfezden içeri giren güneş ışığı huzmesine baktı. “Bana emir vermeyi bırakacak mısın?”

Elena nazik bir kahkaha attı. “Sen geçmişinden kaçmayı bıraktığında.”

Celaena gözlerini devirdi ve omuzlarını saldı. Zihninde bir anı canlandı. “Nehemia’yla konuştuğumda bana... kendi kaderini bildiğini söylemişti. O kadarı çoktandır kucakladığını. Bunun değişimi başlatacağını. Sence bir şekilde Archer’ı yönlendirmiş, onu...” Fakat sorusunu bitiremedi, gerçeğin ne denli korkunç olabileceğini dile getiremedi... Nehemia’nın yaşayarak değil ölümlerle dünyayı –ve Celaena’yı– değiştirebileceğinin bilincinde, ölümünü kendisinin planlamış olabileceğini.

Soğuk, ince bir el elini tuttu. “Bu düşünceyi zihninin uzak köşelerine gönder. Gerçeği bilmek o gerçek her ne olursa olsun yarın yapman gerekeni, gitmen gereken yeri değiştirmez.”

O an Celaena gerçeği anlasa da, gerçeği sırf sorularına Elena’nın yanıt vermeyişinden bile çıkarsa da kraliçenin

emrini yerine getirdi. İleride gerçeği masaya oturtup tüm karanlık ve insafsız yönleriyle ele alması için zamanı olacaktı. Fakat şimdi, o an...

Celaena mezarın içine akan ışığı inceledi. O kadar az ışık karanlığı uzak tutmaya yetiyordu. “Öyleyse Wendlyn’e.”

Elena kasvetli bir gülümsemeyle Celaena’nın elini sıktı. “Wendlyn’e.”

54. BÖLÜM

Konseyl toplantısı bitip de Chaol krala planlarını açıkladığında kendisini dikkatle dinleyen babasının ve toplantı boyunca ihanete uğradığı hissine kapıldığını açıkça sezdiren Dorian'ın yüzüne bakmamak için elinden geldiğince çabaladı. Alelacele kışlaya dönmeye çalışırken bir elin omzunu kavrayıp kendisini çevirmesine şaşmadı.

“*Wendlyn* demek?” diye homurdandı Dorian.

Chaol renk vermedi. “Dün gece olduğu gibi geçit kapıları açabiliyorsa bence bir süre şatodan uzakta olması iyi olur. Hepimizin iyiliği için.” Dorian'ın gerçeği öğrenmesi gerekiyordu.

“Onu öyle gönderdiğin için, ona koca bir *ülkeyi* çökerttiğin için seni asla affetmeyecek. Hem de bunu böyle alenen, göstere göstere yapıyorsun. Deli misin sen?”

“Beni affetmesine ihtiyacım yok. Ayrıca sırf arkadaşını özlediği için şatoya dünya dışı yaratıklar doldurmasından endişe etmeni istemiyorum.”

Chaol ağzından çıkan her yalana lanet etse de Dorian yalanlarına kanıyor, gözleri öfkeden parlıyordu. Yapması gereken bir diğer fedakârlık da buydu; Dorian, Chaol'dan

nefret etmezse gitmesini istemezse Chaol'un Anielle'e dönmesi daha da güç olurdu.

Geri adım atmaya yanaşmayan Dorian "Wendlyn'de başına bir şey gelecek olursa," diye hırladı, "seni doğduğuna pişman ederim."

Chaol da Celaena'ya bir şey olursa o gün yaptığından sonsuza dek pişman olacağından gayet emindi.

Fakat sadece "Birimizin liderlik etmeye başlaması gerek Dorian," demekle yetindi ve uzun adımlarla oradan uzaklaştı.

Dorian onun peşinden gitmedi.

Celaena, Nehemia'nın mezarına vardığında şafak henüz söküyordu. Kışın son karları da erimiş; dünyayı çorak, kahverengi, baharı bekler bir halde bırakmıştı.

Birkaç saat sonra Celaena okyanusa doğru yelken açacaktı.

Islak zeminin üzerinde diz çöküp başını mezarın önünde eğdi.

Ardından Nehemia'ya birlikte geçirdikleri o son gece söylemek istediklerini söyledi. Başından beri söylemesi gereken sözleri. Nehemia'nın ölümü hakkında öğrendiklerine karşın değişmeyecek olan o sözleri.

Celaena rüzgâra, toprağa ve çok aşağısında yatan bedene "Bilmeni istiyorum," diye fısıldadı, "haklı olduğunu. Haklıydın. Ben bir korkağım. Öyle uzun zamandır kaçıyordum ki dik durup mücadele etmenin ne demek olduğunu unuttum."

Daha da eğilip alnını toprağa yasladı.

Toprağa "Fakat söz veriyorum," diye fısıldadı, "onu durduracağıma söz veriyorum. Asla insaf etmeyeceği-

me, sana yaptığını asla unutmayacağıma söz veriyorum. Wyllwe'yi özgürlüğüne kavuşturacağıma söz veriyorum. Babanın tacını geri almasını sağlayacağıma söz veriyorum.”

Celaena doğruldu ve cebinden çıkardığı hançerle avucunda bir kesik açtı. Kan altın rengi şafağın ışıkları altında yakut kırmızısı bir renkte akıyor, elinin kenarından aşağı süzülüyordu. Celaena avucunu toprağa bastırdı.

Bir kez daha “Söz veriyorum,” diye fısıldadı. “Adım üzerine, hayatım üzerine söz veriyorum ki son nefesimi verene dek savaşarak Eyllwe'yi özgürlüğüne kavuşturacağım.”

Toprak kanını emerken kanının yeminlerini Nehemia'nın nihayet güvende olduğu öte dünyaya taşımamasını diledi. Artık bunun dışında hiçbir yemin, hiçbir taahhüt, hiçbir yükümlülük olmayacaktı. *Asla affetme, asla unutma.*

Ve nasıl yapacağını, ne kadar zaman alacağını bilmesede bunu başaracaktı. Çünkü bu görevi artık Nehemia yerine getiremezdi.

Çünkü vakti gelmişti.

55. BÖLÜM

Dorian kahvaltıdan sonra kucağında bir yığın kitapla çıkageldiğinde Celaena'nın yatak odasının kırık kilidi hâlâ tamir edilmemişti. Celaena yatağının yanında dikilmiş; büyük, deri bir çantaya giysiler tıktırıyordu. Prens geldiğini fark ettiğini ilk belli eden Hızlı Ayak da olsa Dorian koridordan gelişini Celaena'nın işittiğinden emindi.

Köpek aksayarak, kuyruğunu sallayarak yanına gelirken Dorian kitapları masaya bırakıp pelüş halının üzerinde çömeldi. Parmaklarını Hızlı Ayak'ın başında gezdirip tazının ellerini birkaç kez yalamasına izin verdi.

Gözleri hâlâ çantada olan Celaena "Şifacı Hızlı Ayak'ın iyi olacağını söyledi," dedi. Sol eli sargılıydı; Dorian geçen gece bu yarayı fark etmemişti. "Gideli birkaç dakika oluyor."

"Güzel," dedi Dorian; ayağa kalktı. Celaena'nın üzerinde ağır bir tunik, pantolon ve kalın bir pelerin vardı. Çizmeleri sağlam ve şık olmaktan çok rahat görünüyordu. Kılığı her zamankinden gösterişsizdi. Yolculuğa uygun giysilerdi bunlar. "Veda bile etmeden mi gidecektin?"

"Böylesinin daha kolay olacağını düşündüm," dedi Celaena. İki saat sonra Wendlyn'e yelken açacaktı; efsa-

nelerin ve canavarların ülkesine, rüyaların ve kâbusların ete kemiğe büründüğü krallığa.

Dorian, Celaena'ya yaklaştı. "Bu plan delice. Gitmek zorunda değilsin. Babamı başka fikirlere yönelmeye ikna edebiliriz. Seni Wendlyn'de yakalarlarsa..."

"Beni yakalamayacaklar."

Dorian bir elini çantaya atıp "Hiç yardım almayacaksın," dedi. "Ele geçirilirsen, yaralanırsan sana ulaşamayacağız. Yapayalnız olacaksın."

"İdare ederim."

"Fakat *ben* edemem. Sen oradayken ben her gün ne halde olduğunu merak edeceğim. Seni... Seni unutmayacağım. Bir saatliğine bile."

Celaena'nın gırtlığı bir aşağı bir yukarı oynadı; bundan öte bir duygu emaresi göstermemek için kendisini zorladı. Gözlerini halının üzerinde ikisini izleyen köpeğine çevirdi. "Sen..." Dorian, Celaena'nın bir kez daha yutkundüğünü gördü. Sonra Celaena gözlerini onun gözlerine dikti. Gözlerindeki altın rengi sabah güneşinin ışığıyla parlıyordu. "Ben yokken Hızlı Ayak'a bakar mısın?"

Dorian, Celaena'nın elini tutup sıktı. "Kendi köpeklerimden biriymiş gibi bakarım. Yatakta uyumasına bile izin veririm."

Celaena ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Dorian'ın içinden bir ses Celaena'nın özdenetimi sarsılmasın diye hislerini bundan fazla belli etmeyeceğini söylüyordu. "Mahzuru yoksa bunları saklamak için bir yer gerek bana ve senin süitin... benimkinden daha güvenli olabilir."

Celaena masaya baktı. Onun masanın başına gelmediğini gören Dorian rahat bir nefes aldı. Yanında getirdiği

kitaplar ancak yeni sorular getirirdi. Soyağaçları, kraliyet tarihçeleri, Dorian'ın nasıl ve neden büyü gücüne sahip olduğunu açıklayabilecek her türlü kaynak. "Sanırım *Yürüyen Ölüler* buralarda bir oraya bir buraya uçuyordur. Belki arkadaş bulduğu için sevinir."

Söylediklerinin ürkütücü gerçekliği olmasa Dorian gülümseyebilirdi. "Ben gideyim de sen hazırlıklarınla uğraş. Gemin kalktığında bir konsey toplantısında olacağım." Dorian bunları söylerken göğsündeki sızıyla mücadele etti. Bir yalandı bu hem de kötü bir yalan. Fakat Celaena'yı uğurlayacak bir başkası olduğunu bildiğinden rıhtımda olmak istemiyordu. "Dolayısıyla... Sanırım bu bir veda." Dorian, Celaena'ya sarılsa nasıl bir tepki alacağını bilemediğinden ellerini ceplerine sokup ona gülümse-di. "Kendine dikkat et."

Celaena başını belli belirsiz salladı.

Artık iki arkadaştı ve Dorian aralarındaki fiziksel sınırların kalktığını biliyordu ama... Yüzünden kolayca okunabilecek hayal kırıklığını Celaena'ya belli etmemek için gözlerini kaçırdı.

Daha iki adım atmıştı ki Celaena yumuşak ve gergin bir sesle ona seslendi. "Benim için yaptığın her şeyi için teşekkür ederim. Arkadaşım olduğun için teşekkürler. Diğerleri gibi olmadığın için."

Dorian durup yüzünü ona çevirdi. Celaena başını dik tutsa da gözlerinde yaşların ışıltısı vardı.

Celaena sessizce "Geri döneceğim," dedi. "Senin için döneceğim." O an Dorian, Celaena'nın dillendirmediği başka şeyler, sözlerinin gerisinde daha büyük anlamlar olduğunu sezdi.

Fakat Dorian ona hâlâ inanıyordu.

Rıhtım yük indirip boşaltan denizciler, köleler ve işçilerle doluydu. Ilık ve esintili bir gündü; gök bulutsuzdu ve baharın yaklaştığını belli eden bir hava vardı. Denize açılmak için iyi bir zamandı.

Celaena kendisini yolculuğun ilk ayağını aşacağı geminin önünde dikildi. Gemi Adarlan İmparatorluğu'nun gölgesinden kaçan mültecilerin Wendlyn'den gelen bir başka gemiye aktarılacağı, önceden belirlenmiş bir noktaya gidecekti. Celaena'nın gemisinde yolculuk eden kadınların çoğu çoktan güvertenin altındaki yerlerini almışlardı. Celaena sargılı sol elinin parmaklarını oynattı; avucunun içinden dışına yayılan hafif sızının etkisiyle yüzünü buruşturdu.

O gece çok az uyumuş, uyumaktan çok Hızlı Ayak'a sarılmıştı. Daha bir saat önce ona veda ederken sanki yüreğinden bir parça kopmuştu. Fakat köpeğin bacağındaki yara hâlâ onu yanında Wendlyn'e götüremeyeceği kadar kötü durumdaydı.

Celaena, Chaol'u görmek istememiş, veda etme gereği duymamıştı. Çünkü aklında ona soracağı birçok soru olsa da bunları sormamak kolayına geliyordu. Chaol onu nasıl içinden çıkılmaz bir tuzığa soktuğunu bilmiyor muydu?

Geminin kaptanı yolculara seslenerek beş dakika sonra rıhtımdan ayrılacaklarını duyurdu. Denizciler telaşla işe koyulmaya, rıhtımdan ayrılıp gemiyi yolculuğuna hazırlamak için canla başla çalışmaya başladılar. Gemi Avery Nehri üzerinden Büyük Okyanus'a gidecekti.

Wendlyn'e.

Celaena yutkundu. *Yapılması gerekeni yap.* Böyle demişti Elena. Bununla gerçekten Wendlyn kraliyet ailesi üyelerini öldürmesini mi yoksa başka bir şeyi mi kastetmişti?

Tuzlu bir esinti saçlarını dalgalandırırken öne doğru bir adım attı.

Fakat biri rıhtımın kenarı boyunca uzanan binaların gölgeleri arasında belirdi.

“Bekle,” dedi Chaol.

Chaol kendisine doğru gelirken Celaena donakaldı. Kendisini onun yüzüne bakar halde bulduğunda bile hiç kımıldamadı.

Chaol yumuşak bir sesle “Bunu neden yaptığımı anladın mı?” diye sordu.

Celaena başını sallasa da ona “Buraya dönmek zorundayım,” diye karşılık verdi.

Gözleri parlayan Chaol “*Hayır*,” dedi. “Senin...”

“*Dinle.*”

Celaena’nın beş dakikası vardı. O an Chaol’a gerekli açıklamayı yapamaz, geri dönmezse kralın Chaol’u öldüreceğini söyleyemezdi. Chaol için ölümcül bir bilgi olabilirdi bu. Chaol’un kaçması halinde ihtimaline karşı kral Nehemia’nın ailesini öldürteceği tehdidini savurmuştu.

Fakat Celaena, Chaol’un kendisini korumaya çalıştığını biliyordu. Onu olup bitenlerden büsbütün bihaber bırakamazdı...

“Sana söyleyeceklerimi dikkatle dinle.”

Chaol’un kaşları kalktı. Fakat Celaena kendisine kararını gözden geçirme fırsatını vermedi.

Elinden geldiğince kısa ve öz bir şekilde Chaol’a Wyrđ anahtarlarından, Wyrđ Kapıları’ndan ve Nana Sarıbacak’tan bahsetti. Mezara sakladığı kâğıtlardan, Wyrđ anahtarlarının yerini gösteren bilmededen de. Ardından kralda anahtarlardan en az birinin olduğunu bildiğini söyledi. Kütüphanenin altında ölü bir yaratığın

yattığını ve yeraltı mahzenlerinin kapısını asla –*ama asla*– açmamasını da. Son olarak Roland ve Kaltain’in daha büyük, daha ölümcül bir planın parçaları olabileceğini söyledi.

Korkunç gerçekler aydınlığa çıktığında Celaena boyundan Elena’nın gözünü çıkarıp Chaol’un avucunun içine bıraktı. “Bunu asla çıkarma. Seni koruyacak.”

Chaol başını iki yana sallıyordu; yüzü kireç kesilmişti. “Celaena, yapamam...”

“Anahtarların peşine düşmeni umursamam fakat *birisinin* o anahtarların varlığından haberdar olması gerek. Benim haricimde birisinin. Tüm kanıtlar mezarda.”

Chaol boştaki eliyle Celaena’nın elini tuttu. “Celaena...”

“*Dinle*,” dedi Celaena. “Kralı beni göndermeye ikna etmesen ikimiz... anahtarların yerini birlikte bulabilirdik. Fakat şimdi...”

Kaptan geminin kalkmasına iki dakika kaldığını duyurdu. Chaol gözlerini öylece Celaena’ya dikmişti. Gözlerindeki hüznün ve korku Celaena’nın sesini soluğunu kesmişti.

Ardından Celaena hayatındaki en pervasızca şeyi yaptı. Ayak parmakları üzerinde yükselip sözcükleri Chaol’un kulağına fısıldadı.

Bu sözcükler onun anlamasını sağlayacaktı; bunun neden Celaena için o denli önemli olduğunu ve geri döneceğini söylediğinde ne kastettiğini. Chaol, Celaena’nın sözlerinin anlamını idrak ettiğinde ondan sonsuza dek nefret edecekti.

“Bu da ne demek?” diye sordu Chaol.

Celaena hüznle gülümsedi. “Anlayacaksın,” dedi. “Ve anladığında...” Başını iki yana salladı; aklından geçenle-

ri söylememesi gerektiğini bilse de bunu yapacaktı. “Anladığında bunun benim için bir şey fark ettirmeyeceğini hatırlamanı istiyorum. Konu sen olduğunda hiçbir zaman bir şey fark ettirmedi de. Yine de seni seçerdim. Hep seni seçeceğim.”

“Lütfen... Lütfen bana bunun anlamını söyle.”

Fakat zaman yoktu. Bu yüzden Celaena başını sallayarak geriledi.

Chaol ona doğru bir adım attı. Bir tek adım. Ardından “Seni seviyorum,” dedi.

Celaena boğazına düğümlenen hıçkırığı boğdu. “Üzgünüm,” dedi. Sözcükleri Chaol’un ileride anımsamasını diledi. İleride, her şeyi öğrendiğinde.

Celaena bacaklarını kımıldatacak gücü kendisinde buldu. Bir nefes aldı. Chaol’a son bir kez baktıktan sonra güverte iskelesine çıktı. Gemidekilere aldırış etmeden torbasını bırakıp tırabzanın yanına yerleştirdi. Rıhtıma baktığında onun hâlâ gemiye çekilmekte olan tahta köprüünün yanında dikildiğini gördü.

Geminin kaptanı yolculuğun başladığını duyurdu. Denizciler sağa sola koşuşturdu; halatlar çözüldü, atıldı ve yeniden bağlandı. Ardından gemi hareketlendi. Celaena tırabzana o kadar sıkı yapışmıştı ki elleri acıyordu.

Gemi rıhtımdan uzaklaşmaya başlarken Chaol – Celaena’nın yanındayken kafasını toparlayamadığı kadar çok nefret ettiği ve sevdiği adam– orada öylece dikilmiş, onun gidişini izliyordu.

Akıntı gemiyi önüne katarken şehir giderek küçülüyordu. Çok geçmeden okyanus esintisi Celaena’nın boynunu okşadı. Fakat o bir an bile gözlerini Chaol’dan ayırmadı. Cam şato uzakta parıldayan bir beneğe dönene dek

ona baktı. Çevresinde pırıltılı okyanustan başka bir şey kalmayana dek ona baktı. Güneş ufukta kaybolup gökte yıldızlar belirene dek ona baktı.

Ancak gözkapakları kapandığında ve yorgunluktan iki yana sallandığında Celaena, Chaol'a doğru bakmayı bıraktı.

Burun deliklerine tuz kokusu doldu. Endovier'ın tuzundan çok farklıydı bu tuz. Sonra coşkun bir rüzgâr saçlarını savurdu.

Celaena Sardothien dişlerinin arasından tıslayarak sırtını Adarlan'a çevirdi ve Wendlyn'e doğru yol aldı.

56. BÖLÜM

Chaol, Celaena'nın kendisine ne dediğini, kulağına fısıldadıklarını anlamamıştı. Bir tarihti bu. Fakat içinde yıl bile yoktu. Sadece ay ve gün, haftalar öncesinde kalan bir tarihti bu. Celaena'nın şehirden ayrıldığı tarihti bu. Bir yıl önce Endovier'da kendisini kaybedip nöbetçileri öldürdüğü gün. Anne-babasının öldükleri gün.

Chaol gemi limanı terk ettikten sonra uzun süre oradan ayrılmadı ve geminin yelkenlerinin giderek küçülüşünü izlerken Celaena'nın verdiği tarih üzerine kafa yormuştu. Neden Celaena ona Wyrd anahtarlarıyla ilgili her şeyi anlatmış ama böyle muğlak bir ipucu vermişti? Hizmet ettiği krala dair o korkunç gerçekten, daha önemli ne olabilirdi?

Wyrd işaretleri Chaol'u korkutsa da akla yatkın bir sebepti. İşaretler çok şeyi açıklıyordu. Kralın büyük gücünü, birlikte yolculuğa çıktığı kişilerin gizemli ölümlerini, Cain'in nasıl o denli güçlendiğini. Bir de Chaol'un Perrington'a bakıp gözlerinin tuhaf bir şekilde siyaha döndüğü o an vardı. Fakat Celaena bildiklerini Chaol'a anlattığında ona ne tür bir seçenek bıraktığını biliyor muydu?

Ayrıca Chaol, Anielle'deyken bu konuda ne yapabilirdi ki?

Tabii verdiği sözden sıyrılmanın bir yolunu bulmazsa. Anielle'e *ne zaman* gideceğini söylememiştir. Bu meseleye ertesi gün kafa yorabilirdi. Şimdi yapması gereken...

Chaol şatoya döndüğünde Celaena'nın süitine gidip masasındakileri inceledi. Fakat tarihle ilgili hiçbir şey bulamadı. Celaena'nın yazdığı vasiyetnameyi okusa da bahsettiği tarihten günler sonra imzalandığını gördü. Chaol'a Celaena'nın süitinin sessizliği ve boşluğu kendisini yutacakmış gibi geliyordu. Tam oradan ayrılacakken Celaena'nın masasının üzerinde, gölgeler arasında kalmış bir kitap yığını fark etti.

Soyağaçları ve sayısız kraliyet tarihçesi. Celaena bu kitapları ne ara getirmişti? Chaol geçen gece bunları orada görmemiştir. Bu bir başka ipucu muydu yoksa? Masanın önünde dikilen Chaol –hepsi de son on sekiz yıla ait olan– kraliyet tarihçelerini çekip aldı ve bunları tek tek incelemeye başladı. Hiçbir şey bulmadı.

Sonra on yıl öncesine ait olan tarihçeyi incelemeye başladı. Bu kitap diğerlerinden kalındı ki o yıl yaşanan olaylar düşünüldüğünde bu doğaldı. Celaena'nın verdiği tarih hakkında yazanları gördüğünde Chaol donakaldı.

Bu sabah suikasta uğrayan Kral Orlon Galathynius, yeğeni ve varisi Rhoe Galathynius ve onun eşi Evalin'in cesetleri bulundu. Orlon, Orynth'deki kraliyet sarayında, yatağında öldürülmüştü; Rhoe ve Evalin'in cesetleri ise Florine Nehri'nin kenarındaki malikânelerinde, yine yataklarında bulundu. Henüz Rhoe ve Evalin'in kızları Aelin'in başına neler geldiğine dair herhangi bir bilgiye ulaşılamadı.

Chaol soyağacı kitaplarından ilkin, Adarlan ve Terrasen'in kraliyet ailelerinin soylarına ilişkin olan kitabı eline aldı. Celaena ona o gece yaşananlara ilişkin gerçeği, kayıp prenses Aelin'in nerede saklandığını bildiğini, yaşananlar sırasında orada olduğunu mu söylemeye çalışmıştı?

Sayfaları çevirip önceden okuduğu soyağaçlarını gözden geçirdi. Fakat sonra aklına Evalin Ashryver ismiyle ilgili bir şey geldi. *Ashryver*.

Evalin, Wendlyn'dendi ve kralın divanında bir prenesti. Elleri titreyerek Wendly kraliyet ailesinin soyağacını içeren bir kitap çıkardı.

Kitabın son sayfasında, en altta Aelin Ashryver Galathynius'un; onun üzerinde de annesi Evalin'in isimleri vardı. Fakat soyağacı sadece kadınları kapsıyordu çünkü...

Evalin'in isminin iki üzerinde Mab ismi vardı. Aelin'in büyük-büyük annesi. Üç Fey Kraliçe Kızkardeşler'den biriydi Mab: Maeve, Mora ve o. Üçünün en genci ve en iyi yürekli olan Mab öldüğünde tanrıça mertebesine yükseltilmişti; şimdi Av Tanrıçası Deanna olarak biliniyordu.

Zihninde uyanan hatıra bir tokat gibi Chaol'un yüzünde patladı. O Yulemas sabahı Deanna'nın altın okunu – Mab'in okunu– alırken Celaena'nın çok huzursuz bir hali vardı.

Chaol soyağacında aşağı doğru bir bir ilerledi. Ta ki...

Büyük-büyükannem bir Feydi.

Chaol dengesini kaybetmemek için bir eliyle masaya tutunma ihtiyacı duydu. Hayır, bu imkânsızdı. Açık halde duran tarihçeye döndü. Sayfayı çevirip bir sonraki güne geçti.

Terrasen tahtının varisi Aelin Galathynius bugün ya da gece saatlerinde öldü. Ölen ebeveyninin malikânesine yardım ulaşmadan önceki gece onu elinden kaçırın sui-kastçı geri döndü. Aelin'in cesedi hâlâ bulunamamış olsa da kimileri onun ebeveyninin evinin arkasındaki nehre atıldığına inanıyor.

Bir keresinde Celaena, Arobynn'in onu... *bulduğunu* söylemişti. Ölümün kıyısında, donmak üzereyken. Bir nehir kenarında.

Chaol peşin hükümlü yargılara varıyordu. Belki de Celaena sadece kendisinin hâlâ Terrasen'i önemsedğini Chaol'un bilmesini istemişti. Ya da...

Ashryver soyağacının tepesine bir şiir yazılmıştı; bir öğrenci kitaba çalışırken kaldığı yeri unutmamak için karalamış gibi duruyordu.

Ashryver Gözleri

Kadim efsanelerden çıkma gözler, güzeller güzeli

Mavinin en açık tonunda, altın rengi bir halkayla çevrili.

Açık mavi, altın rengi bir halkayla çevrili gözler. Chaol'un ağzından boğuk bir haykırış çıktı. Kaç kez o gözlerin içine bakmıştı? Kaç kez Celaena'nın gözlerini, kraldan gizleyemediği bir kanıt olan o gözleri kendisinden kaçırdığını görmüştü?

Celaena Sardothien, Aelin Ashryver Galathynius'la işbirliği yapmıyordu.

Celaena Sardothien, Aelin Ashryver Galathynius'un *ta kendisiydi*. Tacın varisi ve Terrasen'in tahtta olması gereken kraliçesi.

Celaena, Aelin Galathynius'tu; Adarlan için en büyük tehdit, krala karşı koyabilecek bir ordu kurabilecek tek kişiydi. Artık kralın gücünün gizli kaynağını da bilen tek kişiydi ve o gücü ortadan kaldırmanın yollarını arıyordu.

Ve kral onu Aelin Galathynius'un en güçlü müttefik adaylarının yanına göndermişti. Aelin'in annesinin ana-vatanına, kuzeninin krallığına ve teyzesi, Fey Kraliçesi Maeve'in memleketine.

Celaena, Terrasen'in kayıp kraliçesiydi.
Chaol dizlerinin üzerine çöktü.

TEŞEKKÜR

Bu roman herkesten çok Susan Dennard'a ait. Daha çok kitaplarda var olan türde bir dost olduğu için. Beklemeye değer bir dost olduğu için. *Anam Cara*'m olduğu için. Sana (bazıları felaketle sonuçlanan) maceralarımız, karnımıza ağrı girene dek güldüğümüz anlar ve dünyama getirdiğin neşe için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

A Takımı'ma sonsuz şükranlarımı sunuyorum: İnılmaz temsilcim Tamar Rydzinski, muhteşem editörüm Margeret Miller'a ve eşsiz Michelle Nagler'a. Yanımda olduğun için çok şanslıyım. Benim için yaptığın her şeyi için sana teşekkür ederim.

Bilgece tavsiyeleri ve parlak fikirleri hiç tükenmeyen ve beni sayısız uçurumun kenarından alan yakın dostum ve eleştiri partnerim Alex Brackern'a da teşekkür ederim. Bu yolculuğumda bana yol gösteren parlak ışıklardan biri olduğun için sana teşekkür ederim. 2012'de Kuzey Carolina'daki Glenville Gölü'ndeki korkunç kerevit saldırısından benim gibi sağ çıkan Erin "Ders" Bowman'e Cuma sohbetlerimiz, "yabanda" yaptığımız maskaralıklar için teşekkür ederim. Sana o postayı gönderdiğim

için çok mutluyum. Amie Kaufman, Kat Zhang ve Jane Zhao'ya da teşekkürlerimi sunuyorum; aynı anda bir reklam ajansından çalışıp eleştiri ortakları ve amigo kızlara kadar birçok rol üstlenirken her zaman harika dostlar oldular. Mantıkdışı bir zekâsı olan Blijana Likic'e yıllar önce bana bilmece konusunda verdiği yardımdan dolayı teşekkür ederim. Gerçek bir dost ve suç ortağı olduğu için Dan "DKroks" Krokos'a da. Decatur, Gerorgia'da iki çiçeği burnunda yazarı yemeğe çıkran efsanevi Robin Hobb... Bilgelğin ve bana ve Susan'a karşı gösterdiği nezaket için sana teşekkür ederim.

Kitaplarımı gerçeğe çevirmek ve okurlara ulaştırmak için yorulmak bilmeden çalışan birçok insan var. Erica Varmaşj, Amma Bradshaw, Susannah Curran, Beth Eller, Alona Fryman, Shannon Godwin, Natalie Hamilton, Birdget Hartzler, Katy Hersherberger, Melissa Kavonic, Linette Kim, Ian Lamb, Cindy Loh, Donna Mark, Patricia McHugh, Rebecca McNally, Regina Roff Flath, Rachel Stark ve Brett Wright; sizlere yürekten teşekkürler. Bloomsbury'nin tüm dünyadaki ekibine de kucak dolusu teşekkür ederim. Sizlerle çalışmak bir onur.

Anneme ve babama, aileme ve arkadaşlarıma; yılmaz desteğiniz için teşekkür ederim. İnanılmaz kocam Josh, teşekkürler. Hiçbir dilde seni ne kadar sevdiğimi ifade etmeye yetecek sözcükler yok. Göz alıcı mücevherleriyle *Cam Şato* evrenine can veren Janet Cadsawan, teşekkürler. Haritası, şevki ve sadece müthiş biri olduğu için Kelly de Groot'a da. Okurlarıma: Bu yolculuğu bir peri masalına çeviren, mektuplar ve resimler gönderen, etkinliklerime katılan, bu seriyi diğer insanlara tanıtan, Celaena'yı bağırlarına basan sizlere çok teşekkür ederim. Sayenizde

uzun ve yorucu çalışmamıza kesinlikle değiyor.

Son olarak FictionPress okuyucularına teşekkürlerimi sunuyorum. Yıllardır yanımda oldular ve onlara olan borcumu asla ödeyemem. Çıktığım yola beni nereye götürürse götürsün sizi hayatıma soktuğu için sonsuza dek minnettar olacağım. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Karşınızda Kralın Şampiyonu
Celaena Sardothien.

GÜZEL ÖLÜMCÜL EFSANEVİ

Celaena şeytanın buyruklarını yerine getiren
zalim bir suikastçı mı?

Gerçek sevgiyi arayan tutkulu bir âşık mı?

Kralın bir numaralı suikastçısı olan Celaena,
sarayın en korkulan kadını. Ne kadar kan dökerse o kadar
özgür olabiliyor. Ama üstlendiği her ölüm, söylediği her yalan,
sevdiklerini tehlikeye bir adım daha yaklaştırıyor.

Yüzbaşı Westfall ve Prens Dorian onu korumaya devam etseler de,
Celaena korkunç bir gecede, büyük bir trajedi yaşayacak.

Celaena ne için savaşacak:

Özgürlüğü mü, kalbi mi yoksa krallığının geleceği için mi?

Sarah J. Maas *Cam Şato*'dan sonra *Karanlık Taç*'ta
inanılmaz bir sürprizi açığa çıkarıyor.

www.dexkitap.com

ISBN 978-605-09-2352-0

9 786050 923520

sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 27.5